

Giới thiệu Bồn Cung Đã Trở Về

Ngôn ngữ truyện online là công cụ tuyệt vời để tác giả Mê Lộ Đích Long tạo nên siêu phẩm Bồn Cung Đã Trở Về, một câu chuyện ngôn tình cổ đại đặc sắc. Diệp Khanh đời trước sống rất thích ý, lên làm Hoàng hậu, đầu trí đầu dũng với tra Hoàng đế vài chục năm. Kết quả không ngờ đùa chết tra Hoàng đế — Lại mở mắt ra, nàng trở thành Diệp Khuynh sủng phi. Một đoàn tra nam đang dần tiếp cận — Các người dám bệnh xà tình này, lần cho bồn cung! Bồn cung giấy sát thành bùn!! (^ ^) (Tác giả trịnh trọng nhắc nhở: Truyện hay xưa chỉ là hư cấu, nếu có tình tiết đời thực chỉ do trùng hợp, chớ bắt chước.)

Bạn đang đọc truyện *Bồn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thiên Kim Quý Nữ Bị Từ Hôn

Diệp Khuynh cầm kính lưu ly trong tay, lại soi mình, khuôn mặt phấn mịn như trứng gà bóc, hàng mày đen gọn ghẽ, đôi mắt dài mảnh mai trắng đen rõ ràng, trẻ tuổi tươi tắn làm người khác nhìn vào mà ngưỡng mộ.

Có điều vệt đỏ ửng kéo dài từ thái dương, chéo xuyên qua, kéo dài đến tận hàm dưới nhìn thấy ghê người, phá hủy cả khuôn mặt hoàn mỹ.

Diệp Khuynh kéo gương sát lại nhìn kỹ càng, dùng Sinh cơ ngọc phụ cao tốt nhất trong cung đã làm mờ đi không ít, ước chừng qua vài ngày nữa sẽ hoàn toàn không nhìn ra.

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến, đại nha hoàn Trần Châu len lén liếc mắt nhìn nàng, kiễng mũi chân, xoay người vén rèm đi ra ngoài nghênh đón.

Diệp Khuynh hơi nghiêng người, hiện giờ thân thể này mất sáng tai thính, cho dù hai nha hoàn cố ý nhỏ giọng nàng vẫn nghe thấy rõ ràng.

Giọng nói có chút dồn dập là một nha hoàn khác tên gọi Phi Thúy, nàng vội vàng nói: “Tiểu thư đâu?”

Giọng Trần Châu thì nhỏ hơn một chút, “Lại soi gương.”

Hai nha hoàn cùng trầm mặc, Phi Thúy do dự: “Lúc cô nương mới tỉnh đập hết những thứ có thể soi hình, ngay cả rửa mặt cũng không dùng nước trong, chỉ dùng sữa bò —”

Nàng dè dặt hỏi: “Tỷ nói, cô nương có phải —”

Trần Châu lạnh lùng nói: “Đừng nói nữa!”

Sau đó ngữ điệu Trần Châu hơi hòa hoãn hơn, nhưng vẫn nghiêm khắc dạy bảo: “Cô nương có thể nào cũng không tới phiên hai ta làm miệng!”

Hàng mi Diệp Khuynh khẽ động, âm thầm gật đầu, nha hoàn tên Trần Châu có thể dùng được, nô tỳ hầu hạ bên người quan trọng nhất là phải giữ miệng, bọn họ biết rất nhiều việc ngầm ngầm của chủ nhân, nếu không biết giữ miệng bị liên lụy chết lúc nào cũng không biết.

Sự chú ý của Diệp Khuynh một lần nữa trở về gương lưu ly trong tay, thiếu nữ trong gương ngũ quan thanh tú, tuy không đến mức cực kỳ xinh đẹp, nhưng cũng thanh tú uyển chuyển, tuổi mười lăm, đúng là thời điểm tốt đẹp nhất trong cuộc đời nữ tử.

Đúng là càng nhìn càng yêu.

Hai nha hoàn chỉ nói nàng hành vi kỳ quái, lại không biết rằng một nữ tử đột nhiên cải lão hoàn đồng, được quay về thời thanh xuân đều sẽ phản ứng như nàng, cầm chặt gương không chịu buông tay.

Giọng nói hai nha hoàn lại truyền đến, người tên Phi Thúy hơi sốt ruột: “Trần Châu tỷ tỷ, việc phủ Tướng quân từ hôn lớn như vậy, tỷ có giấu cũng không giấu được bao lâu, vẫn nên sớm cho cô nương biết đi!”

Trần Châu giận dữ: “Muội cũng không phải không biết tính khí cô nương, mắt thấy vết thương trên mặt sắp khỏi, đại phu cũng phân phó phải tỉnh dưỡng cẩn thận, lúc này sao phải làm cô nương không vui —”

Diệp Khuynh ngăn người, gương lưu ly cách một tiếng đặt xuống bàn dài đầu giường, nàng cất giọng, lạnh lùng nói: “Hai người các người, vào đây!”

Trần Châu và Phi Thúy hoang mang lúng túng chạy vội vào, chen nhau chỗ cửa, sau đó đồng thời ngã lăn xuống đất đè lên nhau, làm Diệp Khuynh bật cười, “Chuyện nhỏ như thế, nhìn chút bản lĩnh các người xem!”

Diệp Khuynh thái độ trầm ổn giúp cảm xúc khẩn trương của bọn nha hoàn hòa dịu xuống, hai đại nha hoàn một lần nữa đứng vững, sắc mặt cũng bình tĩnh lại.

Diệp Khuynh nhìn về phía nha hoàn mặt tròn hơn: “Phi Thúy, người nói.”

Phi Thúy sợ sệt nâng mắt, hơi lui về phía sau một bước mới nói: “Là phủ Tướng quân vừa phái người đến từ hôn, nói, nói —”

Diệp Khuynh mắt kiên nhẫn hỏi: “Nói gì? Dứt khoát coi!”

Phi Thúy cố lấy dũng khí, một tiếng trống tăng tinh thần: “Nói cô nương là người đàn bà đánh đá, không có phụ đức, không thể lấy làm thê tử, từ nay về sau tự gả tự cưới, không liên quan đến nhau!”

Nói xong, Phi Thúy lập tức im bặt, không dám ngẩng đầu nhìn Diệp Khuynh.

Từ nửa tháng trước, cô nương chạy đến phủ Hộ quốc Tướng quân đại náo một trận, cào chảy máu mặt hồng nhan tri kỷ của Lâm tiểu Tướng quân, lại bị Lâm tiểu Tướng quân quát một roi vào mặt, trở thành trò cười những nhà quyền quý khắp Kinh thành, không biết bao nhiêu người đang chờ xem kết cục trò khôi hài này.

Cô nương không nói ngoài miệng, nhưng mấy người hầu hạ bên người như các nàng lại biết, cô nương luôn chờ Lâm tiểu Tướng quân đến chịu đòn nhận tội, ai ngờ chờ được kết quả như vậy.

Ngay cả nàng cũng khổ sở thay cho cô nương, cô nương tính khí kém chút nhưng con người rất tốt.

Tiếng cười nhẹ nhàng từ trước mặt vang đến, Phi Thúy kinh ngạc ngẩng đầu, không thể hiểu nổi nhìn chủ tử mình đang cười, có điều nụ cười đó lạnh như băng.

Diệp Khuynh cảm nhận cơn giận từ trong ngực truyền đến, đã bao lâu rồi nàng không nổi giận? Hay cho một tên Lâm tiểu Tướng quân, hay cho một cái phủ Hộ quốc Tướng quân!

Lại nói tiếp, nguyên chủ thân thể này rất oan ức, tuổi sống bị tức chết.

Vị hôn phu đi biên cương ba năm, ba năm sau mang về hồng nhan tri kỷ cùng con mồ côi của chiến hữu, chưa thành hôn mà bên người đã có hai mỹ quyến như hoa như ngọc, là cô nương nhà nào cũng không thể thờ ơ, phát tác một trận lại bị quật roi vào mặt ngay tại chỗ.

Cô nương kiêu ngạo như thế, sau khi trở về soi gương, ước chế không ngừng, tuổi sống tức chết mới làm nàng được lợi.

Diệp Khuynh thu lại nụ cười, nàng đã kế thừa thân thể người này, còn là hậu bối của nàng, ân oán nàng cũng thuận tiện tiếp nhận luôn, chung quy có một ngày sẽ bắt Lâm tiểu Tướng quân kia quỳ gối trước mặt nàng, nhận sai câu xin tha thứ!

Đặt ra lời thề, tức giận trong lòng lui lại như thủy triều, Diệp Khuynh trở lại bình tĩnh như từ trước đến nay, nàng biết lần này mới xem như được nguyên chủ hoàn toàn cho phép, chân chính trở thành Diệp Khuynh, trở thành thiên kim quý nữ phủ Định Quốc công.

Diệp Khuynh nhắc chân bông gấm trên người, xuống giường phân phó: “Trang điểm, ta muốn đi gặp tổ mẫu.”

Trần Châu và Phi Thúy nhìn nhau, không dám làm trái ý Diệp Khuynh, một người bước lại nâng Diệp Khuynh, người còn lại đến trước bàn trang điểm pha son.

Diệp Khuynh ngồi vào bàn trang điểm, gờ tay lên cự tuyệt Phi Thúy hỗ trợ, tự mình cầm son phấn, bút vẽ bắt đầu trang điểm.

Phấn này rất nhã nhặn, mang theo mùi hoa nhài nhàn nhạt, là phấn trước kia nàng quen dùng, trong lòng Diệp Khuynh an tâm hơn một chút, xem ra mấy năm nay nàng không ở đây phủ Định Quốc công vẫn được lòng thánh quyến, vinh sủng không suy.

Diệp Khuynh trang điểm xong, cả khuôn mặt trắng hồng hơn ba phần, vết roi đỏ cằn nhợt hơn, phải ghé mắt gần sát mới nhìn ra.

Nàng liếc bàn học bên cạnh, phân phó: “Lấy một cây bút lông đến.”

Trần Châu không hiểu nhưng vẫn làm theo, Diệp Khuynh nhận lấy bút lông, chấm đầu bút vào nước trong, soi gương, một đường vẽ từ trán xuống theo đúng vết roi.

Lập tức vết roi trở nên vô cùng bất mắt, trên khuôn mặt đã trang điểm giống một con rết dữ tợn, làm người khác không đành lòng nhìn thẳng.

Trần Châu và Phi Thúy nhìn nhau, vẻ mặt hồ đồ, vừa rồi còn tưởng cô nương muốn lấy phấn che bớt sẹo, hai người cảm thấy thật may vết sẹo được phấn phủ mờ nhạt hơn, ai ngờ cô nương chớp mắt đã hủy dung mình.

Diệp Khuynh vừa lòng nhìn hiệu quả đối lập trên mặt, buông bút lông, ra lệnh: “Chải đầu đi, lấy quần áo nữa.”

Phi Thúy vén tay áo bước lên, xưa nay cô nương thích kiểu tóc vấn cao hoa lệ trang trọng, chỉ riêng lợn tóc giả đã hơn mười lợn, vì nàng búi tóc rất tốt mới được cô nương nhìn trúng giữ bên người.

Vừa dùng lược ngọc chia tóc, cô nương đã kêu ngừng: “Người định búi tóc kiểu gì? Làm Đan Hoàn kể đơn giản được rồi, đừng làm quá phức tạp.”

Phi Thúy giật mình, Trần Châu bên cạnh đã chọn ra quần áo, cung váy mười sáu khổ đỏ thẫm, bên trên thêu trăm điều triều cống, tuy rằng vì phẩm giai, không thể thêu phượng hoàng, mà cũng thêu một con khổng tước rất sống động, hoa lệ không gì sánh nổi, cũng là chiếc váy cô nương thích nhất.

Phi Thúy âm thầm hâm mộ, chẳng trách Trần Châu được cô nương quý hơn, nửa tháng nay chưa từng bước chân ra cửa, cô nương nhất định muốn ngẩng cao đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo đi một vòng trước mặt mọi người, Trần Châu tìm váy này hiển nhiên đã nắm chắc tâm sự cô nương.

Phi Thúy nghĩ trong đầu, nhưng tay vẫn nhanh nhẹn búi Đan Hoàn kè, lại mở tráp trang sức ra để cô nương chọn lựa trăm cái khuyên tai.

Diệp Khuynh quét mắt qua trang sức Phi Thúy cảm ra, trăm ngọc trai móc năm phượng hướng về mặt trời, trăm Phù dung toàn châu linh lung, từng cái quý trọng vô cùng, cho dù tham dự cung yến cũng dư dả.

Diệp Khuynh nhưong mảy, mấy cái này rất tốt, có điều phẩm vị gì thế này.

Khóe mắt nàng quét qua khuôn mặt trắng hồng mềm mại trong gương, rõ ràng là thiếu nữ mười lăm tuổi xuân xanh, lại thích trang điểm thành thiếu phụ hơn hai mươi đã kết hôn, chẳng phải tự làm mất mặt!

Nàng vung tay lên, hỏi lại: “Không có trang sức đơn giản hơn sao? Quần áo nữa, không còn bộ khác?”

Phi Thúy do dự: “Đầu tháng hai vừa rồi trong cung đưa tới chút trang sức mới làm, bề ngoài rất khác biệt, cô nương ghét bỏ đơn giản quá mức, nhưng mấy vị cô nương khác đều có nên mới thu về.”

Diệp Khuynh phản phó: “Lấy ra xem”

Phi Thúy vội đi tìm, Trần Châu lại cảm thấy bộ quần áo ra, bề ngoài đều phiền phức, màu sắc toàn bộ là màu nóng, điểm lệ không thể điểm lệ hơn.

Diệp Khuynh vỗ trán, lại nói, khuôn mặt hiện tại có bảy tám phần giống khuôn mặt nàng trước kia, có điều mảy nàng đậm hơn, cằm cũng tròn hơn, đoan trang hơn một chút, khuôn mặt hiện tại thì càng thanh lệ, tuổi trẻ, diện mạo như vậy, càng mặc đơn giản càng thể hiện tư sắc.

Giống như bức tranh thủy mặc, thêm vài nét bút nùng trang điểm mực lại mất đi ý vị vốn có.

Trần Châu lại lôi ra hơn mười bộ, thấy Diệp Khuynh vẫn không vừa lòng, đại khái nghiền ngẫm ra ý Diệp Khuynh, bới đáy hòm cuối cùng cũng tìm ra bộ áo cánh màu ráng trời sau cơn mưa.

Diệp Khuynh kinh ngạc nhíu mày, đưa tay nhận lấy, khẽ buông xuống, vậy như dòng thủy ngân chảy từ lòng bàn tay ra, cô nương này đúng là không biết hàng, Thúy tây sa liền trong cung không nhiều, mà chỗ nàng lại đặt đáy hòm.

Thay váy dài, thắt lại vòng eo tinh tế, cả người chột thốt tha lên, Diệp Khuynh lại lấy trăm cái treo đầy từng đóa hoa nhài màu vàng nhạt cài lên búi tóc.

Phi Thúy cùng Trần Châu mở to hai mắt, không thể tin nổi nhìn cô nương nhà mình, quý nữ xưa nay cao cao tại thượng, hiện giờ trang điểm lại nhiều thêm khí chất vừa nhìn đã thương, càng thể hiện vết roi trên mặt quá đáng giận đáng ghét.

Diệp Khuynh hăng hái, “Đi thôi, đi gặp tổ mẫu!”

Nàng cất bước, từng bước nhỏ gọn, hơn nữa đầu hơi thấp, hai nha hoàn đi phía sau mắt tròn xoe ngắm bóng hình nàng mềm mại uyển chuyển hàm xúc, nhớ tới cô nương ngày xưa đi đường uy vũ sinh phong, chẳng biết phải nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tình Cảnh Phức Tạp Phủ Định Quốc Công

Diệp Khuynh đi được vài bước, bước chân tự nhiên chậm lại, lúc này mới vào tháng bảy, ngày hè chói chang nhưng tân bộ không thấy nóng nực, ánh vào mắt toàn một màu xanh ngắt, bao trùm hơn phân nửa mặt hồ, mà con đường nàng đang đi là hành lang dài uốn lượn quanh mặt hồ.

“Phù Dung cư —“

Diệp Khuynh thì thầm đọc tên, nàng thật không ngờ mình lại ở trong Tứ Quý viên.

Tứ Quý viên xây vào năm mười lăm Lương Bình đế, lúc đó ngôi vị Hoàng hậu của nàng đã cùng cố, vinh quan lục cung, về nhà thăm viếng, Diệp gia đặc biệt xây nên toàn Tứ Quý viên này.

Xuân có đào hạnh, hè có sen, thu có hoa cúc, đông có mai, một năm bốn mùa đều có cảnh sắc thưởng thức.

Tứ Quý viên tổng cộng hơn hai mươi cư xá, nổi tiếng nhất là Xuân Nhật lâu xây trong rừng đào, Tương Phi uyển rừng trúc bao quanh, Âm Hương các thưởng tuyết thưởng mai, cùng với Phù Dung cư sau lưng nàng.

Diệp Khuynh than nhẹ, nàng làm Hoàng hậu, cao quý không thể nói mà chỉ thăm thú nơi đây ba lần, lần nào cũng cười ngửa xem hoa, chưa từng cẩn thận ngắm cảnh sắc trang viên này.

Đi một lát ngừng một lát, cuối cùng vẫn đến cửa Tứ Quý viên, hiện giờ Tứ Quý viên để vài cô nương ở, không có người tạp vụ, mà ra khỏi viên bắt đầu thấy tạp dịch lui tới.

Cả đám nhìn thấy Diệp Khuynh đều mang vẻ mặt như thấy quý, tản ra khắp xung quanh, nếu không né tránh được thì đứng ven đường, nhỏ giọng chào một câu: “Đại tiểu thư.”

Diệp Khuynh khẽ gật đầu, dáng vẻ tự nhiên đến Tùng Hạc viện bên cạnh Tứ Quý viên, từ sau khi Định Quốc công đòi trước mặt, phu nhân Định Quốc công cũng trở thành lão tổ tông, nơi ở tất nhiên đổi thành Tùng Hạc viện, niên thọ kéo dài như tùng hạc, phúc thọ triền miên.

Trong viện quả thật trồng một gốc cây tùng cổ trăm năm, là năm đó cố ý chuyển từ nơi khác về, tiên hạc cũng có, nhưng nuôi ở nơi khác, hàng năm mừng thọ lão tổ tông mới thả ra.

Diệp Khuynh vừa rảo bước vào viện, nha hoàn vú già đứng tại hành lang chờ nghe lệnh lập tức chú ý đến nàng, cả đám im bất, hoảng sợ nhìn nàng.

Diệp Khuynh không để ý đến những ánh mắt đó, theo thói quen đến trước cửa chính, nói quay trở lại, mấy ngày trước nàng đã có thể bước xuống giường, có điều cứ nghĩ đến phải gọi em dâu trước kia một tiếng tổ mẫu thì cảm thấy đau đầu.

Đúng là bất đắc dĩ.

Còn không ra cửa, với tính cách cũ kỹ của em dâu, phòng chừng trực tiếp giam cầm nàng.

Vì là mùa hè, mấy lớp cửa chỉ dùng màn trúc che chắn, Diệp Khuynh đứng bên ngoài, dễ dàng nghe thấy tiếng tranh cãi bên trong truyền ra.

“Hiện giờ chúng con không dám ra ngoài nữa rồi! Tổ mẫu, lần này ngài nhất định phải dạy dỗ tỷ tỷ thẳng tay!”

“Mẫu thân, không phải con dâu nói nhiều mà lần này đại cô nương thật sự là, haizz.”

Quanh đi quẩn lại vẫn là chỉ trích nàng không đứng, lại không ai đứng ra nói một câu Lâm gia quá phận.

Khóe miệng Diệp Khuynh cong lên, nàng nâng mắt nhìn về phía phụ nhân tóc búi trẻ tuổi gần cửa nhất, nhẹ giọng nói: “Làm phiền tỷ tỷ thông báo hộ ta một tiếng, nói Diệp Khuynh đến thỉnh an tổ mẫu.”

Phụ nhân trẻ tuổi kinh ngạc nhìn nàng, khẽ gật đầu, nói: “Chờ một lát.”

Xem phụ nhân trẻ tuổi không chút hoang mang nhắc mình đi vào, Trần Châu và Phi Thúy phía sau Diệp Khuynh nhìn nhau, từ trong mắt đối phương thấy có sự ngạc nhiên.

Ngày trước cô nương đến Tùng Hạc viện trực tiếp đi vào, trước giờ chưa từng cần người thông báo, hơn nữa còn nhờ Diệp An Gia truyền lời, vị này là trợ thủ đắc lực của lão tổ tông, danh tiếng giữa bọn hạ nhân rất tốt.

Diệp Khuynh tất nhiên không tùy tiện tìm người, được đứng chờ ở cửa chỉ có người thân cận với lão tổ tông, càng gần cửa thể hiện càng thân cận, mà vài vị nữ tử đứng gần vừa, chỉ có Diệp An Gia trang điểm như đã kết hôn, Diệp Khuynh đoán chừng là một quản sự, cho nên trực tiếp tìm nàng.

Nhiều năm lần lộn trong cung, điều khác không dám nói, mắt nhìn người lại là bậc nhất.

Rất nhanh, tiếng âm ỹ trong phòng biến mất không thấy, giữa một mảnh tĩnh lặng, Diệp Khuynh cười khẽ, xem ra kiêu ngạo cũng có ích lợi, hiện tại mỗi người đều muốn chìm nàng xuống nước mà không ngờ dư uy vẫn còn, người chưa vào cửa đã làm các vị tỷ muội thím mợ nói không ra lời.

Diệp An Gia vén màn đi ra, cung kính hành lễ: “Lão phu nhân mời cô nương vào.”

Diệp Khuynh cười với nàng, nhìn hai nha hoàn phía sau, Phi Thúy chỉ ngây ngốc nhìn, vẻ mặt khó hiểu, Trần Châu thì thông minh lấy túi tiền trong lòng, sờ tính số lượng, dứt khoát đưa tất qua.

Mặt Diệp An Gia khẽ động, đang định từ chối thì thấy Diệp Khuynh cười như có như không, nàng ngượng ngùng cầm túi tiền, nhẹ giọng nói: “Cảm tạ cô nương thưởng.”

Diệp Khuynh cười híp mắt vỗ vai nàng, “Thường ngày người chăm sóc tổ mẫu có công, đây là người nên được.”

Hiện giờ lớn nhất Diệp phủ là Diệp lão thái quân, tạo dựng quan hệ tốt với quản sự đắc lực bên người bà tuyệt đối không sai!

Thường xuyên qua lại, thời khắc máu chốt đối phương mới có thể mật báo cho mình.

Diệp Khuynh không phải muốn đối phương bán chủ cầu vinh, mà khi lão tổ tông đau đầu như ốc, nàng muốn biết sớm rồi chạy đến đầu tiên thể hiện hiếu tâm, quan hệ tốt với trưởng bối, chỉ đơn giản vậy thôi.

Không phải bỗng dưng mà lúc trước khi nàng còn là Thái tử phi, Hoàng đế rất nhiều con trai, mà giữa đám con dâu nhiều như vậy Hoàng đế chỉ khen nàng có thể làm quốc mẫu.

Trần Châu bên cạnh khen ngợi liên tục, vừa rồi nàng đưa bạc mang theo vài phần lên lút, cô nương nói xong lại thành tặng thưởng đứng đắn.

Chính đại quang minh, quá lợi hại.

Tâm tình Diệp lão thái quân hôm nay rất không tốt, trưởng tôn nữ bề ngoài có bảy tám phần giống Hiếu Hiền Hoàng hậu, hơn nữa còn là đích nữ đích tôn, từ nhỏ sủng ái quá mức.

Dù sao cô nương đều được nuông chiều, kiêu ngạo thì cứ kiêu ngạo đi, ai ngờ nháo loạn ra chuyện, chưa thành thân đã chạy đến đại náo phủ đệ của vị hôn phu, nháo thì nháo đi, ai ngờ còn bị người ta đánh vào mặt, lúc đó tức ngất xỉu, hạ nhân nâng trở về.

Lâm phủ với Diệp phủ không gần, đằng sau một đám mây xem, đầy đủ nửa số người trong thành, trò cười này thành lớn.

Mấy ngày trước bà viết phong thư gửi lão bất tử nhà Lâm gia, kết quả lão nhân chết tiệt còn nói việc của tụi nhỏ để tụi nhỏ tự giải quyết đi!

Chân trước bà vừa nhận được thư, sau lưng Lâm phủ từ hôn tới rồi, được lắm, còn sai quân sự đến, thật không coi phủ Định Quốc công bọn họ vào mắt!

Lão đại ở nhà môn chưa về, lão nhị mặt cười nở hoa dán lên tiếp đãi người ta trong thư phòng, may mắn bà nghe được tin tức, triệu hồi lão nhị đến, bằng không một quân sự đã lui được hôn sự của đại cô nương phủ Định Quốc công, cô nương Diệp gia khỏi cần nghĩ gả ra ngoài, rõ ràng đổi tên Định Quốc am cho xong.

Thường ngày đại cô nương không biết làm người đứng mực, mắt thấy rơi xuống nước, những người này một đám thay nhau đạp lên.

Diệp lão thái quân đưa tay bóp trán, Hiếu Hiền Hoàng hậu, người chị dâu không gì không làm được của bà sợ rằng không ngờ Diệp phủ sẽ biến thành cục diện rối loạn như hiện nay!

Từ loạn đoạt vị trong cung, Hiếu Hiền Hoàng hậu tự mình đặt thêm một điều gia quy cho Diệp phủ, nam nhân Diệp gia không được nạp thiếp, không có thông phòng.

Diệp lão thái quân chính là người được lợi đầu tiên, lão Định Quốc công cả đời ngay cả thông phòng cũng không có, cho nên hai con trai của bà tất nhiên kéo dài gia quy đến nay.

Chỗ hồng lại chính ở chỗ này.

Con cả lấy nữ nhi Đoạn đại học sĩ, cũng môn đăng hộ đối, đáng tiếc chỉ sinh mỗi Diệp Khuynh, lão đại tuân thủ gia quy, không lấy người khác, nhận trưởng tử lão nhị làm con thừa tự.

Ai ngờ nàng dâu của lão đại không có phúc khí, vợ kế Từ thị mới vào cửa chưa đầy hai năm đã mang thai.

Mất thấy bụng Từ thị tròn vo sắp sinh, nhị phòng bắt đầu có tư tâm.

Lão đại đương nhiên muốn con ruột mình thừa tước, mà con trai lão nhị làm thế từ nhiều năm như vậy cũng không cam lòng.

Đứa nhỏ trong bụng Từ thị còn chưa sinh ra, cả phủ đã có dấu hiệu muốn loạn.

Ngay lúc này Diệp Khuynh lại gặp phải chuyện này, nhị phòng vui vẻ chế giễu, đại phòng Từ thị chỉ quan tâm bụng mình, lại là mẹ kế, căn bản không ra mặt.

Diệp lão thái quân thờ dài, đột nhiên phát hiện không đúng, căn phòng yên tĩnh quá mức, bà vừa ngẩng đầu, miệng khề mở, giật mình nhìn thiếu nữ từ bên ngoài đi vào, lâm bẩm: “Khanh Khanh?”

Diệp Khuynh mỉm cười, thong dong tự nhiên giống như đang đi vào cung điện của mình, nàng chính là người đứng đầu lục cung, một đường đi qua, bất luận sủng phi hay quý tần đều phải hạ khuôn mặt cao ngạo, thần phục trước chủ nhân duy nhất hậu cung.

Cho dù một thân thanh y, mặt mộc không trang điểm vẫn không giấu được vẻ phong hoa tuyệt đại của nàng, thậm chí ngay cả vết sẹo bất mắt kia, dưới phong tư cũng trở nên không đáng cân nhắc.

Diệp Khuynh nghe thấy Diệp lão thái quân gọi một tiếng Khanh Khanh, nao nao, là Khanh Khanh mà không phải Khuynh Khuynh, năm đó, em trai mới tập nói, không gọi được tỷ tỷ, cho nên gọi nàng một tiếng Khanh Khanh.

Sau này, Diệp lão thái quân gả vào Diệp phủ, dần dần theo đệ đệ gọi nàng Khanh Khanh.

Diệp Khuynh ngẩng đầu nhìn lão phụ nửa dựa nửa ngồi trên tháp quý phi cách đó không xa, áo ngoài thêu đầy phúc thọ, tóc búi nhẹ nhàng, người hơi gầy nhìn rất có tinh thần, tiếc rằng tóc đã hoa râm, giữa mày nếp nhăn trùng điệp.

Nàng như đóng đinh tại chỗ, thiếu nữ hoa quý trong ký ức từ lúc nào đã biến thành dáng vẻ già nua thể này, nếu mình không trọng sinh trên người Diệp Khuynh, sợ rằng còn già hơn cả em dâu.

Diệp Khuynh lấy lại tinh thần, một lúc lâu sau mới thu lại mọi tâm tư, hai tay đặt trước người, quỳ thấp gối, thi lễ vạn phúc: “Diệp Khuynh thỉnh an lão tổ tông, nhiều ngày nay thân mình khó chịu, không thể tới thỉnh an lão tổ tông, trong lòng luôn bất an.”

Đã mở đầu nói được mấy chữ lão tổ tông ra miệng, câu nói tiếp theo trở nên rất tự nhiên, ngốc trong cung lâu đều thành con hát bậc nhất.

Giọng nói Diệp Khuynh thật ra rất êm tai, nhưng trước giờ cô nương này nói chuyện luôn lên giọng, mang theo vài phần mệnh lệnh, làm người nghe không thoải mái.

Mà hôm nay nàng nói chậm lại, giọng điệu mềm mại hơn rất nhiều, câu thỉnh an nghe vào tai mang theo vài phần thật lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tiểu Nương Tử Thật Hung Tàn!

Sắc mặt lão Thái quân tốt hơn nhiều, “Vết thương còn chưa khỏi nên bảo dưỡng nhiều hơn.”

Diệp Khuynh ngẩng đầu nhìn Diệp lão Thái quân, mỉm cười đáp lại: “Dạ lão tổ tông, vết thương đỡ hơn nhiều rồi.”

Nàng cười sáng lạn, hoàn toàn không để ý đến vết roi trên mặt ghê người đến mức nào.

Diệp lão Thái quân trong lòng sinh ra vài phần cáu giận, họ Lâm kia cũng hạ được tay, cô nương nhà người ta đang yên ổn bị hấn đánh thành thế này.

Bà phụng phiu, trừng Diệp An Gia đứng bên: “Người đứng đây làm gì, còn không đuổi họ Lâm kia ra ngoài! Muốn từ hôn, bảo đương gia nhà bọn họ đến, lúc trước cầu cưới như thế, hiện giờ lại ghét bỏ cô nương Diệp gia chúng ta!”

Diệp An Gia khom người, vội vàng ra ngoài, Diệp Khuynh gọi nàng lại: “Tỷ tỷ chậm đã.”

Mọi ánh mắt trong phòng dừng tại chỗ Diệp Khuynh, ba đường muội tâm tình phức tạp nhìn nàng, đến nhà phu gia nháo loạn, bị đánh roi, bị từ hôn, bắt cứ cô nương nào vướng phải một trong những việc này, khuê danh hoàn toàn hủy hoại, vậy mà đến phiên Diệp Khuynh vẫn như chẳng có gì xảy ra, lão tổ tông vẫn che chở nàng, làm sao không hận cho được!

Diệp lão Thái quân nhủ mảy, nhìn Diệp Khuynh, Diệp Khuynh cười với bà, dịu dàng nói: “Cháu gái có mấy câu mời Lâm đại quân sự chuyển lời, khẩn cầu tổ mẫu ân chuẩn.”

Diệp lão Thái quân hơi do dự, Diệp Khuynh vẫn luôn mỉm cười nhìn bà, sự tự tin này rốt cuộc làm Diệp lão Thái quân tin nàng, “Được rồi, sai người dẫn họ Lâm đến đây.”

Còn chưa dứt lời, ngoài phòng đã truyền đến tiếng nam tử hô to, giọng nói cất cao, có chút hưng phấn: “Mẫu thân, con dẫn Đại quân sự Lâm gia đến đây!”

Diệp lão Thái quân mặt trầm xuống, lão nhị làm cái gì thế này, ba ba nịnh bợ dẫn người ta theo, tránh không gặp và giáp mặt đuổi người là khác nhau hoàn toàn, lão nhị đây là muốn tự tay làm hỏng hôn sự của cháu gái.

Diệp lão Thái quân hừ lạnh một tiếng, nam nữ khác biệt, Đại quân sự Lâm phủ, Lâm Phúc dừng tại ngoài cửa, hô lên khí thế mui phần: “Lão phu nhân, người sáng mắt không nói tiếng lóng, Đại cô nương quý phủ Lâm phủ thật không xứng, vẫn nên dễ tự dễ tán, hủy bỏ hôn sự đi!”

Quả thật là giáp mặt làm nhục, Diệp lão Thái quân đã bao giờ bị dè dặt như thế này, bà tức cả người phát run, Diệp Khuynh bên cạnh đặt tay lên tay bà, nhẹ nhàng mở miệng: “Lâm phủ các người, quả thật không xứng Diệp phủ chúng ta.”

Khuôn mặt Lâm Đại quân sự xanh tím đan xen, ai vậy, từ lúc nào Diệp phủ xuất hiện nhân vật lợi hại như vậy?!

Diệp Khuynh nói không nhanh không chậm: “Phủ Định Quốc công chúng ta là nhất đẳng Quốc công, thế tập vòng kế (cha truyền con nối đời đời), phủ Hộ Quốc Tướng quân các người lại là loại phẩm giai nào?”

Nhị phẩm. . . Lâm Đại quân sự một ngụm máu ngậm trong lòng.

Chưa đợi mọi người lấy lại tinh thần, Diệp Khuynh từ từ mở miệng, sắc mặt dịu dàng, giọng nói thân thiết: “Đúng rồi, lần trước đến quý phủ, ngộ thương vị Chu cô nương tạm trú ở đó, chỗ ta có thuốc trị thương thượng đẳng trong cung ban thưởng, còn cả thực phẩm bổ dưỡng, làm phiền Đại quân sự cùng mang về.”

Đúng đúng, người đàn bà đánh đá này, thiếu chút nữa quên mất vụ quan trọng đó, Lâm Đại quân sự thở ra một hơi. Thẳng lưng, cười lạnh: “Không làm phiền cô nương mèo khóc chuột, Lâm phủ chúng ta không phải không có thuốc, chỉ đáng thương Chu cô nương vô duyên vô cớ bị tai bay vạ gió —”

“Có phải ngài hiểu lầm gì không?” Diệp Khuynh quyết đoán ngắt lời Lâm Đại quân sự chỉ trích: “Lâm tiểu Tướng quân lãnh binh bên ngoài ba năm, nghe danh đã lâu, ngày ấy ta thấy hắn, nhất thời ngửa tay, nghĩ hắn da dày thịt béo, khoa tay múa chân với ta vài chiêu không có vấn đề gì, ai ngờ vị Chu cô nương kia xích gằn hắn như vậy —”

Diệp Khuynh chọn đúng thời điểm ngừng nói, những người khác trong phòng há hốc miệng, vẻ mặt khó tin, mà Diệp lão Thái quân thì hưng phấn, mới lạ nhìn Trưởng tôn nữ nhà mình.

Từ khi Diệp Khuynh nháo loạn tại phủ Hộ Quốc Tướng quân, cào thương mặt cô nương người ta, bản thân bị đánh một roi trở về, bà không ngờ mọi chuyện còn có thể lật ngược lại!

Một đại cô nương, xích gằn nam tử trưởng thành như vậy, gằn đến mức bị tai bay vạ gió, lời trong lời ngoài rất có ý tứ.

Mồm Lâm Đại quân sự hết mở lại đóng, mấy câu nàng dâu dạy hắn nói trước khi đến hoàn toàn không dùng được.

Hơn nữa trong trí nhớ của hắn, Diệp Đại cô nương rõ ràng mồm miệng như gà mái vỗ tổ, giọng nói the thé làm người khác không chịu nổi.

Dịu dàng mềm mại như vậy, từng câu đều có lý, một phen nói hết nước, làm hắn không thể phản bác, trong lúc trầm mặc lại như cam chịu lời Diệp Khuynh.

Giọng Diệp Khuynh lại từ từ vang lên lần nữa, “Nghe nói Lâm tiểu Tướng quân ba năm biên quan, chiến công trác tuyệt —”

Lâm Đại quân sự lập tức kiêu ngạo ưỡn ngực, “Đúng vậy, tiểu Tướng quân nhà chúng ta —”

“Có điều Lâm tiểu Tướng quân rốt cuộc trẻ tuổi, mới tầm đôi mươi, làm người khác khó có thể tin phục.” Giọng điệu Diệp Khuynh vẫn dịu dàng ấm áp như trước, lời nói ra như thật tâm suy nghĩ cho Lâm tiểu Tướng quân vậy.

Theo lời của nàng, Lâm Đại quân sự một lòng một dạ ngẫm nghĩ, gần đây không phải đang phát sầu vì chuyện này sao, công tích tiểu Tướng quân là thật, nhưng tuổi trẻ, việc ngợi khen cứ thế bị Lại Bộ lùi lại, thời gian này Binh Bộ cùng Lại Bộ mỗi ngày đang đấu miệng đây!

“Ta vốn không tin, mà hiện tại lại không thể không tin —”

Lỗi tại Lâm Đại quân sự dụng thẳng, vô đầu bút tai hận không thể lập tức biết ngay câu dưới, tiểu nương tử Diệp gia từng câu từng chữ nói đúng suy nghĩ hắn, thậm chí sinh ra ảo giác, tiểu nương tử Diệp gia thật sự là một trong những quân sư nhà bọn họ.

Diệp Khuynh đưa tay sờ vết sẹo trên mặt, cười híp mắt: “Nếu quân công đó đều được lấy từ trên người phụ nữ, thì quả thật có thể coi là ‘chiến công lớn lao’!”

Lâm Đại quân sự: “— Ⅲ —!”

Định mệnh, tiểu nương tử thật hung tàn!

Định mệnh, hắn lại không phản bác nổi!

Các nha hoàn vú già đứng quanh viện thân thể bất động nhưng ánh mắt đảo loạn xung quanh, sớm trao đổi ý kiến vô số lần.

Quyền quý khắp Kinh thành hình thành đám hỏi lẫn nhau, ông già nữ nhi, đồng thời tặng của hồi môn hai phòng con hạ nhân, ta cưới vợ, lại phân qua hai quân sự đặc lực, quan hệ giữa hạ nhân, sợ rằng còn rắc rối phức tạp hơn cả gia chủ.

Vừa có gió thổi cỏ lay lập tức toàn thành biết.

Cho nên nếu muốn làm việc gì ám muội cần che giấu tai mắt, tốt nhất chính là đừng làm gì hết, đừng nói gì hết.

Đáng về Đại quân sự Lâm gia á khẩu không trả lời được lập tức rơi vào mắt đám bà tám, cứ thế, chờ lát nữa hắn đi, bát quái giữa Lâm phủ và Diệp phủ sẽ có tiền triển mới nhất —

Lâm tiểu Tướng quân di tình biệt luyện, nghi ngờ quân công là giả tạo!

Thiên kim quý nữ khổ chờ ba năm, cuối cùng chờ đến một tờ hưu thư!

Tiết mục này đủ để đẩy lùi màn biểu diễn mới nhất năm nay.

Lâm Đại quân sự dần dần đi ra ngoài, sắp bước ra khỏi cửa lớn Tùng Hạc viện, giọng nữ dịu dàng kia lại vang lên phía sau, “Làm phiền Lâm Đại quân sự giúp ta hỏi Lâm Tướng quân một câu, Diệp Lâm hai nhà, có còn vĩnh thế giao hảo?”

Lâm Đại quân sự dờ dẫm nghiêng người, dưới mái hiên, một thân hình màu xanh thon dài, bóng hiên che mắt nửa mặt nàng, chỉ thấy chút ý cười bên khóe môi.

Hắn đột nhiên có cảm giác mãnh liệt, nữ tử như vậy mới chân chính là chủ mẫu thích hợp phủ Tướng quân!

Nhìn Lâm Đại quân sự đi càng lúc càng xa, Diệp Khuynh cũng cảm khái vô cùng, câu vĩnh thế giao hảo kia không phải nàng tùy tiện nói.

Năm đó, phủ Định Quốc công chỉ là phủ Định Quốc Tướng quân, môn đăng hộ đối với phủ Hộ Quốc Tướng quân.

Diệp Khanh cùng Lâm Giác, tuổi tương đương lại là thanh mai trúc mã, trưởng bối hai nhà có ý tác hợp.

Không ngờ một tờ thánh chỉ, Diệp Khuynh trực tiếp bị chỉ hôn cho Thái tử đương triều, đêm trước khi nàng lập gia đình, Lâm Giác lén chạy tới tìm nàng, kéo nàng bay lên nóc nhà.

Lâm Giác không nói gì cả, chỉ lấy một vỏ rượu, rót hai chén: “Uống!”

Hắn một chén, nàng một chén, nàng rất dứt khoát, không dong dài dây dưa, càng uống, mắt hắn lại càng sáng.

Khi một vỏ rượu uống cạn, Lâm Giác đứng lên rút đao, trường ca khởi vũ, dưới ánh trăng, dáng người Lâm Giác mạnh mẽ, giống một con ưng sải cánh bay lên trời cao, đôi khi Diệp Khuynh nhìn không được suy nghĩ, nếu năm đó giả cho Lâm Giác sẽ thế nào.

Cuối cùng, Lâm Giác chỉ nói một câu: “Lâm gia Diệp gia, vĩnh thế giao hảo, cho dù không có quan hệ thông gia!”

Mỹ nhân tuổi xế chiều, tướng quân hạ đao kiếm, cổ nhân năm đó đều đã già hết rồi.

Diệp Khuynh xoay người về tới chính phòng, sắc mặt Diệp lão Thái quân tốt hơn nhiều, Trương tôn nữ như một đêm mở mang trí óc, tiến lùi thỏa đáng, lời nói có chừng mực, làm bà yên tâm không ít.

“Ta thấy đã nhiều ngày trôi qua, không bằng con vào cung ở một thời gian, thuận tiện nói chuyện khuây khỏa với cô cô con.” Diệp lão Thái quân từ ái nói.

Diệp Khuynh ngần người, lại nói tiếp, Diệp gia và Lâm gia thực sự hữu duyên vô phận.

Nàng tất nhiên không tình nguyện vào cung, mà cháu gái của nàng, cũng chính là cô cô Diệp Khuynh, vừa gặp đã yêu đương kim Hiền Khánh đế, đòi sống đòi chết vào cung,

Kế hoạch đám hỏi của Diệp gia và Lâm gia lại phá sản lần nữa, đến đời thứ ba mới chấp nhất định thân cho hai tiểu bối.

Nghe nói lúc trước khi đính hôn, Lâm Đồng không vừa ý.

Có điều vị cô cô này chức vị mặc dù cao, nhưng không được sủng ái, chính xác mà nói, Hiền Khánh đế một lòng đặt ở chính sự, vắng vẻ hậu cung.

Diệp Khuynh vừa mới từ Hoàng cung đi ra, căn bản không muốn chui vào, nàng rất nhanh nghĩ ra lý do tuyệt vời: “Dạ, cháu gái đã thật lâu không gặp cô cô, cũng nên đi thăm.”

“Nhưng mà, mắt thấy sắp đến ngày giỗ mẫu thân tròn ba năm, con định đến nhà cậu ở mấy ngày, thương lượng nên tế điện thế nào.”

Sắc mặt Diệp lão Thái quân lại đổi, nhìn Trương tôn nữ đúng là càng nhìn càng thấy thuận mắt, không chuyện gì đáng vui mừng hơn đứa nhỏ hư thân nhà mình trở nên hiểu chuyện.

Nghĩ đến con dâu cả hiếu thuận lại sớm mất, vành mắt Diệp lão Thái quân hơi đỏ, “Thật mừng con còn nhớ lão nương con, cứ như vậy đi, ta bảo Trưởng phòng chi hai ngàn lượng bạc cho con, nếu không đủ cứ việc nói, hương nến cúng bái đừng tiết kiệm!”

Diệp Khuynh nhanh chóng cúi người, đại lễ đáp tạ, nàng biết mà, Diệp lão Thái quân chú trọng nhất quy củ, hiếu đạo, nàng biểu hiện hiếu thuận thật dễ dàng được thiện cảm từ đối phương.

Chương 4: Biểu Ca Biểu Muội Cái Gì

Nói muốn đi nhà cậu mà không phải lập tức hoàn thành ngay được.

Như nhà nghèo người ta, nói về nhà mẹ đẻ thì chỉ cần đóng cửa, xách con gà con cá, trên đường lại mua thêm bốn loại trái cây là xong.

Trước tiên Diệp Khuynh phải gửi bài thiệp, nói rõ ngày trời trong nắng ấm nào đó, họ hàng đã lâu không đoàn tụ, lần này đến thân cận, gần gũi.

Sau đó bắt đầu chuẩn bị đủ các loại lễ vật.

Cho dù là nhà cậu bên mẹ ruột thì cũng không thể tay không đến cửa.

Lại nói tiếp, cô nương Diệp Khuynh này quan hệ với nhà cậu không tốt lắm, thậm chí có thể nói hơi căng thẳng, nguyên nhân vẫn là ở hôn sự.

Ban đầu, khi ngoại tổ mẫu Diệp Khuynh còn sống, muốn thân càng thêm thân, có ý định ghép hai tiểu bối Diệp Khuynh cùng cháu trai nhà mình, cũng chính là biểu ca Diệp Khuynh, thành một đôi.

Nói đến biểu ca Diệp Khuynh, đó cũng là một nhân vật hàng đầu, toàn Kinh thành, nhắc tới Đoạn tiểu lang quân thì không ai không biết, không ai không hiểu.

Nổi danh nhất chính là việc hai năm trước Đoạn tiểu lang quân đoạt Trạng Nguyên, lựa hồng đạo phố, người xem tấp nập, chờ đi hết con phố, cả đường cái rơi đầy giày thêu!

Đoạn tiểu lang quân bề ngoài tuần tú, Hoàng thượng vốn định điểm Thám Hoa, mà người ta quá mức tài trí hơn người, rõ ràng quảng Bàng Nhân lại sau lưng thật xa, muốn đổi thành Thám Hoa cũng quá đuối lý.

Từ đó về sau, Đoạn tiểu lang quân được đổi thành Đoạn Trạng Nguyên.

Có tài có mạo, ai muốn con trai nhà mình lấy người điều ngoa bốc đồng!

Đối với Diệp Khuynh mẹ có thể nói là về mặt hòa ái, nhưng từ khi biết mẹ chồng định tác hợp đôi này, lập tức chuyển thành mặt lạnh.

Tiểu cô nương mười mấy tuổi, da mặt rất mỏng, bản thân Diệp Khuynh lại là tiểu cô nương kiêu ngạo, mẹ chồng mất ta, ta còn thấy chồng mất mẹ đây!

Lúc mẫu thân Diệp Khuynh còn tại thế vẫn duy trì quan hệ qua lại, chờ mẫu thân mất, liên hệ giữa Diệp Khuynh và nhà ngoại càng lúc càng phai nhạt.

Cậu nàng thì thật tâm thương nàng nhưng cũng thương con trai, cân nhắc hai bên, cuối cùng quyết định, trước khi cháu gái xuất giá, con trai đừng mong lấy lão bà!

Ý tứ rất rõ ràng, nếu cháu gái thật sự không gả được thì đành phải để con mình hy sinh.

Ban đầu mẹ không đồng ý, nhưng rất nhanh Diệp tiểu cô nương đính hôn với tiểu tử Lâm gia, đính hôn đến kết hôn chỉ là việc vài năm, con trai đón dâu chậm vài năm thì vài năm đi! Chung quy không thể chiến tranh lạnh mãi với tướng công và mẹ chồng.

Diệp Khuynh tất nhiên hiểu vấn đề sâu xa trong chuyện này, âm thầm thấy buồn cười, đồng thời căm thù tận xương tủy việc phải gả cho biểu ca.

Năm đó cái tên đến-chết-cũng-không-biết-xấu-hổ kia đón đệ nhất tuyệt sắc giai nhân vào cung, chính là biểu muội thanh mai trúc mã!

Ý vào có mẹ ruột là Công chúa, miễn bàn kiêu ngạo ngang ngược cỡ nào!

Đến-chết-không-biết-xấu-hổ còn đặt cho cái phong hào, Nguyên (đầu tiên), Nguyên phi! Ý tứ ai chẳng biết, không làm được Hoàng hậu, thương tiếc biểu muội, dùng chữ Nguyên đủ để thể hiện trong lòng hân biểu muội không khác gì Hoàng hậu!

Phi nhỏ! Cậu nam nữ!

Diệp Khuynh luôn luôn nghi ngờ Chết-không-biết-xấu-hổ là cố tình làm vậy, thân phận Nguyên phi đủ quý trọng, quý trọng đến mức nàng không thể cự tuyệt, có tiền lệ, về sau đón hết mỹ nhân này đến mỹ nhân khác vào cung.

Diệp Khuynh hừ lạnh, một lần nữa chú ý vào tờ danh sách trong tay, bên trên liệt kê phòng kho tư nhân của Diệp Khuynh.

Khá là phong phú, có mấy thứ quen mắt, Diệp Khuynh vẫn nhớ, đó là mấy thứ năm đó nàng ban cho.

Tiểu cô nương Diệp Khuynh rất không dễ tâm, không rõ cả sở thích cậu mợ, thảo nào không thành công chuyển mợ thành mẹ chồng, phòng chừng quan hệ với mợ cũng chỉ là ngoài mặt.

Diệp Khuynh đành tự mình phán đoán, hiện tại cậu nhận chức tại Lại Bộ, không tài trí hơn người như Ngoại tổ phụ và biểu ca, làm người tương đối linh hoạt, vận làm quan không tệ.

Người như vậy thích những thứ ngu ý cát tường, nàng vung tay lên: “Lấy ngọc bội Ngọc Hồ Lô ra!”

Nàng nhớ đó là hồ lô ngọc chạm trổ không tệ, lá quả hồ lô điêu thành hình dơi, lấy từ đồng âm, biểu lộ có phúc có lộc.

Đến chức quan của cậu, đồng nghiệp đều mặc quan phục, chỉ có thể so đầu ở trang sức, ngọc bội này đủ để xứng với cậu.

Mợ thì tặng hai thất vải, Diệp Khuynh xem thấy có hai thất năm nay trong cung ban thưởng, chất liệu khá tốt, có điều màu sắc hơi trầm, không được Diệp Đại cô nương thích, tặng cho mợ cũng thích hợp.

Nhờ nàng và Diệp Quý phi hiện tại cho nên Diệp gia được trong cung ban thưởng không ít, nhưng nhà cậu, tuy cũng vị quan nhất phẩm lại không được nhiều tiện lợi như Diệp gia.

Mợ may quần áo từ chất liệu này, mặc ra ngoài nói là đồ trong cung rất có thể diện.

Còn Nhị biểu đệ và tiểu biểu muội, hai đứa tuổi còn nhỏ, không cần nghĩ nhiều, một đứa bộ văn phòng tứ bảo, một đứa bộ cầu huân hương.

Về phần Đại biểu ca, Diệp Khuynh trầm ngâm thật lâu, cuối cùng ngón tay chỉ xuống, trực tiếp quyết định bức Tám mỹ nhân của danh gia tiền triều Cố Khải Chi.

Lễ vật đem tặng, quan trọng nhất chính là tặng theo sở thích.

Thanh danh nàng hiện giờ đã hồng hét cực điểm, không thể tiếp tục bại hoại, trừ phi nàng muốn ở nhà làm ni cô.

Diệp Khuynh định bắt đầu từ người thân, cải thiện thanh danh mình từng chút một, mục tiêu của nàng chính là chữ Hiếu.

Có một số cô nương ngốc ý vào tuổi trẻ xinh đẹp lại đa tài đa nghệ, lấy được thanh danh Kinh thành đệ nhất mỹ nhân với Kinh thành đệ nhất tài nữ, chỉ trừu chọc đến một đồng ong bướm.

Thứ các trưởng bối đề ý là phụ đức của một cô nương.

Dù cô nương bề ngoài thế nào, không biết bao nhiêu chữ, nhưng chỉ cần nghe được một chữ Hiếu, lập tức cảm thấy, ừ, cô nương này không tệ, lấy về nhà rất tốt.

Diệp Khuynh chọn đồ xong, Trân Châu cùng Phi Thúy rất nhanh tìm ra, Diệp Khuynh xem kỹ lại từng cái, phân phó: “Ngọc Hồ Lô cùng cầu huân hương lau lại cho sạch, hai thất vải trước xông hương một lần đi.”

Nàng lại cảm bức Tám mỹ nhân đồ, liếc nhìn, có chút dờ khóc dờ cười, cũng vì sở thích quái dị của nàng khi còn làm Hoàng hậu, phạm là tranh vẽ của danh nhân qua tay nàng đều bị nàng viết thêm vài nét, bức Tám mỹ nhân đồ này cũng không may mắn thoát khỏi.

Bức Tám mỹ nhân đồ của Cố Khải Chi vẽ cảnh tượng trong hoa viên, tám mỹ nhân ngồi hoặc đứng, có người bắt bướm, có người cầm kéo cắt hoa, còn có người xé quạt, có cảm giác ngày thơ thú vị.

Năm đó vừa qua yến hội Trung thu trong cung, chúng mỹ nhân tranh tài khoe sắc, Diệp Khuynh trong lòng khó chịu, cầm bút viết lên bức tranh này: Tiểu Hồng hỏi Tiểu Lục, đi vệ sinh ở đâu?

Trong bức tranh có hai mỹ nhân mặc đồ đỏ và xanh đang khe khẽ nói nhỏ, vừa vận làm có để nàng mượn đề tài nói.

Ba chữ đi vệ sinh vừa xuất hiện, cả bức họa lập tức từ tiệc liên hoan giữa thiên kim quý nữ giáng xuống cấp bậc thôn phụ nông nữ!

Diệp Khuynh vội quần lại giấy vẽ, hiện tại ngẫm lại chuyện năm đó, hai gò má khế đỏ vì ngượng ngùng, cũng may giờ nàng là Diệp Khuynh, không phải Diệp Khanh.

Chuẩn bị xong lễ vật, bên phủ Đoạn đại học sĩ cũng hồi âm, hoan nghênh cháu gái đến bãi phòng.

Chung quy là nhà cậu ruột, dù thanh danh Diệp Khuynh hồng đến đâu vẫn mở cửa hoan nghênh, đứng với câu anh em họ hàng thân thiết, gãy xương cốt còn liền gân!

Diệp Khuynh lại chờ thêm hai ngày, hai ngày này cũng không nhân rồi, trang phục trong hòm nàng không ít, mà hợp ý thì gần như không có, vội vàng làm hai bộ ra ngoài, cũng may chất liệu có sẵn, tính cách nàng lại bá đạo, phòng châm tuyến đẩy nhanh tốc độ có theo kịp, ngay cả quần áo giày dép của đệ đệ chưa xuất thế cũng bị đẩy ra sau, mà không ai dám kêu một tiếng.

Diệp Khuynh biết cách đối nhân xử thế, thử quần áo xong cảm thấy khá vừa lòng, gọi Trần Châu cầm bạc thưởng cho toàn bộ phòng châm tuyền từ trên xuống dưới.

Những người này lúc bị ép đẩy nhanh tốc độ thì oán trời hận đất, giờ được thưởng lập tức cảm kích vô cùng, thu mua lòng người chính là đơn giản như vậy, mấu chốt ngay tại vấn đề thời gian.

Việc chưa xong đã trả thù lao, có cho nhiều thì trong lòng bọn họ vẫn có oán giận.

Đến ngày rời nhà, Diệp Khuynh dậy thật sớm, trang điểm cẩn thận, lại đi chào Diệp lão Thái quân một câu, rồi mới dẫn hai đại nha hoàn ra cửa.

Tổng cộng hai chiếc xe ngựa, xe trước Diệp Khuynh và Trần Châu Phi Thúy ngồi, xe sau vài nha hoàn làm việc nặng cùng quần áo, đồ dùng rửa mặt súc miệng hằng ngày, còn thêm bốn hộ vệ đi theo xe.

Nàng chọn ngày cưỡi hưu mộc (ngày mùng 1, 15 hằng tháng quan viên được nghỉ), cho dù mệt không vui mà có cưỡi ở đó ít nhất sẽ không đuối nàng ra.

Phủ Định Quốc công là nhà huân quý, ở phía đông Hoàng thành, phủ Học sĩ giống phần lớn các quan văn, ở phố nhỏ Liễu Thụ phía tây.

Nếu có bản đồ, nhìn đường thẳng khoảng cách rất gần, nhưng không thể đi như vậy, bởi vì không ai dám đi xuyên qua Hoàng cung.

Vòng qua Hoàng cung chẳng khác nào vòng qua quá nửa Kinh thành, dọc đường đi đều là nơi phồn hoa, đầu đường náo nhiệt ồn ào, xe ngựa không thể đi nhanh.

Dọc đường đi, Diệp Khuynh lại hứng trí dạt dào, đã bao nhiêu năm trôi qua nàng không được thấy cảnh sắc bên ngoài, được nghe tiếng rao hàng rồi, kéo hồ lô rồi bánh đậu xanh, vãn thần, đậu hủ, nghe đặc biệt thân thiết, bầu không khí chỉ có trong đời sống thường ngày.

Nàng thật may mắn được trọng sinh, lần này, nàng không bao giờ vào cung nữa!

Phía trước đột nhiên vang lên tiếng huyên náo, xe ngựa chợt ngừng lại, cũng may người lái xe lão luyện, Diệp Khuynh hơi nghiêng người sau đó ngồi vững lại.

Tiếp theo đó là chuỗi tiếng động, tiếng vó ngựa, hô quát cùng kêu rên, Trần Châu và Phi Thúy thường ngày sống an nhàn ở phủ Quốc công, đã bao giờ gặp phải chuyện này, hai người ôm chặt nhau, vẻ mặt sợ hãi e ngại, run run nhìn nàng.

Diệp Khuynh khẽ nhủ mày, nghe qua hình như có người phóng ngựa ngoài đường, hiện tại Hiến Khánh để cai trị rõ ràng, lại công chính cương trực, ai dám can nhiễu như vậy?!

Nàng duỗi tay, gõ khung cửa sổ hai lần, nhẹ giọng đặt câu hỏi: “Bên ngoài là ai phóng ngựa?”

“Là —” Hộ vệ vừa định nói tên tuổi người nọ mà ngay sau đó là một tiếng thét kinh hãi, giấy tiếp theo, mà xe bị xóc lên, một khuôn mặt tuấn tú say khướt xuất hiện trước mắt, hấn hai mắt mờ mịt, đôi môi phồng hồng, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng vì say rượu, nhìn qua tuổi không lớn lắm.

Nhìn qua một vòng, nam tử trẻ tuổi nắc rượu, quát: “Xe này bản Thái tử trung dụng, mấy người các ngươi nhanh cút!”

Diệp Khuynh giận tím mặt, cút emm Thái tử, nàng một thiên kim quý nữ, tiểu thư khuê các, trước mắt bao người từ trong xe đi ra, về sau thanh danh thật sự là thối hơn cả công rãnh.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tiểu Tâm Tư Của Mợ

Nàng nhìn thoáng qua hai Đại nha hoàn bên cạnh, Trần Châu và Phi Thúy đều há hốc mồm, mặt ngây dại, xem ra không trông chờ gì được.

Diệp Khuynh nhắc lần vậy, nâng chân, nhắm chuẩn ngực người này đập thẳng xuống, nam tử trẻ tuổi nửa người trên khễ lung lay mà vẫn không ngã xuống.

Mày Diệp Khuynh nhủ lại, xương cốt không tốt lắm, nhớ năm đó, mấy lần tra Hoàng đế say bất tỉnh nhân sự đều bị nàng một chân đá bay.

Nam tử trẻ tuổi tự xưng Thái tử kia ngây ngẩn cả người, hai mắt mờ mịt vì say nhìn về phía nàng, hiển nhiên không ngờ có người dám hạ độc thủ với hắn.

Diệp Khuynh không chút do dự, cả người ngửa về phía sau, hai chân đá ra theo thứ tự, chuẩn không cần chỉnh đập thẳng lên mặt nam tử trẻ tuổi, nam tử

không thể bám trụ, ngã đổ về sau ra khỏi thùng xe.

Bên ngoài yên lặng toàn vùng.

Thân vệ Thái tử nhìn chăm chăm Thái tử té lăn ra đất, nhất thời không phản ứng kịp, trong toa xe truyền đến giọng nói mềm mại mang theo vài phần không vui của nữ tử: “Chuột nhất nơi nào dám giả mạo Thái tử đương triều! Thái tử là nhân vật ra sao mà làm ra loại chuyện phóng ngựa giữa đường, xông thẳng vào xe ngựa nhà người khác!”

Mấy tội danh chụp xuống, thống lĩnh thân vệ sờ mũi, biết hiện tại không thể tuyên dương thân phận Thái tử.

Đồng thời hắn cũng thấy tò mò, rốt cuộc trong xe là thiên kim quý nữ nhà nào mà có dũng khí như vậy.

Giữa mảnh tĩnh lặng, giọng nói êm dịu từ nữ tử lại vang lên lần nữa, lần này dạy dỗ thị nữ bên người, “Phi Thúy, lần sau ngươi đừng đá mạnh thế, tự làm trật thất lưng rồi!”

Phi Thúy khóc không ra nước mắt nhìn chủ nhân nhà mình, cô nương, không chơi vu hãm người vô tội, rõ ràng là cô nương đá Thái tử! Hu hu hu!

Thống lĩnh thân vệ đỡ Thái tử đứng dậy, hơi nghiêng đầu nhìn xe ngựa đang dần đi xa, “Theo sau, xem xe ngựa nhà ai.”

Lại nhìn Thái tử say bất tỉnh nhân sự, trên mặt hai vết giày khéo léo vô cùng rõ ràng, hắn xoa cằm, thật là nha hoàn đá sao?

...

Phó thị len lén túm tiểu nữ nhi Đoạn Mạn Nương qua, nhỏ giọng dụ dỗ: “Lát nữa con cứ ngồi trên người tỷ tỷ đừng xuống dưới, có nghe không?”

Đoạn Mạn Nương khuôn mặt ngây thơ nhìn bà: “Vì sao cơ?”

Phó thị bĩu môi, “Không phải con tuyên bố trưởng thành sẽ gả cho Đại ca sao, nếu tỷ tỷ không đi, tỷ tỷ sẽ gả cho Đại ca con!”

Đoạn Mạn Nương hai mắt mở to, giờ nắm tay mập mập lên thế: “Dạ, Mạn Nương nhất định ngồi trên người tỷ tỷ không xuống!”

Phó thị gật đầu liên tục, khóe mắt liếc thấy bóng người cao cao nơi góc tường lập tức phát hoảng, nhìn rõ ràng người tới, bà kêu lên: “Đoạn Tu Nguyên, con lại xuất quỷ nhập thần dọa người!”

Thiếu niên từ trong góc tối bước ra, quần áo thanh sam, tóc búi lên thành kiểu thư sinh, khuôn mặt nhỏ nhắn chưa trưởng thành vẫn mang theo vài phần trẻ con, lại phụng phịu bắt chước người lớn, tự xưng lão thành hơn nhiều.

Hắn nhủ chặt mày, hơi bất mãn: “Mẫu thân đã đáp ứng biểu tỷ đến thăm, cần gì phải dùng mấy kỹ xảo tiểu nhân này làm gì.”

Phó thị giận sôi, mày liễu dựng thẳng, mở miệng mắng: “Cả đám họ Đoàn các ngươi rất biết làm người tốt, chẳng lẽ ta từ nhỏ là kẻ ác? Nếu biểu tỷ ngươi hoàn hảo, ta lại không cho nàng vào cửa chắc?”

“Đi hỏi thăm xem, khắp đường cái đang nói gì, thiên kim quý nữ phủ Quốc công chưa lập gia đình đã chạy đến nhà chồng đại náo, còn bị người ta đánh roi! Chị dâu như thế, ngươi dám nhận, ta lại không dám nhận nàng làm con dâu đâu!”

Phó thị oán khí đầy bụng, trước mặt tướng công không được chê cháu gái nửa điểm không tốt, Trương tử chỉ biết mỉm cười xong coi thành gió thoảng qua tai, tiểu nữ nhi quá nhỏ nói cũng không hiểu, chỉ còn lão Nhị có thể nghe bà trút nỗi lòng.

Nhưng mà chú ý tới vẻ mặt không cho là đúng của tiểu nhi tử, lý trí Phó thị lập tức trở về, gả vào Đoàn gia nhiều năm như vậy, bà cũng có thủ đoạn đối phó với các nam nhân Đoàn gia, “Tuy ta không muốn Đại ca con lấy nàng, mà cũng không phân rõ giới hạn, tương lai biểu tỷ con xuất giá, nhất định sẽ thêm thật nhiều đồ cưới.”

Giọng nói Phó thị dịu dàng hơn nhiều, Đoạn Tu Nguyên trầm mặc thật lâu, nuốt lại lời nói đến miệng, mẫu thân e ngại lời đồn khắp thành, mà nhiều ngày không ra ngoài cho nên không biết tiến triển mới nhất của sự kiện bất quá này.

“... Hắn da dày thịt béo, ta khoa tay múa chân vài chiêu nghĩ rằng không có vấn đề gì, ai ngờ Chu cô nương kia đứng gần quá bị tai bay vạ gió.”

“Nếu là quân công lấy từ người phụ nữ, ta đây thật sự tin.”

Hai câu nói đã đảo ngược tình thế bất lợi lúc trước, hiện tại đám bạn cùng trường khi thảo luận, trọng điểm đã từ Lâm phủ lúc nào đến từ hôn thành quân công Lâm tiểu Tướng quân rốt cuộc từ đâu mà đến, còn cả các hồng nhan tri kỷ của hắn.

Về phần biểu tỷ mình gặp từ khi còn nhỏ kia, lại quá nửa thành đồng tình.

“Nghe những lời này không giống như phụ nữ không hiểu chuyện. Tiểu thư khuê các, chắc rằng dung mạo không kém, Lâm Đồng kia đúng là không hiểu phong tình!”

“Đúng đó đúng đó, khoa tay múa chân, da dày thịt béo, đúng là làm người khác phải mơ màng khó ngủ.”

Hừ, tên chết tiệt nói lời này đã bị hấn âm thầm bắt được đánh một trận, Đoạn Tu Nguyên nâng tay xoa cằm, trơn bóng một mảnh, không hề có dấu hiệu mọc râu, hấn buông tay, có chút chờ mong vị biểu tỳ này.

Giữa đường bị kinh sợ một phen, vài hộ vệ lập tức bộc phát kỹ năng đánh xe, dọc đường ra roi thúc ngựa, lo lắng đề phòng, cuối cùng cũng thấy biển hiệu phủ Đoạn Đại học sĩ.

Đoạn lão gia từ qua đời nhiều năm, theo lý thuyết biển hiệu phủ Học sĩ nên sớm gãy xuống, mà danh khí Đoạn Trọng Nguyên quá cao, mọi người đều cảm thấy Đoạn Trọng Nguyên sớm muộn gì cũng lên làm Đại Học sĩ, cho nên tấm biển này được giữ lại.

Xe ngựa vào phủ từ cửa bên, mấy hộ vệ do quân sự dẫn đi, lại thay xe cùng vú già dẫn đường đi thêm một đoạn, dừng lại trước Nhị môn, Diệp Khuynh vịn tay vú già, bước vào ghế son xuống xe.

Phó thị trước mắt sáng ngời, cháu gái thay quần áo đỏ bưng trang điểm đầy phấn điểm lệ trước kia, thành quần áo xanh nhạt, búi tóc đơn giản, chỉ cài trên đầu một cây trâm trăn châu to bằng ngón cái, làm người nhìn cảm thấy mới mẻ, tựa như phong cảnh quanh co khúc khuỷu vùng sông nước Giang Nam.

Diệp Khuynh cũng đang nhìn vị mợ này, một thân quần áo ở nhà màu trầm, người hơi no đủ, may mắn làn da trắng nõn, mặt mang tươi cười, nhìn qua hiền lành dễ thân.

Đôi mợ cháu lần đầu nhìn nhau sau một thời gian dài đều cảm thấy ấn tượng lẫn nhau không tệ lắm.

Phó thị thân thiết cúi tay ra, Diệp Khuynh thức thời ôm lấy, “Cậu con vừa nhắc sao con còn chưa đến, định sai người đi giục cơ, cũng may mợ kéo lại, bằng không cậu con đã đích thân đi đón rồi!”

Diệp Khuynh mỉm cười khẽ: “Nên sớm đến thăm cậu mợ, mà có quá nhiều thứ phải học cho nên cứ kéo dài.”

Dù sao lúc trước đã đính thân, nữ nhi đã đính thân rất bận rộn, mọi người đều cảm thông.

Mợ cháu hai người tay trong tay, thân thân thiết thiết đi vào trong, Phó thị chú ý tới hai Đại nha hoàn đi sau Diệp Khuynh, một người vành mắt hơi hồng, một người nhẹ giọng an ủi, cất lời trêu ghẹo: “Sao thế này, cô nương nhà các người lại bướng bỉnh hả, nói ra, cừu thái thái phân xử hộ các người!”

(Cừu cừu: cậu, cừu nẫu: mợ)

Trong lòng Phó thị luôn tràn ngập cảnh giác, cháu gái đột nhiên trở nên hiền lành, chẳng lẽ biết sở thích của con bà, cố ý ra vẻ như vậy!

Diệp Khuynh băng quơ nhìn Phi Thúy, cười híp mắt: “Tiểu nha hoàn ngồi không vững, trên đường xe ngựa vấp ổ gà bị trật lưng!”

Phi Thúy diện cuồng hét trong lòng, cô nương lại hắt nước bẩn, cô nương siêu lừa đảo!!

Đề ý tới Phi Thúy vẻ mặt oán giận lại ngậm miệng không dám nói, Phó thị càng chứng thực suy nghĩ trong lòng, vẫn kiêu ngạo ngang ngược như trước.

Diệp Khuynh cũng chú ý tới một trai một gái đi bên người Phó thị, vóc người thấp hơn nàng một nửa hẳn là Nhị biểu đệ, Đoạn Tu Nguyên, tuổi nhỏ mà từng cử chỉ hành động đều có chút bảo thủ, thi lễ cẩn thận với nàng sau đó yên tĩnh đứng phía sau, không nói một lời.

Tiểu cô nương còn lại tròn vo mập mập giống nắm gạo nếp, đại khái mới chỉ ba bốn tuổi, cực kỳ đáng yêu, xác nhận là con gái út cậu có được khi về già, tên gọi Đoạn Mạn Nương, lúc này tròn mắt đen láy xoay tròn, không biết đang có âm mưu gì, càng nhìn càng thấy thích.

Tầm mắt nàng quét một vòng, không nhìn thấy thanh niên nam tử có khả năng là Đoạn tiểu Trọng Nguyên, có chút tiếc nuối, rất muốn tận mắt chiêm ngưỡng thiếu niên Trọng Nguyên phong thái như thần trong truyền thuyết.

Diệp Khuynh rất nhanh hiểu rõ, Đại biểu ca chỉ sợ bị mợ sai ra ngoài, lập tức thấy buồn cười.

Sự chú ý của Phó thị luôn dừng ở chỗ Diệp Khuynh, thấy nàng tìm kiếm xung quanh, trong lòng cười lạnh, đến rồi, đuôi hồ ly cuối cùng vẫn lộ ra!

Tiếp theo chắc chắn sẽ hỏi Đại biểu ca đâu cho xem!

Phó thị căng lỗ tai lại chung quy không chờ đến câu bà muốn nghe này, mà tiểu nữ nhi Đoạn Mạn Nương không phụ sự nhờ vả, thân mình nho nhỏ vươn thẳng, duỗi cánh tay mập mập, hai mắt tròn vo kêu: “Ồm!”

Phó thị cười hải lòng, ánh mắt hướng về Diệp Khuynh, thấy nàng ý cười mềm mại, đứng thẳng tay buông, không hề có ý định đuổi ra.

Việc này không thể trách Diệp Khuynh, nàng ngồi ở trong cung lâu, điều kiêng kỵ thứ nhất trong Hoàng cung chính là cách xa đứa nhỏ, xa một chút, lại xa thêm chút nữa.

Nhất là thân phận nàng miễn cảm, nói không chừng hôm nay nàng sờ đứa nhỏ, hôm sau đứa nhỏ đó lập tức phát sốt.

Đoạn Mạn Nương vươn tay nhỏ nửa ngày không thấy ai quan tâm, lập tức tui thân, hai mắt to đen láy nước mắt long lanh, tội nghiệp nhìn Diệp Khuynh,

“Tỷ tỷ, ôm!”

Diệp Khuynh ngạc nhiên bất ngờ, tuy nàng làm Hoàng hậu cao quý lại cả đời không con, luôn yêu thích tiểu hài tử.

Nàng lập tức cúi người, một tay bế Đoạn Mạn Nương, thân mình mềm mại còn vương mùi sữa giống đĩa điểm tâm mới ra lò, híc, có điều điểm tâm hơi nặng, hai cánh tay gầy yếu của Diệp Khuynh sắp không chịu nổi.

Diệp Khuynh hạ quyết tâm, trở về lập tức luyện tập thân thể kỹ càng, yếu như thế trách sao bị người ta vung roi đánh mặt.

Nàng cũng thấy nghi ngờ, thân thể này yếu như vậy, làm cách nào cào được mặt Chu cô nương kia.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Một Ít Đồ Chơi Không Đáng Tiền

Đi tới trước chính phòng, cậu Đoạn Văn Bản lập tức ra đón, Đoạn Văn Bản mang về quắc thước đặc biệt ở văn nhân, cầm đề râu dài, tao nhã lễ độ, là một mỹ nam tử.

Ông nhận lấy Đoạn Mạn Nương trong tay Diệp Khuynh, quở trách: “Mạn Nương, con lại nghịch ngợm!”

Đoạn Mạn Nương bẹp môi sắp khóc, Diệp Khuynh khẽ vung cánh tay môi, cười nói: “Biểu muội thật đáng yêu, cháu gái rất thích thân cận.”

Đoạn Văn Bản ngăn người, cẩn thận đánh giá cháu gái, liên tục gật đầu: “Tốt, tốt lắm!”

Mọi người nói cháu gái giống Hiếu Hiền Hoàng hậu, hôm nay trang điểm như vậy lại có vài phần giống muội muội ông đã mất đi, làm ông cảm khái trong lòng.

Mấy người được một đoàn nha hoàn vù giã vây quanh vào chính ốc, Diệp Khuynh quét mắt xung quanh, xác định nơi thường ngày mợ Phó thị xử lý nội vụ, trên chỗ cao nhất đặt hai ghế bát tiên song song, chính giữa là bàn trà khắc hoa, bên dưới mỗi bên có bốn ghế dựa cao bằng gỗ hoa lê phủ đệm ngồi nửa mới nửa cũ, góc tường bày biện bình hoa lớn sứ men xanh cao cỡ một người, mặt đất vừa mới quét qua dầu thơm, sạch sẽ mà thơm tho.

Vợ chồng Đoạn thị ngồi trên cao, có nha hoàn cầm đệm mềm lại, Diệp Khuynh một lần nữa hành đại lễ với cậu mợ, rồi mới ngồi xuống, Đoạn Tu Nguyên đứng sau phụ thân còn Đoạn Mạn Nương được Phó thị ôm ngồi vào lòng.

Diệp Khuynh ngồi chếch bên dưới, nhìn Phi Thúy Trân Châu phía sau, hai nha hoàn lập tức tiến lên, lấy lễ vật đã chuẩn bị trước, cũng mau điều nhỏ nhắn tinh xảo không nặng nề, hai nha hoàn luôn cầm trên tay.

Trước tiên Diệp Khuynh lấy ngọc bội Phúc Lộc, tự tay nâng đến chỗ cậu: “Không phải đồ gì đáng giá, được cái ngụ ý tốt lành.”

Đoạn Văn Bản nhận lấy, cười mắng: “Đến nhà cậu chính là về nhà mình, lễ vật làm gì.”

Mở ra nắp hộp gỗ đàn hương, ông kinh ngạc, nắm ngọc bội nhỏ nhỏ trong tay, nghi ngờ khó tin hỏi lại:

“Cái này, chẳng lẽ là ngọc bội Hiếu Hiền Hoàng hậu từng dùng —”

Nói đến việc này lại là một vụ án phức tạp, năm đó mừng thọ Diệp Khanh, Tam Hoàng tử, cũng chính là Trương tử Nguyên phi sinh, tặng ngọc bội Phúc Lộc song toàn cho nàng, đừng nhìn nó nhỏ mà thể ngọc thông thấu, xanh mượt say lòng người, theo lời Tam Hoàng tử lúc đó nói là được làm từ ngọc tâm của một khối ngọc thạch thật lớn.

Sản xuất từ quốc gia Đại Lý xa xôi, quốc gia đó thừa thải ngọc thạch, thịnh hành loại trò chơi gọi là đồ thạch, trước tiên bỏ nhiều tiền mua một khối nguyên thạch mình thích, rồi phá ra từng chút một, nếu bên trong có ngọc vậy thì phát tài.

“Lúc đó mua xuống nghĩ một tảng ngọc lớn như vậy, tốt xấu gì cũng ra được khối ngọc lớn như cầu xúc súc! Kết quả phá mãi phá mãi, trái tim nhi thần càng lúc càng lạnh, một chút ngọc cũng không có.”

“Ai ngờ, đến cuối cùng chỉ còn lại một khối nhỏ như nắm tay lại ra được ngọc, chỉ có bấy nhiêu, xanh lục mượt mà, còn trời sinh hình dạng hồ lô, nhi thần nghĩ, tuyệt lắm, đây không phải lễ sinh nhật dành riêng cho mẫu hậu ta sao!”

Không thể không nói, mấy người con của Lương Bình đế đều là người tài, nhìn xem lão tam mở mồm quả thật có thể nói đến chết đi sống lại.

Một thứ đồ chơi nho nhỏ, chỉ hơi chút tinh xảo mà được hân tặng lên thành thứ trân quý trời đất chỉ có một, giá trị nâng gấp trăm lần.

Thọ yến lần đó, lão tam nổi bật vô cùng.

Đáng tiếc chưa được vài ngày đã lộ dấu vết, ai bảo hân có mẹ ruột thích tranh cường háo thắng!

Trong tay Nguyên phi có một hồ lô ngọc giống như đúc, mà lớn hơn nhiều để trang trí trên bàn, vài ngày sau tất cả mọi người biết hết.

Ngọc bội lớn bao nhiêu, đồ trang trí lớn cỡ nào, trong lòng mỗi người đều có tính toán, chung quy là mẹ ruột, tất nhiên không giống nhau.

Lúc đó Diệp Khanh cười lạnh một tiếng, bảo mấy nữ quan thân cận truyền lời ra ngoài, Tam Hoàng tử có tâm là tốt rồi, thân thiết với mẹ ruột hơn cũng là chuyện thường tình, nàng rất hiểu, nàng có được ngọc bội đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

Về sau, cùng với toàn thành ca tụng Hoàng hậu hiền lương thực đức còn có đồ trang trí hồ lô ngọc Tam Hoàng tử tự mình đem tới chỗ nàng.

Hai cái hồ lô ngọc một lớn một nhỏ cũng nổi danh, trở thành thứ tiếng tăm lừng lẫy trong Hoàng cung.

Diệp Khuynh thu lại ký ức, mỉm cười gật đầu, lúc đó nàng tức vô cùng, hiện giờ nhìn lại chỉ là chút mây khói mà thôi, Tam Hoàng tử có tốt với mẹ ruột bao nhiêu còn không phải bị mẹ ruột kéo chân sau!

Đoạn Văn Bản khó nén kích động, ngọc bội này không đáng giá bao tiền nhưng ý nghĩa trọng đại, đeo ra ngoài cực kỳ có thể diện.

Ngón tay ông thon dài run nhẹ, lập tức đổi ngọc bội, nhìn Diệp Khuynh càng thân cận hơn vài phần, không hổ là cháu gái ngoan, luôn hướng về nhà cậu!

Diệp Khuynh lại nâng hộp gỗ thật dài bên cạnh, đưa tới trước mặt mợ Phó thị, Phó thị cười, không để ý lắm mở ra, nhìn lướt qua, thấy là hai thất tợ lụa tốt, lơ dềnh gật đầu với Diệp Khuynh, đang định đặt sang bên cạnh lại cảm thấy có chút quen mắt, lập tức nhắc ra nhìn cẩn thận.

Càng xem càng vui mừng, đây rõ ràng là thất vài lần trước lão mẹ Lại Bộ Thượng thư mặc hôm chúc thọ, chất liệu giống, mà màu sắc cùng hoa văn không giống lắm, hai thất thêu hoa này tươi sáng hơn, cũng thích hợp với tuổi bà hơn!

Lúc đó lão thái thái rất kiêu ngạo, nói là vài trong cung ban xuống, chỉ được xem không được sờ!

Hừ, hiện giờ bà cũng có, bà sẽ làm hai bộ, một bộ chuyên để xem, một bộ chuyên để sờ!

Phó thị lại nhìn Diệp Khuynh, tươi cười cũng thêm vài phần thật lòng, nhà quan lại như bọn họ làm quan mấy đời, trong nhà không thiếu tiền mà thiếu mấy thứ đồ nâng thể diện, lễ vật Diệp Khuynh có thể nói là trúng đến tâm khảm bọn họ.

Diệp Khuynh lại lấy bộ văn phòng tứ bảo cho Đoạn Tu Nguyên cùng cầu huân hương cho Đoạn Mạn Nương, Đoạn Tu Nguyên nhận lễ vật, quy củ đáp tạ, Đoạn Mạn Nương cầm cầu huân hương khéo léo tinh xảo, tò mò nhìn Diệp Khuynh.

Diệp Khuynh ôm bé con vào lòng, mở cầu huân hương ra, thứ này làm đặc biệt tinh xảo, bên trong có nội cầu, bên ngoài có ngoại cầu, cầu trong giấu mười hai ô vuông đồng thời đựng được mười hai loại hương liệu, xoay tròn cầu ngoài, khi chốt cầu ngoài và cầu trong chạm nhau sẽ tỏa ra một loại hương hoa trong số đó.

Đeo cầu huân hương bên người, hương thơm có thể biến hóa tùy lúc tùy nơi.

Tài liệu làm ra thứ này không khó kiếm, nhưng chế tác rườm rà, năm đó tổng cộng chỉ có ba cái, ngoại trừ nàng, tứ phi không thiếu tranh đấu gay gắt vì hai cầu huân hương này.

Nói trắng ra là Lương Bình để thích huân hương trên người nữ tử thôi.

Thứ lúc nào cũng có thể đổi hương tất nhiên được mọi người yêu thích.

Đáng tiếc, tất cả những thứ Lương Bình để thích, nàng đều chán ghét.

Tới tay Diệp Khanh chưa được mấy ngày nàng đã tìm cơ thường cho Diệp lão Thái quân tiến cung thăm, mà không ngờ đã vào tay Diệp Khuynh.

Hiện giờ cầm cầu huân hương nhỏ bằng nắm tay này, Diệp Khuynh chỉ coi nó như đồ chơi trẻ con.

Nàng mở ra từng tầng bên ngoài, giảng giải cách dùng cho Đoạn Mạn Nương, tiểu cô nương quả nhiên hứng thú, cầm trong tay chuyển tới chuyển lui, chơi vui vẻ vô cùng.

Diệp Khuynh một tay ôm Đoạn Mạn Nương đang chơi đùa, một tay cầm lấy phần lễ vật cuối cùng, theo thói quen nhìn về bốn phía.

Dây thần kinh phòng ngừa cháu gái trở thành con dâu trong đầu Phó thị vừa có chút lơ lửng lập tức căng lại, bà nghĩ thầm, đến rồi!

Chỉ chờ Diệp Khuynh hỏi một câu Đại biểu ca đâu, bà sẽ giải thích vì sao Đại biểu ca nàng hôm nay không ở nhà, ngày mai không ở nhà, từ nay trở đi cũng không ở nhà.

Dưới ánh mắt mợ bao che con trai như hổ rình mồi, Diệp Khuynh hiểu rõ trong lòng lại giải bộ không biết gì cả, nhìn khắp xung quanh sau đó híp mắt giờ cuốn tranh trong tay lên: “Đây là lễ vật tặng Đại biểu ca, phiền mợ chuyển giao hộ con.”

Phó thị: “...”

Cô nương người cảm sai kịch bản, nhanh đổi đi, chúng ta diễn lại lần nữa!

Phó thị buồn bực trong lòng như giờ tay đánh vào bóng vải, bà cầm lấy cuốn tranh, ngượng ngùng nói: “Con xem người nào cũng được tặng lễ vật, Đại biểu ca con lại không ở nhà —“

Nói xong, bà theo tập quán mở cuốn tranh, thấy giữa muôn trùng hồng tía, vài thiếu nữ tươi đẹp nói cười vui vẻ, mang phong thái ngây thơ, một bức mỹ nhân đồ thật đẹp!

Đoạn Tu Nguyên liếc nhìn, sau đó không thể thu lại tầm mắt, vèo một tiếng hấn đứng bật dậy, giọng nói lạnh lùng: “Con đi gọi ca ca về, ca ca nhìn thấy bức Tám mỹ nhân đồ của Cố Khải Chi nhất định sẽ rất vui mừng.”

Không chờ Phó thị đáp lời, Đoạn Tu Nguyên đã sai bước chạy không còn bóng dáng.

Đoạn Văn Bản thì khản trương đứng lên, kêu: “Tám mỹ nhân đồ? Mau, đưa ta xem!”

Được lắm, nam nhân già trẻ Đoàn gia, cả nhà toàn con một sách, lần này thì bó tay rồi!

Phó thị lườm cháu gái cười mím bên cạnh, tự mình hờn dỗi, kẻ địch gian xảo, đội hữu như heo, thật sự ghen khuất muốn chết!

...

Kinh thành vô số tửu lâu, nổi tiếng nhất là Túy Tiên cư gần Hoàng cung, nghe nói Hoàng đế mấy lần cải trang vì hành chi vì rượu quán này.

Hoàng đế có ra cung hay không Đoạn Tu Văn không biết, mà đương kim Nhị Hoàng tử là ông chủ phía sau tửu lâu này thì hẳn có biết.

Yến hội hôm nay hẳn không muốn đi, mà nể mặt bằng hữu không thể không đến.

“Tu Văn huynh, mọi người đều làm một bài thơ, chỉ thiếu Trọng Nguyên lang, nhanh nào, mọi người đang chờ huynh làm thơ thưởng rượu đây!”

Mấy người còn lại cùng nhau hô vang, muốn hấn sáng tác một bài mới buông tha.

Đoạn Tu Văn hé miệng cười, tự động cầm chén rượu từ chối: “Hôm nay thật sự không có linh cảm, ta tự phạt một chén, chúng vị huynh đài, bao dung bao dung!”

Nói xong hấn uống cạn một chén, lại bị sặc ho khan không ngừng, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn cũng biến thành đỏ bừng.

Vị Đông Phong công tử nói trước tiên kia mới tha cho hấn.

Đoạn Tu Văn và Đồng Hạo Nhiên bên cạnh liếc nhìn nhau, Đồng Hạo Nhiên vẽ mặt hết cách, thấp giọng: “Người ấy, người ấy, haizz.”

Đoạn Tu Văn nhún vai chẳng sao cả, cây cao vượt rừng gió sẽ dập, hấn đã cao nhiều như vậy, còn tiếp tục cao thì không phải gió dập nữa mà là sét đánh!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Tiểu Đoạn Trọng Nguyên Nổi Tiếng Kinh Thành

Mấy người Đông Phong công tử uống một vòng lại ngâm được dăm ba câu sâu sắc, quay đầu mỉm cười nói với Đoạn Tu Văn khẽ phẩy quạt ngồi bên cạnh: “Nghe nói lệnh biểu muội muốn từ hôn với phủ Tướng quân, lệnh tôn có ý gả nàng cho Tu Văn huynh?”

Đoạn Tu Văn nhún mày: “Việc liên quan đến khuê dự biểu muội, vẫn nên đừng nhắc lại.”

Mấy người xung quanh sắc mặt khác nhau, trong lòng đều nghĩ, biểu muội đừng mánh của người còn khuê dự gì đáng nói.

Khuôn mặt Đông Phong công tử xanh trắng luân phiên, nếu không phải vì Nhị Hoàng tử phó thác mình tìm hiểu tâm tư vị này thì hẳn làm gì đến mức, vị này còn là người rượu mời rượu phạt đều không uống, rõ ràng tài trí hơn người mà từ chối nói không có linh cảm, sợ bị bắt nhược điểm nên ngay cả thơ cũng không chịu làm một câu.

Hắn hết cách mới thuận miệng tìm đề tài lại bị vị này cứ thể chặn về, quá đáng ghét.

Trong lúc xấu hổ, một tôi tớ vội vàng tiến vào, nhỏ giọng nói vài câu, Đông Phong công tử lập tức vứt bỏ vẻ uể oải, cười lớn tiếng, hăng hái nhìn xung quanh, nói có ý chỉ: “Không phải mọi người đều tò mò vị kỳ nữ tử đá Thái tử xuống xe ngựa là ai sao?!”

Mọi người lập tức hứng thú, ồn ào bảo hắn nói mau.

Quạt xếp trong tay Đoạn Tu Văn ngừng lại, cũng tò mò nhìn qua, vừa rồi thật khéo, Thái tử chặn đường xe ngựa vừa lúc bên dưới Tùy Tiên cư, mấy người đang uống rượu mua vui nên chứng kiến từ đầu đến cuối.

Hắn cũng rất hiếu kỳ nữ tử nhanh trí kia, đập Thái tử hai phát mà vẫn thông dong rồi đi, toàn Kinh thành chắc chỉ có duy nhất vị này.

Đông Phong công tử không cố ý kéo dài, hắn ngừng cười, hí mắt nhìn Đoạn Tu Văn, cất cao giọng: “Vừa rồi hạ nhân báo lại, tận mắt nhìn thấy xe ngựa dừng trước cửa phủ Đoạn đại Học sĩ!”

Đoạn Tu Văn ngăn người, hình như nẫu thân có nói hôm nay biểu muội tới nhà làm khách, bảo hắn mấy ngày tới khỏi cần về nhà!

Trong ký ức, vị nam nữ khác biệt, thêm chênh lệch tuổi tác cho nên không tiếp xúc nhiều với biểu muội, có điều liên tục mấy năm mẹ già tận tình dạy dỗ, nói biểu muội yêu hắn sâu sắc, bảo hắn thấy biểu muội nhất định phải trốn thật xa.

Cho nên, ấn tượng về biểu muội chính là giống mấy nữ tử rút giày thêu đầy đường khi hắn đỗ Trạng Nguyên đạo phủ.

Quá mức nhiệt tình, làm người khác không rét mà run.

Đông Phong công tử nhìn hắn chằm chằm nhất quyết không tha, mấy người khác thì bắt đầu hào hứng thảo luận: “Người nhà Tu Văn? Nhà Tu Văn không phải chỉ có muội muội nhỏ tuổi sao?”

“Chẳng lẽ Đoạn phu nhân?” “Giọng nói không giống lắm.”

Đang lúc thảo luận, giọng thanh niên trong treo mà lạnh lùng đột ngột chen vào, “Huynh trưởng, phụ thân bảo đệ gọi huynh về phủ.”

Cả phòng im lặng, Đoạn Tu Văn nhíu mày, khó hiểu nhìn đệ đệ.

Đoạn Tu Nguyên mặt không biểu cảm, nhàn nhạt nói: “Biểu tỷ tặng bức Tám mỹ nhân của Cố Khải Chi cho huynh.”

Loảng xoảng, một trận tiếng bát đĩa rơi xuống đất, mấy nam tử thanh niên tự khoe văn nhân nhã sĩ nhất tề bật dậy, cả đám tha thiết nhìn chằm chằm Đoạn Tu Nguyên.

“Đoạn tiểu đệ, vừa rồi tiểu đệ nói là bức Tám mỹ nhân của Cố-Khải-Chi?!”

Người đầu tiên cất lời là Đồng Hạo Nhiên, giọng nói run run, khó nén kích động, những người khác đều nhìn Đoạn Tu Nguyên chằm chằm, liệu mạng gật đầu.

Cầm Đoạn Tu Nguyên hơi lơ lên, lạnh nhạt đáp: “Đúng, chính là bức Hiếu Hiền Hoàng hậu yêu thích!”

Đoạn Tu Văn lập tức đứng lên, không nói thêm gì nữa: “Đi, về nhà!”

Đám còn lại vừa ao ước vừa đố kị trừng hắn, hồn bay lên trời cao, đưa tiễn đến tận cửa tửu lâu, hô to với bóng lưng vội vàng rời đi của huynh đệ Đoàn gia: “Đoạn huynh! Nhất định phải lấy tới cho huynh đệ mở rộng tầm mắt!”

“Lần trước mục Mộc Tê huynh nói, ta chuẩn bị mười nghìn cho huynh! Không, hai mươi nghìn!”

“Giấy Tuyên Thành huynh muốn, ta bảo hạ nhân lập tức mang về, huynh cảm họa nhanh chóng quay lại!”

Đoạn Tu Văn dừng bước, quay đầu cười tao nhã, giờ tay lên chấp lại nói lời cảm tạ: “Yên tâm yên tâm, chư vị huynh đài cứ chuẩn bị sẵn đồ đi, tiểu đệ nhất định sẽ cảm họa tới chơi!”

Mấy người vịn khung cửa tửu lâu, lộ ra nửa người lưu luyến nhìn bóng lưng huynh đệ Đoàn gia biến mất mới ù rũ về phòng.

Bức Tám mỹ nhân, đó là bức Tám mỹ nhân của Cố Khải Chi đấy!

Nghe nói về dựa theo mấy vị mỹ nhân nổi danh tiền triều, Lương Bình đế cực kỳ yêu thích, chính miệng nói khá giống mấy vị ái phi của ông, không biết vì

sao lại bị Hoàng hậu Hiếu Hiền lấy đi.

Đúng rồi, nhất định là vì Hoàng hậu tài đức sợ Lương Bình để mê muội xa rời triều chính.

Đi được vài bước, Đông Phong công tử dần ngộ ra, hần do dự nhìn xung quanh: “Nữ tử đá Thái tử xuống xe ngựa, đoàn xe đến phủ Đoạn Đại học sĩ, biểu muội Tu Văn tặng bức Tả mĩ nhân đồ —”

Mọi người chấn động, trong đầu bưng lên ý niệm không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ người đá Thái tử xuống xe ngựa chính là vị biểu muội dũng mãnh kia của Tu Văn?

Là vị dám đại náo phủ Hộ Quốc Tướng quân, mà chỉ nói hai câu làm danh dự phủ Hộ Quốc Tướng quân thành rác rưởi?

Đúng là rất dũng mãnh.

Hai huynh đệ Đoạn gia xuất thân hào quý mà không có tật xấu kiêu căng ngang ngược, nguyên nhân vì lúc Đoạn Tu Văn mới vào học đường bị cảm cúm một trận, kéo dài đến hết mùa đông.

Phó thị cầu y nhiều chỗ không có kết quả, cuối cùng được lão gia bộc chỉ điểm, để Đoạn Tu Văn nhỏ tuổi mỗi ngày đi bộ một mình đến học đường, không ngờ hiệu quả, từ đó về sau thân thể dần khỏe mạnh hơn.

Đội đến khi lão nhị Đoạn Tu Nguyên đi học đường cũng tiến hành như thế, lúc đó Đoạn Tu Văn chưa lớn, nắm tay đưa nhỏ Đoạn Tu Nguyên, hai huynh đệ chấp chững đi suốt đoạn đường dài, làm Phó thị lên núp phía sau vừa lo lắng vừa vui mừng.

Cho nên hai huynh đệ đi bộ đều nhanh nhẹn vô cùng, nô bộc thân cận cũng chọn người đặc biệt nhanh chân.

Hơn nữa Túy Tiên cư và phủ Học sĩ cách nhau không xa, hai huynh đệ không định gọi xe, thẳng người bước đi, đằng sau có hai nô bộc cũng lẳng lẳng theo đuôi.

Từ xa nhìn lại thấy được hai thiếu niên thanh y, tay áo dài như bay theo gió, cảnh đẹp ý vui.

Bất chợt có người ló đầu từ hàng quán hai bên, kinh ngạc kêu một tiếng: “Tiểu Đoạn Trọng Nguyên!”

Láng giềng xung quanh lập tức ào ào mở cửa, tiếng hỏi vang lên từ phía: “Đâu đâu?!”

Người ban đầu kêu về mặt buồn bã nhìn xa xa, “Đã đi mất rồi —”

Đoạn Tu Văn đi được một đoạn, liếc đệ đệ bên cạnh về mặt nghiêm túc cổ hủ, ho nhẹ, đọc rõ một chữ: “Phong —”

Đoạn Tu Nguyên không cần nghĩ ngợi, bật thốt: “Vũ!”

Đoạn Tu Văn khoe miệng khê cong, mặt không biểu cảm nói tiếp: “Phong tuyệt!”

Đoạn Tu Nguyên lập tức bắt kịp: “Vũ vân!”

Không bao lâu sau khi Đoạn Tu Nguyên đi học đường, đúng lúc có đại tuyết, Đoạn Tu Văn đi đường, tuyết lún gần như chôn vùi hai chân đi ủng, càng dùng nói Đoạn Tu Nguyên bé tí tẹo, áo lông dày cộp làm Đoạn Tu Nguyên chẳng khác nào quả bóng, Đoạn Tu Văn gần như kéo đệ đệ lặn trên đường.

Lúc đó đệ đệ vành mắt đỏ ửng, Đoạn Tu Văn sợ hấn khóc, lập tức nghĩ ra một chiêu — ôn tập bài tiên sinh dạy để đánh lạc hướng Đoạn Tu Nguyên.

Hai huynh đệ dần lớn lên nhưng trò chơi vẫn cứ tiếp diễn.

“Dạ!” Đoạn Tu Nguyên vừa thốt ra hai chữ Vũ vân, chữ thứ ba lại tới nữa.

“Nhật!” Đơn giản thế này, Đoạn Tu Nguyên không cần phải nghĩ.

Đoạn Tu Văn cúi đầu, nhướn mày xấu xa, liếc đệ đệ, ho nhẹ một tiếng nhin cười, “Phong tuyệt dạ quy nhân —”

Đoạn Tu Nguyên há mồm tiếp lời: “Vũ vân nhật —”

Mới nói một nửa thấy không đúng, lập tức ngậm miệng lên án tụng lão ca Trọng Nguyên nhà mình: “Huynh lại trêu đệ! Chơi vui không há!”

Đoạn Tu Văn sờ mũi, cười ngượng: “Rất vui.”

Đoạn Tu Nguyên hừ lạnh, quay mặt ra chỗ khác, hạ quyết tâm không thềm để ý đến lão ca vô vị ham trêu đùa này, thật không hiểu Đoạn Tu Văn rõ ràng vừa xấu xa lại gian trá mà sao có nhiều người thích thế!

Hừ, ngay cả đệ đệ nhà mình cũng đùa bỡn!

Sài môn văn khuyến phê, phong tuyết dạ quy nhân!

(Cổng tre nghe chó sủa, đêm phong tuyết người về)

Có ai lại đem câu thơ dưới đến đố người khác!

Tên xấu xa này ngay từ đầu đã có ý đồ gian trá!

Dưới cơn chiến tranh lạnh của Đoạn Tu Nguyên, bước chân hai huynh đệ lại nhanh hơn ba phần, nháy mắt đã thấy phố Liễu Thụ.

Xa xa trông thấy đám người chặn ở đầu phố, Đoạn Tu Nguyên dừng lại, phụng phịu nhìn huynh trưởng bên cạnh, “Toàn phiền toái huynh gây ra!”

Đoạn Tu Văn cũng dừng bước, xem một vòng ăn mây ngồi ngay đầu phố, dờ khóc dờ cười.

Lần trước hấn ra ngoài, thấy lão ông dẫn cháu trai ăn xin dọc phố, lão nhân kia gầy trơ xương, cháu trai xanh xao vàng vọt, bỗng nổi lòng trắc ẩn, tiếc rắng trên người không mang theo bạc cho nên trải giấy xuống bên đường, ngẫu hứng vẽ bức thủy mặc pho diên xá ông.

Trong tranh có một già một trẻ, lão ông dắt trâu, bé con cười trên thân trâu.

Lão ông đội nón tre, hai tay chấp sau lưng, tay nắm dây thừng buông thõng, bé con nhún lúc lão ông không thấy xoay người trồng cây chuối trên lưng trâu, cực kỳ bướng bỉnh.

Dưới núi khói bếp lượn lờ, núi rừng giao thoa, nông thôn thú vị mười phần.

Đôi ông cháu được Đoạn Tu Văn tặng bức họa, cảm bán đi, lấy bạc mua vài mẩu đất quả thực làm diên xá ông.

Chuyện này lan truyền khắp Kinh thành, trở thành một giai thoại.

Mỗi người đều coi có được một bức thi họa tự tay Đoạn Trạng Nguyên vẽ là vinh dự, nhất là bức diên xá ông kia bị nâng lên giá trên trời, cuối cùng về tay đương kim Nhị Hoàng tử.

Sau đó xuất hiện tình huống hiện tại.

Đoạn Tu Văn đảo mắt qua, phát hiện không ít người quen mắt, hấn cười như có như không xem một tên mập trong đó, hấn ta mặc một thân vải bố đầy vết chập vã, buồn buồn tui tui ngồi trên mặt đất, cả người như bánh bao trắng lên men quá độ, chưa từng thấy qua ăn mây béo tốt trắng trẻo như vậy!

Đoạn Tu Văn dừng lại, đá đá cẳng chân hấn ta, “Đại lão bản tiền trang Tứ Hải biến thành ăn mây từ lúc nào thế?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ăn Cỏ Xong, Trâu Chạy Mất Rồi

Đại mập mập thở hổn hển đứng lên, hai mắt trợn trừng, rút cuộn tranh từ trong tay áo ra, tức giận vút vào người Đoạn Tu Văn, “Người còn nói nữa! Lần trước người bảo vẽ trâu ăn cỏ gì đó, bắt nạt ta nhà quê không biết chữ! Đây rõ ràng là tranh trắng!”

Đoạn Tu Văn thần nhiên nhận cuộn tranh, mở ra, thấy mặt giấy trống không, khuôn mặt luôn mỉm cười đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Tiết lão bản, giữa đường người mở tranh ra xem đúng không?!”

Tiết mập mập chột dạ, giọng nhỏ dần: “Chỉ, chỉ nhìn thoáng qua.”

Nói xong câu này mà nghĩ đến kết quả sau khi nhìn thoáng qua, Tiết mập mập vẫn không thể kìm nén sự phẫn nộ trong lòng, “Nếu không phải ta lén nhìn thì đã không phát hiện người lừa ta!”

Đoạn Tu Văn thở dài, vỗ vai Tiết mập mập, “Lão Tiết à lão Tiết, ta biết nói người thế nào cho phải đây!”

Hấn mở cuộn tranh trắng trên tay, “Người nói xem ta vẽ cái gì?”

Tiết mập mập khó hiểu nhìn hấn, “Trâu ăn cỏ.”

Đoạn Tu Văn gật đầu, “Người lại xem, trâu ăn hết cỏ rồi, cỏ tất nhiên không còn.”

Tiết mập mạp hai mắt tròn tròn, hỏn hỏn kêu: “Thế còn trâu đâu!”

Đoạn Tu Văn về mặt đau đón nhìn hấn: “Ta bảo người về nhà hẵng mở ra! Kết quả giữa đường đã mở, trâu thấy cỏ ven đường, chạy mất rồi!”

Chạy mất rồi —

Tiết mập mạp tròn mắt há mồm, cả người đại ra.

Một lúc lâu sau hấn mới nhỏ giọng hỏi: “Thật sự chạy rồi?”

Đoạn Tu Văn cũng nhỏ giọng, nghiêm túc trả lời: “Thật sự chạy rồi!”

Đoạn Tu Nguyên đứng bên ôm mặt, không đành lòng nhìn thẳng, trâu ăn cỏ, trâu chạy mất, lời ngu xuẩn thế này mà cũng có người tin?!

Tầm mắt hấn đảo sang hai bên, chú ý tới đám người già bộ ăn mày xung quanh châu đầu ghé tai khề thì thầm, ánh mắt chớp lóe thỉnh thoảng nhìn về phía Đoạn Tu Văn, trong mắt tràn ngập khâm phục cùng kính thán.

“Nghe thấy không? Tiểu Đoạn Trọng Nguyên vẽ được trâu sống!”

“Quá lợi hại, không hổ là Tiểu Đoạn Trọng Nguyên!”

“Ta phải về nhà báo với chủ nhân nên sai nhiều người hơn đến xin họa!”

Đoạn Tu Nguyên: “...”

Bên kia Tiết mập mạp đã chấp nhận sự thật rằng trâu của hấn bị cỏ đại ven đường dụ dỗ chạy mất, đôi mắt nhỏ nài nỉ nhìn Đoạn Tu Văn, “Đoạn Tướng công, huynh xem—”

Đoạn Tu Văn ho nhẹ một tiếng, vỗ bả vai chắc nịch của Tiết mập mạp, “Tiết lão bản, lần trước người đã mở lán cháo công đức bảy ngày —”

Tiết mập mạp lập tức kêu lên: “Ta mở tiếp, lần này lại bảy ngày, không phải, là nửa tháng!”

Đoạn Tu Văn gật đầu, rất vừa lòng Tiết mập mạp, vung tay lên, “Lấy giấy bút đến đây!”

Hai tên ăn mày rách nát hơn Tiết mập mạp đứng bên thào túi đồ vắt trên lưng, lấy ra một bộ văn phòng tứ bảo.

Đoạn Tu Văn nhìn kỹ từng thứ, mở miệng khen: “Lão bản quả nhiên giàu có bậc nhất, giấy Tầm Mực, mực Mộc Tê, đều là ngàn vàng khó tìm!”

Tiết mập mạp vô cùng đắc ý, thịt mỡ dưới cằm rung lên, “Có gì đâu, dù sao cũng phải xứng với bức họa của huynh chứ!”

Đoạn Tu Văn cười nhĩ nhận, hai nô bộc Đoàn gia cơ trí xông tới, Đoạn Tu Văn liếc mắt qua, Đoạn Tu Nguyên bắt đắc dĩ lấy thân chặn lỗ hồng cuối cùng, bốn người thành một vòng, vừa khéo che hết tầm mắt.

Tiết lão bảo kiểng chân mà vẫn không thấy gì, cuối cùng đành phần nộ đứng bên gào: “Tiểu Đoạn Tướng công, lần này phải vẽ cẩn thận đấy, ta vẫn muốn con trâu biết chạy kia!”

Cổ tay Đoạn Tu Văn run lên, một giọt mực nước chảy xuống, trên tờ giấy trắng lập tức xuất hiện một đốm đen sì sì, giống như một con quạ đen nằm trong bụi hoa, cực kỳ chướng mắt.

Đoạn Tu Nguyên lo lắng nhìn hấn, “Huynh trưởng?”

Đoạn Tu Văn trấn định như thường: “Không sao.”

Nói xong hấn rõ ràng nhấn đầu bút lông vào nghiền mực, mạnh tay ngâm mực thật đậm, tiếp theo vung bút, một nét, một nét, lại một nét nữa, từ trên xuống dưới y hệt sơn tường, từng nét mực chiếm cứ mặt giấy vốn trắng tinh.

Xem Đoạn Tu Văn khoan khoái dị thường, mặt mày tỏa sáng, Đoạn Tu Nguyên môi giật giật, không nói thêm gì nữa.

Đoạn Tu Văn gian trá như thế, mà luôn có kẻ ngốc ùn ùn chui đầu vô rọ.

Rất nhanh tờ giấy Tuyên Thành bị bao phủ bởi mực đen, Đoạn Tu Văn thở ra một hơi, nghiêm túc như thường ngày thổi thổi cho mực khô, dè dặt cẩn thận cuộn lại, khoan khoái vẩy tay với Tiết mập mạp.

Tiết mập mạp vui vẻ phấn khởi chạy tới, từng chút một nhận lấy như nhận thánh chỉ, hồi hộp chờ mong nhìn Đoạn Tu Văn.

Đoạn Tu Văn nghiêm mặt mở miệng: “Lão Tiết, lần này đừng có mở giữa đường.”

Tiết mập mập gật đầu liên tục như gà mổ thóc: “Nhất định nhất định, lần này ngài vẫn về con trâu biết chạy kia chứ?”

Đoạn Tu Văn phẩy tay, nghiêm túc nói: “Lần này ta về đêm tuyết Kinh đô, tổng cộng về một trăm người đi đường, có tuyết rơi cản đường người bán rong, có hài đồng vui chơi cười đùa, còn có mấy chục gian phòng ốc lớn nhỏ, đúng rồi, tiền trang Tứ Hải nhà lão cũng có trong đó.”

Tiết mập mập hai mắt tỏa sáng, vui mừng không nói nên lời.

Biết tâm tư hẩn, Đoạn Tu Văn sẵn sóc vỗ vai, cười híp mắt: “Không ngại mờ lán cháo thêm vài ngày.”

Tiết mập mập gật đầu liên tục: “Nhất định nhất định!”

Đoạn Tu Văn ngẩng đầu, nhìn quét qua một vòng, cười nói: “Quy củ của Đoạn mỡ chur vị hẩn đã hiểu, hôm nay không làm chậm trễ chur vị làm việc nữa, cáo từ cáo từ!”

Số ăn mày còn lại phần lớn là quân sự nhà gia tộc quyền thế, nghe vậy đều chấp tay đáp lễ: “Nào có nào có, hôm nay được chiêm ngưỡng bức họa mới của tiểu Đoạn Trọng Nguyên là không đi vô ích rồi!”

“Tiểu Đoạn Trọng Nguyên đi thông thả!”

“Lần sau chủ tử nhà tiểu nhân tự mình đến cửa cầu họa, mong ngài cho chút thể diện!”

Đoạn Tu Văn mỉm cười vẫy tay ra hiệu, Đoạn Tu Nguyên không nói một câu đi theo, đợi ra xa mới hét lớn một tiếng phát tác: “Trên trăm người đi đường? Tuyết rơi cản trở người bán hàng rong? Có hài đồng vui chơi cười đùa? Mấy chục gian phòng lớn lớn nhỏ nhỏ?”

Đoạn Tu Văn mặt không đổi sắc, vẫn mỉm cười nói nhẹ nhàng băng quơ: “Tuyết quá lớn, che phủ hết rồi.”

Đoạn Tu Nguyên: “...”

Trời cao tùy tiện phái thần tiên nào hạ phàm, thu tên yêu nghiệt này đi!

Đợi đến khi huynh đệ Đoàn gia vào cửa thì mắt Diệp Khuynh nhìn thấy là Đoạn Tu Nguyên mặt càng thêm nghiêm túc cùng Đoạn Tu Văn cười nhẹ nhàng, nàng bình thần nhìn vài lần, trong lòng có chút thất vọng, tiểu Đoạn Trọng Nguyên mặt mày tuấn tú, nhưng không phải cực kỳ nổi bật.

Phải biết rằng hậu cung toàn là mỹ nhân, bản thân Lương Bình đế cũng tương mạo đường đường, sinh ra các Hoàng tử đều là mỹ nam tử hiếm có, mỗi người đắm chìm trong hoàn cảnh như vậy, khẩu vị Diệp Khuynh cũng biến thành điều.

Đoạn Văn Bản thấy Thứ tử mặt mày nhăn nhú, không vui quát lớn: “Hôm nay biểu tỳ đến, người bày mặt cau có cho ai xem!”

Đoạn Tu Văn giành trước vẫy tay, liếc mắt nhìn Diệp biểu muội bên cạnh, thấy nàng quần áo thanh y, duyên dáng yêu kiều, đôi mắt sáng như làn thu thủy, bất chợt liếc lại, nghĩ thầm, mẫu thân nói không sai, biểu muội quả nhiên yêu ta sâu sắc mà.

Đoạn Tu Văn vẫn luôn bảo vệ đệ đệ, hẩn cười âm áp: “Vừa rồi ở đầu phố lại gặp Tiết lão bản tiền trang Tứ Hải —”

Hẩn vừa mở đầu câu chuyện, toàn bộ Đoàn gia lập tức thấy hứng thú vây quanh, Diệp Khuynh không hiểu, Đoạn Tu Văn sẵn sóc kể lại việc giúp đỡ hai ông cháu ăn mày rồi rước lấy phiền toái.

Diệp Khuynh hai mắt chớp lóe, nhìn Đoạn Tu Văn với cặp mắt khác xưa.

Người từ trong cung đi ra, tuy rằng chưa hẩn tâm can đen tối, mà phẩm tính tốt như gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ thì tuyệt đối không có.

Những gì mình không có thì đặc biệt hâm mộ những người có.

Đoạn Tu Văn kể lại từng sự kiện không nhanh không chậm, bao gồm cả bức họa thứ nhất vẽ trâu ăn cỏ cho Tiết lão bản, khi hẩn nói chuyện giọng nói âm áp, trật tự rõ ràng, nhấn mạnh từng chi tiết nhỏ, chẳng khác nào kể chuyện xưa, Diệp Khuynh say sưa lắng nghe, Đoạn Mạn Nương trong lòng nàng cũng mở to hai tròng mắt đen láy.

Cứ như thế, Diệp Khuynh sa vào ánh mắt mang cười kia, theo bản năng nghĩ, giọng hẩn thật là dễ nghe!

Trách sao nhiều nữ tử như vậy mê muội tiểu Đoạn Trọng Nguyên, một người điềm đạm dễ gần như vậy quả thật có chút giống Tiêu Bạch, Phò mã tiền triều.

Lại nói, Đoạn Tu Văn giống Tiêu Bạch vài điểm, đều là đại tài tử tài trí hơn người, có điều Tiêu Bạch thi đỗ Thám Hoa, bị Cửu Công chúa nhìn trúng, đúng rồi, Cửu Công chúa chính là muội muội ruột Tam Hoàng tử, cũng là con gái út Lương Bình đế, từ nhỏ nhận vô hạn sủng ái, tính tình trở nên kiêu ngạo ngang ngược.

Sau khi thành thân, Tiêu Bạch làm quan vô vọng, mượn rượu giải sầu, kết quả một lần say rượu trượt chân rơi xuống hồ, lúc chết mới chỉ hai mươi ba tuổi!

Làm người khác thấy lạnh lẽo là chưa đầy hai tháng sau Cửu Công chúa đã tái giá.

Diệp Khuynh cười lạnh, người Hoàng gia chính vô tình vô nghĩa như vậy.

May mắn đương kim Hiến Khánh để hiện tại chỉ có ba Hoàng tử đã trưởng thành, ngoài ra còn một con gái nhỏ tuổi, hình như tầm tuổi Đoạn Mạn Nương. Đoạn Tu Văn may mắn không có nguy cơ bị bắt làm Phò mã.

Diệp Khuynh thu lại suy nghĩ, Đoạn Tu Văn cũng sắp nói đến đoạn cuối, nghe thấy Đoạn Tu Văn bôi đen cả mặt giấy Tuyên Thành sau đó công khai nói về mấy trăm người đi đường, hơn mười gian phòng ốc, Diệp Khuynh hơi há mồm, ánh mắt kỳ dị nhìn Đoạn Tu Văn, nghĩ thầm, cũng có lúc nàng nhìn nhầm người cơ đấy!

Đoạn Tu Văn và Tiêu Bạch, không giống nhau chút xíu nào!

Vị biểu ca Trạng Nguyên đầy bụng mực đen, phối hợp với bề ngoài tao nhã, thật đúng là lừa chết người không đền mạng!

Diệp Khuynh lập tức tỉnh táo, nhất định phải giữ khoảng cách với vị biểu ca Trạng Nguyên này, ngàn vạn lần không thể làm ra chuyện gì khiến người khác hiểu lầm! Không cẩn thận một hôm nào đó lại bị biểu ca này hớ chết!

Sau khi hạ quyết tâm, Diệp Khuynh cúi đầu ngoan ngoãn, đôi mắt chỉ nhìn giày thêu, đáng vẻ tri lễ hiểu biết của tiểu thư khuê các.

Đoạn Tu Văn vô thức liếc qua, thấy đáng vẻ nàng, trong lòng nao nao, nghĩ thầm, buổi muối chung quy xuất thân nhà cao cửa rộng, rõ ràng trong lòng yêu ta muốn chết lại cố làm ra vẻ tri lễ hiểu biết, thật thú vị.

Có điều nàng đã dám đá Thái tử xuống xe thì tuyệt đối không phải người tính tình hiền lành ngoan ngoãn, Đoạn Tu Văn nổi lên tâm tư muốn trêu đùa biểu muội trong ngoài không nhất quán này, nhất định sẽ vui hơn trêu Đoạn Tu Nguyên!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Ca Ca, Muốn Trâu!

Đoạn Mạn Nương nhón chân, thân mình nhỏ nhắn trượt khỏi lòng Diệp Khuynh, vui vẻ chạy tới bàn học, trèo lên ghế bành, ngồi chồm hổm, trái gáy trắng ra, chờ mong nhìn Đoạn Tu Văn: “Ca ca, muốn trâu!”

Cả phòng cười ồ lên, Phó thị ôm Đoạn Mạn Nương vào lòng, cười nói:

“Ôi chào, khuê nữ ngọc, ca ca con mà về được trâu sông, nhà ta về sau chỉ cần bán trâu kiếm ăn!”

Đoạn Mạn Nương lại cố chấp nhìn Đoạn Tu Văn, Đoạn Tu Văn đứng dậy, yêu chiều xoa mái tóc mềm mại của Đoạn Mạn Nương, “Được rồi, ca ca về trâu cho muội!”

Nói xong hắn cầm lấy bút lông trong tay Đoạn Mạn Nương, chỉ chốc lát sau một bức tranh thủy mặc trâu ăn cỏ xuất hiện trước mắt mọi người.

Trâu ăn cỏ, quả nhiên chỉ có trâu với cỏ, vài nét bút ít ỏi lại vẽ lên con trâu già đang cúi đầu gặm cỏ non rất sống động.

Đoạn Mạn Nương như có được báu vật, phồng má thổi thổi, cẩn thận ôm vào lòng, hỏi Đoạn Tu Văn: “Ca ca, đến khi nào trâu mới sống lại?”

Đoạn Tu Văn cười híp mắt: “Muội cầm lấy, nhớ không được nhìn lên, ngủ một đêm, đến sáng hôm sau trâu sẽ sống lại!”

Diệp Khuynh kinh ngạc liếc mắt nhìn Đoạn Tu Văn, nghĩ thầm, chẳng lẽ lại chơi trò trâu ăn cỏ, trâu chạy mất? Nhưng rõ ràng bức họa này có trâu với cỏ.

Chú ý tới ánh mắt khó hiểu của Diệp Khuynh, Đoạn Tu Văn bướng bỉnh đá lông nheo (nháy mắt phải), Diệp Khuynh ngăn người, nhớ đến trước kia khi Nguyên phi mới vào cung, lúc người khác không chú ý Lương Bình đế và Nguyên phi thường xuyên chơi trò động tác nhỏ ái muội như này, biểu ca biểu muội cái gì, quả nhiên đáng ghét, Diệp Khuynh nhanh chóng quay đầu coi như không thấy.

Đoạn Tu Văn khẽ cười, biểu muội Diệp gia không giống lời đồn chút nào, dễ xấu hổ chẳng khác nào thỏ con, muốn nhìn hắn, lại sợ bị hắn bắt gặp, thật thú vị.

Đoạn Mạn Nương hai mắt tròn xoe, trịnh trọng gật đầu: “Mạn Nương sẽ không nhìn lên!”

Lại quay đầu về phía Phó thị, “Mẹ, mau mau ăn cơm, ăn cơm xong Mạn Nương còn đi ngủ!”

Mấy người Đoàn gia cùng Diệp Khuynh lại cười vang, trong nhà có tiểu hài tử thật vui.

Đoạn Văn Bản khụ hai tiếng, mở miệng: “Vừa hay, ăn cơm xong ta cũng có lời nói với Diệp Khuynh, bày cơm đi!”

Gia đình giống như Đoàn phủ, phòng bếp thường luôn để lửa, các loại rau thịt chuẩn bị sẵn, phòng hồ chủ tử bỗng dưng đói bụng hoặc khách đến chơi, chuẩn bị một bàn tiệc rượu chỉ mất nửa canh giờ.

Rất nhanh mấy người ngồi vào chỗ, từng món ăn ngon lần lượt bung lên, Phó thị là chủ mẫu, ngồi bên cạnh Diệp Khuynh, cầm đũa công tự mình gấp thức ăn cho nàng. “Ném thử món này đi, ngó sen mới hái, trần qua một lần, bỏ thêm hoa tiêu, hồi hương cùng dấm chua, ướp xong cho vào nồi hầm, vị thanh thanh ngon miệng, tác dụng giải nhiệt đấy.”

Diệp Khuynh cắn thử một miếng, thanh thanh, hòa hợp giữa vị chua và cay, quả thật ngon miệng.

Liếc mắt nhìn lại, bàn tiệc rượu toàn là rau củ tươi đầu mùa, củ ấu, măng xào, đĩa nào cũng phủ màu xanh, nhìn vào rất có khẩu vị.

Diệp Khuynh biết một bàn này thuần túy là món ăn gia đình, nói lên Đoàn gia hoàn toàn không coi nàng thành người ngoài.

Có câu ba đòi xem ăn, bốn đòi xem mặc, năm đòi xem thư hương, dòng dõi thư hương như Đoàn phủ, ở phương diện ăn đã sớm chuyển từ truy tìm của ngon vật lạ sang phát triển theo hướng dưỡng sinh.

Ăn không bắt buộc phải có thịt cá, nhưng nhất định phải tốt cho thân thể!

Bằng không đầy phòng phú quý mà chết sớm chẳng phải phí hoài.

Diệp Khuynh ngon miệng, ăn một chén cơm đầy thêm rất nhiều đồ ăn, cậu mợ vui mừng, chứng tỏ Diệp Khuynh cũng không coi bọn họ là người ngoài!

Ăn cơm xong, Đoàn Mạn Nương cẩn thận ôm bức tranh thủy mặc trâu ăn cỏ vào lòng, bị Phó thị đỡ dành trở về phòng ngủ.

Diệp Khuynh tò mò nhìn vài lần, thật muốn biết sáng mai lúc Đoàn Mạn Nương rời giường thấy trâu vẫn là trâu, cỏ vẫn là cỏ sẽ có cảm tưởng gì.

Chú ý tới ánh mắt của Diệp Khuynh, Đoàn Tu Văn khước miệng cong lên, bốn cợt: “Muốn biết?”

Diệp Khuynh rất muốn lớn tiếng nói không, tiếc rằng ánh mắt hướng ra phía ngoài đã bán đứng nàng. Đoàn Tu Văn ho nhẹ hai tiếng, biểu muội miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, càng nhìn càng thấy thú vị.

Đoạn Văn Bản buông chén trà tiêu thực trong tay: “Đừng để biểu muội các con chế giễu!”

Cha con Đoàn gia trao đổi ánh mắt hiểu rõ, bắt đầu phân công công tác.

Đoạn Tu Văn thông thả bước đến bàn học, múa bút vẩy mực, Diệp Khuynh cất bước ra sau lưng hắn nhìn vào, nao nao.

Đoạn Tu Văn lại vẽ một bức giống y bức trâu ăn cỏ hắn giao cho Đoàn Mạn Nương, điều khác biệt duy nhất là bức này chỉ có một bên cỏ.

Diệp Khuynh bật thốt: “Làm gì có trâu nào ăn cỏ như thế, hắn là cỏ thừa hơn chứ sao lại một bên toàn bộ bị cắn sạch.”

Đoạn Tu Văn nhìn nàng cười như có như không, nhẹ giọng giải thích: “Mạn Nương tiểu hài tử sẽ không nghĩ sâu xa như thế, muội ấy thấy thiếu một nửa đương nhiên cho rằng đã bị trâu ăn.”

Diệp Khuynh im lặng, Đoàn Tu Văn đúng là kỹ tính từng chi tiết nhỏ, ngay cả điều này cũng nghĩ tới.

Đoạn Tu Văn vẽ xong, thổi nét mực cho khô, cuộn lại giao cho Đoàn Tu Nguyên đứng thẳng tắp bên cạnh, tiện tay rút thêm cuộn giấy trắng, cũng giao cho Đoàn Tu Nguyên, dặn dò: “Trước nửa đêm đổi bức họa trong tay Mạn Nương thành bức này, trước hừng đông lại thay bằng cuộn trắng.”

Đoạn Tu Nguyên trịnh trọng đáp: “Yên tâm đi!”

Giống như biết Diệp Khuynh đang khó hiểu, Đoàn Tu Văn lại tốt bụng chủ động giải thích: “Tiểu hài tử rất tò mò, trước khi ngủ Mạn Nương có thể nhìn được, nhưng nửa đêm dậy uống nước nhất định sẽ nén nổi lòng hiếu kỳ mở ra nhìn lên.”

Diệp Khuynh muốn vỗ tay tán thưởng, lần lượt thay ba bức họa, dưới ánh mắt Đoàn Mạn Nương chẳng khác nào trâu ăn cỏ, ăn cỏ xong trâu chạy mất sao!

Đoạn Văn Bản bên cạnh đã gọi quản sự vào, phân phó: “Không cần biết dùng biện pháp gì, ngươi kiếm một con trâu đến, trước hừng đông sáng mai, ta muốn nó xuất hiện trước phòng cô nương!”

Diệp Khuynh hai mắt đỏ lên, ba cha con Đoàn gia cùng nhau ra tay chỉ vì đồ tiểu nữ nhi vui vẻ, đúng là làm người khác đổ kị.

Đồng thời còn có cảm giác quen thuộc.

Thật lâu trước kia, khi nàng vẫn là Diệp Khanh, lúc tầm tuổi Đoạn Mạn Nương, nàng cũng từng nhận ngàn vạn sủng ái từ cha huynh.

Đáng tiếc, vì Hoàng vị chém ngàn đao, phụ thân huynh trưởng từng người một lần lượt chết trận, chỉ vì đổi lấy một cái tước vị Định Quốc công thế tập đời sau.

Nhớ đến cha huynh mất sớm, vành mắt Diệp Khuynh đỏ lên, Đoạn Tu Văn nhìn thấy chỉ nghĩ tâm tư tiểu nữ nhi phát tác.

Đoạn Tu Văn thân nhiên đến trước bàn, ngẫm nghĩ một lát, cầm bút vung lên, nháy mắt lại ra lò hai bức tranh thủy mặc mới toanh.

Thôi thôi, Đoạn Tu Văn mỉm cười nhét một bức vào tay Diệp Khuynh, “Này, cho biểu muội.”

Diệp Khuynh xem bức tranh trâu ăn cỏ trên tay, dờ khóc dờ cười, người này đồ nàng như tiểu hài tử sao!

Đội nhìn về phía bức thứ hai trong tay Đoạn Tu Văn, Diệp Khuynh phì cười, bức tranh vẽ trâu già đứng bằng hai chân, móng trước làm vẻ như muốn phi lên, mồm cười rộng, lộ ra hàng răng chính tề trắng lóa, tạo dáng điệu nghệ —

Diệp Khuynh không thể nhịn cười, ngẩng đầu xem Đoạn Tu Văn, Đoạn Tu Văn hai mắt lóe sáng, ý cười trong suốt nhìn lại.

Diệp Khuynh ngăn người, biểu cảm này nàng từng nhìn thấy rất nhiều lần, mỗi khi Lương Bình để kiểm được thứ gì hay ho mới lạ để dỗ đám ái phi của hần vui vẻ thì luôn mang vẻ mặt này.

Nụ cười Diệp Khuynh chợt tắt, mặt không biến sắc chồng hai bức lên nhau cuộn lại, lẳng yên cất vào túi ẩn trong tay áo.

Nàng làm Hoàng hậu nhiều năm tạo thành tật xấu như vậy, thứ vào tay nàng, dù đẹp hay xấu, không có đạo lý phun trả.

Đoạn Tu Văn cười tủm tỉm xem động tác Diệp Khuynh vào mắt, nghĩ thầm, biểu muội quả nhiên yêu ta sâu đậm, chỉ là mấy bức tiện tay vẽ chơi cũng phải thu lại cẩn thận.

Diệp Khuynh không để ý tới Đoạn Tu Văn trước mặt, quay đầu nhìn Đoạn Văn Bản ngồi ở ghế đầu, “Vừa rồi không phải cậu nói có chuyện muốn bàn với con sao?”

Đoạn Văn Bản phát tay, ý bảo quân sự lui ra, nhìn Diệp Khuynh, nghiêm mặt: “Khuynh Khuynh, chuyện vài ngày trước cậu đã nghe rồi, lúc đó cậu nghĩ hôn ước giữa con và phủ Hộ Quốc Tướng quân vẫn tiếp tục cho nên không nhúng tay, mà hôm qua có phải Lâm gia tới cửa từ hôn? Hiện tại con nói rõ ràng cho cậu biết, hôn sự với Lâm Đông, còn muốn tiếp tục không?”

Dừng lại, Đoạn Văn Bản bổ sung: “Cậu không phải đám người không đáng tin phủ Định Quốc Công, con nghĩ gì cứ việc nói thẳng, cậu làm chủ cho con!”

Khi nói chuyện, ánh mắt Đoạn Văn Bản luôn dừng trên mặt Diệp Khuynh, thấy vết sẹo như ẩn như hiện, trong lòng thầm than, muội muội ông mất sớm, chỉ để lại một cốt nhục duy nhất, ông không thể ngoảnh mặt làm ngơ được.

Diệp Khuynh lập tức hiểu ra, cậu đang làm chỗ dựa cho nàng, trường bối biểu đạt thái độ rõ ràng rành mạch như vậy, làm văn bối cũng phải bày ra tứ thái.

Nàng lập tức đứng lên, cung kính trả lời: “Lâm gia không phải lương xứng, Diệp Khuynh tuyệt đối không gả vào Lâm phủ.”

Đoạn Văn Bản vỗ bàn, nói một câu: “Tốt lắm!”

Ông hừ lạnh: “Tấu sớ khen thưởng Lâm Đông còn chưa hạ xuống, thời gian này Binh Bộ cùng Lại Bộ luôn động khẩu chiến đấu, ngày mai ta sẽ cho thêm vài mồi lửa!”

Lúc trước tọa sơn xem hổ đấu chỉ vì nghĩ cháu gái vẫn có ngày gả vào phủ Hộ Quốc Tướng quân, nếu làm quá mức tương lai thân thích gặp mặt lại khó xử, giờ thì không còn băn khoăn này nữa.

Đoạn Tu Văn thông thả ngồi xuống ghế khác, cầm chén trà nhấp một ngụm “Sợ rằng phụ thân không kịp ra tay.”

Đoạn Văn Bản nghi ngờ xem hần: “Thử nói xem?”

Đoạn Tu Văn rung tay mở quạt, phe phẩy hai lần, liếc mắt nhìn Diệp Khuynh, nói mơ hồ: “Vị bên trên kia muốn lấy Lâm Đông giết gà dọa khỉ, tiểu tử Lâm Đông xương cốt quá cứng rắn, cứng mềm không ăn.”

Đoạn Văn Bản nhú mày, “Như thế thì không tiện quấy hồ nước đục này rồi.”

Chương 10: Bán Cục Thánh Thủ Vs Kỳ Trung Quân Tử (Quân Tử Trong Cờ)

Diệp Khuynh nghe bọn họ nói mơ hồ, biết rằng đang tị hiềm mình là nữ tử khuê các, không muốn nàng liên lụy đến hồ nước đục ngoài triều đình.

Có điều kiếp trước ở trong cung, nàng đã sớm rèn luyện ra trái tim thất khiếu linh lung, bản lĩnh nghe một đoán mười rất thuần thực.

Từ đôi câu vài lời giữa cậu và biểu ca, Diệp Khuynh đoán ra đại khái, việc này đề cập đến đoạt đích, người muốn ra tay với Lâm Đồng nhất định quyền cao chức trọng, chỉ sợ là một trong các Hoàng tử, hơn nữa đã từng tiến hành mượn sức Đoạn Tu Văn.

Giết giả dọa khi, gà chính là Lâm Đồng, còn khi là Đoạn Tu Văn!

Đoạt đích, tranh đoạt ngôi vị hung hiểm vô cùng, Diệp Khuynh không chút do dự lập tức thể hiện thái độ: “Cậu không cần phí sức, đã có người thay trời hành đạo thì chúng ta ngồi xem là được!”

U sầu trên mặt Đoạn Văn Bản chỉ nhờ một câu nói của Diệp Khuynh mà biến mất sạch: “Ha ha ha, thay trời hành đạo, hay cho một câu thay trời hành đạo!”

Tâm sự không còn, Đoạn Văn Bản thoải mái hơn nhiều, cười xong, ho nhẹ một tiếng, phân phó Đoạn Tu Văn: “Được rồi, dẫn biểu muội đi nghỉ tạm đi, biểu muội con mới tới sợ không biết khách phòng chỗ nào.”

Đoạn Tu Văn lại đứng yên, ý cười ngậm ngậm: “Phụ thân, chính sự nói xong, có phải nên nói đến gia sự? Bức Tâm mỹ nhân đồ của con, chừng nào phụ thân mới trả?”

Đoạn Văn Bản bị con nói toạc suy nghĩ trong lòng, thẹn quá hóa giận: “Của con với của cha cái gì, ngươi vẫn là lão tử sinh ra đấy! Về phòng, chép Hiếu kinh ba trăm lần cho ta!”

Đoạn Tu Văn ngoảnh mặt làm ngơ, không vội không chậm xắn tay áo, lộ ra nửa cánh tay trắng nõn, “Nhiều lời vô ích, không bằng đánh một trận!”

Đoạn Văn Bản bật dậy, không nói hai lời vén tay áo, nổi giận dưng dưng: “Đánh thì đánh, ai sợ ai!”

Diệp Khuynh ghé mắt, đồng thời trầm trồ khen ngợi trong lòng, không ngờ Đoạn phủ nội tình thư hương dòng dõi nhiều đời lại có truyền thống mình trần ra trận, mang vài phần gia phong Diệp gia nàng trước kia.

Diệp Khuynh hai mắt tròn xoe, vô cùng chờ mong.

Hạ nhân bên ngoài nghe thấy động tĩnh, nối đuôi nhau vào, không nhìn đôi cha con kia, chuyển ghé chuyển ghé, bày cờ bày cờ, còn có hạ nhân đốt nén hương, cũng có người bưng hoa quả, điểm tâm cùng rượu ngọt.

Diệp Khuynh nghe thấy hai nha hoàn đi qua nhỏ giọng trao đổi: “Haizz, lão gia và công tử lại bắt đầu, lần này không biết âm ỉ bao lâu.”

“Đúng rồi, lần trước đến tận hừng đông mới phân thắng bại.”

Nha hoàn nói trước giọng nhỏ hơn vài phần, oán giận: “Còn không phải tại lão gia, đi một bước cứ phải nghĩ thật lâu.”

Đội nhìn thấy cha con Đoạn gia cãi nhau tranh ai cầm quân đen, Diệp Khuynh nghĩ thầm, định mệnh!

Tư thế lớn như vậy, còn xắn áo giậm chân trừng mắt, hóa ra hai cha con này chỉ đánh cờ.

Diệp Khuynh lập tức tụt hứng, nói đến cùng nàng xuất thân nhà võ tướng, lúc trước cũng là người lên ngựa khai cung, xuống ngựa vẫn khai cung —

Chẳng còn cách nào, trong nhà nói nữ hài tử múa đao lộng thương chẳng ra gì, học cung tên thì không sao, cho nên Diệp Khuynh luyện được bản lĩnh cưỡi ngựa bắn cung.

Về phần những thứ khác, cảm kỳ thi họa, ngoại trừ đánh cờ có thiên phú thì không chịu khổ công nghiên cứu, chỉ biết sơ sơ.

Dù sao nàng là Hoàng hậu, hiển nghệ với Lương Bình để đề tranh thủ tình cảm không tới lượt nàng làm.

Diệp Khuynh nâng tay áo che miệng, ngáp một cái, lười nhác nói: “Cậu, nếu không còn việc gì nữa, con lui xuống nghỉ ngơi trước!”

Cha con Đoạn gia cùng nhìn về phía nàng, Đoạn Văn Bản gõ bàn cờ, “Khuynh Khuynh, con lại đây, giúp chúng ta đoán cờ đi trước!”

Diệp Khuynh bước nhanh tới bàn cờ, tùy tiện cầm một nắm, Đoạn Văn Bản giành trước: “Lê!”

Đoạn Tu Văn lắc quạt, thông dong cất lời: “Con đành phải đoán chắn.”

Diệp Khuynh mở tay, rõ ràng là nắm quân cờ, Đoạn Văn Bản cười lớn, không chút do dự cầm quân đen về phía mình.

Hai người bắt đầu hạ cờ, Diệp Khuynh thấy nhàm chán, nếu hai người động tay động chân còn có cái để xem, nhất là Đoạn Văn Bản đánh rất chậm, một nước cờ rõ đơn giản lại nghĩ cả tiếng đồng hồ!

Nàng với Đoạn Tu Văn, ta một miếng, ngươi một miếng, sắp xử lý xong một bàn điểm tâm!

Diệp Khuynh đứng lên đang định len lén lui xuống, ai ngờ bị Đoạn Văn Bản túm lấy tay áo, “Khuynh Khuynh! Đừng đi, con là đại phúc tinh của cậu, vừa rồi đoán cờ cũng thắng!”

Diệp Khuynh tròn trắng mắt, chẳng còn cách nào khác đành phải ngồi xuống, có điều Đoạn Văn Bản thật biết cách làm người khác sốt ruột, Diệp Khuynh không nhịn được nữa, cầm quân đen, cách một tiếng đặt xuống bàn cờ.

Đầu tiên Đoạn Văn Bản giận dữ, sau đó mặt lộ rõ vui mừng, “Hay, hay, đúng là quá hay!”

Mà sau đó Diệp Khuynh đặt cờ thuận lý thành chương, bất giác biến thành Diệp Khuynh và Đoạn Tu Văn đối đầu, nụ cười nhàn nhạt của Đoạn Tu Văn dần biến mất, vẻ mặt bắt đầu ngưng trọng.

Tứ tài cầm kỳ thi họa tuy thường nhắc đến cùng nhau, nhưng chỉ có đánh cờ mới được coi là quốc thuật thánh học, người trẻ tuổi đương thời những thứ khác có thể không biết nhưng đạo đánh cờ phải hiểu một hai.

Một số kỳ thủ còn có nhã danh riêng, ví như Diệp Khuynh, đặc điểm của nàng là lấy thế đè người, chơi cờ với nàng luôn có cảm giác mây đen áp đỉnh không thể thở nổi, chờ thật vất vả đứng vững gót chân lại phát hiện đại long Diệp Khuynh đã thành hình, không thể cản trở.

Đồng thời vì Diệp Khuynh không chịu suy xét từng chi tiết, thường bị người khác bắt được điểm yếu, như đề vờ ngàn dặm đổ vào một huyết.

Cho nên Diệp Khuynh có biệt hiệu là Bán cục thánh thủ. (Thánh thủ nửa ván)

Sau nửa ván đại long của nàng đã thành hình hoặc bị giết không còn một mảnh, dù sao trước nửa ván đừng hòng chiếm lợi gì ở nàng.

Lại nói tiếp, Lương Bình đề tự khoe anh minh thần võ lại đánh cờ kém quá mức cho phép, người khác nịnh bợ tặng hân nhĩ hào Kỳ đế.

Diệp Khuynh cười nhạt, Hoàng đế chơi cờ, không phải là Kỳ đế sao!

Phong cách chơi cờ của Đoạn Tu Văn giống như mưa phùn kéo dài, Diệp Khuynh thì tựa rồng lớn giương nanh múa vuốt, mưa phùn bị nó xé rách, đập nát, mất thấy ván cờ theo chiều hướng tốt, cự long Diệp Khuynh thoát ẩn thoát hiện sắp dựa mây bay lên, Đoạn Văn Bản bên cạnh khó nén mừng rỡ, càng nhìn cháu gái càng thấy yêu.

Đoạn Tu Văn nhướng mày, bình tĩnh đi vài nước.

Tình cảnh lập tức biến đổi, vô số xiềng xích từ bốn phương tám hướng bay đến, quấn chặt lấy cự long của Diệp Khuynh, không thể động đậy!

Mưa phùn kéo dài, vẫn là màn mưa như trước, vô cùng vô tận!

Không biết từ lúc nào Đoạn Tu Văn đã bố cục xong xuôi!

Diệp Khuynh nhìn chòng chọc bàn cờ, ngưng thần suy tư một lát, đưa tay đảo loạn bàn cờ, “Hết cách, thua!”

Nàng ngẩng đầu nhìn Đoạn Tu Văn đối diện lại khôi phục ý cười thần nhiên, nghĩ thầm, có câu kỳ phẩm như nhân phẩm, kỳ nghệ tiểu Đoạn Trạng Nguyên quả thật tương xứng tính tình hân, nếu đặt nhĩ hào có thể gọi là Dị đảng giết chết người!

Kỳ phẩm Đoạn Văn Bản không sai, tuy phía sau toàn do Diệp Khuynh hạ cờ nhưng vẫn khảng khái chịu thua, lấy bức Tám mỹ nhân đồ, vuốt ve thật lâu mới lưu luyến giao cho Đoạn Tu Văn.

Đoạn Tu Văn khăn trương mở ra, tầm mắt tuần tra từ đầu đến đuôi, thấy bài từ Diệp Khanh viết, cười nói: “Vị cô tổ mẫu của biểu muội là một người tao nhã.”

Mặt Diệp Khuynh nóng lên, giả mắt diếc tai ngơ, Đoạn Tu Văn lại cười nhẹ: “Nghe nói nhĩ hào Hiếu Hiền Hoàng hậu lúc trước là Bán cục thánh thủ, ta thấy đường cờ biểu muội hôm nay rất có phong thái Hiếu Hiền Hoàng hậu.”

Diệp Khuynh cứng người, sau đó coi như không có gì đổi chủ đề: “Không biết nhĩ danh biểu ca là?”

Không đợi Đoạn Tu Văn trả lời, Đoạn Văn Bản bên cạnh vẻ mặt oán khí, âm âm u u nói: “Kỳ trung quân tử, hừ hừ hừ ——”

Diệp Khuynh sững sốt, lập tức hiểu ra oán khí của cậu từ đâu mà có, kỳ nghệ Đoạn Tu Văn nhìn có vẻ quang minh chính đại, thật ra quý kẻ đa đoan, quân tử cái gì, thêm chữ nguy tử còn hợp lý!

Đoạn Văn Bản cầm tay áo Diệp Khuynh lên án: “Tên đầu giả này chỉ hạ độc thủ với người nhà! Khuynh Khuynh, nếu có cơ hội con nhất định phải đánh với hắn ở bên ngoài, hắn thích làm bộ làm tịch, chắc chắn sẽ không thắng con!”

Đoạn Tu Văn thấy lão cha bi thương như vậy, cười thoải mái, đóng quạt gỗ vào lòng bàn tay: “Hiện tại con có thể nhường biếu muội, có muốn đánh lại một ván không? Nhất định cho biếu muội thắng!”

Diệp Khuynh lắc đầu, nàng kỳ phong hùng dũng tiến tới, chán ghét nhất loại đánh cờ tính kẻ từng bước như Đoạn Tu Văn.

Nàng khó hiểu hỏi Đoạn Văn Bản: “Thế sao cậu không đánh cờ với biếu ca bên ngoài?”

Đoạn Văn Bản khụ khụ vài tiếng, vẫn không che lấp được giọng nói mang cười từ Đoạn Tu Văn: “Sao biếu muội không hỏi xem nhà danh lão cha là gì?”

Diệp Khuynh chớp mắt: “Là gì?”

Đoạn Tu Văn cười lớn: “Ngàn năm quân! Ngàn năm quân, một ván đánh hơn một ngàn năm! Biếu muội nghĩ xem, nếu đánh bên ngoài, đám người xem cờ không phải buồn bức đến chết, ha ha ha ha!”

Diệp Khuynh chớp mắt hiểu ra, có chút đồng tình nhìn Đoạn Văn Bản, “Thế chẳng phải rất ít người chơi cờ với cậu?”

Một câu đâm trúng tim, khuôn mặt già nua đỏ ửng, khụ hai tiếng thật mạnh, “Khuynh Khuynh à, không còn sớm nữa, con nên đi nghỉ ngơi thôi!”

Diệp Khuynh nhin cười cáo lui, phía sau nàng cha con Đoạn gia lại đánh cờ lần nữa, Đoạn Văn Bản đặt quân cờ, nhíu mày: “Xem ra vị kia ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, cuối cùng không nhịn được nữa.”

Đoạn Tu Văn cười như có như không xoay tròn quân cờ trong tay, thản nhiên đáp: “Không ngại.”

—

Khách phòng Đoạn gia bày trí rất ấm cúng, vừa thấy đã biết đặc biệt dành cho nữ quyền nghỉ lại, bàn trang điểm, bậc lên giường, ngay cả son phấn cũng đầy đủ, ít nhất trên cấp bậc lễ nghĩa, mợ Phó thị không có gì để soi mói.

Diệp Khuynh rửa mặt xong, thay quần áo mỏng lên giường, chăn gấm hiển nhiên đã được phơi nắng, cẩn thận hơn cả phủ Định Quốc công.

Diệp Khuynh nằm trên giường, Trần Châu ngồi phía dưới, cầm quạt tuyệt tư tằm nhẹ phe phẩy, Phi Thúy thì đặt một chậu băng lớn nơi góc tường, hai nha hoàn nhẹ tay nhẹ chân sợ làm ồn nàng.

Diệp Khuynh vẫn chưa ngủ, trong lòng suy xét lại việc gặp mặt cả nhà cậu hôm nay, đây là thói quen tốt được tạo thành từ khi nàng làm Hoàng hậu!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Làm Hoàng Hậu Là Việc Khổ Sai

Làm Hoàng hậu, việc lớn việc nhỏ cần xử lý trong cung đặc biệt nhiều, nhất là lúc mừng năm mới — tiết Thanh minh phải tế tổ, Đoan ngo phải mở tiệc chiêu đãi quần thần, Trung thu lại gia yến Hoàng cung.

Gia yến Hoàng cung không giống nhà bình thường, những thứ khác không nói, chứ nhà bình thường làm gì có mấy chục tiểu lão bà! Mấy chục tiểu lão bà mỗi người mang theo hai thị nữ, tính ra, cả cung toàn người là người!

Đám mỹ nhân nũng nịu, có mang thai, có sinh bệnh, tham dự hay không tham dự đều phải làm thỏa đáng, còn cả sở thích của Lương Bình đế, phải đến tập duyệt trước, cho nên Diệp Khuynh đặc biệt ghét cuối năm.

Đừng tưởng rằng ngày thường sẽ thoải mái an nhàn, mấy chục mỹ nhân, một đám thân mềm thịt non, dù sao hằng năm kiểu gì cũng có người sinh bệnh!

Diệp Khuynh phân loại thành ba tình huống, thứ nhất là không ốm mà kêu vì muốn tạo sự chú ý tới Lương Bình đế, đây cũng là đối tượng trọng điểm để Diệp Khuynh đã kích, ngại bốn cung không đủ bận rộn sao, mỗi ngày đến thêm phiền, bắt được một lần trọng phạt một lần!

Thích giả bệnh, rõ ràng cho thành bệnh truyền nhiễm, một mình một phòng, đừng hòng ra ngoài!

Loại thứ hai là thỉnh thoảng bị cảm lạnh, đây là chuyện thường tình, Diệp Khuynh rất cảm thông, thuốc men thuốc bổ chuẩn bị đầy đủ, đúng lúc đưa qua làm người ngoài không bắt được nhược điểm nào.

Loại cuối cùng chính là thân thể nuông chiều, quanh năm suốt tháng không lúc nào khỏe mạnh, ví như Nhu phi, một trong tứ đại cung phi được Lương Bình đế thích nhất, kiểu người gió thổi qua cũng gục.

Lại nói tiếp, Nhu phi là người tiến cung cuối cùng, chủ vị tam cung phía trước, Nguyên phi biểu muội thanh mai trúc mã Lương Bình đế, Thục phi hồng nhan tri kỷ quen lúc cải trang xuất cung, tài nữ cầm kỳ thi họa không gì không biết, Lệ phi mỹ nhân Giang Nam được quan viên địa phương dâng lên khi Lương Bình đế đi tuần tra Giang Nam, eo nhỏ như nước giò ca múa, khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, dung mạo nổi bật lục cung!

Mấy vị này không kẻ nào dễ bắt nạt, bằng không giữa đám mỹ nhân nhiều như vậy đã không trở hết tài năng trở thành chủ vị một cung, chỉ đứng dưới mỗi Hoàng hậu nằng.

Dù vậy Nhu phi vẫn cứ vào cung, khiến ba người khác cực kỳ không thoải mái, về phần Diệp Khuynh, hừ, mỹ nhân hậu cung càng nhiều càng tốt, càng đông đầu càng lợi hại, đầu chết một người bớt một người, nằng sẽ không thương tiếc đâu!

Sau khi Nhu phi tiến cung bắt đầu chơi trò ngược luyến tình thâm với Lương Bình đế, thường xuyên mặt lạnh cho Lương Bình đế xem, nói ra Nhu phi cũng là người thông minh, nằng đối đầu với Lương Bình đế, nhưng trước giờ không chửi đồng kiểu dạng chanh chua hoặc đập phá đồ đạc, đơn giản không quan tâm thôi.

Có đoạn thời gian, cảnh tượng thường gặp nhất trong cung là Nhu phi si ngốc đứng trước bụi hoa sắp héo, sau đó là chĩa roi lệ, sau lưng Nhu phi, Lương Bình đế si ngốc nhìn nằng, còn phía sau Lương Bình đế cả đám mỹ nhân nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt khăn tay như muốn xé rách toạc.

Khỏi cần nói, chiều này của Nhu phi người khác học không được, nằng ta trời sinh thân yếu, nhìn qua mỏng manh, hơn nữa mặc quần áo trắng thuần, vừa thấy đã thương.

Khi đó Lương Bình đế thật sự yêu Nhu phi như tim gan, sau đó tim gan này cứ đau đầu nhức óc là Hoàng hậu nằng lại xui xẻo —

“Ngươi không phải đứng đầu hậu cung sao? Nhu phi bị bệnh lâu như vậy sao không ai biết? Ta đã sớm nói, thuốc Nhu phi nhất định không thể ngừng rồi sao?!”

Diệp Khuynh không phải ngồi không, dính vài lần như vậy, Diệp Khuynh bắt đầu coi bệnh của Nhu phi thành việc quan trọng nhất trong cung, mỗi lần Nhu phi sinh bệnh lập tức phát động đại tiểu mỹ nhân đi thăm bệnh, cam đoan chỗ Nhu phi người đến người đi đông như trẩy hội, không lúc nào yên tĩnh.

Qua vài lần, Nhu phi rốt cuộc hoàn toàn thành thật, có sinh bệnh cũng biết tự tìm ngự y, đúng lúc báo tin cho Hoàng hậu điện hạ, muốn được liệu gì sẽ nói, Nhu phi biết điều khiến Diệp Khuynh rất vừa lòng.

Tính toán toán, việc nhiều không đếm xuể, nếu không quy hoạch tốt, làm Hoàng hậu có thể khiến mình mệt chết.

Cho nên mới nói, thói quen này của Diệp Khuynh hoàn toàn bị bức ra, mỗi ngày trước khi ngủ nằm trên giường ngẫm lại hôm nay còn bỏ sót chuyện gì, suy nghĩ ngày mai phải làm gì, trước tiên tính toán, chuẩn bị sẵn trong đầu.

Hiện tại cũng vậy, Diệp Khuynh nhắm mắt, bắt đầu nghĩ về cả nhà cậu Đoạn Văn Bản, ừm, cậu thì không phải nghi ngờ, tuyệt đối là người ủng hộ đáng tin, núm dựa vững chắc.

Không hề lui bước bởi phủ Hộ Quốc Tướng quân quyền cao chức trọng, liên quan đến đoạt đích mà Đoạn Văn Bản vẫn còn do dự nên làm hay không, đó tuyệt đối là cậu ruột, loại tình huống này còn muốn xắn tay áo lên xông vào.

Kế tiếp là biểu ca Đoạn Tu Văn, dựa vào đủ loại hành động, xác nhận Đoạn Tu Văn coi nằng như muội muội giống Đoạn Mạn Nương, hơn nữa tiểu Đoạn Trọng Nguyên nổi danh toàn thành, có biểu ca như vậy rất tốt, đương nhiên phải ngàn lần cẩn thận, đừng để biểu ca biến thành tướng công.

Biểu đệ Đoạn Tu Nguyên, trẻ tuổi mà tính như ông cụ non, cũng là người đáng tin cậy, có thể cãi lệnh mẫu thân gọi ca ca về, đúng sai phân rõ ràng, tuyệt đối đáng tin, người như vậy không cần lo hấn đứng sau lưng đâm mình một đao.

Tiểu biểu muội Đoạn Mạn Nương tuyệt trắng đáng yêu, nhỏ tuổi rất thích dính mình.

Quan hệ huyết thống có khác, cậu và các biểu ca rất tự nhiên trở nên thân thiết.

Cuối cùng còn lại mợ Phó thị.

Mợ đối xử với nằng lịch sự chu đáo, hơi khách khí, rõ ràng coi nằng như khách nhân mà không phải thân nhân.

Thật ra việc này cũng dễ xử lý.

Thái độ mợ như gần như xa chủ yếu là lo lắng nằng và biểu ca có gì đó, chỉ cần nằng duy trì khoảng cách với biểu ca thì độ thân thiết với mợ sẽ nhanh

chóng tăng lên.

Diệp Khuynh quyết định xong biện pháp, rất nhanh bước vào mộng đẹp, một đêm ngủ ngon bất ngờ.

—

Sáng hôm sau còn chưa mở mắt ra đã nghe thấy tiếng rống bên ngoài, Diệp Khuynh phủ thêm áo khoác ngoài, khó hiểu đẩy cửa phòng ra lập tức thấy nghe con khỏe mạnh đang cúi đầu gặm cỏ bị buộc ngay trước cửa! Một thân da lông đen bóng, cao tầm nửa người rất đáng yêu.

Diệp Khuynh: “...!”

Giọng nói trẻ con vang lên bên cạnh: “Tỷ tỷ, trâu của muội chạy đến viện tỷ nè!”

Diệp Khuynh ngẩng đầu thấy ngoài cửa viện, Đoạn Mạn Nương được bà vú ôm, vẻ mặt vui mừng nhìn nàng.

Diệp Khuynh ho nhẹ một tiếng, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Ừ, bức họa của muội đâu, trâu thật sự chạy ra ngoài sao?”

Bé con Đoạn Mạn Nương trượt từ trong lòng bà vú xuống, vui vẻ chạy tới, mở cuộn tranh trống rỗng trong tay như hiến vật quý, “Trâu của muội ăn sạch cỏ sau đó chạy đến chỗ tỷ đây nè!”

Diệp Khuynh làm vẻ mặt giật mình, lấy cuộn tranh trắng nhìn kỹ, gật đầu: “Ồ thật này, trâu chạy mất rồi!”

Đoạn Mạn Nương vui mừng gật đầu liên tục, lại cẩn thận cuộn tranh lại, Diệp Khuynh thấy động tác nàng, trong đầu chợt lóe, bật thốt: “Ca ca muội lợi hại như thế, không bằng hỏi xem làm cách nào thu lại trâu vào tranh đi!”

Đoạn Mạn Nương ngần ngừ ngắm cuộn tranh trắng trong tay, lại ngắm ngắm nghe con khỏe mạnh xinh đẹp bên kia, mắt tròn tòá sáng, “Có thể sao?”

“Đương nhiên có thể!” Diệp Khuynh càng nói càng trôi chảy, “Đến lúc đó muội muốn xem trâu thì thả nó ra, lúc chán rồi lại thu nó về!”

Phi Thúy đứng sau lưng Diệp Khuynh dùng sức trừng mắt, Trần Châu ngơ ngác mau tới xem, tiểu thư siêu lừa đảo lại đi chập chờn người khác này!

Rất nhanh Đoạn Mạn Nương bị Phó thị tìm thấy ôm đi, Diệp Khuynh cũng rửa mặt chải đầu, đến bữa ăn, cậu Đoạn Văn Bản đã sớm lên triều, hiện tại Đoạn Tu Văn chỉ nhận chức quan nhân tản ở Hàn Lâm viện cho nên cùng ăn điểm tâm với bọn họ.

Cháo bạch ngọc thơm lừng, bánh bao thịt trắng tròn mềm mại, bánh rán vàng óng ánh, củ cải chua muối vừa đủ, dưa chuột rau trộn, một bàn đồ ăn đủ loại muôn màu.

Trước mặt mọi người có một đĩa sạch khác, đại nha hoàn đứng bên chia thức ăn, muốn ăn thêm món gì chỉ cần ra hiệu nha hoàn sẽ hỗ trợ gấp đến đĩa trước mặt, trong đĩa Đoạn Mạn Nương có hai bánh bao thịt chấm thêm hai mắt hồng hồng, tiếp theo gắn thêm đuôi nhỏ làm thành hình đáng con thỏ, rất đáng yêu.

Đang uống canh gà, Đoạn Mạn Nương vẫn nhìn chăm chăm bánh bao hình thỏ trước mặt, miệng ngâm com nói không rõ ràng: “Ca ca, trâu của muội chạy ra rồi!”

Đoạn Tu Văn cầm đũa gấp một miếng củ cải, nghe vậy cười híp mắt gật đầu: “Tất nhiên, ca ca sẽ không lừa muội.”

Đoạn Mạn Nương gật đầu liên tục, lấy cuộn tranh trắng trong lòng ra, đặt lên bàn, vui vẻ kêu lên: “Vậy ca ca thu trâu lại đi!”

Đoạn Tu Nguyên cứng người, hôm qua vì thay bức họa trong tay Đoạn Mạn Nương hần gần như không ngủ cả đêm, lại thêm lần nữa chẳng bằng giết hần luôn cho rồi!

Đoạn Tu Văn không nhanh không chậm lấy khăn lau tay, dịu dàng sờ đầu tiểu muội: “Ai nói với Mạn Nương ca ca có thể thu lại trâu?”

Đoạn Mạn Nương không chút do dự quay đầu chỉ về phía Diệp Khuynh đang xem diễn: “Là tỷ tỷ!”

Dưới ánh nhìn quý dị của huynh đệ Đoạn gia và Phó thị, Diệp Khuynh chậm rãi ăn xong thìa cháo, cười mỉm ngẩng đầu, “Biểu ca lợi hại như vậy, đã có thể cho trâu chạy ra tất nhiên cũng có thể làm trâu trở về, không phải sao?”

Thật đáng sợ, không hổ là nhân sĩ dũng mãnh đá Thái tử xuống ngựa, ngoại trừ Đoạn Tu Văn hần lần đầu tiên nhìn thấy người có thể mở to mắt nói dóc đến mức này!

Đoạn Tu Văn xoa cằm đắm chiêu, chẳng lẽ biểu muội không có được tình yêu mà sinh hận?

Thấy ánh mắt Đoạn Mạn Nương tha thiết chờ mong, Đoạn Tu Văn lấy lại tinh thần, sờ đầu Đoạn Mạn Nương, dịu dàng nói: “Tiếc rằng trâu của Mạn Nương không về được —”

Đoạn Mạn Nương bật thốt: “Vì sao?”

Đoạn Tu Văn về mặt tiếc nuối chỉ vào bánh bao thịt Đoạn Mạn Nương cầm trong tay, “Bởi vì trâu kia đã biến thành bánh bao thịt trâu trong tay muội.”

Đoạn Mạn Nương ngơ ngác nhìn bánh bao thịt, một lát sau, oa một tiếng khóc lớn.

Diệp Khuynh xem Đoạn Tu Văn ngồi bên luôn mỉm cười, nghĩ thầm, may mắn vị này không phải nữ nhân, năm đó cũng không bị Lương Bình để thu vào hậu cung, bằng không làm gì còn chỗ cho nàng sống!

Mất thấy Đoạn Mạn Nương khóc không ngừng, ăn xong điểm tâm, Đoạn Tu Văn nhanh chóng gọi đệ đệ, huynh đệ Đoạn gia cùng ra ngoài, Đoạn Tu Văn đến Hàn Lâm viện điểm danh, Đoạn Tu Nguyên thì đọc sách ở Quốc Tử Giám.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hoàng Hậu Và Các Mỹ Nhân

Đoạn Mạn Nương vành mắt đỏ lên, hai tay ôm cổ Phó thị không buông, tiểu hài tử mềm mại nhất, rất dễ làm nũng, nhất là khi tui thân thì chẳng cần ai khác ngoài mẹ ruột.

Quản sự lớn nhỏ phủ Học sĩ đều đến báo cáo, phòng bếp cũng đưa tờ danh sách chọn mua đồ ăn ngày hôm nay cho Phó thị xem, mấy hôm trước xe ngựa hồng, tiền sửa chữa chưa chi trả, tiểu nhi từ nhà bà vú muốn tìm việc trong phủ, thiên kim Triệu Ngự sử đến tuổi cập kê, có nên đi hay không, tặng lễ gì —

Bé con Đoạn Mạn Nương nặng cỡ nào, hôm qua Diệp Khuynh đã được tự mình cảm nhận, mất thấy Phó thị vừa trả lời câu hỏi quản sự vừa bế đôi tay, mồ hôi trán đầm đìa, cuối cùng Diệp Khuynh không nhìn nổi nữa, chủ động duỗi tay, cười tủm tỉm đồ Đoạn Mạn Nương đang méo máo: “Mạn Nương đi dạo ngoài vườn với tỷ tỷ được không? Chúng ta tìm các loại hoa bỏ vào cầu huân hương hôm qua đi?”

Đoạn Mạn Nương sụt sịt, tui thân nhìn Phó thị, Phó thị thì vô cùng chờ mong xem con gái, “Con đi chơi với tỷ tỷ được không?”

Diệp Khuynh cố gắng không ngừng, “Tỷ tỷ sơn móng tay xinh đẹp cho muội, chúng ta có thể hái hoa hồng, buổi trưa kêu phòng bếp làm bánh hoa hồng ăn.”

Vừa trở nên xinh đẹp lại vừa có đồ ăn ngon, hơn nữa còn được chơi đùa, ba cái có đủ, bé con Đoạn Mạn Nương rất cuộc động tâm, hai cánh tay tròn tròn như ngó sen vươn về phía Diệp Khuynh, non non mềm mềm đáp lời: “Dạ ~”

Diệp Khuynh ôm bé con vào lòng, tiểu nha đầu hôm nay thật dính người, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộ dán mặt Diệp Khuynh, cúi đầu vào gáy nàng không chịu ngẩng lên, Diệp Khuynh ôm thân hình nhỏ nhắn, trong lòng mềm mại.

Hai đại nha hoàn chuyên môn chăm sóc Đoạn Mạn Nương, cộng thêm bà vú, Phó thị lại an bày hai nha hoàn nữa đi theo, thêm Phi Thúy Trần Châu, Diệp Khuynh ôm Đoạn Mạn Nương, giữa vòng vây nha hoàn chậm rãi đi về phía hoa viên.

Chính giữa tháng bảy, hoa viên trăm hoa nở rộ, dù sao cũng ở Hoàng thành, tác đất tác vàng, phủ Đoạn đại Học sĩ ba đời làm quan, mà theo Diệp Khuynh thấy hoa viên này chỉ có chút xiu, kém xa Ngự Hoa viên, còn chẳng lớn bằng vườn nhỏ nàng tự trồng ở Khôn Trữ cung.

Dù sao khá ở chỗ bố trí tinh xảo, dòng suối cầu nhỏ, đình đài núi giả, cái gì cũng có.

Diệp Khuynh miễn cưỡng ôm Đoạn Mạn Nương đến hoa viên, thật sự rất mệt, nàng bước nhanh đến đình gần nhất, đặt mông ngồi xuống, không bao giờ muốn đứng lên.

Diệp Khuynh nghĩ trong đầu, thân thể này thật là quá yếu, chờ nàng về bắt đầu tập trung huấn luyện, một thân thể khỏe mạnh quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Từ đại cung phi Lương Bình để đầu nhiều năm như vậy, đến sau này một đám già đi, để sừng mông manh, nguyện vọng lớn nhất chính là Hoàng hậu xuống mồ, bản thân lên cao hơn một bước, đáng tiếc Diệp Khuynh thân thể khỏe mạnh, sống lâu hơn bất cứ ai!

Diệp Khuynh uống liền tiếp hai chén trà ấm Trần Châu đưa tới, lại bón Đoạn Mạn Nương nửa bát canh đậu xanh, dần dần thở ra hơi, bắt đầu mở miệng sai hạ nhân: “Lát nữa các người tách ra đi hái hoa, tìm loại thơm lâu, mỗi người chọn một loại khác nhau, trong vườn này chắc có hoa Bồng nước (Hoa Phượng Tiên)? Cả hoa hồng nữa, hái nhiều chút.”

Diệp Khuynh phân phó xong, mấy nha hoàn lại hai mặt nhìn nhau không nhúc nhích, Trần Châu Phi Thúy là khách, thấy nhà chủ nhân không động cũng

đánh đứng im

Diệp Khuynh nhướn mày, sắp phát giận, tính khí táo bạo của nàng không phải giả, đừng nói nàng ý thế hiếp người, mà làm chủ tử nếu không phát uy, sớm hay muộn sẽ bị đám nô tài giẫm lên đầu, đến lúc đó hối hận không kịp.

Đám nha hoàn phủ Đoạn Học sĩ được Phó thị dạy dỗ rất tốt, nhất là đã biết trước hung danh hiền hách của biểu tiểu thư, vị chủ nhân này ngay cả phủ Hộ quốc Tướng quân cũng dám đại náo, mắt thấy sắc mặt nàng không đúng, một đại nha hoàn mặt tròn được Phó thị phái tới lập tức kêu lên:

“Cô nương, không phải chúng nô tỳ không đi mà xưa nay phu nhân có quy định, hoa trong vườn không thể tùy tiện hái, bằng không tội lỗi, các phu nhân tiểu thư khác đến chơi sẽ khó coi.”

Diệp Khuynh tỉnh táo lại, nàng suýt nữa quên, phủ Đoạn đại Học sĩ còn không lớn bằng một nửa Khôn Trữ cung nàng, liếc mắt cái đã nhìn hết từ phía đông đến hết phía tây, yêu cầu Phó thị có thể hiểu được.

Diệp Khuynh hơi cân nhắc, thôi, xem ra hoạt động chế hương đại quy mô không thể tiến hành, hái một ít đồ tiểu tởn tởn vui vậy.

Diệp Khuynh vung tay lên, “Được rồi cứ vậy đi, mỗi loại hoa hái một ít, các người xem rồi làm!”

Đám nha hoàn không dám trì hoãn nữa, để lại Trân Châu cùng nha hoàn mặt tròn chăm sóc hai chủ tử một lớn một nhỏ, người khác đều đi hái hoa.

Làm Hoàng hậu có chút ưu việt, chỉ cần mở miệng việc gì cũng có người hỗ trợ hoàn thành.

Nhiều người nhiều tay, rất nhanh đám nha hoàn lấy khăn nâng cánh hoa quay về, quả nhiên mỗi người một loại.

Trước tiên Diệp Khuynh kêu các nàng đặt khăn lên bàn đá, vài con gió thổi qua, vài nha hoàn sợ thổi bay cánh hoa cố ý quay về lấy bức bình phong đến vây quanh bốn phía.

Xem cánh hoa đủ mọi màu sắc được phân loại, Đoạn Mạn Nương bị cuốn hút, rốt cuộc xuống khỏi lòng Diệp Khuynh, Diệp Khuynh đặt nàng vào ghế đá bên cạnh, vì vóc người nhỏ nên lại bảo nha hoàn lót thêm đệm, Đoạn Mạn Nương quỳ lên, tò mò vịn bàn ngọc.

Diệp Khuynh nhăn nheo mũi, cười mỉm giảng giải: “Muội xem, không phải mọi loại hoa có thể làm thành hương thơm, thật ra rất thú vị, hoa càng nhỏ thường càng thơm hơn, muội thấy không, hoa nhỏ nhỏ màu trắng này là hoa nhài, người thử coi, thơm hay không?”

Cái mũi nhỏ của Đoạn Mạn Nương khẽ hít sâu, mở to hai mắt: “Thơm——”

Diệp Khuynh lần lượt lấy Hải đường, Mẫu đơn, Hoa hồng, Bách hợp để Mạn Nương ngửi, về sau Đoạn Mạn Nương hắt xì liên tục, tội nghiệp kêu lên: “Tỷ tỷ, muội sắp không ngửi thấy mùi rồi!”

Diệp Khuynh và nha hoàn xung quanh cùng nở nụ cười, Diệp Khuynh lại nhặt thêm vài loại hoa, “Hoa chúng ta dùng để huân hương phải làm thành hoa khô, như vậy mới để được lâu, hương thơm đậm hơn, nhưng không phải hoa nào cũng có thể làm thành hoa khô ——”

Diệp Khuynh chỉ bông hoa trong tay, cười khê: “Mấy loại hoa tương đối nhiều nước như Cát cánh, Bách hợp chỉ để hoa tươi cắm bình, không thể làm thành hoa khô ——”

Đám nha hoàn bên cạnh đều tầm mười mấy tuổi, là tuổi thích làm đẹp, thường ngày thỉnh thoảng sẽ hái bông hoa cài lên đầu cho xinh đẹp, đâu biết hoa nào thơm thích hợp mang theo người, lần đầu tiên nghe Diệp Khuynh giảng giải chuyên nghiệp cả đám hai mắt mở to, chỉ sợ bỏ lỡ một chữ.

Diệp Khuynh xem mọi người vây quanh mình, nhìn không chuyển mắt, cẩn thận nghe giảng, phảng phất về lại cuộc sống năm đó ở hậu cung.

Lại nói tiếp, các mỹ nhân hậu cung về ngâm thường đầu đến người chết ta sống, không từ thủ đoạn tranh thủ tình cảm, nhưng mặt ngoài vẫn tỏ ra hòa hợp êm thấm, ngoại trừ Nguyên phi hậu trường đặc biệt mạnh mẽ thì không ai giáp mặt đầu đá người khác.

Cuộc sống trong cung nhàm chán, Ngự hoa viên lại lớn; đi dạo mười ngày nửa tháng cũng thấy chán, Lương Bình đế thì chỉ có một, các mỹ nhân mang phân vị mấy chục người, tính bình quân, hai tháng được gặp Lương Bình đế một lần đã may rồi.

Thực tế, tuy Lương Bình đế làm người đa tình nhưng cũng được xưng cần chính nỗ lực, một tháng hai mươi ngày đến hậu cung là nhiều.

Trong đó mấy người Lương Bình đế thích chiếm mất nửa thời gian, như vậy tính lại, mỹ nhân không được để tâm, tâm nửa năm mới thấy mặt Lương Bình đế một lần.

Diệp Khuynh tất nhiên không trong số đó, thân là Hoàng hậu, dựa theo tổ chế, mười và mười lăm, Lương Bình đế đều ở lại Khôn Trữ cung, hơn nữa một số dịp, ví như tế tổ, tế trời, gặp gỡ mệnh phụ, việc này các tiểu lão bà không thể ra mặt, bắt buộc phải có Hoàng hậu để giữ thể diện, cứ hai ba ngày Lương Bình đế lại tìm tới thương lượng mấy chuyện này, tính ra, toàn bộ hậu cung Diệp Khuynh gặp mặt Lương Bình đế nhiều nhất.

Cho nên mỗi ngày thỉnh an, nhóm đại tiểu mỹ nhân đến rất chăm chỉ, vạn nhất được đụng mặt Lương Bình đế thì sao!

Ban đầu Diệp Khuynh thấy rất phiền, ai kiên nhẫn mỗi ngày gặp một đám tiểu lão bà tướng công nhà mình!

Sau này dần dần tương kính như tân với Lương Bình đế, cộng thêm Thực phi, Lệ phi, Nhu phi, từng người lần lượt vào cung, Diệp Khuynh dần nghĩ thoáng, lại nhìn một đám mỹ nhân hoàn phi yến gầy, muôn màu muôn vẻ oanh oanh yến yến bên tai, cũng có thể nói cảnh đẹp ý vui.

Có điều từ xưa ba nữ nhân thành một cái chợ, nhiều nữ nhân như vậy mỗi ngày túm tụm với nhau lại thêm lắm chuyện, ai đập vào váy ai, nước trà trong tay ai đổ lên người mỹ nhân bên cạnh, Diệp Khuynh xử án muốn sút đầu mẻ trán.

Diệp Khuynh cảm thấy không thể tiếp tục như vậy, nàng tìm việc cho các mỹ nhân nhàn chán này làm.

Điều các mỹ nhân cảm thấy hứng thú nhất đương nhiên là Lương Bình đế, mà Hoàng đế chỉ có một, còn không nghe Diệp Khuynh chỉ huy, cũng may các mỹ nhân còn có chung một sở thích nữa.

Tất cả các mỹ nhân đều đặc biệt yêu quý dung nhan mình, đừng nhìn bên ngoài hằng năm tiến cống vào cung nhiều son phấn, vài dẹt quý hiếm như vậy, nhưng căn bản không đủ phân.

Mỗi năm rất nhiều ngày hội, các mỹ nhân đều muốn mặc bộ mới, quần áo xinh đẹp nổi bật từ phía lu mờ những người khác, cho nên tủ quần áo luôn thấy thiếu.

Một lần các mỹ nhân đến thỉnh an nàng, Diệp Khuynh giả như vô tình dẫn lời về phương diện bảo dưỡng dung nhan, lập tức khiến mọi người hưởng ứng.

Diệp Khuynh không giấu làm của riêng, lấy bí phương cướp đoạt từ Thái y viện ra, thả con tép bắt con tôm, lại chủ động đem son phấn của mình cho các vị mỹ nhân dùng thử, còn tự mình ra tay thử nghiên cứu chế tạo son phấn mới.

Dưới lực kéo của nàng, nhiệt tình với việc bảo dưỡng dung nhan của các mỹ nhân tăng vọt chưa từng thấy, thật sự nghiên cứu ra không ít phương thuốc – chung quy là Hoàng cung, các loại tài liệu cung cấp không hạn chế, tùy ý các mỹ nhân thoải mái thí nghiệm.

Diệp Khuynh còn sai cung nữ cầm các phương thuốc đóng thành sách, thỉnh thoảng chọn vài loại dùng tốt ban cho mệnh phụ tiến cung yết kiến, cho nên xưa nay, thanh danh Diệp Khuynh giữa các phu nhân có cáo mệnh tương đối tốt, nhắc tới Diệp Khuynh chính là vài chữ, hiền lương, rộng lượng!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Mợ Mặc Câu

Diệp Khuynh nhớ lại chuyện cũ, thuận miệng nói vài phương pháp chế tạo hương liệu, “Nước hoa hồng là thơm nhất, mấy chục cân cánh hoa hồng mới tinh luyện ra một bình bé, nhỏ một giọt lên người, gió thổi qua, từ xa đã ngửi thấy.”

“Loại này gọi là tinh dầu, dùng củ Huân Y tốt nhất, lúc mất ngủ nhỏ một giọt, lấy nến đốt, toàn bộ căn phòng tràn ngập mùi thơm ngát, hiệu quả an thần đặc biệt tốt, một lát đã ngủ!”

Đại nha hoàn mặt tròn nói chuyện với Diệp Khuynh vài lần, hơn nữa ở phương diện này đặc biệt kéo gần quan hệ, nghe vậy tò mò hỏi: “Biểu cô nương, tinh dầu nhỏ vào nến chẳng phải lập tức cháy sạch, sao có thể tỏa ra mùi thơm!”

Diệp Khuynh nở nụ cười, “Ta quên mất, chỗ các người khả năng không có, trong cung có loại đèn hương chuyên dụng, bề ngoài giống đế nến mà bên trên có thêm khay, lúc dùng châm nến phía dưới, nhỏ vài giọt tinh dầu vào khay —”

Các nha hoàn sợ than, nghĩ thầm, biểu cô nương xuất thân phủ Định Quốc công, không hổ là nơi từng sinh ra Diệp Hoàng hậu, sau đó lại thêm một Diệp Quý phi, quả nhiên không giống phủ Đại Học sĩ chúng ta, thứ tinh xảo như đèn hương thật sự chưa từng nghe qua.

Các nha hoàn nghe chăm chú, mà Đoạn Mạn Nương rốt cuộc tuổi nhỏ, bắt đầu mất kiên nhẫn, bắt lấy tay áo Diệp Khuynh dùng sức lay, miệng nhỏ mếu máo: “Tỷ tỷ, không vui gì cả, muội muốn đi tìm mẹ!”

Diệp Khuynh vội vàng trấn an tiêu tởm trước, vừa rồi nói chuyện thoải mái nhưng cũng thuận tay phân loại xong các loài hoa, hoa Bóng nước quả nhiên hải không ít.

Hoa Bóng nước đủ loại màu sắc, hồng, phấn, tím, vàng, theo nhu cầu có thể chuyển thành màu sắc đậm nhạt khác nhau, tiểu cô nương tám tuổi Đoạn Mạn Nương, màu hồng phấn xinh đẹp thích hợp nhất.

Diệp Khuynh đặt hết cánh hoa Bóng nước hồng phấn trước mặt Đoạn Mạn Nương, nha hoàn thì lấy bát ngọc và chày ngọc đến.

Nhắc tới hoa Bóng nước, nơi đâu cũng thấy, nữ tử thường dùng nó để nhuộm móng tay, phần lớn chỉ dùng bát ngọc, điều kiện kém hơn thì vò nát cánh hoa bôi lên móng tay, như vậy lên màu không đều, tất nhiên khó coi.

Công cụ tốt nhất tất nhiên là chày ngọc, xem nước hoa từng chút một nhuộm lên bát ngọc nửa trong suốt, bản thân quá trình đã đủ cảnh đẹp ý vui rồi.

Diệp Khuynh không vì Đoạn Mạn Nương nhỏ tuổi mà làm thay hết mọi việc, nàng giăng giải một lần sau đó để Đoạn Mạn Nương tự mình thao tác, chỉ ở bên chỉnh lại tư thế.

Đoạn Mạn Nương chơi đùa quên cả thời gian, bé con còn nhỏ không biết dùng sức, một chày giã xuống nước hoa bắn tung tóe lên cả mặt.

Diệp Khuynh thì cười híp mắt nhìn, thỉnh thoảng lấy khăn lau mặt bé con, về phần quần áo thì không thêm quần.

Bọn nha hoàn cũng không nhàn rỗi, Diệp Khuynh cũng muốn nhuộm móng tay tất nhiên sẽ không tự mình làm, mấy nha hoàn hợp lực giã càng nhiều hoa Bồng nước, dựa theo sự phân phó của Diệp Khuynh, giã riêng từng loại màu, lại dùng vải bố Tùng Giang trắng lọc bỏ bã hoa, chất lỏng cẩn thận đựng vào bình sứ, về sau lúc thích có thể lấy ra nhuộm móng tay.

Khi quá nửa số cánh hoa hóa thành dịch hoa bỏ vào bình sứ, các loại hoa dùng để phơi nắng chế thành hoa khô cũng được các nha hoàn sắp xếp xong xuôi, giọng nói mang cười của Phó thị truyền tới: “Ta còn tưởng con chỉ nói chơi, ai ngờ thật sự dẫn đám nha đầu mân mê làm.”

Diệp Khuynh lập tức đứng lên, tiến tới thì lễ, khẽ cười: “Tiểu hài tử rất ngây thơ, nếu không làm những gì mình đáp ứng thì bé con sẽ nhớ thương thật nhiều ngày, đến lúc đó lại làm mẹ phiền toái!”

Phó thị nghe vậy, lần đầu tiên tỉ mỉ đánh giá Diệp Khuynh, thấy cháu gái luôn hào phóng, thông dong tự nhiên, làm người khác nhìn vào sinh ấn tượng tốt, bà nắm lấy tay Diệp Khuynh, nói từ đáy lòng: “Hài tử ngoan, con còn trẻ mà đã hiểu được đạo lý này.”

Dùng một lát, Phó thị bắt mắt oán giận: “Hai cái biểu ca biểu đệ của con không ra gì cả, chỉ biết trêu chọc muội muội, sau đó quên sạch sành sanh, chạy mất không còn bóng dáng, bỏ lại ta đồ dành bé thích khóc này!”

Đoạn Mạn Nương ngẩng đầu phản đối: “Con không phải bé thích khóc, nhị ca mới đúng!”

Khuôn mặt bé con dính không ít vệt nước hoa màu đỏ, lúc này hai mắt tròn xoe mở to nghiêm túc, thật sự quá mức đáng yêu.

Phó thị lập tức đáp: “Rồi rồi, con không phải bé thích khóc, nhị ca con mới đúng, buổi sáng nhị ca con ăn bánh bao thịt trâu, thương tâm phát khóc cơ mà!”

Đoạn Mạn Nương méo, hai đôi mắt to ngấn lệ, Phó thị ho một tiếng, nhắc tiểu nữ nhi: “Đừng khóc, khóc thì con chính là bé thích khóc!”

Đoạn Mạn Nương bị câu nói của mẹ ruột chặn họng, muốn khóc lại không dám khóc, vành mắt nghẹn đỏ đỏ, miễn bàn đáng thương cỡ nào.

Diệp Khuynh: “...”

Diệp Khuynh nghĩ thầm, xem ra tính tình biểu ca là giống mẹ!

Phó thị thấy tiểu nữ nhi thật sự muốn khóc, bế bé con dậy, bản thân ngồi xuống chỗ Đoạn Mạn Nương, “Được rồi được rồi, để mẹ xem, hoa này con giã gần ra hết nước rồi, chúng ta nhuộm móng tay thôi!”

Sự chú ý của Đoạn Mạn Nương lập tức dời đi, vui vẻ phần chân nhuộm móng tay.

Phó thị giao Đoạn Mạn Nương cho vài đại nha hoàn bên cạnh, mặc các nàng dẫn Đoạn Mạn Nương mân mê, bản thân thì nhìn về phía Diệp Khuynh, vẻ mặt dịu dàng: “Khuynh Khuynh à, hôm qua ngủ có ngon không?”

Diệp Khuynh nở nụ cười, bình thản đáp: “Ngủ ngon lắm, mẹ có chuyện gì cứ nói thẳng, không cần khách khí với con.”

Ánh mắt Phó thị chớp lóe, áp a áp ứng: “Là thế này, phủ Định Quốc công con có phải có rất nhiều phương thuốc Hiếu Hiền Thái hậu truyền xuống?”

Diệp Khuynh ngần người, phương thuốc của Hiếu Hiền Hoàng hậu, đúng là phương thuốc dưỡng nhan nàng dẫn đầu các mỹ nhân trong cung cân nhắc làm ra, mà nàng ban cho các mệnh phụ vô số, phương thuốc bên ngoài chẳng chênh lệch bao nhiêu so với số lượng trong tay nàng.

Không đợi Diệp Khuynh đặt câu hỏi, Phó thị đã vẻ mặt buồn bực: “Haizz, con không biết đấy thôi, hiện giờ phương thuốc của Hiếu Hiền Hoàng hậu là ngàn vàng khó cầu, người nào có một tờ đều giấu kỹ lắm, làm sao so được với Hiếu Hiền Hoàng hậu hào phóng!”

Diệp Khuynh ngẫm lại lập tức hiểu ra, phòng chừng đám phụ nhân đó ước gì mình đẹp hơn người khác vài phần, không muốn phương thuốc lưu truyền ra ngoài, khiến người khác tranh thủ tình cảm với mình.

Nàng cười nhẹ, “Có thì cũng có, không biết mẹ muốn phương thuốc ở phương diện nào?”

Phó thị liếc mắt xung quanh, nhỏ giọng, mắc cỡ nói: “Con thấy đấy, toàn thân ta là thịt, có cách nào bớt được một chút —“

Diệp Khuynh yên lặng, lại nói, Phó thị tuy hơi mướt mà, nhưng không thể nói là béo, có điều đương thời gầy mới đẹp, bất luận lớn hay nhỏ, nữ tử quen mặc váy dài buông thõng thướt tha, bên hông buộc dải lụa, vòng eo tinh tế, nhìn qua yếu điệu thực nữ.

Nếu hỏi những vấn đề khác, Diệp Khuynh có khả năng kém một chút, nhưng đối với việc làm cách nào biến đáng người thành uyển chuyển dịu dàng, nàng có tâm đắc nhất.

Nhớ năm đó nàng vẫn còn là Thái tử phi, chấn một kiếm cho Lương Bình đế, bụng bị chọc ra một lỗ thủng lớn, trong lúc bệnh nguy kịch, Lương Bình đế lúc đó vẫn là Thái tử cũng từng thâm tình chân thành nói với nàng, bất luận về sau ra sao, hắn sẽ không rời không bỏ.

Lúc đó trong tầm diện Thái tử tổng cộng chỉ có vài Thục Nhân, luận phẩm cấp xa xa không bằng nàng, hơn nữa Thái tử cũng ít triệu các nàng thị tẩm, cho nên nàng cứ thế ngu ngốc tin lời Thái tử.

Trong cung ban cho không ngừng, các loại đại bổ thay nhau ra trận, chờ nàng khỏi bệnh, lại sinh sôi ăn thành đại mập mạp.

Không bao lâu sau, Thái tử đăng cơ, rất nhanh Nguyên phi vào cung, Nguyên phi đáng người yếu điệu đứng bên cạnh nàng, cứ thế so sánh khiến nàng trở thành bi kịch siêu cấp lớn.

Lương Bình đế lên làm Hoàng đế hăm hở hăng hái, mừng một mười lăm vẫn sẽ tới Khôn Trữ cung nàng mà không ngủ lại, mông dính dính ghé rồi lập tức đứng dậy rồi đi, chuyển sang ngủ Thượng Thư phòng, còn hoa mỹ kêu cần chính yếu dân!

Xỷ, đâu còn là phu quân tốt hằng đêm lưu luyến không đi lúc mới tân hôn!

Diệp Khuynh dần dần chết tâm với Lương Bình đế, có điều không nuốt được con giận này, bất cứ cách nào, nàng nhất định phải gây xuống!

Có điều béo lên dễ, gây xuống thì cực khó, vì gây xuống, Diệp Khuynh chịu khổ không ít.

Khó khăn đầu tiên chính là khẩu vị đã bị điều, chẳng còn cách nào khác là chịu đói, qua vài lần đói sắp ngất xỉu, sau đó ăn càng nhiều hơn, rồi sau đó càng béo hơn nữa, Diệp Khuynh rút ra kinh nghiệm xương máu, quyết định thay đổi phương pháp tác chiến.

Nàng không hy vọng một phát làm nhỏ dạ dày mình, mà dùng từng bước giảm dần, đồng thời nàng phát hiện, phân một bữa thành hai bữa càng có thể chịu được đói!

Nàng ý vào thân phận Hoàng hậu, làm điều tra trong cung, xem các cung nữ mượt mà thích ăn những gì, cuối cùng đưa ra kết luận, điểm tâm ngọt, mấy thứ dầu mỡ, còn có thịt mỡ, kiên quyết không được ăn!

Cùng lúc đó nàng bắt đầu nhặt lại sở thích hứng thú trước kia, cười ngựa đánh bóng và săn bắn.

Cũng may bản thân Lương Bình đế chính là người nhiệt tình thích vận động, mùa thu hằng năm đều có một lần vây săn lớn, cười ngựa đánh bóng càng chuyên môn lập đội của riêng mình, toàn bộ chọn từ Cẩm Vệ quân những người vai rộng mông hẹp, thân thể cao co giỏi cười ngựa, còn đặt tên đội là Bách chiến bách thắng!

Trên làm dưới theo, không ít vương công quý tộc ào ào lập đội của mình, tài nguyên bọn họ đương nhiên không so được với Lương Bình đế, cho nên đội của hắn luôn giống tên đặt ra — Bách chiến bách thắng, danh vọng vô địch dần dần lan rộng.

Một mặt vì khôi phục dáng người yếu điệu, một mặt không nuốt được con giận, Diệp Khuynh có ý tưởng đối đầu với Lương Bình đế, nàng cũng lập một chiến đội, ý vào sự duy trì từ phủ Định Quốc Tướng quân và Hộ Quốc Tướng quân, toàn bộ người trúng tuyển đều là lão binh qua trăm trận chiến, cũng đặt tên đội là Lúc bại lúc thắng.

Tên này vừa đặt xong bị Lương Bình đế cười nhạo một phen, Diệp Khuynh chỉ cười mỉm nhìn hắn, còn cả Nguyên phi đang ôm lấy hắn, nghĩ thầm, sẽ có lúc làm các người đẹp mặt.

Rất nhanh, đội cười ngựa đánh bóng Lúc bại lúc thắng do Diệp Khuynh tự tay lập nên ra thi đấu, quả nhiên chiến đội như tên, bàn luận với các đội tư nhân của vương công quý tộc, đánh trận nào thua trận nấy.

Cùng với tên đội Diệp Khuynh đặt, hoàn toàn trở thành trò cười cho quyền quý khắp Kinh thành!

Đương nhiên không ai dám cười nhạo ngay mặt đương kim Hoàng hậu, bọn họ chỉ biết cười ái muội, lẩm nhẩm với nhau một câu: “Đội của Hoàng hậu bại hạ thật đúng là chiến đội như tên!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hiền Hậu Được Luyện Thành Thế Nào

Diệp Khuynh chọn toàn lão binh mà không phải quan tướng, không ít người mới học cưỡi ngựa không lâu, thuật cưỡi ngựa đương nhiên không thạo, Lâm Giác cũng nghĩ nàng đang chơi đùa thôi, thậm chí chủ động xin đảm nhiệm đội trưởng đội nàng, còn hứa hẹn chọn lựa một đám giáo đầu giỏi cưỡi ngựa, lại bị Diệp Khuynh nhẹ nhàng từ chối.

Buồn cười, Lương Bình để lấy Cẩm Vệ quân ra chơi đùa thì thôi, dù sao là quân đội tư nhân của hắn, Diệp Khuynh lập đội lão binh cũng không bị nói gì, nhưng nếu chọn tướng lĩnh quân đội ra chơi cưỡi ngựa đánh bóng, bị người khác dăng tấu vạch tội thì xong, Nguyên phi còn đang như hổ rình mồi ngồi vị Hoàng hậu của nàng kia!

Rất nhanh, đội Lương Bình để đánh bại tất cả các đội của vương công quý tộc, tính lại, phát hiện chỉ cần hạ nốt đội Lúc bại lúc thắng của Hoàng hậu là lấy được danh hiệu đệ nhất Đại Lương.

Lúc đó bốn biển thái bình, dân giàu quốc mạnh, các vương công đại thần rảnh rỗi không có việc gì làm, ồn ào muốn một trận để hậu quyết đấu, lên đặt cược rất nhiều.

Lương Bình để động tâm, nhưng vẫn biết trước trung cầu ý kiến Hoàng hậu, Diệp Khuynh tất nhiên không có ý kiến gì, đã sớm chờ Lương Bình để mở miệng, mục đích chủ yếu khiến nàng lập đội chính vì đánh thắng vào mặt Lương Bình để.

Không phải nguoi tự hào vô địch sao, Bách chiến bách thắng sao, kết quả lại bại bởi đội Lúc chiến lúc thắng, về sau lấy đầu mặt mũi ra ngoài rêu rao!

Mỗi lần Diệp Khuynh tượng trưng ra vẻ mặt Lương Bình để lúc thua trận, là sáng khoái chẳng khác nào ba ngày khát nước được uống một chén canh đậu xanh ướp lạnh lớn.

Huống chi đến thương lượng thì đến thương lượng, mang theo Nguyên phi đến cùng tính làm gì, rõ ràng đang khiêu khích.

Lập tức chọn một ngày trời trong nắng ấm, lại là ngày bách quan hưu mộc, Lương Bình để dứt khoát đặt nơi thi đấu tại khu sân bắn Hoàng gia ngoài thành, phàm là người có mặt mũi ở Lương Kinh đều đến xem xét.

Diệp Khuynh mặc triều phục Hoàng hậu sánh vai ngồi cùng Lương Bình để, từ trên cao nhìn xuống Nguyên phi mặt khó chịu, miễn bàn thư thái cỡ nào — cho dù Nguyên phi có được sủng, mà tại hoàn cảnh thế này người được ngồi bên cạnh Lương Bình để chỉ có chính cung Hoàng hậu!

Vạn nhân chú mục, trận đấu chính thức bắt đầu.

Ngoài dự kiến mọi người, đội Lúc bại lúc thắng của Hoàng hậu không bị chèn ép nghiêng về một bên mà ngược lại, hai bên đối kháng vô cùng kịch liệt.

Mãi đến khi kết thúc nửa trận, điểm số song phương vẫn bằng không.

Nửa trận sau, đối sân, không ai chú ý đến, Diệp Khuynh lặng lẽ ra hiệu bằng tay, lão binh dẫn đầu đội Lúc bại lúc thắng mịt mờ gạt đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Ngay từ lúc bắt đầu nửa trận sau, các lão binh bắt đầu lao mạnh lên như không muốn sống, bụi đất tung bay chặn tầm mắt mọi người.

Cùng với tiếng ngựa hí, từng trận kêu rên từ trong màn khói bụi truyền tới, mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết bên trong phát sinh chuyện gì.

Lương Bình để căng thẳng đứng lên, hai tay nắm chặt, mắt trừng thẳng, gắt gao nhìn chăm chăm chỗ bụi mù mịt nhất, nơi đó không biết xảy ra việc gì, tiếng ngựa hí càng lúc càng lớn.

Rất nhanh mưa bụi tan đi, mọi người rút cuộc thấy rõ tình cảnh giữa sân, cả đám há hốc miệng, vẻ mặt không tin nổi.

Chỉ thấy chính giữa sân, từng con tuấn mã nằm trên đất, cổ ngẩng cao, kêu hí không ngừng, rõ ràng đã bị gãy chân.

Các kỵ sĩ lấy ngựa làm đường ranh giới, hai mắt tròn tròn, giằng co với nhau.

Lương Bình để nổi giận, rống lên: “Đáng chết! Các nguoi dám!”

Khó trách hắn tức giận, đội mã cầu (cưỡi ngựa đánh bóng) của hắn, tất nhiên kỵ sĩ là tinh anh ngàn chọn vạn tuyển, ngựa thì càng trân quý, mỗi một con đều bỏ giá cao mua từ Đại Uyên xa xôi, mồ hôi chảy ra lúc chạy xuôi theo bộ lông màu đỏ, dưới ánh mặt trời chẳng khác nào máu tươi, tên gọi Hãn huyết bảo mã, mỗi con là trân bảo hiếm có.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân đội mã cầu của Lương Bình để hơn xa người khác, ngoại trừ bậc đế vương, ai có quyền thế như vậy, một đội mã cầu kiếm đủ mười hai con Hãn huyết bảo mã, người bình thường có một con đã xem như vật báu, cưỡi cũng không nổi.

Tam ca Diệp Khuynh có một con, Đại ca Nhị ca đỏ mắt cực kỳ, nhân lúc lão Tam không ở nhà cũng chỉ dám len lén xem xét, mà không dám cưỡi lên.

Hiện tại hay rồi, mười hai con ngựa nằm ngay ngắn chỉnh tề, cho dù nói lại chân cũng sẽ không có được tốc độ như trước kia!

Cho nên Lương Bình để mới nổi giận như vậy.

Diệp Khuynh không hề nghi ngờ, để vương mất đi lý trí sẽ lập tức hạ lệnh xé các lão binh đội mã cầu của nàng thành từng mảnh nhỏ.

Toàn sân yên lặng như tờ, cho dù gián thần (bê tôi can gián) chính trực đến mấy cũng sẽ không chọn lúc này chọc vào đế vương.

Giữa khung cảnh tĩnh lặng, tiếng thờ Lương Bình để càng lúc càng nặng, giống một mảnh hổ chuẩn bị lao xuống. Diệp Khuynh nhìn từ trên, rõ ràng thấy được vẻ vui sướng khi người khác gặp họa trong mắt Nguyên phi.

Lương Bình để môi mông khê nhếch, tay phải cuối cùng giơ lên cao, bên người hắn là một đám quân sĩ thiết huyết chỉ nghe theo mệnh lệnh đế vương, ngựa dưới chân bọn họ nóng nảy rào bước, chỉ chờ tay phải Lương Bình để hạ xuống, toàn bộ sân thi đấu, ngoại trừ đồng nghiệp mình sẽ chẳng còn người nào sống.

Thời điểm nguy kịch, Diệp Khuynh đứng lên, đại lễ bào Hoàng hậu màu vàng sáng bị gió thổi bay phấp phới, giọng nói nàng trong trẻo mà lạnh lùng, vang vọng toàn sân: “Ngô Thông, quân sĩ đệ Tam doanh thuộc Ngũ kỳ Hắc Hồ quân, chiến dịch bên đồ Hoài Âm giết ba kẻ địch, chiến dịch Đồ Gia Bảo phụ trách căn phía sau, nguy hiểm đường tơ kẽ tóc mà vẫn còn sống —”

Hồ hấp Lương Bình để càng nặng hơn, tay phải lại chậm chạp không hạ xuống.

Diệp Khuynh ngâm nga hơn mười chiến dịch lớn nhỏ quân sĩ tên Ngô Thông kia từng trải qua, chính giữa sân, một lão binh trong đội Lúc thắng lúc bại đột nhiên bước lên, quỳ một gối hướng về phía Lương Bình đế, cất cao giọng: “Bảo vệ Đại Lương ta! Trăm chiến không hối!”

Tay phải Lương Bình để từ từ hạ xuống, giọng Diệp Khuynh vẫn đang tiếp tục, “Chu Phong! Quân sĩ đệ Tứ doanh thuộc Tam kỳ Hắc Hồ quân —”

“Trần Tam Bảo, quân sĩ Thiết Ưng vệ trực thuộc Tiên Phong doanh —”

Mười hai vị lão binh đội Lúc thắng lúc bại, mỗi người đều đã trải qua hơn trăm chiến dịch, Diệp Khuynh chỉ chọn bảy tám trận quan trọng để nói, mỗi lần nói xong lại có một quân sĩ quỳ gối về phía Lương Bình đế, cao giọng khí phách giống như đang tuyên thệ: “Bảo vệ Đại Lương ta! Trăm chiến không hối!”

Bất tri bất giác, sự phẫn nộ trên mặt kỵ sĩ Ngự Lâm quân dần dần tan biến, thay vào đó là sự khâm phục cùng kích động — Ngự Lâm quân tuy rằng tinh nhuệ, nhưng phần lớn là con cháu hoàng thân quốc thích trong kinh, ít có cơ hội lên chiến trường.

Đến khi chiến tích của vị lão binh trải qua trăm chiến được Diệp Khuynh đọc xong, mỗi một tiếng “Bảo vệ Đại Lương ta! Trăm chiến không hối!” phảng phất vẫn đang xoay quanh sân, làm người nghe kích động không thôi!

Diệp Khuynh tiến lên một bước, tay phải nắm lại, giơ lên cao, dùng hết sức lực trong lồng ngực, cao giọng hét: “Bảo vệ Đại Lương ta! Trăm chiến không hối!”

Bách quan như vừa tỉnh mộng, các võ tướng hai tay nắm chặt, ngựa mặt lên trời hét dài, quan văn thì phóng theo Diệp Khuynh cũng giơ tay lên cao, hét lên, ống tay áo hạ xuống lộ ra cẳng tay trắng, nhiều cẳng tay hợp lại thành rừng, trên cao nhìn xuống chẳng khác nào đồng tâm hiệp lực, sức người lớn mạnh!

Vương công, hoàng thất, văn thần võ tướng, ngay cả gia quyến bọn họ, toàn bộ quỳ xuống hướng về Lương Bình đế: “Bảo vệ Đại Lương ta! Trăm chiến không hối!”

Diệp Khuynh là người cuối cùng quỳ xuống, Lương Bình đế cúi đầu nhìn nàng, khuôn mặt bình tĩnh thản nhiên, “Nàng, được lắm.”

Dừng lại, Lương Bình đế bổ sung: “Hoàng hậu của trăm.”

Lương Bình đế duỗi tay, Diệp Khuynh thức thời thả tay lên, để hậu sóng vai đứng, quần thần phía dưới lại đổi khẩu hiệu: “Ngô Hoàng vạn tuế, Hoàng hậu vạn tuế!!”

Hai câu này không biết vang vọng bao lâu, Lương Bình đế giơ một tay lên, mọi người miễn cưỡng bình tĩnh lại, nín thở yên lặng nghe: “Trăm có tội, trăm mê chơi đùa, không chí tiến thủ —”

Quần thần sợ hãi, cả đám kinh hãi kêu lên: “Hoàng thượng!” “Hoàng thượng!!”

Lương Bình đế phát tay, ngăn trở tiếng quần thần, nói tiếp: “Hôm nay Hoàng hậu giúp trăm thức tỉnh, trăm nên chăm lo việc nước, hùng dũng tiến tới, Đại Lương ta chắc chắn trở thành thiên hạ đệ nhất cường quốc, vạn quốc triều cống, láng giềng phục tùng, các vị ái khanh, có nguyện đồng hành cùng trăm?!”

“Nguyện ý!” “Nguyện ý!!” “Chúng thần nguyện ý!!!”

Tiếng hô như dùi núi lấp biển vang lên, Diệp Khuynh xem khuôn mặt Nguyên phi gần như vụn vụn bên dưới, biết ngôi vị Hoàng hậu mình được cùng cố, ít nhất thời gian tới Nguyên phi đừng hòng đầu lại nàng!

Ngày đó các kỵ sĩ tham đấu đều được Lương Bình đế trọng thưởng, mười hai con Hãn huyết bảo mã cũng được hân dẫn đưa đi trị liệu, ngay tại chỗ thưởng cho mười hai vị tướng lãnh trẻ tuổi, huynh trưởng Diệp Khuynh cũng có tên.

Từ đó về sau, Lương Bình đế quả nhiên thu lại không ít thú vui, chăm lo việc nước, quốc lực Đại Lương phát triển không ngừng.

Không còn ai dám cười nhạo đội mã cầu Lúc bại lúc thắng, không thấy đám liều mạng kia ngay cả Hãn huyết bảo mã của Hoàng đế cũng dám đánh gãy chân sao!

Ai dám trực tiếp đối nghịch bọn họ!

Thanh danh Hiền hậu của Diệp Khuynh cũng được dựng lên, đều nói Diệp Hoàng hậu cực kỳ hiền lành, khổ tâm vất vả, chỉ vì khuyên can đế vương chuyên tâm triều chính không tiếc lấy thân phạm hiểm, đích thân tuyển chọn lão binh trăm chiến, trong trận thi đấu đánh gãy chân Hãn huyết bảo mã đế vương yêu quý, cũng tại lúc đế vương thịnh nộ cao giọng ngâm nga chiến công hiển hách từ phần đông lão binh trăm chiến, cảm động thiên địa, câu “Bảo vệ Đại Lương ta! Trăm chiến không hối!” cũng thành khẩu hiệu xung phong trong quân.

Ai ngờ rằng ý định ban đầu của Diệp hoàng hậu chỉ là khiến Lương Bình dễ khó chịu, đánh vài cái tát thật vang vào mặt đế vương thôi!

Có điều, nếu biết vì trận mã cầu này dâng lên phong trào thương võ, khiến nam tử tráng niên Diệp gia chết gần hết, Diệp Khuynh tình nguyện mình lúc trước giấu tài, cho dù bị Nguyên phi đập lên mặt thì sao, chẳng lẽ quan trọng hơn tính mệnh cha huynh!

Đáng tiếc sau này tiến triển vượt quá xa Diệp Khuynh dự kiến, nàng sớm biết Lương Bình dễ hùng tài đại lược, lại không ngờ rằng mình chính là người thức tỉnh tâm đế vương trong hắn.

Diệp Khuynh đắm chìm trong hồi ức, có chút hoảng hốt, cho đến khi nghe thấy tên mình mới lấy lại tinh thần, cười xin lỗi Phó thị, Diệp Khuynh nhẹ giọng nói: “Vừa rồi nghĩ phương thuốc hơi thất thần, mẹ đã nói gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Nguyên Phi Lại Gọi Đòn

Phó thị lập tức tha thứ Diệp Khuynh thất thần, bà ngượng ngùng cười: “Con xem, có cách nào khiến ta gãy xuống nhanh nhất?”

Diệp Khuynh hơi trầm ngâm, nhẹ giọng hỏi: “Không biết vì sao mẹ muốn gãy xuống?”

Phó thị ho nhẹ hai tiếng, cần cổ sụp xuống: “Tất nhiên là nữ vi duyệt kỹ giả dung!” (Nữ nhân trang điểm vì người mình yêu)

Lão nhân nhà bà tuy không nói mà mỗi lần hoan ái xong, bàn tay lại cứ véo này véo nọ bên hông, rõ ràng ghét bỏ eo bà lắm rồi!

Diệp Khuynh đánh giá Phó thị từ đầu đến chân, làn da trắng nõn, ngũ quan rõ ràng, một thân áo choàng đỏ sậm mặc nhà, tóc búi hết lên, lộ ra trán đầy đặn, đeo bộ trang sức vàng nạm ngọc.

Trang điểm như vậy đủ đoan trang, dư dả làm phu nhân Đoạn Đại Học sĩ, mà nếu muốn hấp dẫn sự chú ý phu quân thì lại già dặn quá mức.

Lại nói tiếp, Phó thị là thiếu phụ mới hơn ba mươi, ba đứa trẻ đều từ bụng bà sinh ra, Đoạn Mạn Nương vừa tròn ba tuổi, tình cảm vợ chồng Đoạn đại Học sĩ hẳn không tệ. Vợ chồng như vậy, đôi khi chỉ cần chút biến hóa sẽ khiến cuộc sống trở nên tươi mới mười phần.

Năm đó Diệp Khuynh thờ ơ xem phần đông mỹ nhân thi nhau lên sân biểu diễn, học được không ít.

Lệ phi chính là người nổi bật nhất số đó, tạo hình nàng trăm chuyển ngàn biến, một thân váy múa màu đỏ kinh diễm hậu cung, chớp mắt lại đổi phong cách trang điểm của cung nữ thanh y, thanh lệ đáng yêu, lén chạy đến chỗ Lương Bình để, về mặt Lương Bình để lúc đó, Diệp Khuynh nhớ khá rõ ràng.

Hai mắt Lương Bình để xoạt một cái biến thành đặc biệt sáng, tuy Lệ phi mặt mộc không trang điểm mà đôi mắt trong trẻo kinh người, hai mắt chạm nhau phảng phất pháo hoa bùng nổ lên khắp nơi.

Trong nháy mắt Diệp Khuynh xác định chủ ý, nàng đứng dậy bắt lấy tay Phó thị, xoay quanh một vòng, nhìn thẳng vào mắt bà, “Mẹ có muốn làm cậu ngạc nhiên không?!”

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, hồn nhiên quên mất Đoạn Mạn Nương đang nhuộm móng tay bên cạnh, đến khi Đoạn Mạn Nương gờ mười ngón tay tròn vo lên khoe mới khiếp sợ phát hiện tỷ tỷ không thấy, mẹ cũng không thấy luôn!

Đoạn Mạn Nương nhớ đến ghé con biến mất ban sáng!

Nước mắt tràn ra, khóc không thở nổi, mặc mấy đại nha hoàn tìm đủ cách dỗ dành nước mắt vẫn không có xu thế ngừng lại.

Mà lúc này, mẹ ruột vô trách nhiệm nhà nàng đang mở hết rương đồ của mình ra, Diệp Khuynh chọn từng bộ một, “Cái này màu hơi giản dị, cái này

kiểu dáng lại cũ —“

Năm thùng lớn đựng đầy quần áo bị Diệp Khuynh chôn không còn một mảnh, Phó thị nhủ mảy, số quần áo này đều làm trong vòng hai năm trở lại, còn mấy bộ cất đi chỉ sợ cũng bị Diệp Khuynh chôn quá cũ.

Phó thị do dự, nghiêng đầu nói đôi câu với đại nha hoàn bên cạnh, nha hoàn kia gật đầu liên tục, xoay người vén rèm ra ngoài, một lát sau nâng bộ váy dài màu lam hồ nước quay lại.

Phó thị đưa đến trước mặt Diệp Khuynh, Diệp Khuynh hai mắt sáng ngời, Phó thị lưu luyến vuốt dọc làn váy mềm mại, nhẹ giọng giải thích: “Đây là chất liệu mới ra năm nay, gọi Hồ Tâm Lục, trong phòng là màu lam, ra ngoài ánh mặt trời chiếu vào lại biến thành xanh lục, giống hồ nước biển màu bên dưới mặt trời vậy, đặc biệt mỏng áo.”

Phó thị tung váy lên, cả chiếc váy trút xuống như dòng nước chảy, xa hoa tuyệt lệ, Diệp Khuynh liếc mắt nhìn ra, đây là váy tám mặt, chất liệu dùng nhiều hơn bình thường, làn váy như vậy sẽ rất lớn, mặc vào đi đường làn váy nhẹ nhàng lay động, hình thành tư thái động lòng người, thướt tha nhiều vẻ.

Có điều rất tốn chất liệu, chỉ có nữ quyền nhà phú quý nhất đẳng mới làm ra được.

Diệp Khuynh nhìn váy, lại nhìn Phó thị, cười nói: “Váy này đẹp lắm, mợ da trắng, váy Hồ Tâm Lục càng nổi bật làn da hơn!”

Nàng lại giục Phó thị mặc thử, Phó thị do dự một lát, nhận lấy váy, ra sau bình phong thay, một lát sau đi ra, ngại ngần túm váy, vẻ mặt xấu hổ hỏi Diệp Khuynh: “Không đẹp lắm đúng không —“

Diệp Khuynh cười hai tiếng, đầu chỉ không đẹp, quả thật lộ hết mọi khuyết điểm trên người Phó thị!

Váy này chẳng những chọn vải mới nhất, còn may theo hình thức thịnh hành nhất, có điều hiện giờ thịnh hành áo sam rộng rãi, vạt áo kiểu dáng trải rộng, chính giữa lấy đai lưng tinh tế thắt lại, tạo ra ý nhị phong lưu, thướt tha.

Phó thị mướt mà, quần áo bó người bà không nói, dây lưng bên hông chẳng những không tạo thành eo nhỏ như liễu, ngược lại càng thô hơn, rõ ràng là thùng gỗ quần đai!

Phó thị nhìn sắc mặt Diệp Khuynh biết không đẹp, cả người mất đi hứng thú, lưng tung kéo đai lưng xuống, nản lòng thoái chí: “Thôi bỏ đi, người béo, mặc cái gì chả xấu!”

Vừa bỏ đai lưng, bộ váy trên người Phó thị lập tức tung ra, giống một bao tải lớn bao quanh người bà, hai mắt Diệp Khuynh lại sáng ngời, vỗ tay cười: “Có rồi!”

Sau trận mả cầu không lâu, Diệp Khuynh trải qua một đoạn thời gian cố gắng, không chế ẩm thực, mỗi ngày dắt ngựa đi rong, cuối cùng gầy hơn chút, tương đương Phó thị hiện giờ.

Đúng dịp sứ giả Triều Tiên quốc tới chơi, không biết nghe lời đồn từ đâu nói Hoàng hậu Đại Lương xinh đẹp động lòng người, sứ giả lập tức thỉnh cầu được yết kiến Hoàng hậu, trở về cũng được tự hào với các đồng nghiệp.

Diệp Khuynh dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết trò xấu do Nguyên phi làm ra, muốn làm nàng xấu mặt trước sứ giả, hồng thanh danh nàng, bằng không thanh danh Hiền hậu càng nổi, Nguyên phi cách vị trí Hoàng hậu càng xa.

Lương Bình để thì chẳng để ý mấy, chỉ phân phó Diệp Khuynh vài ngày sau tham gia quốc yến, để tiểu thần hạ triều được chiêm ngưỡng phong phạm quốc mẫu đại quốc lớn mạnh.

Dù sao Diệp Khuynh hơi mướt mà, nhưng mặt mày đoan trang, đủ đại khí, mặc triều phục Hoàng hậu đủ trấn áp mọi trường hợp long trọng.

Lại nói tiếp, Diệp Khuynh có thể nổi bật giữa phần đông danh môn quý nữ, thành công đánh bại tất cả các đối thủ, trở thành Thái tử phi, ngoài bối cảnh gia đình sắc bén, còn một nguyên nhân chính là diện mạo kiểu đoan trang đại khí này — có ai thấy chọn Hoàng hậu chọn người cảm nhận mặt hồ ly tinh không.

Thật ra tính tình Diệp Khuynh rất quật cường, Nguyên phi muốn nàng xấu mặt, vậy thì nàng sẽ cố tình kinh diễm bốn phía!

Làm Hoàng hậu rất nhiều ích lợi, nàng chỉ cần ra lệnh một tiếng, các thợ may nổi tiếng toàn Lương Kinh đều bị triệu vào cung, các loại kiểu dáng mới mẻ đặt trước mặt Diệp Khuynh.

Có điều số quần áo này phần lớn phụ trợ cho sự tinh tế thông gầy của nữ tử, áo khoác tinh xảo, váy dài phiền phức, thắt lưng biến hóa phức tạp, mặc vào người Diệp Khuynh lại trở thành bi kịch — một gốc cây già bị dây đuông quấn quanh!

Diệp Khuynh cân nhắc thấy không đúng, nàng nhớ kiểu dáng quần áo trong Kinh rất nhiều, cũng không yêu cầu cao đáng người nữ tử như vậy.

Tìm người nghe ngóng, hay rồi, nguyên do vẫn từ chỗ nàng.

Từ ngày quốc khánh Nguyên phi vào cung, nàng sống vai đứng cạnh Nguyên phi, bị nhiều cáo mệnh phu nhân nhìn thấy, quyền quý khắp Kinh thành bắt đầu lấy gậy làm đẹp!

Diệp Khuynh hận nghiền răng, càng muốn thắng trận lần này.

Quảng hết đám kiêu đáng hợp thời này sang bên, trực tiếp kêu các thợ may làm quần áo thích hợp với nàng.

Rất nhanh quần áo các thợ may thức ngày thức đêm chế tạo gấp gáp ra được đưa đến chỗ Diệp Khuynh, Diệp Khuynh nhìn vào, vì che đi dáng người mượt mà, số quần áo này thiết kế rất rộng, mặc vào người không mượt mà nữa, mà trông rộng chẳng khác gì bao tải gạo!

Đang lúc sầu bạc tóc, một trong số nữ quan bên người Diệp Khuynh, Cốc Vũ vội vàng chạy tới, “Nương nương, sứ giả Triều Tiên đưa lễ năm đến, nương nương xem danh mục quà tặng.”

Diệp Khuynh đảo mắt qua, tò mò chỉ vào một hạng mục: “Bọn họ tặng hai bộ trang phục quê nhà?”

Cốc Vũ nở nụ cười: “Đúng vậy, nói là không giống quần áo Đại Lương.”

Diệp Khuynh đang sứt đầu mẻ trán vì quần áo, nhất thời cảm thấy hứng thú, “Gọi người tìm hai bộ quần áo này đưa đến xem!”

Quần áo Triều Tiên quốc quả nhiên không giống Đại Lương, cả đám nữ quan vây quanh Diệp Khuynh lúi lúi nghị luận:

“Xiêm y Triều Tiên quốc thật cổ quái, các người xem, tay áo hẹp mà váy lại rộng như vậy, mặc vào chẳng phải rất kỳ lạ sao!”

“Váy này không có dây lưng eo, mặc vừa dài vừa rộng, hẳn khó coi chết được!”

Diệp Khuynh lật váy Triều Tiên trong tay, lòng khê động, lại lần qua lộn lại xem, dần có chủ ý, lập tức cao giọng phân phó: “Cốc Vũ, người gọi Trần sư phó Cẩm Y phường đến đây!”

Chớp mắt đến ngày cung yến, Lương Bình để không mặc Long bào vàng óng ánh, mà thay một thân thường phục màu tím nhạt, Nguyên phi cùng nhập tiệc với hắn, cũng mặc cung váy tím nhạt, làn váy rất dài, phủ trên mặt đất càng hiển lộ nàng thướt tha nhiều vẻ, hai người sóng vai đi tới tựa như một đôi phu thê.

Sứ giả Triều Tiên quốc hiểu lầm: “Hoàng hậu bề hạ quý triều quả nhiên xinh nhẹ như lời đồn!”

Quần thần xấu hổ, Nguyên phi lại thân nhiên cười, chủ động nói với sứ giả: “Ta không phải Hoàng hậu, Hoàng hậu vẫn chưa đến!”

Sứ giả Triều Tiên quốc gật đầu nửa hiểu nửa không, Nguyên phi mặt mang cười, tự nhiên hào phóng chiêu đãi sứ giả, thỉnh thoảng lại nhỏ giọng nói chuyện riêng với Lương Bình để, tư thế như nữ chủ nhân.

Qua một khắc sau, ca múa sắp mở màn, Diệp Khuynh mới thông dong tiến tới.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tiến Gần Hơn Đến Bí Mật Hiền Hậu

Thật ra nàng không phải có ý — trường hợp thế này, Lương Bình để hẳn phải đến thăm cung nàng, cùng nhau tham dự mới đúng.

Kết quả không biết Nguyên phi dùng thủ đoạn gì khiến Lương Bình để đến Trường Xuân cung nàng ta trước, sau đó kéo dài tới lúc khai tiệc, Lương Bình để trực tiếp khởi giá từ Trường Xuân cung!

Đến khi Diệp Khuynh nhận được tin Lương Bình để bảo nàng một mình đến tham dự thì đã trễ mất rồi.

Diệp Khuynh cúi đầu nhìn váy dài bản thân cố ý cải biến, trong lòng lo lắng mui phần, mờ mịt nàng không phải người lóa mắt nhất, vậy thì hiện tại nàng muốn long trọng lên sân khấu.

Vì thế, tiếng cổ nhạc vang lên, các vũ cơ vốn nên nối đuôi ra lại chậm chạp không xuất hiện, đang lúc Lương Bình để mặt trầm xuống trông về phía chủ quán thái giám thì cùng với tiếng đàn êm dịu, Diệp Khuynh tay cầm làn váy, từ tốn từ bên ngoài đi vào.

Nàng một thân váy dài màu lục nhạt, phối hợp với dây buộc màu vàng quanh ngực, tóc búi cao cài thêm chuỗi hoa vàng nhạt bên tóc mai, giống như gió xuân thổi từ ngoài điện, giữa cả phòng triều phục đỏ đậm tím đậm càng thêm tươi mát động lòng.

Nữ tử khác nếu mặc một thân màu nhạt tươi mới như thế hẳn nhiên là tuổi mười tám hai mươi như hoa, đi đường sẽ dè dặt cẩn thận, e lệ như nụ hoa mới

nở, run run trên cánh mùa xuân, mềm mại vô cùng.

Mà Diệp Khuynh làm Hoàng hậu đã lâu, dường ra khí chất ung dung cao quý, khi đi đường ngẩng đầu ưỡn ngực, mang nụ cười mỉm, nhìn khắp toàn điện, khí thế mười phần, nếu mùa xuân cũng có chư thần, nàng tất nhiên là chính vị mùa xuân giáng lâm!

Trong nháy mắt trăm hoa cúi đầu!

Không cần bất cứ ai chỉ điểm, sứ thần Triều Tiên quốc quỳ hai gối, đại lễ thăm hỏi, giọng nói tràn ngập hưng phấn, “Hạ thần Lí Tại Hi Triều Tiên quốc bái kiến Hoàng hậu điện hạ thượng triều, Hoàng hậu điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Nguyên phi từ trên cao nhìn cảnh này, hàm răng cắn chặt, nằng cố ý mặc váy tím muốn sóng vai đến cùng Lương Bình để mới được nghỉ làm là Hoàng hậu, mà Diệp Khuynh trên người không có trang sức gì quý trọng lại làm người khác liếc mắt đã nhận ra thân phận!

Diệp Khuynh thoải mái thân nhiên nhận đại lễ từ sứ giả Triều Tiên quốc, tay làm động tác khề dờ: “Ái khanh bình thân, Lí ái khanh không ngại đường xa vạn dặm đến Đại Lương ta, ở đây có quen không?”

Lí Tại Hi hưng phấn ngẩng đầu, “Ăn ngon, ngủ cũng rất tốt —“

Giọng nói hần ngừng bật, ngo ngoác xem Hoàng hậu bệ hạ đã gần trong gang tấc, lắp bắp: “Hoàng, Hoàng hậu bệ hạ, có phải ngài đang mặc phục sức nước thần?”

Vừa rồi nhìn từ xa chỉ thấy giai nhân thanh xuân tuổi trẻ, hiện giờ tới gần liếc mắt đã nhận ra vị Hoàng hậu bệ hạ Đại Lương này mặc váy dài xanh nhạt, trước ngực buộc lại, dây dài buông xuống, có chút tương tự phục sức Triều Tiên bọn họ!

Diệp Khuynh cười híp mắt gật đầu, đưa tay áo rộng thùng thình, nói nhẹ nhàng băng quơ: “Đúng là tham chiếu từ phục sức Triều Tiên, có điều đại sư phó nơi này lại thay đổi một chút.”

Dừng lại một lát, Diệp Khuynh bổ sung: “Nói chính xác là phỏng chế cổ phong tiền triều, ta tra xét qua tư liệu lịch sử, phục sức Triều Tiên thật ra từ tiền triều truyền qua đó.”

Lí Tại Hi vừa rồi chấn động không để ý, nghe Diệp Khuynh nói vậy mới cẩn thận xem lại, quả nhiên đáng đáp cơ bản vẫn còn mà chi tiết thì khác biệt hoàn toàn.

Váy dài Triều Tiên vốn cổ chồng lên nhau, đồng thời bao lấy ngực kín không một kẽ hở, còn bộ Diệp Khuynh mặc đổi thành cổ cân hai bên, lộ ra một phần ngực, tay áo từ bó cổ tay thành rộng rãi thướt tha như lá sen.

Diệp Khuynh sửa như vậy, váy Triều Tiên có chút bó buộc lập tức biến thành bay bay như tiên, Lí Tại Hi khen từ đáy lòng: “Nương nương thật sự tri thức uyên bác, một thân quần áo rất đẹp mắt, không biết có thể tặng cho hạ thần hai bộ, để hạ thần mang về quốc gia, các quý nữ tại quốc nhất định sẽ vui mừng vạn hạnh!”

Lương Bình đế từ chỗ cao chậm rãi bước xuống, nghe vậy cười ha ha: “Có gì không thể, lát nữa Hoàng hậu trăm sẽ lấy chục bộ cho khanh, không phải khanh có vài vị muội muội sao, mỗi muội muội một bộ!”

Lí Tại Hi vui mừng quá đổi, quỳ xuống tạ ơn, “Ngô Hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!”

Diệp Khuynh tức giận trừng mắt Lương Bình đế Chết-không-biết-xấu hổ, mấy ngày nay nàng khổ sở bỏ công bỏ sức mân mê ra một thân như vậy, Lương Bình đế thì hay rồi, trực tiếp hưởng thụ thành quả!

Có điều nàng quen lúc nào cũng tươi cười, lần này trừng, cười như có như không, như giận mà không phải giận, chẳng khác nào liếc mắt đưa ghen.

Lương Bình đế đã lâu không thấy nàng phong tình như vậy, cổ họng căng thẳng, duỗi tay nắm lấy tay Diệp Khuynh, giọng nói trầm thấp gọi một tiếng: “Khanh Khanh —“

Diệp Khuynh nổi da gà toàn thân, theo bản năng ngẩng đầu, lại liếc mắt thấy Nguyên phi phía sau Lương Bình đế cách đó không xa, khuôn mặt lạnh lùng, Diệp Khuynh hứng thú đến, nắm lại tay Lương Bình đế, cũng nhỏ giọng gọi: “A Huân —“

Lương Bình đế họ Cao tên Huân, có điều từ khi hần đăng cơ làm đế, tên thật không ai dám gọi, cho dù viết cũng phạm húy đổi thành chữ Tuấn.

Đây là xưng hô giữa hai người bọn họ khi mới tân hôn.

Xem đế hậu âu yếm tình thâm, các đại thần mừng rỡ, Lí Tại Hi cũng yên lặng ghi nhớ cảnh này trong lòng.

Không lâu sau vụ cung yến, mỹ danh Diệp Khuynh lan truyền ra ngoài — vì kéo gần quan hệ với hạ triều, Diệp Hoàng hậu tự mình thay đổi phục sức truyền thống đối phương, cũng đem tặng rất nhiều cung trang tinh xảo, để tiểu triều xa xôi biết được phong phạm của đại quốc Đại Lương.

Diệp Khuynh vung tay áo, quần áo truyền thống Triều Tiên ưu điểm lớn nhất chính là vạt áo rộng, có thể che đi thịt mỡ ở hông và bụng, mà tay áo thay đổi chỉ vì giấu bắp tay trắng kiện.

Mà phục sức tiền triều khác với váy Triều Tiên ở chỗ dây buộc ngực, váy Triều Tiên chỉ buộc cái kết tại ngực, so sánh, đương nhiên cung váy tiền triều càng thêm uyển chuyển.

Nàng da trắng, mặc lộ chút ngực kết hợp với quần áo xanh nhạt càng thêm tuyệt diệu, mềm mại động lòng.

Lịch sử lại phát sinh hiểu lầm lần nữa, danh vọng Hiền hậu càng thêm vang dội, nếu nói Nguyên phi lúc mới vào cung là ánh trăng, có thể tranh sáng với Diệp Khuynh, thì hiện tại chỉ là con đom đóm, hoàn toàn bị ánh mặt trời Diệp Khuynh nghiền thành kiến.

Dù sao, về sau Diệp Khuynh rút ra bài học, phải nhanh chóng gầy đi, mấy bộ quần áo ngoại trừ vài bộ cho Lí Tại Hi mang về Triều Tiên số còn lại đặt dưới đáy hòm, chưa kịp lưu truyền trong vòng quý nữ Lương Kinh.

Lúc này Diệp Khuynh xem bộ váy trên người Phó thị, không phải rất giống váy Triều Tiên bán cải biến lúc trước nàng mặc sao!

Diệp Khuynh đưa tay ngăn cản động tác Phó thị cởi váy, lấy dây lưng dài, hai tay vòng ra sau lưng bà, buộc một vòng, cuối cùng thắt nơ bướm trước ngực.

Ưu việt duy nhất của dáng người mượt mà chính là ngực lớn hơn người khác một vòng, Diệp Khuynh vừa buộc lại ngực Phó thị là phập phồng đồi núi, phong cảnh vô hạn.

Làn váy bên dưới tản ra, vốn là váy tám mặt, tản ra như vậy càng thêm phiêu dật.

Có điều Diệp Khuynh vẫn thấy còn thiếu gì đó, nàng nghiêng đầu ngắm nghĩ, bỗng dưng vươn tay lấy trâm cài trên đầu Phó thị xuống, tóc dài tú lệ tung ra, Phó thị bối rối đứng trước mặt Diệp Khuynh, Diệp Khuynh không chút khách khí biến khách thành chủ, “Phi Thúy, người chải đầu cho mẹ, búi Trụy mã kè!”

Phi Thúy đáp lời, cất bước lên, tay chân lạnh lẽo, Trụy mã kè giống như tên, chải tóc sau khi té ngựa, búi tóc chính tề mang về rối loạn, cho nên đặc điểm Trụy mã kè là thoải mái, mang theo hương vị lười nhác.

Búi tóc xong, Diệp Khuynh xắn tay áo, tìm kiếm trong tráp trang sức Phó thị, cuối cùng chọn cây trâm cài gồm mười hai viên đồng châu cùng cỡ, tạo thành một vòng quanh búi tóc.

Nha hoàn bên cạnh kinh ngạc vui vẻ kêu lên: “Phụ nhân, ngài thật là đẹp!”

Phó thị luôn nhìn vào kính lưu ly, tận mắt thấy Diệp Khuynh ra tay, bưng bưng một trang điểm cho mình thành dáng vẻ hiện tại, vẫn không tin nổi, bà duỗi tay khẽ xoa mặt mình, thì thào: “Đây, là ta sao?”

Diệp Khuynh khụ hai tiếng, làm trong cổ họng, cố ý hù dọa bà: “Đương nhiên không phải mẹ rồi, mẹ làm gì tầm thường như vậy?!”

Phó thị trừng mắt, mỹ nhân châu tròn ngọc sáng trong gương cũng trừng theo, thân trang điểm này làm bà trẻ hơn bình thường mười tuổi, mà chỉ là tầm thường?!

Diệp Khuynh híp mắt đẩy Phó thị, cưỡng ép bà ngồi xuống bàn trang điểm, chỉ vào dung nhan thuần khiết của bà: “Thân quần áo được rồi, mà mặt vẫn chưa được, có phải mỹ nhân không mầu chót vẫn ở mặt!”

Nói xong, Diệp Khuynh vén tay áo, lộ ra cẳng tay trắng nõn, mở hết phấn son trên bàn ra.

Hiện tại quan chức cậu không thấp, hơn nữa nội tình phủ Đoàn đại Học sĩ còn đó, phấn son trên bàn trang điểm đều là mặt hàng tốt nhất, có điều vẫn kém hơn của Diệp Khuynh, dù sao phủ Định Quốc công bây giờ còn một vị Quý phi trong cung, thứ khác không nói, chứ son phấn mấy vị cô nương trong phủ vẫn cam đoan đều là mặt hàng ngự chế trong cung.

Diệp Khuynh đang định thu lại tầm mắt lại thấy một lọ hương cao trong góc, loại hương cao này làm từ dầu sò hến tại biển sâu, hơn nữa bỏ thêm dầu hoa hồng trong quá trình tinh luyện, hương thơm dễ chịu, rất thích hợp phụ nhân tầm tuổi Phó thị.

Có điều sò hến biển sâu khó đánh bắt, một con chỉ tinh luyện ra chút xíu, Hoàng cung trước kia chỉ có phần cho Tứ phi và Hoàng hậu.

Mà Diệp Khuynh hiện tại thì không hề có loại nhuyễn hương cao này.

Suy nghĩ chuyển vài lần trong đầu Diệp Khuynh, lọ nhuyễn hương cao này nhất định người khác tặng cho Phó thị, hơn nữa còn quyền cao chức trọng, chỉ vì lấy lòng.

Đồng thời, quan hệ với Phó thị không phải rất tốt, bằng không sẽ không chỉ tặng một lọ.

Rất nhiều ý niệm chạy qua, nàng tiện tay cầm lấy lọ nhuyễn hương cao, giả bộ lơ đãng hỏi: “Ô, bình sứ này rất khác biệt, không biết đựng gì thế mẹ?”

Chương 17: Mỹ Nhân Đầu Có Chút Khuyết Điểm

Phó thị nhìn lướt qua, hiện tại ấn tượng bà với Diệp Khuynh rất tốt, không để phòng thuận miệng trả lời: “Cái đó à, lần trước sinh nhật Bình Dương Công chúa, Công chúa ban cho.”

Mày Diệp Khuynh hơi nhú lại, Bình Dương Công chúa? Không phải là phong hào của Cửu Công chúa, con gái út Lương Bình đế và Nguyên phi, kiêu ngạo ngang ngược, Phò mã chết lập tức đi tái giá sao!

Lại nói, mấy người con trai Lương Bình đế, chết chết tàn tàn, mà vài Công chúa lại sống không tệ lắm, nhất là Bình Dương Công chúa, sớm được phong thuộc địa, sau khi Phò mã đời thứ nhất chết đi, dứt khoát nuôi luôn ba ngàn trai lơ trong phủ.

Sau khi Tam Hoàng tử uống mạng trong quá trình đoạt đích, Lương Bình đế càng sủng ái nữ nhi này, ban thưởng phủ Công chúa như nước chảy chỗ trũng.

Cho nên hiện tại cho dù đương kim Hiến Khánh đế chỉ là đường huynh Bình Dương Công chúa mà nàng ta vẫn sống thoải mái vô cùng.

Diệp Khuynh thấy cả người không tốt, đương kim Hiến Khánh đế không có nữ nhi trưởng thành, nhưng Bình Dương Công chúa có!

Nhắc tới Bình Dương Công chúa cũng là độc nhất vô nhị, cả đời phóng đảng không kiềm chế, nam sủng vô số, mà chỉ có một con gái, còn không biết phụ thân là ai!

Nữ nhi này được Bình Dương Công chúa coi như châu báu, tuổi nhỏ mà đã xin Hiến Khánh đế phong Công chúa, lúc đó Diệp Khuynh vẫn là Hoàng Thái hậu tất nhiên không để nàng ta như ý, bằng không chỉ sợ hiện giờ càng thêm kiêu ngạo.

Nghĩ đến cuộc sống hoang đường loang lổ của Bình Dương Công chúa, Diệp Khuynh lập tức lo lắng cho tiền đồ biểu ca Đoạn Tu Văn.

Cả nhà cậu đã được Diệp Khuynh coi là người thân, nàng rất bao che khuyết điểm, hướng chỉ biểu ca Đoạn Tu Văn niên thiếu thành danh, tiền đồ như cầm, tương lai cho dù nàng xuất giá, có biểu ca địa vị cao, vào nhà chồng sẽ đỡ hơn rất nhiều.

Dù thế nào, nàng tuyệt đối không thể để Bình Dương Công chúa đạt được mục đích!

Tay phải Diệp Khuynh bất giác nắm chặt bình sứ kia, Phó thị hiểu lầm nàng thích lọ Nhuyễn hương cao, hào phóng nói: “Con thích thì cầm đi, mùi quá nồng, mẹ ngươi không quen.”

Diệp Khuynh vội nói lỏng tay, đặt xuống bàn như vút củ khoai lang nóng, “Không thích, chỉ tò mò thôi.”

Dừng lại, Diệp Khuynh quay đầu phân phó Phi Thúy: “Lấy son phấn của ta đến đây, mấy cái chưa mở ấy.”

Rất nhanh Phi Thúy ôm một đồng lớn son phấn quay lại, bày biện đầy bàn trang điểm rực rỡ muôn màu trước mặt.

Phó thị liếc mắt nhìn, riêng son đã có mười bảy mười tám loại, từ phấn hồng đến tím đậm, màu sắc chuyển từ nhạt tới đậm.

Diệp Khuynh bắt đầu vẽ loạn lên mặt Phó thị, Phi Thúy Trần Châu cộng thêm vài đại nha hoàn của Phó thị vây lại, muốn nhìn vị quý nữ phủ Định Quốc công trang điểm như thế nào.

Diệp Khuynh vừa trang điểm vừa giảng giải, “Đều nói một trắng che trăm xấu, nhưng không phải càng trắng càng tốt, dùng phấn thoa nhẹ trắng hơn bình thường một chút là đủ, đúng rồi, cổ cũng phải thoa một ít, bằng không mặt với cổ hai màu khác nhau.”

Diệp Khuynh nói xong, hai tay thoa nhẹ, nàng chưa từng làm việc nặng, thậm chí ngay cả châm tuyền cũng chưa làm, ngón tay khê lướt, động tác thoa rất nhẹ, một vòng trắng nhò hòa tan trên mặt Phó thị, mặt Phó thị trở nên trắng hơn nhiều.

Diệp Khuynh đánh phấn xong, lại cầm son, “Son cũng không tùy tiện tô loạn, ban ngày nhiều nắng, nên dùng son màu nhạt, nhìn rất tự nhiên, buổi tối ánh nến mờ ảo, tô son đậm hơn, càng thêm xinh đẹp động lòng.”

Diệp Khuynh chọn son tím nhạt, trước tiên vẽ thử vào lòng bàn tay, “Mẹ xem, son màu đậm vẽ từ xương gò má xuống, một lớp thật nhạt, sẽ khiến mặt nhỏ đi nhiều.”

Ngón trở Diệp Khuynh vẽ dọc theo xương gò má Phó thị, trên mặt bà xuất hiện một vùng tím nhạt, bà nhìn gương quay qua quay lại, mừng rỡ kêu lên: “Đúng là gầy hơn nhiều này!”

Diệp Khuynh cười nhẹ, lại dùng ngón út lấy chút son, “Nhắm mắt.”

Đội Phó thị nhắm mắt, Diệp Khuynh vẽ một lớp tím nhạt hơn trên mí mắt bà, khoe mắt thì kéo dài hất lên.

Diệp Khuynh xử lý xong mắt, không để Phó thị lập tức mở mắt ra, mà vòng ra sau bà, lấy son hồng nhạt làm công tác vẽ rỗng điểm mắt cuối cùng — theo đường môi tô lên một lớp son lấp lánh.

Lúc này Diệp Khuynh mới khẽ cười: “Xong rồi, mợ có thể mở mắt.”

Phó thị mở mắt ra, vừa mừng vừa sợ nhìn mỹ nhân trong gương, rốt cuộc hiểu ra lúc đầu Diệp Khuynh nói tầm thường là có ý gì!

Mỹ nhân trong gương một đôi mắt phượng cong cong khiêu khích e ấp, môi mỏng hồng phấn long lanh như hoa đào mùa xuân, khuôn mặt trắng nõn thật sự người tựa hoa đào, điểm lệ không tục!

Nha hoàn xung quanh ngậy người, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, đại nha hoàn mặt tròn áp ứng: “Thái, thái thái thật đẹp.”

Từ hình dung mộc mạc như vậy lại làm Phó thị nở gan nở ruột, bà không ngừng ngắm mọi góc độ, chiếu hết chỗ này đến chỗ nọ, cảm thấy mỹ nhân trong gương không chỗ nào không đẹp, càng xem càng mừng rỡ trong lòng.

Diệp Khuynh mỉm cười đứng bên, đội Phó thị soi đủ mới nói: “Mợ, thật ra đối với nữ nhân mà nói, khí chất quan trọng hơn dung mạo nhiều, mợ phải tin tưởng rằng bản thân là tiểu mỹ nhân ngàn dặm mới có một! Nữ nhân tự tin mới xinh đẹp nhất!”

Cho nên Diệp Khuynh mới ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào quốc yến, thoải mái đánh bại Nguyên phi triều phục trang trọng trang điểm tỉ mỉ, trở thành tiêu điểm toàn điện.

Con người lúc tự tin, tư thế đi đường sẽ như vậy, ưỡn ngực ngẩng đầu, người khác nhìn vào cảm thấy thật thoải mái, đương nhiên trở thành tiêu điểm mọi người chú ý.

Phó thị nghe xong gật đầu liên tục, Diệp Khuynh khéo tay làm bà trước sau tựa như hai người, hiện tại Diệp Khuynh nói gì bà cũng tin!

Đây cũng là điểm thông minh của Diệp Khuynh, lấy được sự tin nhiệm từ người khác, chỉ dựa vào mồm mép rất khó, nhưng một khi để lại ấn tượng tốt với đối phương, làm việc gì cũng rất dễ dàng.

Tầm mắt Phó thị lại chuyển tới gương, lần này soi vài lần, chần chừ nói: “Nhưng mà vẫn cảm thấy nếu gãy xuống sẽ hấp dẫn hơn nhiều!”

Diệp Khuynh cười ra tiếng, “Mợ nghĩ vậy cũng đúng!”

“Thật ra nữ nhân xinh đẹp cỡ nào cũng vẫn không vừa lòng dáng người dung mạo mình, luôn cảm thấy thiếu gì đó, ví như Tứ phi Lương Bình đế, Nguyên phi chân to, Lệ phi nặng mũi, khuôn mặt Thục phi không tinh xảo, Nhu phi ngực nhỏ —“

Phó thị há hốc mồm, lẩm bẩm: “Diệp gia con không hổ sinh ra Hiếu Hiền Hoàng hậu, biết nhiều bí mật như vậy!”

Diệp Khuynh hừ lạnh trong lòng, bí mật với người khác, không phải với nàng, trong Hoàng cung, chẳng có gì là bí mật cả!

Chỗ thiếu hụt của Tứ phi lúc đầu không ai biết được, nhưng thời gian trôi qua, Diệp Khuynh dần nhận ra manh mối.

Ví như gãy Nguyên phi chưa từng làm ở Chức Tào ti, hơn nửa lần váy luôn phủ qua chân; Cung Lệ phi dùng nhiều hương liệu nhất, hằng năm hơn người khác rất nhiều, nếu loại bình thường thì thôi, mà hương liệu quý hiếm đều ghi lại số lượng, tuyệt đối không phải người khác dùng.

Cung nữ trong cung Thục phi luôn chọn người khuôn mặt tầm thường, có câu hoa tươi cần lá xanh làm nổi bật, tâm tư nhỏ của Thục phi không cần nói cũng biết.

Người cuối cùng, Nhu phi, mỗi phải đều uống sữa bò, sau này không biết nghe ai nói đu đủ nâng ngực, công phẩm này quá nửa vào cung Nhu phi.

Số khuyết điểm đó Diệp Khuynh không định làm gì, nàng chỉ trong lúc lơ đãng tiết lộ cho các nàng, tự bản thân các nàng sẽ đấu đến chết đi sống lại.

Phó thị bên kia cảm thán xong, đột nhiên hỏi: “Thế Diệp Hoàng hậu thì sao, có khuyết điểm không?”

Diệp Khuynh suýt chút nữa bị sặc chết, hai mắt tròn lên, Phó thị tự biết mình nói lỡ, vội vàng chữa lời: “Là mợ nói sai, cô tổ mẫu con đương nhiên tốt nhất.”

Diệp Khuynh cười khẩy hai tiếng, nàng đương nhiên thập toàn thập mỹ, nếu nói khuyết điểm thì cũng có một, nàng ngàn tốt vạn tốt, chỉ có một điều không tốt, tướng công rất cận bà, đáng tiếc đôi không được!

Diệp Khuynh nhất thời đắc ý, suýt nữa tha mình vào, nàng khụ hai tiếng, mở miệng cẩn thận hơn: “Mợ, thật ra con muốn nói, mợ nên có tín niệm này — hiện tại mợ đã rất đẹp rồi, nhưng gầy đi, nhất định sẽ càng xinh đẹp hơn!”

Phó thị lặp lại lời Diệp Khuynh nói mấy lần, càng nói lưng càng thẳng hơn, phảng phất hấp thu vô số năng lượng từ mấy câu nói đó, hai mắt bà cũng có thần thái, khuôn mặt trở nên chói lọi, xinh đẹp không gì sánh nổi.

Thấy Phó thị đã tin tưởng, Diệp Khuynh thở phào một hơi, thật ra gầy xuống không khó, mấu chốt ở chỗ phải tuyệt đối tin tưởng bản thân, vì quá trình này vô cùng dài lâu, thậm chí kéo dài cả đời nữ tử.

Trong quá trình đó rất dễ sinh ra dao động — làm như vậy rốt cuộc có hiệu quả không, vì sao kiên trì lâu như vậy mà không có hiệu quả?

Lúc đó con người cũng dễ dàng cam chịu, kết quả kiểm cùi ba năm thiêu trong một giờ.

Cho nên ngay từ đầu Diệp Khuynh không nói với Phó thị làm cách nào gầy xuống, mà trước giúp bà tạo dựng lòng tin, đây mới là căn bản trong việc biến gầy.

Diệp Khuynh kéo Phó thị ngồi xuống sập, nha hoàn bày biện bàn trên sập, lại bưng tới trà bánh bốn màu, còn có nho với đào mật tằm qua nước giếng, nhìn vô cùng mịn màng mê người.

Diệp Khuynh chọn tư thế thoải mái dựa ra sau, bắt đầu chậm rãi nói: “Đừng quan trọng hóa việc biến gầy, cứ như thường ngày, nên ăn nên uống.”

Phó thị hai mắt tròn xoe, nửa tin nửa ngờ, “Như thế có thể gầy sao?”

Diệp Khuynh mỉm cười, vẫy tay gọi nha hoàn lại, bảo lấy văn phòng tứ bảo đến, đặt giấy bút trước mặt Phó thị: “Mợ, viết hết những món ăn bình thường mợ thích ra.”

Đoạn gia dòng dõi thư hương, chọn con dâu đương nhiên không phải người dốt đặc cán mai, năm đó Phó thị ở khuê các cũng có tài danh, tân hôn với Đoạn Văn Bản từng qua ngày cử án tề mi vui vẻ.

Có điều sau này tiếp quản sự vụ trong phủ từ tay mẹ chồng, lại liên tiếp sinh ra hai con trai, mỗi ngày bận rộn tiền nong với ăn uống các con, có thể phân ra thời gian để ý ăn mặc đi lại Đoạn Văn Bản đã không tề rồi, nào có thời gian phong hoa tuyết nguyệt!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hồng Tụ Thêm Rượu

Cách vài ngày sẽ phải thẩm tra lại sổ sách một lần, cho nên Phó thị cầm bút không thấy ngưng tay, chữ Phó thị không thể nói là đẹp, nhưng nhìn được, khá tinh tế, thanh tú, lúc ban đầu bà viết rất nhanh, đến phía sau càng lúc càng chậm, nửa ngày mới thêm được tên một món ăn.

Diệp Khuynh cười: “Không cần viết tất cả đâu, tằm tằm là được, đưa con xem đi.”

Phó thị đưa hai trang giấy viết đầy chữ cho Diệp Khuynh, Diệp Khuynh cẩn thận xem, chữ viết Phó thị tinh tế mà nội dung lại lộn xộn, quả nhiên nghĩ gì viết đó, bữa chính, điểm tâm, hoa quả trộn lẫn với nhau.

Diệp Khuynh lấy bút lông, bắt đầu đánh dấu từng món, sau đó giao cho Phi Thúy bên cạnh: “Người chép lại những món ta đã đánh dấu, phân ra từng phần, đầu tiên là món chính rồi đồ ăn khác, điểm tâm ngọt và hoa quả đặt cuối cùng.”

Phi Thúy há hốc mồm, xua tay liên tục: “Nô tỳ, nô tỳ không biết chữ, tiểu thư.”

Diệp Khuynh ngẩn người, nàng quên mất, nơi này không phải Khôn Trữ cung của nàng, vài nữ quan dùng thuận tay đều không có đây, Diệp Khuynh thầm than trong lòng, ngoài kế hoạch rèn luyện thân thể còn ghi thêm một dự định — bồi dưỡng thủ hạ.

Diệp Khuynh chấp nhận số phận giao tay ra, “Lấy giấy đến, ta viết vậy.”

Phó thị lại chỉ vào đại nha hoàn mặt tròn bên cạnh: “Bảo Tịch Mai viết đi, Tịch Mai từng học chữ với ta, chép lại dễ dàng.”

Diệp Khuynh vui vẻ, nàng lờm Phi Thúy, Phi Thúy xấu hổ cúi đầu, hu hu hu, tiểu thư, Phi Thúy làm ngài mất mặt rồi!

Tịch Mai chỉ miễn cưỡng biết chữ mà thôi, chữ đương nhiên không đẹp, Diệp Khuynh liếc vài lần, không nhìn nổi nữa, cuối cùng vẫn là tự mình ra tay chép.

Chữ nàng cũng không đặc biệt đẹp, nhưng viết rất đại khí, từng nét từng đường đều cứng cáp, thật ra không khó hiểu, nàng cười ngửa bắn cung lợi hại, cơ bắp đương nhiên cũng mạnh, viết chữ tương đối có lực.

Đáng tiếc, Diệp Khuynh vừa cầm bút đã thấy sự khác biệt, thân mình này thật quá yếu ớt vô lực, viết chữ mới một lát mà cổ tay bắt đầu nhức mỏi.

Thật vất vả chép xong, cô tay Diệp Khuynh gần như không nâng nổi.

Nàng bắt đầu giảng giải cho Phó thị, “Mợ xem, mấy món bình thường thích ăn, bữa ăn chính khá được, chay mặn hợp lý, có điều ăn cơm xong, điểm tâm ngọt và mứt hoa quả ăn hơi bị nhiều.”

Phó thị ngạc nhiên: “Từ nhỏ mợ đã thích ăn đồ ngọt, biểu muối con cũng giống tính ta —“

Nghĩ đến dáng người Đoàn Mạn Nương nhỏ tròn vo, Phó thị đột nhiên lo lắng tương lai tiểu nữ nhi.

Đôi mi thanh tú Diệp Khuynh nhú lại: “Con thấy mợ cũng thích ăn hoa quả, hoa quả tuy tốt cho da nhưng rất ngọt, ăn nhiều vẫn sẽ béo.”

Phó thị sờ mặt mình: “Thế vừa muốn da đẹp vừa muốn gầy thì làm sao giờ?”

Diệp Khuynh chỉ trang giấy trên tay: “Có thể ăn móng giò cùng cá, hai thứ này đều tốt cho da, còn có cà tím loại bỏ tàn nhang, cà chua giúp trắng hơn —“

Phó thị nghe xong hai mắt tỏa sáng: “Con nói thật sao?”

Diệp Khuynh cười híp mắt gật đầu, những thứ này đã được các nữ quan của nàng nghiêm khắc kiểm chứng, thí nghiệm qua phần đông cung nữ, dù sao trong cung nhàm chán, không môn mê mấy thứ này thì biết làm chi.

“Dưa chuột và mướp đắng đều giảm cân, nhớ phải ăn nhiều.” Diệp Khuynh nhấn mạnh, Phó thị gật đầu liên tục: “Lát nữa mợ lập tức nói với phòng bếp!”

Gia đình như bà chỉ cần nói với phòng bếp dùng nguyên liệu nào để nấu, về phần thao tác ra sao, làm cách nào khiến đồ ăn trở thành mỹ vị thì chính là việc của phòng bếp, không cần bà quan tâm.

“Nước trái cây có vấn đề về trình tự, về sau mợ đừng uống sau khi ăn, đổi thành trước bữa ăn đi —” Diệp Khuynh búng trang giấy trong tay.

Phó thị vè mặt khó xử: “Mợ uống nước hoa quả trước khi ăn sẽ càng ăn càng đói, giống như có vô số móng vuốt đang cào cấu trong bụng ấy.”

Diệp Khuynh nở nụ cười: “Trước khi ăn cơm mợ ăn một quả táo hoặc lê, lấp bớt bụng, lúc vào bữa chính sẽ ăn ít hơn một chút, trước khi ăn cũng có thể uống trước một chén canh.”

Phó thị bừng tỉnh, lời này rất có đạo lý.

Diệp Khuynh nói rất nhiều, Phó thị cẩn thận ghi nhớ, Diệp Khuynh đứng lên, đi tới trước cửa sổ, mắt nhìn quanh, phủ Đoàn đại Học sĩ chia năm phần, tầng tầng lớp lớp, nàng chỉ bên ngoài: “Thường ngày mợ nên đi nhiều một chút, có chuyện gì tự mình đi đốc thúc, như vậy sẽ đi được nhiều hơn.”

Nữ quyến như các nàng, nhất là tình huống như Phó thị, trên không có cha mẹ chồng, dưới không tiểu cô, mỗi ngày chỉ cần chăm lo việc nhỏ trong phủ, chủ yếu là nói chuyện tán dóc, khâu vá bộ quần áo cho tướng công đưa nhỏ còn phải xem tâm tình và có thời gian rảnh rỗi hay không, quả thật năm ngón tay không dính nước.

Nếu muốn lao động thân thể thì chỉ có biện pháp như vậy.

Diệp Khuynh nhẹ tay chạm vào song cửa sổ, lại nói tiếp: “Khí công Ngũ Cầm Hí Hoa Đà truyền xuống thật ra rất tốt, mợ rảnh rỗi không bằng mỗi ngày bỏ chút thời gian luyện tập.”

Dừng lại, liếc thấy Phó thị vè mặt do dự, nàng cười giải thích: “Muốn gầy tất nhiên dựa vào điều chỉnh thực đơn, nhưng mợ luyện tập khí công có thể biến đổi được khí chất.”

Diệp Khuynh thấy Phó thị vẫn nghi ngờ, cười nói: “Con lấy ví dụ này mợ sẽ hiểu ngay, những nữ tử am hiểu ca múa, thường sẽ khác biệt so với người thường.”

Giống như Lệ phi Lương Bình đế cực thích, bởi vì có tài múa, dáng người đẹp vô cùng, hần và Nguyên phi tình cảm sâu đậm, thích Thục phi khéo hiểu lòng người, vừa yêu vừa hận với Nhu phi, nhưng thị tâm nhiều nhất vẫn là Lệ phi!

Phó thị nhất thời bừng tỉnh, gật đầu liên tục.

Hai người đang nói chuyện thì có nha hoàn đến báo cáo, “Lão gia đã về, hỏi phu nhân buổi tối ăn cơm nơi nào, nhắc phu nhân chuẩn bị thêm một bình rượu ngon, lão gia đêm nay muốn thưởng thức.”

Phó thị sùng sốt, nhìn đồng hồ tây dương bên cạnh, vỗ đầu, “Ai da, đã đến giờ này rồi, Khuynh Khuynh đói bụng lắm rồi hà, sao không nhắc mợ!”

Diệp Khuynh cười khẽ, “Ồ hoa viên ăn không ít điểm tâm, hoa quả cũng ăn nhiều nữa.”

Nàng vừa nói xong Phó thị mới để ý, đĩa nho tắm nước giếng trên bàn quả nhiên bớt một ít, lướt qua không thấy mà nhìn kỹ lại nhìn ra được vấn đề, phần nho bớt đi rõ ràng đều có màu đậm nhất, cũng là ngọt nhất.

Tâm tình Phó thị phức tạp, nàng chọn hoa quả đưa vào nhà đương nhiên loại tốt nhất, thế mà Diệp Khuynh vẫn kén chọn, có thể thấy được chiều chuộng đến mức nào!

Tâm tư từng dao động trong nháy mắt kiên định lại, Diệp Khuynh làm cháu gái đương nhiên tốt, nhưng con dâu thì thôi đi!

Diệp Khuynh thì không hề thấy ngưng ngừng, nàng đã rất hàm súc rồi, lúc làm Hoàng hậu miệng bị nuôi điều, sau làm Hoàng Thái hậu, Hiền Khánh để hiểu thuận, các loại tiền cống bao giờ cũng đưa đến Từ Ninh cung trước.

Như đĩa hoa quả trên bàn, nho phải hái quả tròn, sau đó chọn quả da đẹp nhất, dùng bảng tên trúc phân loại mới đưa tới trước mặt nàng, cung nữ bóc vỏ hai tay phải rửa sạch sẽ, móng tay không được sơn, cũng không được để dài.

Còn quả đào càng chỉ ăn những quả ngọt nhất, bỏ hết ra cũng bày ra đĩa, đặt bảng tên trúc, như thế còn phải xem khẩu vị nàng thế nào, khẩu vị không tốt, bung lên bao nhiêu lại bung xuống bấy nhiêu.

Phó thị đứng lên, đi được hai bước lại dừng, vừa vặn đến rìa gương, bà nghiêng đầu thấy tiểu mỹ nhân trong gương xấu hổ ngại ngùng, muốn nói lại thôi, Phó thị không thể bước thêm nữa — bà đương nhiên muốn Đoạn Văn Bản nhìn thấy mình thế này, nhưng nếu trước mặt bọn nhỏ thì có vẻ hơi lỗ mãng, bà thì không muốn vậy.

Diệp Khuynh thấy Phó thị chần chừ, lập tức hiểu điều bà băn khoăn, lập tức đứng lên cười nói: “Mợ đừng lo, con sẽ nói với cậu rằng mợ khó chịu trong người, cậu trực tiếp lại đây, vợ chồng hai người cứ vui vẻ ăn một bữa cơm, biểu muội cứ để con chăm sóc.”

Phó thị vô cùng tán thành, cháu gái thật khéo hiểu lòng người, bà gật đầu, vui mừng: “Vây phiền toái Khuynh Khuynh!”

Diệp Khuynh cười mím bước ra ngoài, khép cửa lại, đi đến tiền sảnh, trước tiên bái kiến cậu đã thay đồ thường phục, vẻ mặt già bộ lo lắng:

“Cậu, mợ thấy người không thoải mái, hôm nay cậu dành riêng thời gian bên mợ đi.”

Đoạn Văn Bản sốt ruột, “Sao thế, lại ăn nhiều đầy bụng à? Gọi đại phu chưa?”

Diệp Khuynh: “...”

Lại ăn nhiều đầy bụng là sao, Diệp Khuynh nói thầm, xem ra mợ có tiếng chay mặn không kiêng rồi, nàng cười ha ha: “Không có gì, buổi chiều trời nóng, ở trong vườn phơi nắng nhiều, khả năng bị cảm nắng, cậu đến thăm mợ đi.”

Dừng một lát, Diệp Khuynh bổ sung: “Bữa cơm buổi tối cứ để con an bày, cậu yên tâm đi.”

Đoạn Văn Bản vui mừng vỗ vai Diệp Khuynh, vội vã bước về phía nội viện.

Diệp Khuynh gọi quản sự phòng bếp đến, trước tiên bố trí bàn tiệc rượu cho cậu mợ, có câu nam nhân thích hồng tự thêm hương, câu này đúng mà cũng không đúng.

Tài tử không phải đâu đâu cũng có, các nam nhân ở thư phòng phần lớn đọc sách, luyện chữ, thật ra rất buồn tẻ, rất ít cơ hội nổi hứng quá độ, vung bút thành thơ, cho nên cũng ít nguyên do để hưng phấn.

Hồng tự thêm rượu tương đối đáng tin hơn, rượu vào gan lớn, uống một ngụm, Đông Thi cũng biến Điều Thuyền, Thực phi rất am hiểu chiêu thức này.

Lương Bình để luôn miệng nói trong chúng ái phi, hiểu hán nhất chính là Thực phi, hồng nhan tri kỷ, tâm ý tương thông, nam nhân uống say đương nhiên nói nhiều rồi!

Diệp Khuynh phân phó bưng đi nửa bàn rượu, cũng nói, bắt luận món mặn hay món chay đều phải dễ gấp, đừng làm mấy thứ chân gà móng giò, cắn xong dầu mỡ đầy mồm còn đâu hứng thú làm gì.

Mấy loại canh canh súp súp cũng bỏ qua, vạn nhất cậu mợ hứng lên chơi trò anh bón em một miếng, em bón anh một miếng, chén canh nóng hắt vào người thì hết vui.

Diệp Khuynh vừa mới sắp đặt xong, huynh đệ Đoạn gia cũng trở lại, Đoạn Tu Văn còn mặc trang phục Hàn Lâm màu xanh đậm, màu người lớn như thế mà cũng bị hấn mặc thành phong vị tuần tú thoát tục.

Đoạn Tu Văn còn chưa vào nhà, Đoạn Mạn Nương vành mắt đỏ đỏ được bà vú bé vừa nhìn thấy Đoạn Tu Văn đã giơ hai cánh tay mập mập, giọng nhũn như bún kêu lên: “Ca ca ~ ôm!”

Bạn đang đọc truyện *Bổn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 19: Tiểu Đoạn Trạng Nguyên Là Ca Ca Tốt

Đoạn Tu Văn cúi tay nhận lấy tiểu muối từ chỗ vú nuôi, giọng nói ảm áp: “Sao lại khóc nữa rồi, lần này ai bắt nạt muối.”

Đầu Đoạn Mạn Nương dựa vào gáy Đoạn Tu Văn, tay nhỏ túm lấy vạt áo hắn, tui thân đáp: “Mẹ nói Mạn Nương là quý khóc nhè, Mạn Nương không phải, Nhị ca mới đúng.”

Đoạn Tu Nguyên sắc mặt cổ quái lườm muối muối và huynh trưởng, bất mãn: “Đại ca lại nói xấu gì sau lưng đệ!”

Tai Diệp Khuynh lập tức vênh lên, Đoạn Mạn Nương sứt sứt kể: “Đại ca nói hồi nhỏ huynh lên học đường, không đọc được bài sớt ruột quá khóc luôn.”

Khuôn mặt tuần tú của Đoạn Tu Nguyên xanh mét vì tức giận, “Đại ca, đệ sớt ruột khóc lúc nào?!”

Đoạn Tu Văn về mặt kinh ngạc, vô tội đáp: “Chẳng lẽ ta nhớ nhầm?”

Diệp Khuynh phì cười, nàng ôm bụng, thông thả ngồi xuống ghế tựa, Đoạn Tu Văn đúng là há mồm lừa chết người không đèn mạng, thật không biết các tiểu nương tử thâm mền hẳn nhìn thấy đáng về này sẽ có cảm tưởng thế nào.

Đoạn Tu Văn thấy động tác Diệp Khuynh, quay đầu phân phó ma ma quản sự: “Bảo phòng bếp nấu một chén canh gừng, cho thêm đường đỏ.”

Canh gừng... Đường đỏ...

Tay Diệp Khuynh chậm rãi rời khỏi bụng, vừa tức giận vừa buồn cười, “Ta không sao, biểu ca, vừa rồi đau bụng vì cười!”

Đoạn Tu Văn nhú mày, dịu dàng khuyên giải: “Biểu muội, biểu ca không phải người ngoài, khỏi cần ngại ngùng.”

Diệp Khuynh đen mặt, nàng coi như hiểu được, bản lĩnh lớn nhất của Đoạn Tu Văn chính là làm những việc người khác thấy xấu hổ một cách vô cùng tự nhiên!

Nàng biết không thể tiếp tục đề tài này, khụ khụ hai tiếng, dứt khoát đổi chủ đề: “Đúng rồi, buổi chiều mợ phơi nắng nhiều, thấy không thoải mái, bảo chúng ta tự ăn cơm, mọi người muốn ăn gì?”

Thật ra những thứ trưởng bối và tiểu bối thích ăn không giống nhau lắm, các trưởng bối thích mấy món mềm, vị nhẹ, bọn tiểu bối thì thích hương vị đậm hơn một chút.

Đoạn Tu Văn còn chưa trả lời, bé con Đoạn Mạn Nương đã bật từ trong lòng hắn dậy, nhanh nhẩu kêu: “Ca ca ca ca, đi chơi, đi chơi!”

Đoạn Tu Nguyên bên cạnh tuy không nói gì nhưng cũng dùng ánh mắt mong ngóng nhìn lại.

Đoạn Tu Văn trầm ngâm trong chốc lát, nhìn lướt qua Diệp Khuynh, Diệp Khuynh lập tức nói: “Ta không sao, thật sự rất khỏe!”

Nàng rất tò mò, đi chơi huynh muội Đoạn gia nói là đi nơi nào, chơi cái gì!

Phải biết từ lúc Hiên Khánh đế tiếp nhận giang sơn đã bị mấy người con trai Lương Bình đế làm vỡ nát, thì bắt đầu thi hành lệnh giới nghiêm ban đêm, chỉ cần đến giờ Hợi, bất kể loại người nào, chỉ cần còn đi ngoài đường sẽ bị quân sĩ tuần thành bắt, quăng vào ngục giam.

Cho nên các hoạt động giải trí của dân chúng bớt không ít, vừa đến giờ Hợi cửa mọi nhà khép chặt, sớm lên giường nghỉ ngơi, cũng vì thế, mấy năm nay dân cư tăng trưởng rất nhanh.

Đoạn Tu Văn nhướng mày, “Được rồi, vở diễn ca ca soạn thời gian trước gánh hát đã sắp xếp xong xuôi, nghe nói hôm nay trình diễn, ca ca dẫn mọi người đi xem diễn vậy!”

Đoạn Mạn Nương hoan hô, ôm cổ Đoạn Tu Văn cọ cọ: “Ca ca tốt nhất!”

Đoạn Tu Nguyên không nói gì mà khoe miệng cong lên, hai mắt lấp lánh, hiển nhiên vô cùng chờ mong.

Ba huynh muội dẫn theo Diệp Khuynh ngồi vào xe ngựa, không mang theo một nha hoàn vú nuôi nào, chỉ có hai hộ vệ cưỡi ngựa đi bên trái phải xe.

Xem xe ngựa hướng về phía Tây, trực tiếp chạy tới cửa thành, Diệp Khuynh dần hiểu, hóa ra muốn rời khỏi thành!

Ngắm lại hiểu được, các quan to quý nhân bị lệnh giới nghiêm quản chế, không thể thoải mái vui chơi, tất nhiên phải nghĩ cách, vì thế ngoài thành là lựa chọn không tệ.

Diệp Khuynh chỉ còn một vấn đề thấy khó hiểu: “Lúc chúng ta về thì làm sao giờ?”

Cậu mợ mà phát hiện, nhất định sẽ bị phạt.

Đoạn Tu Văn cười híp mắt lắc quạt phiến trong tay: “Trở về trước khi bọn họ rời giường là được.”

Diệp Khuynh khen ngợi trong lòng, đây mới là ca ca tốt điển hình!

Nhớ năm đó, nàng chỉ cầu mấy ca ca mang nàng ra ngoài chơi một lần, trở về mấy ca ca bị tổ phụ lột áo, lấy roi đánh có mấy cái, cả đám gào khóc thảm thiết.

Sau này, vốn không có sau này nữa, các ca ca không bao giờ chịu mang nàng đi chơi, toàn tự mình lên chuồn ra, còn nhờ nàng yểm trợ!

Diệp Khuynh bỗng cảm thấy Đoạn Tu Văn thuận mắt hơn nhiều, Đoạn Tu Văn tủm tỉm xem về mặt Diệp Khuynh rõ ràng đã dịu dàng hơn nhiều, nghĩ thầm, biểu muội quả nhiên vẫn đề ý ta, chỉ vì phải tỏ ra tri lễ hiểu biết trước mặt cha mẹ thôi.

Xe đi hơn nửa canh giờ, sắc trời dần tối mờ, cuối cùng dừng lại trước một thôn trang, tường thôn trang rất cao, Diệp Khuynh lặng lẽ buông rèm xe, tường cao như vậy không thể nhìn rõ bên trong có gì.

Đoạn Tu Văn mở hé cửa xe, lộ ra nửa gương mặt, trán hán canh giữ ngoài cửa lập tức vẫy tay cho đi.

Thôn trang cực rộng, xe đi một đoạn mới dừng lại, còn chưa xuống xe đã thấy có nam tử nhiệt tình tiếp đón, “Tiểu Đoạn Trọng Nguyên, ngài đúng là khách hiếm có đấy nha!”

Đội nhìn thấy Đoạn Tu Văn xuống xe trong lòng ôm Đoạn Mạn Nương như quả cầu tuyết, nam tử quân sự nhanh chóng chuyển lời: “U, hôm nay còn mang cả Đại tiểu thư chúng ta đến nữa!”

Đoạn Tu Văn cười, nhìn thoáng qua phía sau, “Đại tiểu thư còn ở phía sau kia.”

Còn chưa dứt lời, Diệp Khuynh bước ra xe ngựa, Đoạn Tu Văn theo sát sau, mắt quân sự chỉ hơi chuyển qua mặt Diệp Khuynh rồi tránh đi, hiển nhiên rất biết quy củ.

Hắn dẫn đường, “Ngài cẩn thận bước chân, vẫn ở vị trí cũ sao?”

Đoạn Tu Văn gật đầu: “Không có vấn đề gì thì vẫn vị trí cũ đi!”

Diệp Khuynh vừa đi vừa đánh giá, trước mặt một tòa núi nhỏ, đường cái vòng qua núi, theo hình uốn lượn, rất nhanh qua hết núi già, trước mặt sáng ngời, hóa ra phía sau là hồ nước khá rộng, hơi nước tươi mát làm cả thể xác và tinh thần sáng khoái.

Bên hồ mấy chiếc thuyền lâu khéo léo neo đậu, Đoạn Tu Văn tùy tiện chọn một cái, mấy người lên thuyền, trong khoang thuyền bốn thiếu nữ dung nhan tú lệ cúi người hành lễ: “Quan nhân hữu lễ, nương tử hữu lễ!”

Đoạn Tu Văn khẽ gật đầu, thiếu nữ cao nhất trong đó bước lên đón, cười mỉm tự giới thiệu: “Nô gia tên gọi Thái Liên, các muội muội lần lượt là Thái Hà, Thái Lăng, Thái Ngẫu.”

Diệp Khuynh tùy ý ngồi, nói thật có chút thất vọng, hồ Ngự Long trong Hoàng cung còn lớn hơn hồ này, nàng làm Hoàng Thái hậu ngồi thuyền ngự dụng cũng xa hoa hơn, ban đêm du thuyền, chơi thuyền trên hồ đã làm quá nhiều lần, sớm không thấy mới mẻ.

Con thuyền bắt đầu chậm rãi lướt đi, mấy người Thái Hà bung hoa quả cùng điểm tâm đến, Diệp Khuynh liếc mắt nhìn, hoa quả đặt ở chậu đôi, chậu thứ nhất chứa hoa quả, chậu thứ hai đầy nước đá, như vậy còn mát hơn nước giếng, là biện pháp thường dùng trong cung.

Điểm tâm cũng nóng hổi hấp mang theo mùi hương ngào ngạt, vừa thấy đã biết mới ra lò.

Thú vị, Diệp Khuynh nói, thủ pháp của chủ nhân thôn trang là đi con đường cao cấp.

Diệp Khuynh giặt tay áo Đoạn Tu Văn, nhẹ giọng hỏi: “Biểu ca, số điểm tâm hoa quả này tốn bao tiền?”

Đoạn Tu Văn xem ngón tay trắng nõn của nàng đặt trên tay áo mình, nghĩ thầm, biểu muội quả nhiên vừa có cơ hội đã nhìn không được muốn thân cận ta, ngay cả nam nữ khác biệt cũng quên.

Đoạn Tu Văn chưa trả lời, Thái Liên bên cạnh đã cười lên tiếng: “Tiểu Đoạn Trọng Nguyên đến thôn trang luôn luôn không tốn tiền!”

Diệp Khuynh nhướng mày, tỏ vẻ nghi ngờ, Thái Hà chen vào: “Trang chủ chỉ cần tiểu Đoạn Trọng Nguyên viết một hai đoạn diễn đã cảm ơn trời đất lắm rồi!”

Thái Ngẫu tiếp lời: “Vở diễn mới tối nay hình như chính là tiểu Đoạn Trọng Nguyên soạn thì phải!”

Vài thiếu nữ bắt đầu lú lú thảo luận, Diệp Khuynh lộ tay vênh lên, tò mò hỏi: “Vở diễn mới, diễn cái gì?”

Thái Liên chỉ phía ngoài cửa sổ: “À tiểu thư, chính là cái này.”

Diệp Khuynh nhìn theo hướng ngón tay nàng, thấy sân khấu kịch giữa trời chiều, đặt chính giữa hồ, mờ ảo không được chiếu sáng, cho nên vừa rồi không chú ý tới.

Hiện giờ cách gần, lại nghe thấy tiếng người ở chỗ đó, chạy tới chạy đi, hình như sắp bắt đầu diễn tuồng.

Diệp Khuynh lập tức hưng phấn, du hồ buổi tối nàng thường xuyên làm, buổi tối xem diễn thỉnh thoảng cũng thực hiện, mà buổi tối du hồ xem diễn thì chưa từng trải nghiệm qua!

Đoạn Tu Văn đẩy nấy đĩa trên bàn đến chỗ Diệp Khuynh, “Chúng ta đến sớm phải chờ lát nữa mới diễn, trước ăn một ít lấp bụng, muốn ăn gì cứ nói đề các nàng đi làm.”

Thái Liên cười hoạt bát: “Nếu thấy nhàm chán các tỷ muội nô gia tuy tài học thô thiển mà đàn vài tiểu khúc, hát vào đoạn ca vẫn làm được.”

Diệp Khuynh nâng mắt quét xung quanh, trong lòng tính toán, vừa rồi ở trên bờ ít nhất thấy hai mươi ba mươi thuyền lâu, mỗi thuyền lâu đều có bốn tiểu tỷ xinh đẹp như đóa hoa giải ngữ thế này, thổi sáo đàn hát đủ cả, chủ nhân phía sau thôn trang đúng là khó lường.

Nàng cười: “Đàn thì không cần, vẫn nên làm chút đồ ăn đi.”

Thái Liên đi xuống phân phó nhà thuyền, trên thuyền có đầu bếp nữ không cần tỷ muội các nàng động tay, rất nhanh làm ra một bàn cơm, nhưng không có rượu.

Diệp Khuynh biết nặng nhẹ, trước ôm Đoạn Mạn Nương ngồi lên đùi, cầm bát, gấp bốn năm món Mạn Nương thích, dỗ bé con ăn rồi bản thân mới động đũa, vừa ngừng đầu thấy hai huynh đệ Đoạn gia đều đang chờ nàng, cười nói: “Nhanh ăn đi, nguội hết rồi!”

Mấy người đang ăn uống vui vẻ thì nghe thấy sóng nước dập dờn xung quanh, không ngừng có thuyền tới gần, tiếng hô hào uống rượu cũng dần lớn hơn, cũng có cả tiếng đàn sáo, hiển nhiên phần lớn là người đến tìm hoan mua vui.

Ăn xong, đám người Thái Liên dọn chén bát, bưng lên bình trà nóng, thấy sân khấu đối diện trong nháy mắt đèn đuốc sáng trưng, chiêng trống vang dội, Đoạn Mạn Nương mừng rỡ hét: “Bắt đầu, bắt đầu rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: A, Thư Sinh! A, Mỹ Nhân!

Diệp Khuynh cũng tập trung nhìn qua, trước kia lúc ở trong cung, nhàn rồi không việc gì làm nàng thường xem diễn, có điều diễn tới diễn lui đều là nấy vở tài tử giai nhân, lại quay ra ngõ Lương Bình để, chẳng còn hứng thú gì.

Không biết Đoạn Tu Văn soạn ra vở diễn dạng gì —

Nghĩ như vậy, sân khấu đã vang lên tiếng bắt đầu.

Xuất hiện đầu tiên là vị thư sinh chán nản nghèo khổ, nhà mỗi bốn bức tường, đèn dầu nhỏ như hạt đậu, vùi đầu đọc sách, đọc một nửa hần đứng lên tìm kiếm nửa ngày, cuối cùng chỉ tìm được nửa cái bánh bao đã lạnh, hần tự giễu: “Bánh bao à, đêm dài đằng đẵng, chỉ có nguoi và ta làm bạn, chi bằng đã thân càng thân hơn, nguoi vào bụng ta cho ấm đi!”

Diệp Khuynh buồn cười, nàng liếc qua Đoạn Tu Văn, nghĩ thầm, Đoạn biểu ca đúng là tài trí hơn người, lời kịch thú vị thế này cũng nghĩ ra được.

Đoạn Tu Văn chú ý đến tâm trạng Diệp Khuynh, lại giả bộ không biết, nghĩ thầm, biểu muội ngay cả xem diễn cũng không tập trung, còn len lén nhìn ta, ta coi như không biết thì hơn, tránh cho biểu muội xấu hổ.

Mặt khác một thuyền lâu cách đó không xa, nam tử cầm y cười lớn ra tiếng: “Thấy sao, ta đã nói đến nơi này chuẩn rồi, kịch bản luôn tương đối thú vị, nào nào, Lâm huynh, tiểu đệ kính huyh một chén!”

Nam tử được gọi Lâm huynh cao hơn nửa cái đầu so với nam tử còn lại, cao lớn lừng lững, tuấn lãng vô cùng, lúc này đen mặt, nghe vậy nâng chén trà trong tay cụng vào, nhấp môi chút xíu, nhàn nhạt nói: “Chỉ là tiết mục tài tử giai nhân, có gì hay ho!”

Thanh niên cầm y cất lời: “Lâm huynh, huynh uống một chén đi nào, nể mặt tiểu đệ!”

Nam tử họ Lâm liếc mắt, “Nguoi biết quy củ của ta.”

Thanh niên cảm y cười khổ, không mời rượu nữa, tự mình uống cũng có tư vị khác biệt.

Nói xong, thư sinh trên sân khấu ngửa đầu ra sau, chuẩn bị ăn bánh bao vào bụng, đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, thư sinh ngạc nhiên, nhanh chóng ra mở, một lão trượng đứng bên ngoài, lưng còng, khô cần nói: “Đêm gió tuyết, lão đầu bước đi không thấy nổi hải, bụng đói thân lạnh, đường dài nơi nào mới là điểm cuối cùng!”

“Phía trước có một căn nhà gỗ, có thể đến đó hỏi xem!”

“Xin chào, lão trượng!” “Xin chào, thư sinh!”

Hai người chào hỏi xong, lão trượng được mời vào phòng, lão nhân tha thiết ngắm bánh bao trong tay thư sinh, muốn nói lại thôi, thư sinh thấy thế vội đưa bánh bao qua, xem lão nhân hai ba miếng ăn sạch, hân hoan nuốt nước miếng.

Diệp Khuynh nghĩ thầm, chẳng lẽ là tiết mục báo ân gì đó, Đoạn Mạn Nương bên người đột nhiên mở miệng, bé con cánh tay tròn tròn mập mập cầm lấy một miếng bánh Hoa hồng, giơ lên cao: “Tỷ tỷ, lấy bánh của Mạn Nương cho bọn họ ăn đi!”

Diệp Khuynh phì cười, đang định mở miệng, Đoạn Tu Văn không nhanh không chậm cắt lời: “Ừ, được đó, thế thì Mạn Nương sẽ không được ăn, về sau luôn phải tiết kiệm điểm tâm cho bọn họ.”

Đoạn Mạn Nương rói rầm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn thành bánh bao, “Về sau Mạn Nương không được ăn điểm tâm sao?”

Đoạn Tu Văn nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy.”

Đoạn Mạn Nương ấp úng: “Vậy cho bọn họ một nửa thôi!”

Đoạn Tu Văn nói như chém đinh chặt sắt: “Không được!”

Diệp Khuynh xem Mạn Nương rói rầm sắp khóc, lại nhìn Đoạn Tu Văn thản nhiên như không, nhỏ giọng hỏi Đoạn Tu Nguyên: “Biểu ca luôn bắt nạt biểu muội thế này à?”

Đoạn Tu Nguyên lườm huynh trưởng với tiểu muội, nhún vai, “Biểu tỷ biết đấy, Đoạn gia tộc nhân nhiều, trước kia có người thường nịnh bợ mẹ cho bọn họ nhiều thứ, thật vất vả mới sửa tính được, kết quả những người đó thừa dịp không ai chú ý lại bắt đầu dễ dàng Mạn Nương, ca ca nói, muội tử không thể mềm lòng, bắt đầu bồi dưỡng từ nhỏ, biết cái gì có thể cho, cái gì không thể cho!”

Diệp Khuynh bưng tỉnh, có điều xem Đoạn Mạn Nương vành mắt đỏ hồng, lại nhìn Đoạn Tu Văn cười híp mắt, chung quy cảm thấy không đơn thuần như vậy.

Không nói đến việc Đoạn Mạn Nương rói rầm, trên sân khấu quả nhiên như Diệp Khuynh định liệu, lão trượng ăn nửa bánh bao cuối cùng của thư sinh, từ trong lòng lấy ra bức họa, nói là gia bảo tổ truyền, mong thư sinh nhận lấy.

“Haizz, ta đã là người gần đất xa trời, không biết ngày nào sẽ đi, đến lúc đó bảo bối cũng bị hủy theo, chỉ bằng tìm vị mình chủ, tốt tâm giữ gìn nó!”

Thư sinh chối từ mãi, cuối cùng vẫn nhận.

Lão trượng rời khỏi, thư sinh mở bức tranh ra, ngẩn người, Diệp Khuynh cũng ngẩn người.

Bức họa này rất lớn, cao bằng người, cho nên thuyền lâu bên dưới cũng xem rõ ràng, bức họa vẽ bóng lưng nữ tử!

Dáng người thướt tha, mái tóc dài buông xuống vai, ngồi trên tảng đá bên hồ, chân nhỏ trắng nõn khẽ đung đưa dưới làn nước xanh biếc.

Ngay cả Diệp Khuynh cũng nghĩ, chỉ nhìn bóng lưng đơn thuần đã uyển chuyển mỹ lệ như thế, nếu xoay người lại thì không biết nghiêng nước nghiêng thành cỡ nào!

Thư sinh kia nâng bức tranh, ngơ ngác nhìn.

Thật lâu sau hần thở ra một hơi, từ từ nói: “Giai nhân thế này mà đáng tiếc đề từ cực kỳ hồng bét.”

Diệp Khuynh tò mò, đề từ, đề từ cái gì? Chung quy thuyền lâu vẫn cách một đoạn, xem rõ bóng hình mỹ nhân lại không thấy được chữ viết.

Thư sinh phiên muện đọc ra: “Khanh bản giai nhân, nề hà làm tặc ——” (Nàng vốn là giai nhân, có sao làm tặc)

Diệp Khuynh vui vẻ, kịch bản viết thật tài tình! Theo bản năng lại liếc Đoạn Tu Văn.

Đoạn Tu Văn tỉnh bơ, nghĩ thầm, lại nhìn ta, biểu muội lại nhìn ta!

Thư sinh ngắm đến nửa đêm, sờ bụng thở dài: “Haizz, cảnh đẹp như thế, nếu có chén thịt nướng thì tốt biết bao!”

Nói xong, thư sinh thối đèn lên giường.

Trong bóng tối, không biết sương khói thì nơi nào bay ra, giữa cảnh mờ mịt, chỉ thấy mỹ nhân trong họa cử động!

Đôi chân không giày từng bước một đi ra!

Nàng đứng trước mặt thư sinh, than nhẹ một tiếng, xoay người ra cửa, một lát sau trở về, trên tay cầm một chén thịt nướng!

Xung quanh lặng ngắt như tờ, tiếng uống rượu mua vui cũng biến mất, tất cả mọi người chăm chú theo dõi sân khấu, thật ra, cả đám đang mờ to mắt, muốn thấy rõ dung mạo nàng kia!

Đáng tiếc, nàng ấy đi rất có nghệ thuật, nghiêng người, cúi đầu, kiểu gì cũng không thấy rõ mặt.

Nữ tử một lần nữa trở về trong tranh, ánh đèn sáng ngời, thư sinh vờn vai rồi giường, nhìn thấy thịt nướng trên bàn, hai mắt sáng lên, “Thế này, thế này —”

Hắn xem bức họa bóng lưng mỹ nhân, lẩm bẫm: “Chẳng lẽ thần tiên hiển linh? Bảo bối, quả nhiên là bảo bối!”

Thư sinh ngấu nghiến ăn sạch bát thịt nướng, ngồi xuống bàn học, lớn tiếng khổ đọc, thật lâu sau, hắn đuổi người, giả bộ vô tình nói: “Haizz, trời lạnh thế này, nếu có áo lông ấm áp với chậu than thì tốt biết bao!”

Hắn vừa nói xong, nhìn về phía bức mỹ nhân treo trên tường, mà không có ai đáp lại.

Thư sinh đợi đến đêm khuya, cuối cùng thất vọng lên giường, không biết qua bao lâu, mỹ nhân trong tranh lại nhẹ nhàng bước xuống, đến trước giường thư sinh, lúc này tiếng thở dài lớn hơn.

Nàng xoay người ra ngoài, khi trở về tay bụng chậu than, người khoác áo lông.

Thư sinh tỉnh lại, mừng rỡ như điên, từ đó về sau, hắn bắt đầu chuỗi ngày không ngừng gọi đồ ăn, “Thịt nướng, chỉ ăn mỗi thịt nướng hơi ngấy, bằng không thêm bánh bao trắng đi!”

“Ăn bánh bao, thịt nướng khô miệng, thêm bát cháo tốt hơn!”

Ngày cứ thế trôi qua, cuối cùng đến một hôm, thư sinh ra ngoài, khi trở về, hắn thất hồn lạc phách đến gần bức tranh, nhẹ nhàng phác họa theo bóng lưng mỹ nhân, than thở: “Haizz, nếu nàng xoay người lại, chỉ đẹp bằng một nửa tiểu thiếp Trần viên ngoại mới nạp ta cũng cảm thấy mỹ mãn!”

Hắn ngồi ngây ngốc một lúc, xoay người tới bàn học đọc sách, phiên muộn lẩm bẫm: “Nếu có mỹ nhân hồng tỵ thêm hương thì tốt biết bao!”

Nói xong, thư sinh đứng lên, giả giọng nữ tử: “Tướng công, thiếp nghiền mực cho chàng!”

Thư sinh lại ngồi xuống, ngẩng đầu, thâm tình ngắm không khí, “Nương tử vất vả rồi!”

Diệp Khuynh ôm bụng cười không ngừng, liếc thấy Đoạn Tu Văn nhú mày, tay nàng chậm chậm rời khỏi bụng.

Thuyền lâu cách vách, nam tử thanh niên mời khách ý cười đầy mặt nhìn đồng bạn: “Thế nào, không tệ chứ!”

Nam tử họ Lâm về mặt thần nhiên, buông đũa, khẽ gật: “Coi như thú vị.”

Trên sân khấu, thư sinh ngủ quên trên bàn học, nữ tử trong họa bước chân nhẹ nhàng đi đến phía sau hắn, nửa ngày bất động, cuối cùng thở dài một hơi, xoay người đẩy cửa ra ngoài.

Khi nàng trở về, một nữ tử dung mạo tú lệ đi theo phía sau, có điều hai mắt mờ to, hồn phách bay bổng, dưới lời gợi ý của nữ tử, nằm lên giường, một tay chống má.

Trời đã sáng, thư sinh đuổi lưng, tỉnh dậy, vừa quay đầu lại thấy mỹ nhân trên giường, tròn tròn mắt há hốc mồm.

Theo kịch bản phát triển trước kia, hẳn là thư sinh và mỹ nhân song túc song phi, Diệp Khuynh lại mờ ám cảm thấy, vở diễn của Đoạn Tu Văn hẳn không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, thư sinh vừa mới đi hai bước về phía nữ tử trên giường, tiếng huyền não từ bên ngoài truyền tới, một đám đại hán cầm đầu là mập mạp cảm y một chân đá văng cửa gỗ.

Mập mạp khí phách mười phần chỉ tay, “Đánh cho ta!”

Mỹ nhân trên giường từ từ tỉnh dậy, ưm một tiếng, bỏ qua thư sinh anh tuấn đứng bên, chuẩn xác nhào vào lòng mập mạp.

Đồ đạc trong phòng bị đập nát tung, qua không biết bao lâu, thư sinh giãy dụa bò lên, nhìn về phía bức tranh bóng lưng mỹ nhân, thứ duy nhất còn toàn vẹn trong phòng, khổ sở nói: “Hiện giờ tiểu sinh chỉ còn một việc muốn nhờ, có thể gặp mặt các hạ một lần được không?”

Nữ tử trong họa mũm chôn khê động, chậm rãi xoay người, đáng giận không biết sương khói từ nơi nào bay tới, che kín không một kẻ hở, mọi người dưới sân khấu chỉ nghe thư sinh thét chói tai: “Nàng, sao mặt nàng đáng sợ như thế!”

Giọng nói nữ tử sâu kín vang lên: “Mặt ta, không phải là mặt chàng sao, chàng bảo ta trộm rất nhiều thứ, ta tất nhiên càng lúc càng xấu!”

Thư sinh trầm mặc thật lâu, hỏi: “Làm cách nào khôi phục lại tướng mạo sẵn có?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Dù Có Muôn Hoa Nghìn Nụ

Lại một màn sương mờ tràn ngập, lần này, sau khi sương khói tán đi biến thành cảnh tượng náo nhiệt, có người gánh hàng rong, có tiểu nương tử bán đậu hủ, hân hoan bỏ áo thư sinh, thay bằng quần áo ngắn khuôn vác, ngồi góc đầu đường.

Vừa thấy một bà bà té ngã, thư sinh lập tức chạy vội qua, nâng dậy, bà bà vừa định nói lời cảm tạ mà thấy rõ mặt thư sinh, lập tức đau khổ cầu xin: “Tha cho lão thân đi, lão thân vừa lên chức bà cố không lâu, thật sự không làm nổi việc hồng tự thêm hương!”

Người xung quanh cũng bắt đầu ghé tai nghị luận:

“Đây là tên thần kinh thích hồng tự thêm hương kia à?”

“Đúng rồi, nghe nói bắt cóc Bát phu nhân nhà Trần viên ngoại, may mắn Trần viên ngoại tìm được nhanh!” “Chắc chắn, nhìn cũng không đến nỗi nào mà!”

Thư sinh da mỏng, mặt đỏ bừng lên, nữ tử trong họa đột nhiên xuất hiện, lưng đối lưng với thư sinh, cho nên mọi người dưới sân khấu vẫn không nhìn thấy mặt nàng, nàng buồn bã: “Nếu vất vả, hay là bỏ cuộc đi!”

Thư sinh lấy dũng khí, hân nắm chặt hai tay, lớn tiếng nói: “Không, ta không bỏ cuộc! Ta nhất định làm được!”

Tiếp theo, cảnh tượng biến hóa rất nhanh, thư sinh cần cù chân thành giúp đỡ người khác, nhật hàng bị rơi khi người gánh rong ngã, ngày ngày dọn dẹp đường phố, tiếp đón khách cho khách điểm ế ẩm, chẻ củi múc nước hộ lão nhân cô độc —

Tóm lại, chỉ cần có thể giúp người, thư sinh nỗ lực làm.

Một ngày, hai ngày, một năm trôi qua, người trên phố không còn mang ánh mắt cảnh giác nhìn thư sinh, mà thay bằng tươi cười chào đón, thư sinh cũng cảm nhận được sự biến hóa này, giọng đọc sách ban đêm càng vang to rõ ràng hơn, và bức họa bóng lưng mỹ nhân vẫn treo ngay bên cạnh hắn.

Cứ cách một thời gian, mỹ nhân trong họa sẽ quay lại một phần, lúc này đã nhìn thấy được chiếc cằm duyên dáng cùng cái gáy thon dài của nàng, trắng nõn phấn hồng làm người khác càng thêm chờ mong ngày được nhìn chính diện, hận không thể xắn tay áo lao lên sân khấu thay thư sinh làm vài chuyện tốt!

Diệp Khuynh lấy hai quả nho bỏ vào miệng, nghĩ thầm, đây là khuyên người ta hướng thiện, tiếp theo nữ tử trong họa hân càng ngày càng xinh đẹp, cuối cùng kết thành chim liên cành với thư sinh!

Dần dần có người hỏi duyên cớ vụ hồng tự thêm hương ngày ấy, hóa ra, nữ tử trong họa trộm Bát phu nhân nhà Trương viên ngoại xong còn để lại chữ trước cửa — Mỹ nhân tất nhiên để hồng tự thêm hương.

Thư sinh cười khổ, vẻ mặt vô tội mờ hai tay: “Tôi hôm đó đọc sách mệt, cứ thế ngủ quên trên bàn học, sau đó Trương viên ngoại dẫn đám gia đình vọt vào.”

Dừng lại, hân bổ sung: “Chỉ cần so sánh sẽ biết, chữ trước cửa không phải bút tích tiểu sinh —”

Nhờ biểu hiện tốt hơn một năm nay hân kiên trì không ngừng nghỉ, hàng xóm láng giềng đều tin tưởng, ánh mắt nhìn hân hiền lành hơn nhiều.

Thanh danh thư sinh dần truyền xa, có đại thiện nhân họ Trang nghe kể rất cảm động, tìm bà mỗi tối cửa muốn gả nữ nhi cho hân.

Diệp Khuynh kinh ngạc dừng ăn, xung quanh vang khắp tiếng hít sâu, tình tiết đúng là biến chuyển bất ngờ.

Đương nhiên, trong lòng thư sinh vẫn nhớ mãi không quên bóng lưng mỹ nhân trong họa, không lập tức đáp ứng, ban đêm, thư sinh cất lời hỏi, mỹ nhân

trong họa trầm mặc thật lâu, nhẹ giọng trả lời: “Ta vốn là một u hồn trong họa, hai ta người quý khác biệt, không phải lương xứng, Trang Đại tiểu thư ta đã xem qua, dịu dàng hiền thực, lại xinh đẹp như hoa, hồng tự thêm hương cho tiên sinh, không thể tốt hơn.”

Thư sinh không nói gì, ngày hôm sau đáp ứng bà mối tới cửa, rất nhanh căn phòng rách của thư sinh đổi mới hoàn toàn, trang trí thành tân phòng, kiểu hoa đỏ thắm nâng đến trước cửa Trang Đại tiểu thư, phía sau đồ cưới chất đầy, hàng xóm láng giềng đến mừng lễ đều nói thiện giả thiện báo, người tốt có phúc của người tốt, chờ ngày sau thư sinh trúng khoa cử, Trang tiểu nương tử sẽ được hưởng phúc.

Thư sinh nhắc khăn voan, dưới ánh nến, khuôn mặt Trang đại tiểu thư như họa, ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn thư sinh, rồi lại nhanh chóng cúi đầu.

Đây coi như kết cục viên mãn cho tài tử giai nhân, mà không biết vì sao, trong lòng Diệp Khuynh cứ thấy trống rỗng, chung quy thiếu gì đó.

Một khắc động phòng đáng giá ngàn vàng, thư sinh thối tất nền.

Sương mù bỗng ủa đến, thư sinh chỉ mặc áo đơn thuần trắng, đứng giữa màn sương, mờ mịt nhìn xung quanh, bóng lưng mỹ nhân xuất hiện, càng lúc càng xa, thư sinh sợ hãi đuổi theo, đồng thời hô lớn: “Cô nương, nàng định đi đâu?!”

Nữ tử dừng chân, thờ dãi: “Duyên phận chúng ta đã hết, tiên sinh xin hãy bảo trọng.”

Thư sinh hai tay nắm chặt, lắp bắp: “Nàng muốn đi ta không giữ được, ta chỉ có một thỉnh cầu cuối cùng, để ta được nhìn thấy mặt nàng, có được không?”

Giọng nói hần thành khăn, mang theo vẻ cầu xin nhẹ nhàng, ngay cả mọi người bên dưới sân khấu cũng cho rằng mỹ nhân kia nhất định sẽ quay sang!

Bắt đầu từ khi hai người gặp nhau, Khanh bán giai nhân nể hà làm tặc đã trộm rất nhiều đồ cho thư sinh, sau này thư sinh chịu đựng mọi lời đồn đãi làm rất nhiều điều vì nàng, ràng buộc giữa hai người không thể nói không sâu, thậm chí theo kịch bản bình thường hai người hẳn là một đôi!

Mỹ nhân kia vẫn không xoay người, chỉ từ tốn thờ dãi: “Hiện giờ tiên sinh đã có kiều thê bên người, hái xuống đóa hoa giải ngữ này thì phải biết rằng, dù có muôn hoa ngàn nụ trên thế giới cũng chẳng còn liên quan đến tiên sinh!”

Diệp Khuynh đứng bật dậy, lời kịch, lời kịch này, quả thật hay vô cùng!!

Nàng thì thảo nhảm lại, dù sao muôn hoa ngàn nụ trên thế giới cũng chẳng còn liên quan đến ngươi!

Lời này nàng thật muốn giấp mặt ném thẳng vào Lương Bình để lúc hần cưới Nguyên phi!

Tình tiết vở kịch biến đổi bất ngờ, mỹ nhân trong họa được sáng tạo đủ thú vị nhưng không bằng câu nói về rỗng điểm mắt cuối cùng.

Diệp Khuynh nhìn về phía Đoạn Tu Văn, giọng nói hơi kích động: “Câu nói cuối cùng viết thật quá hay, sao biểu ca nghĩ ra được?!”

Xem Diệp Khuynh hai mắt sáng lấp lánh sùng bái nhìn, Đoạn Tu Văn ngượng ngùng quay đi, ho nhẹ vài tiếng, giải thích: “Thật ra lúc đó soạn kịch nghĩ, diễn kịch chủ yếu là nữ quyền xem, cho nên mới bỏ thêm câu cuối cùng.”

Diệp Khuynh im lặng, biết ngay mà, Đoạn Tu Văn làm gì có giác ngộ cao như vậy!

Vở diễn rốt cuộc kết thúc, các đào kép cùng nhau lên chào đáp tạ chư vị khách nhân, quân sự lúc trước dẫn đường đứng chính giữa, tươi cười nói: “Tạ các vị đã đến, quy củ cũ, các vị nể mặt đào hát ra sức như vậy, ít nhiều cho chút tiền trà!”

Có người phía dưới kêu lên: “Bảo mỹ nhân trong họa quay người qua, gia có rất nhiều bạc!”

Lập tức ào ào vang lên tiếng ủng hộ, Diệp Khuynh hiểu được, ngay cả nàng là nữ tử cũng muốn được nhìn mặt mỹ nhân trong họa, huống chi nam tử.

Quân sự kia cười híp mắt, không tức giận, cất cao giọng: “Không đối gạt các vị gia, Yên Nương là đào hát mới gia nhập, các vị thưởng nhiều tiền trà, tiểu nhân nhất định dẫn nàng ra đáp tạ!”

Có đám ba thuyền nhỏ từ sân khấu hướng ra ngoài, từng cái đến các thuyền lâu khác nhau, thuyền chổ Diệp Khuynh thì thấy một tiểu nha đầu lung linh đáng yêu búi song kê, ước chừng bảy tám tuổi nâng khay tròn, miệng chúc lời may mắn, nhảy lên thuyền lâu: “Chúc mừng đại gia, chúc mừng đại gia, ngày ngày thần tài đến, tháng tháng có hi sự!”

Hai huynh đệ Đoạn Tu Văn và Đoạn Tu Nguyên tùy ý lấy mấy khối bạc vụn bên hông quăng vào khay tròn, Đoạn Mạn Nương sờ túi nhỏ của mình, lưu luyến nhắc khối nguyên bảo bạc hình con vịt bỏ vào.

Trước kia Diệp Khuynh làm Hoàng hậu, việc đánh thưởng căn bản không cần nàng quan tâm, bên người có công công chuyên môn phụ trách nâng khay đặt nguyên bảo bạc ấn dấu quan, tỷ lệ cao, màu sắc cũng đẹp, lộng lẫy bóng loáng, một khay là năm mươi lượng bạc.

Lúc Diệp Khuynh tâm tình không tốt, thường không giống nhau, ít nhất là mười lượng bạc, mà đúng dịp Diệp Khuynh tâm tình tốt thì thường hai mâm bạc ra ngoài cũng có.

Hậu cung Lương Bình để, ngoại trừ Nguyên phi của cái nhiều, các phi tử khác đều không thể so với Diệp Khuynh, ai bảo nàng là Hoàng hậu, tài sản

riêng của Hoàng gia rất nhiều thứ trong tay nàng, tiền lãi thôn trang hằng năm khá, hơn nữa cộng thêm không ít cửa hàng, ngay cả đồ cưới bản thân Diệp Khuynh cũng chẳng cần động đến.

Quen việc người bên cạnh mang bạc, chỗ hồng duy nhất chính là Diệp Khuynh dưỡng thành thói quen trên người không mang bạc.

Hiện tại nàng rơi vào cảnh túng quẫn, Diệp Khuynh sờ sờ tay áo, mà không moi được một văn tiền, tiểu nha đầu nâng khay tha thiết trông mong nhìn nàng, Diệp Khuynh hơi sử dụng, hơn nữa vở kịch hợp tâm ý nàng, không thường không được.

Tay nàng chậm rãi rời khỏi áo, sau đó ngắm nghĩ, làm thiên kim quý nữ phủ Định Quốc công, trăm cái, hoa tai, vòng tay nàng đeo không thứ nào không phải trân phẩm, phần lớn do trường bối ban cho.

Nói cách khác, đều đã ký tên đóng dấu, chỉ cần đưa ra ngoài, người hữu tâm có thể nhận ra là đồ bên người nàng.

Số châu báu trang sức đó thường ngày đem đi tặng người thân không sao, dù sao mọi người đều trong một vòng kết giao, nhưng nếu lưu lạc vào tay đào hát, thanh danh Diệp Khuynh xong luôn.

Cho nên mấy thứ này không thể đem thưởng.

Cuối cùng, Diệp Khuynh sờ đầu, tháo đôi hoa lụa buổi sáng vừa cài, đôi hoa lụa này phồng theo phù dung trắng, vì là đồ trong cung ban ra cho nên tạo hình giống như đúc, đem thưởng sẽ không dọa người.

Tiểu nha đầu mắt to chớp lóe, hành lễ lui xuống, lúc này Diệp Khuynh mới rảnh hỏi Đoạn Tu Nguyên, nàng phát hiện biểu đệ tính tình trầm ổn, có gì nói đó, là nhân tuyển tốt để hỏi thăm chuyện vật.

Diệp Khuynh tò mò hỏi: “Vì sao biểu đệ và biểu ca đánh thưởng không nhiều bằng biểu muội?”

Con vịt nhỏ của Đoạn Mạn Nương ít nhất phải năm lượng bạc, vừa thấy chính là quà ngày lễ tết, trường bối có ý bảo tiệm vàng bạc đánh thành hình đáng đáng yêu.

Mấy khối bạc vụn Đoạn Tu Văn cùng Đoạn Tu Nguyên đưa ra, cộng lại cùng lắm được ba bốn lượng.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Một Đám Công Tử Lụa Là

Đoạn Tu Nguyên nở nụ cười: “Mẹ nói nữ hài tử phải nuông chiều, nhất là ra ngoài không thể quá keo kiệt không sẽ bị người ta xem thường, cho nên thật ra tiền đệ và ca ca cộng lại cũng không nhiều bằng Mạn Nương.”

Diệp Khuynh ngộ ra, mẹ Phó thị rất biết dạy dỗ nữ nhi.

Trong cung thể hiện điều này rõ nhất, ngày lễ ngày tết các mệnh phụ tiến cung thỉnh an, nếu tiếc tiền, cho bao lì xì nô tài ít sẽ phải nếm mùi đau khổ không ít, ví như uống nước trà lạnh, cố ý chỉ sai đường, hỏi không được chỗ đi nhà xí, dù các thể loại không thể kể hết.

Diệp Khuynh luôn mở một mắt nhắm một mắt việc này, những người trong cung cũng rất đáng thương, ngoại trừ vài nô tỳ thân cận cung phi giữ lại dưỡng lão thì đám hầu hạ đến tuổi đều thả ra ngoài, lúc đó không có tài nghệ gì thì chỉ trông cậy vào chút bạc đó sống thoải mái chút.

Kết quả có lần, một tên mắt có ghen chọc vào Nguyên phi, mẹ Nguyên phi tiến cung thăm, tâm cao khí ngạo không cho tiền thưởng, bị chỉ sai đường, hại Nguyên phi chờ không nửa canh giờ.

Nguyên phi giận dữ, náo loạn đến trước mặt Lương Bình đến, Chết-không-biết-xấu-hổ gọi cổ Diệp Khuynh đến, trước mặt Nguyên phi xả một đồng nước bọt, cái gì mà thân là người đứng đầu hậu cung lại không làm việc, phóng túng đám chết tiệt đó làm việc gian nhĩnh.

Diệp Khuynh chả thèm đấu khẩu với Lương Bình để, lúc đó cha huynh nàng đã chết trận, không còn ai làm chỗ dựa cho nàng, Diệp Khuynh đi theo con đường yếu đuối, chối đẩy nói rằng gần đây thương tâm quá độ, không tâm tình để ý đến sự vụ, không bằng giao cho Nguyên phi xử lý.

Nguyên phi vui mừng quá đổi, chỉ muốn đáp Hoàng hậu một cái, không ngờ bắt được cục vàng.

Lương Bình để không nói gì, kêu Diệp Khuynh nghỉ ngơi cho tốt, thiếu cái gì cứ bảo Thái Y viện.

Sau đó Nguyên phi ý chí bừng bừng đi nhận chức, chuyện đầu tiên nàng ta xử lý chính là vụ hối lộ của đám nô tài trong cung, nói rõ một khi phát hiện sẽ

dùng gậy đánh chết!

Chiều này đủ độc, ai chẳng biết vị này bối cảnh đứng đầu một cung, cả đám thành thật hơn nhiều, có điều lâu ngày sẽ chịu không nổi, Nguyên phi ngày ngày sung sướng như tiên, người bên dưới ngay cả hộp cháo loãng cũng không có, ai chịu nổi!

Vì thế dưới tầng đàn áp của Nguyên phi, nô tài trong cung bắt đầu đoàn kết chưa từng có.

Đương nhiên bọn họ không thể làm gì Nguyên phi, cũng không dám động tay động chân, mà Nguyên phi đâu chỉ có một mình, hầu hạ nàng ta là do mấy chục người làm.

Những người này xui rồi, lúc ăn cơm ăn ra sợi tóc là nhẹ, ăn đến ruồi bọ rất bình thường, ăn ra con sâu sống mới là hay ho.

Quần áo đưa đến Hoán Y cục luôn bị giặt rách, đi đòi lý lẽ thì quân sự người ta nói, “Quần áo cô nương chúng ta cẩn thận nhất, chỉ sợ giặt không sạch, cho nên cố ý vô thật nhiều đấy!”

Người cung Nguyên phi kêu khổ không ngừng, Nguyên phi lại không thể nổi giận lần nữa với bọn nô tài bên dưới.

Tính khí Nguyên phi lại lớn, không chịu thu hồi mệnh lệnh ban ra, cứ vậy giằng co một đoạn thời gian, cung nữ thái giám trong cung Nguyên phi lần lượt từng người đổ bệnh, mẹ ruột nàng ta đến cũng không có một ngụm nước ấm để uống, dạy dỗ nữ nhi một trận, Nguyên phi mới hết hoảng.

Cuối cùng, dưới sự chỉ dẫn của mẹ ruột, Nguyên phi mang theo thật nhiều lễ vật đến thăm Diệp Khuynh bị bệnh.

Diệp Khuynh thấy Nguyên phi biết vâng lời, xuống nước thừa dịp, khỏi nói sáng khoái bao nhiêu.

Diệp Khuynh lại kéo dài dưỡng bệnh thêm một thời gian, cho đến khi Nguyên phi ba lần đến Khôn Trữ cung, ngay cả Lương Bình đến cũng bị kinh động, đích thân đến thăm bệnh nàng mới “gắng gượng bệnh nặng”, miễn cưỡng ra ngoài nhận lại cung vụ.

Quy củ không hợp lý nhận hối lộ lập tức đánh chết của Nguyên phi tất nhiên không cánh mà bay.

Cho nên đôi khi thật ra Diệp Khuynh chẳng cần làm gì bọn yêu tinh trong hậu cung đã tự mình làm mình chết.

Lấy lại tinh thần, trên sân khấu có năm sáu tiểu nha hoàn, tay nâng khay lớn, hiển nhiên đã thu xong tiền nước trà quay về.

Quân sự kia đứng chính giữa các tiểu nha hoàn, xem vàng bạc trên khay, tươi cười rạng rỡ, vỗ tay: “Yên Yên sẽ đi ra đáp tạ các vị gia! Hơn nữa, vị cho tiền nước trà nhiều nhất, Yên Yên có thể lên thuyền trực tiếp nói lời cảm tạ!”

Còn chưa dứt lời, mấy chiếc thuyền nhỏ vây quanh sân khấu lại hướng ra ngoài, chống sào không xa, lác lác quanh mấy thuyền lâu.

Diệp Khuynh buồn cười, chủ nhân thôn trang rất biết buôn bán, có thể tới nơi này không phú thì quý, rất sĩ diện, phía sau quân sự giáp mặt nói rõ số lượng bạc, đương nhiên có người không ngồi được phải tăng giá, lúc này thuyền nhỏ đi ra chỉ vì lát sau thu bạc.

Quân sự không dám thách thức sự tò mò mọi người, quả nhiên giữ lời, hẩn nghiêng người, hai bàn tay khẽ vỗ, một mỹ nhân mặc áo gấm bó tay màu phấn hồng chỉ vàng thêu trăm hoa nở rộ, váy dài cầm tú hương thu rù xuống thướt tha đi tới, từ xa nhìn lại, eo nàng mảnh mai, đi đường chẳng khác nào liễu yếu đào tơ.

Có điều nàng luôn cúi đầu, đi tới chính giữa các tiểu nha hoàn nâng khay mới hơi ngẩng lên, xung quanh vang lên từng trận tiếng hít sâu, có tên tùy tiện mở miệng kêu: “Tiểu nương tử thật tinh xảo!”

Không sai, nữ tử hai mắt cong cong, mũi khéo léo linh lung, làn môi không son tự hồng, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, nhìn kỹ không chỗ nào không đẹp, phối hợp với nhau càng vừa thấy đã thương.

Diệp Khuynh lại hơi thất vọng, nữ tử tên Yên Yên trên sân khấu, luận khí chất không bằng Nhu phi, luận diện mạo càng kém xa Lệ phi, nhìn qua còn tưởng là Nhu phi lúc lành bệnh, chẳng bằng lúc ốm yếu càng triu mến hơn.

Hiện giờ ngẫm lại, ánh mắt Lương Bình để cực chuẩn, mỗi nữ tử bị hẩn nhét vào hậu cung đều có thể nói độc nhất vô nhị.

Diệp Khuynh không cho rằng nổi bật mà các công tử dưới sân khấu lại vô cùng kích động, dung mạo nữ tử tên Yên Yên quả thật có thể xưng thượng giai.

Có người thúc giục quân sự mau đọc số lượng tiền trà nước, để giành đứng thứ nhất mời mỹ nhân lên thuyền.

Quân sự rất khéo léo, gọi Yên Yên đến đọc, Yên Yên duỗi ngón tay ngọc, cầm lấy một thỏi bạc trên khay bên trái, nghe tiểu nha hoàn nhỏ giọng nói người nào thường, cao giọng đọc: “Phù Phong công tử, hai mươi lượng bạc.”

Đoạn Tu Nguyên biết biểu tỷ nghi vấn nhiều, hiểu kỳ nặng, sớm sẵn sóc đứng bên nhỏ giọng giải thích cho Diệp Khuynh: “Có vài người ra ngoài chơi không thích bị người khác biết thân phận cho nên đặt nhả hào.”

Hẩn chưa nói xong, tiếng phản đối nổi lên bốn phía, “Hai mươi lượng cũng mặt dày lấy ra, nhanh về nhà dỗ mẹ đi, không chừng lần sau ra ngoài được

mang nhiều tiền hơn!”

“Còn Phù Phong công tử nữa, Chu lão tam, đừng tưởng rằng đổi tên thì không ai biết là người, vừa nghe kiểu nghèo kiết hủ lậu chỉ có người chứ ai chả cần phải đoán!”

Đoạn Tu Nguyên khụ khụ vài tiếng, cười ngượng: “Bị người khác nhận ra cũng là việc thường có.”

Diệp Khuynh không còn gì để nói, xem ra muốn chơi còn phải ngó người khác có chịu chơi cùng hay không.

Yên Yên lại cảm một khối ngọc bội, thanh thủy cất lời: “Ngũ công tử Uy Vũ hầu, một Hòa Điền ngọc bội thượng đẳng!”

Thấy cửa sổ thuyền lâu xa xa đẩy ra, một vị công tử mặt ngọc mặc áo bào trắng, tác phong nhanh nhẹn đứng trước cửa sổ, chấp tay với bốn phía cười nói: “Tiểu đệ đa tạ, đa tạ!”

Lập tức các thuyền lâu xung quanh quăng vô số hoa quả đến, may mắn tiểu công tử nhà Uy Vũ hầu trốn nhanh, bằng không cả người đầy nước trái cây.

Lần này Thái Liên ôm bụng cười, lấy khăn che môi, cười khanh khách: “Hoa quả trên thuyền chúng ta ăn nhanh nhất!”

Đoạn Mạn Nương mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng, vỗ tay cười: “Đúng rồi, sau này chúng ta kêu ca ca đứng trước cửa sổ, sau đó sẽ có thật nhiều thật nhiều trái cây ăn!”

Diệp Khuynh khẽ chớp lông mi, trong lòng khen Đoạn Mạn Nương thông minh bất thành linh, ánh mắt quét về phía Đoạn Tu Văn, xem hán ứng đối thế nào.

Đoạn Tu Văn cảm quát, không nhanh không chậm phát hai cái, khen: “Ý kiến này hay, sau này bảo Nhị ca muội đứng trước cửa sổ đi!”

Diệp Khuynh: “...”

Xung quanh lại một mảnh ồn ào, thuyền ở trên mặt hồ, tiếng nói truyền đến như có như không, không rõ rốt cuộc là thuyền lâu nào:

“Tiểu tử, muốn gây náo động thì bảo ca ca người đến đi!”

“Nhìn vị trí đi, lệch đến nỗi sắp không thấy người cũng dám chạy ra tranh nổi bật!”

Diệp Khuynh chú ý lắng nghe, hóa ra vị trí thuyền lâu cũng có quy định, dựa theo thân phận địa vị mọi người, náo nhiệt này rất hay, không hề kém võ diễn vừa rồi trên sân khấu.

Yên Yên lại đọc tiếp, quả nhiên có người ra tay rộng rãi, một lần đã là ngân phiếu năm trăm lượng, thuyền nhỏ xung quanh lập tức có tác dụng, lui qua lui lại giữa các thuyền lâu, bắt chợt truyền đến tin tức có mỡ công tử thêm ba trăm lượng bạc, mỡ đại nhân thảo bảo kiểm tặng giai nhân.

Khẩu chiến dưới đài chưa từng ngừng qua, bất luận người nào có gan ra mặt đều sẽ bị hoa quả ném chết!

Giữa trận náo nhiệt, Yên Yên cúi đầu xem một nắm tiền bạc trong khay, tay gộp lại cùng chỗ, đếm lại chỉ chừng mười lượng bạc, bên cạnh còn thêm hai đóa hoa lụa gộp đủ số, trong lòng sầu não.

Người trong nghề đều biết, hôm nay là lần đầu tiên nâng lên đài, cũng là thời khắc quan trọng quyết định giá trị ngày sau, cho dù không cho bạc cũng đỡ hơn vứt ra mấy thứ đồ chơi như đuôi ăn mày thế này.

Yên Yên tức giận trong lòng, không chờ tiểu nha hoàn nâng khay báo danh, cầm cung hoa phát giận, ngoài cười nhưng trong không cười: “Đây là của vị đại gia nào, trên người không có tiền nên lấy hoa trên đầu nương tử nhà mình ra cho đủ số, mau cầm lại đi, tránh cho về nhà không vào được cửa!”

Dưới đài lặng thinh, một lát sau bùng nổ từng tiếng cười to, trong đó có một giọng nam mang cười nhẹ nhàng khoan khoái vang lên: “Còn tưởng rằng tiểu nương tử trên đài lại là mỹ nhân đầu gối, không ngờ cũng là mỹ nhân có tính khí, hợp khẩu vị ta, nào nào, hai tấm ngân phiếu cầm đi, mua chút son phấn cho tiểu nương tử.”

Phụ nhân chèo thuyền lập tức lại gần, một lát sau tay ra hiệu với sân khấu, Yên Yên mừng rỡ trong lòng, không ngờ có thêm ba ngàn lượng!

“Hóa ra Đại công tử Uy Vũ hầu cũng ở đây, vậy thì gia không thể thua kém, vừa hay mới có một tráp Nam Hải trân châu, tặng cho Yên Yên cô nương chơi đi!”

Quản sự trên sân khấu mừng nở hoa, tình huống này hẳn thích nhất, vị nói sau là Trường tử Trường An hầu, toàn Kinh thành ai chẳng biết, Trường An hầu cùng Uy Vũ hầu xưa nay không hợp nhau!

Chương 23: Oan Gia Ngõ Hẹp

Từng có một lần, đoàn xe của Trường An hầu và Uy Vũ hầu đi đường đụng phải nhau, không ai chịu lùi bước, Hoàng đế đến hòa giải không có tác dụng, đám chặn hai đầu chợ phồn hoa nhất một ngày một đêm, ngay cả ăn uống vệ sinh cá nhân hai vị Hầu gia đều tiến hành trên xe!

Cuối cùng Hoàng thượng hạ thánh chỉ, hai người đồng thời rút lui, xám xịt trở về nhà mới tính xong chuyện!

Hai vị hiển nhiên đại biểu cho các công tử ca lớn nhất trong Kinh, bọn họ vừa ra tiếng số người ồn ào ít hơn nhiều, chỉ còn dăm ba giọng nói trêu đùa, hiển nhiên song phương đều có bạn tốt, trợ uy lực trận cho nhau.

Diệp Khuynh tức đỏ bừng mặt, toàn lữ không biết hàng, ba ngàn lượng có thể mua được cung hoa ngự chế? Một tráp Nam Hải trân châu đội lên đầu có thể diện hơn đeo đồ trong cung?

Không tin thử hỏi công hầu phu nhân khắp Kinh thành xem chọn cái nào!

Đang lúc thế tử Uy Vũ hầu và thế tử Trường An hầu lời qua tiếng lại, giờ thương mưa kiếm, một giọng nói lười biếng đột ngột vang lên, “Cả đám có mắt không trông, hai đóa quyền hoa kia không có gì nổi bật, tuy nhiên đó là đồ ngự chế trong cung, tổng cộng chỉ có trăm đóa, không một đóa nào giống nhau.”

Mọi người lập tức tính toán trong lòng, một trăm đóa quyền hoa cung chế, Hoàng hậu nương nương thế nào cũng giữ lại hơn mười bông, Quý phi nương nương lại lấy hơn mười, số còn lại các tiểu chủ hậu cung mỗi người một phần, các Công chúa cũng lấy đi một ít, tính ra có được một hai bông đã là cận thần thiên tử, quan hệ với Hoàng gia không phải ít.

Thế tử Uy Vũ hầu và thế tử Trường An hầu đều không nói gì, chơi bời ở Kinh thành, ai chẳng nghe ra người mới cất lời chính là đương kim Thái tử điện hạ.

Tuy số người âm thầm bất mãn vị Thái tử này rất nhiều mà dám đối đầu với Thái tử thì chẳng có ai, người nào cũng biết Hoàng hậu lúc trước can đảm cho Hiến Khánh đế, Thái tử sinh ra thân thế yếu đuối, hơn nữa Hoàng hậu lại mất sau khi sinh Thái tử không lâu, nhớ tình cảm vợ cả, Hiến Khánh đế sủng nịnh Thái tử vô cùng.

Diệp Khuynh thở phào một hơi, hừ nhẹ, rốt cuộc có người biết hàng, không biết thần thánh phương nào, ngay cả vật trong cung mà liếc mắt đã biết, xem ra hồ nước thôn trang thật sự rất sâu.

Toàn hồ tĩnh lặng, Yên Yên trên sân khấu ý thức được dường như mình phạm phải sai lầm lớn, cảm thấy phải làm việc gì đó dòi đi sự chú ý, Yên Yên miễn cưỡng cười, nhìn về phía tiểu nha đầu nâng khay, cố ý cao giọng hỏi: “Cung hoa này là vị nào thưởng?”

Hai mắt tiểu nha đầu chớp lóe, lanh lảnh đáp: “Là tiểu Đoạn Trọng Nguyên —”

... mang đến nữ quyền.

Nửa đoạn sau còn chưa kịp nói ra đã bị lấn át bởi tiếng đẩy cửa lách cách, gần như cửa sổ toàn bộ các thuyền lầu đều bị mở ra trong nháy mắt, theo đó là hàng loạt oanh oanh yến yến:

“Tiểu Đoạn Trọng Nguyên cũng tới, ở đâu ở đâu?!”

“Tỷ muội thuyền nào không phúc hậu thế, chẳng mặt báo gì cả!”

Cửa sổ các thuyền lầu chật ních đủ loại giai nhân, thế tử Trường An hầu cái gì, thế tử Uy Vũ hầu cái gì, đều bị các nàng vớt ra sau đầu, đó là tiểu Đoạn Trọng Nguyên đấy!

Chúng giai nhân nỗ lực đuổi người nhìn quanh, phảng phất trăm hoa nở rộ, muôn hoa nghìn nụ!

Danh tiếng Đoạn Tu Văn quá cao, vượt xa oanh động vừa rồi Yên Yên gặt hái!

Đoạn Tu Văn ho nhẹ một tiếng, thông thả bước tới cửa sổ, nhẹ đẩy ra, dưới ánh trăng, tiểu Đoạn Trọng Nguyên quần áo thanh y, nụ cười trên môi, tựa như thần tiên hạ phàm, khiến nữ tử xung quanh hết chói tai, cùng lúc đó, vô số khăn lụa quăng về phía hắn như tuyết rơi.

Phấn, vàng, trắng, tím, đúng như mưa hoa, Ngũ công tử Uy Vũ hầu xem đỏ cả mắt, đúng là đồng nhân bắt đồng mệnh!

Trong đó còn có hai ba chiếc giày thêu, không biết vị cô nương nào quên mang khăn, dưới cơn hoảng loạn cả giày cũng ném đi.

Chúng vị công tử đều không nói gì xem các nương tử điên cuồng, hận nghiêng răng, tiểu tử họ Đoạn quả thực kẻ địch của mọi nam nhân!

Trên thuyền lầu ngay sát chỗ Đoạn Tu Văn, nam tử thanh niên họ Lâm cũng thông thả bước đến cửa sổ, vị trí hán đứng rất có kỷ xảo, cả người gần như giấu trong bóng tối, khiến hán có thể xem hết cảnh tượng ngoài thuyền mà người khác lại không chú ý đến hán.

Hán nhìn Đoạn Tu Văn cách đó không xa, giọng nói trầm thấp: “Đây là Đại công tử Đoạn Thị lang?”

Công tử cảm y đứng lên, đến bên cạnh nhìn theo tầm mắt hán, cười híp mắt gật đầu: “Không sai, đây là tiểu Đoạn Trọng Nguyên nổi danh Kinh thành, lại nói tiếp hán cũng là biểu ca vị hôn thê huynh.”

Lâm Đồng chấp tay sau lưng, hừ lạnh, âm u nhìn thuyền lầu cách đó không xa.

Cô nương Yên Yên trên sân khấu tâm tình lẫn lộn, vừa rồi còn ghét bỏ mấy đóa quyền hoa quá rẻ, hiện giờ trong lòng lại dâng lên từng trận ngọt ngào — chưa từng nghe nói tiểu Đoạn Trọng Nguyên tặng các cô nương thứ gì!

Rất nhanh, các vị oanh oanh yến yến cũng ý thức được điều này, cả đám bắt mắt chất vấn Đoạn Tu Văn, Đoạn Tu Văn sờ mũi, tay túm lấy vai Đoạn Tu Nguyên, về mặt vô tội: “Thật ra quyền hoa là do Nhị đệ tặng, hán rất tò mò Yên Yên cô nương —“

Đoạn Tu Nguyên không thể nhịn nổi, quát lớn: “Đại ca!”

Tay Đoạn Tu Văn giữ chặt vai Đoạn Tu Nguyên, nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ đệ muốn bọn họ biết là biểu muội thường? Hay là đệ hy vọng sớm có chị dâu?”

Đoạn Tu Nguyên ừ ừ, lại vẫn nhớ cò kè mặc cả, “Bức Tắm mỹ nhân của huynh, phải cho đệ mượn vài ngày!”

Đoạn Tu Văn lập tức đáp ứng.

Hai huynh đệ cò kè mặc cả rơi vào mắt Lâm Đồng cách đó không xa, tay hán đặt trên bệ cửa đột nhiên nắm lại, vụn gỗ là tả, hán lạnh lùng nói: “Nàng ta ở ngay trên thuyền!”

Công tử cảm y ngẩn người, bật thốt: “Ai ở trên thuyền?”

Lâm Đồng âm trầm quét qua, “Vị hôn thê trên danh nghĩa của ta!”

Hán dừng lại, bắt đầu bố trí đầu vào đây: “Lâm Nhất, kéo thuyền nhỏ lại, Lâm Nhị, Lâm Tam, ẩn núp, lát nữa đánh chìm toàn bộ thuyền nhỏ khác, Lâm Tứ, nếu họ Đoạn đuổi theo, thuyền hán cũng đánh chìm!”

Theo mệnh lệnh của hán, bốn bóng hình từ chỗ tối đồng thời bay ra, dọa công tử cảm y nhảy dựng: “Lâm, Lâm huynh, huynh ra ngoài mà mang theo nhiều nhân thủ thế này!”

Lâm Đồng liếc mắt nhìn hán, nhàn nhạt nói: “Nếu người mỗi ngày bị ám sát dăm ba lần, thì ra ngoài sẽ có thói quen mang theo đủ nhân thủ.”

Lâm Đồng vừa nói vừa đi nhanh ra phía ngoài, công tử cảm y theo bên cạnh hỏi: “Lâm Huynh, sao huynh biết vị Đại tiểu thư phủ Định Quốc công trên thuyền?”

Lâm Đồng thân nhiên: “Cung hoa ngư chế, ngưoi nghĩ ai cũng có? Nếu không phải nhờ Diệp Quý phi, phủ Định Quốc công chưa hẳn đã tới tay!”

Công tử cảm y lắp bắp: “Nhưng mà, nhưng mà lão Nhị Lâm gia đã thừa nhận là hán tặng cung hoa!”

Lâm Đồng cười lạnh: “Vừa rồi lão Nhị Đoạn gia kêu một tiếng Đại ca vô cùng phần nộ, về mặt oan ức, chứng minh căn bản không phải hán thưởng, không phải hán, cũng không phải Đoạn lão Đại, ngưoi nói sẽ là ai?!”

Trong lúc nói chuyện, Lâm Nhất đã đưa thuyền nhỏ đến, hán điều khiển thuyền nhỏ nhanh hơn thuyền nương rất nhiều, vọt về phía trước như tên bắn, trong nháy mắt hai thuyền chạm nhau, Lâm Đồng chân dài khê bật, lẳng không bay lên, vững vàng đứng tại thuyền nhỏ, thuyền nhỏ nương thế va chạm, như tia chớp phóng về thuyền lầu cách vách.

Chỉ trong chớp mắt, thuyền nhỏ chạm vào thuyền lầu Đoạn Tu Văn, chân Lâm Đồng lại dùng sức, thuyền nhỏ trầm xuống, còn Lâm Đồng lẳng không bay lên, nhanh nhẹn đứng trên sàn thuyền.

Hán không hề dừng lại, trực tiếp vào trong khoang, tầm mắt đảo qua, trong trí nhớ, Đại tiểu thư Diệp gia chính là một ngọn lửa, cả người trang điểm lấp lánh sáng bùng, đáng tiếc ngư quan không đủ minh diệu, chỉ làm người đối diện nhớ kỹ một thân trang điểm quá mức kia.

Tầm mắt Lâm Đồng nhanh chóng đảo qua vài vị nữ tử trong khoang thuyền, khi đến chỗ Diệp Khuynh thì hơi ngừng lại, nữ tử này một thân thanh y, môi cười mỉm, nhìn qua thanh lệ dịu dàng, vô cùng thoải mái, đáng tiếc không phải người hán muốn tìm, tầm mắt hơi dừng lại rồi lập tức rời đi.

Diệp Khuynh vừa sợ vừa giận, vừa mới khen chủ nhân nơi đây vài câu đã thấy có người xông lên, khả năng giữ bí mật thật sự không đến nơi đến chốn!

Nàng mở miệng chất vấn, “Ngưoi là ai?!”

Cùng lúc đó, Lâm Đồng nhìn một vòng không tìm thấy người muốn tìm, mày rậm nhíu lại, mở miệng hỏi: “Nàng ở đâu?!”

Đoạn Tu Văn: “...”

Đoạn Tu Nguyên: “...”

Hai người các người, một người đánh roi vào mặt người ta, một người bị người ta đánh roi vào mặt, gặp lại không phải trình diễn tiết mục kẻ thù gặp mặt, trực tiếp đánh nhau sao!

Kiểu không nhận ra nhau này là thế nào!

Diệp Khuynh vừa cất lời, tầm mắt lợi hại của Lâm Đồng lập tức chuyển đến người nàng, hần phán đoán tuyệt đối không sai, Đại tiểu thư Diệp gia nhất định trên thuyền! Mà nữ tử này mở miệng, tư thế nghiêm nhiên chủ nhân, chứng tỏ nàng chính là nữ nhân hần muốn tìm!

Lâm Đồng nghi ngờ đánh giá Diệp Khuynh, khó tin nổi, thiếu nữ trầm ổn tự nhiên trước mặt và người đàn bà chanh chua nháo đến cửa là một người!

Lâm Đồng không nói hai lời, bước thẳng về phía Diệp Khuynh, tay dài duỗi ra, cầm lấy cổ tay nàng, “Đi theo ta!”

Đoạn Tu Văn sớm có chuẩn bị hàng mây anh tuấn nhú chặt, chặn ngang một bước chính giữa hai người, cùng lúc đó, năm ngón tay phải thuận thực mở một bao giấy thuận thế quăng ra, bột phấn gay mũi nháy mắt tung bay, đổ ập về phía Lâm Đồng.

Diệp Khuynh hất xi vài cái liên tiếp, hai mắt mở to, nghĩ thầm, Đoạn biểu ca quả nhiên không thể nhìn bề ngoài, ai mà nghĩ đến tiểu Đoạn Trọng Nguyên tùy thân mang theo thứ này!

Đoạn Tu Nguyên không biết lúc nào đã đến bên cạnh Diệp Khuynh, thấy nàng giật mình, giải thích hộ huynh trưởng: “Vòng luẩn quẩn ở Kinh thành rất nhiều, chúng ta đều thuộc vòng văn nhân, đám người thích vũ đạo lộng thương thường xuyên không cãi nổi chúng ta bắt đầu động tay động chân, thứ đó cũng là để ngừa vạn nhất!”

Lúc nói chuyện, Đoạn Tu Văn đã tung ra ba bốn bao giấy, nhanh, độc, chuẩn, Diệp Khuynh hai mắt xem thẳng, đây để ngừa vạn nhất hay ngừa nhất vạn!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đôi Bên Hận Thù Bên Yêu Thắng

Đáng tiếc lần này Đoạn Tu Văn gặp được không phải công tử lạ là Kinh thành, mà là kiện tướng trong quân đã ma luyện biên quan ba năm, gần như trong nháy mắt Đoạn Tu Văn ra tay, Lâm Đồng lập tức xoay người cời ngoại bào, đồng thời tay phải cầm ngoại bào xoay tròn, bột phấn toàn bộ rơi vào ngoại bào.

Lúc này nhờ Đoạn Tu Nguyên nhỏ giọng giải thích, Diệp Khuynh đã biết thân phận Lâm Đồng, xem Lâm Đồng đã cời ngoại bào, chỉ mặc một thân trang phục võ sĩ bó sát người, lưng thẳng eo thon, vai rộng mỏng cong, dáng người tốt vô cùng, phối hợp với gương mặt tuấn lãng, anh khí bừng bừng, không nhận được nghĩ, người này đúng là nhân tuyển trai lơ bậc nhất!

Vũ khí Đoạn Tu Văn ra hết mà không làm gì được Lâm Đồng, trơ mắt nhìn Lâm Đồng tiếp cận, hai người lướt qua nhau, bả vai Lâm Đồng khẽ động, đập vào làm Đoạn Tu Văn liên tục lùi hai bước.

Đoạn Tu Nguyên đang định tiến lên ngăn cản, Diệp Khuynh lại giành trước một bước đẩy Đoạn Tu Nguyên sang bên, mặc cho Lâm Đồng bắt lấy cổ tay mình.

Đoạn Tu Văn ôm ngực, khuôn mặt luôn ý cười doanh doanh mang sự nghiêm túc chưa từng có, hần quát một tiếng, tức giận nói: “Lâm Đồng, ngươi muốn làm gì!”

Lâm Đồng lười đáp lời, túm Diệp Khuynh đi nhanh ra ngoài, mà Diệp Khuynh thì vẫn rảnh quay đầu, trấn an biểu ca: “Ta không sao, biểu ca đừng đuổi theo, đuổi theo cũng đánh không lại —”

Đoạn Tu Văn chỉ cảm thấy ngực bị đụng càng đau hơn, biểu muội rốt cuộc là nhà ai!

Mất thấy Diệp Khuynh bị Lâm Đồng túm ra khỏi khoang thuyền, nàng vội vàng nói thêm một câu: “Nếu ngày mai ta vẫn chưa trở về, đi tìm tổ mẫu ta, bảo tổ mẫu đến Lâm phủ tính sổ với lão nhân Lâm gia!”

Lâm Đồng nhú mày, có chút bất ngờ nhìn nữ tử trong tay, nàng hôm nay có chút khác ngày ấy, ngày ấy nàng mất lí trí, cuồn loạn vung roi, hạ nhân tới

gần đều bị thương, hôm nay dưới tình huống bất lợi như vậy còn có thể sắp xếp biện pháp tu bổ.

Nếu không phải Diệp Khuynh đã chính miệng thừa nhận, hẳn đã nghi ngờ mình bắt sai người!

Suy nghĩ đó thoáng qua trong đầu, hai người đã đứng trên sàn thuyền, thuyền nhỏ Lâm Nhất lái ngay trước mắt, Lâm Đồng không chút do dự ôm eo Diệp Khuynh, mũi chân khẽ chuyển mang nàng nhảy xuống.

Diệp Khuynh nhướng mày, trong lòng ca ngợi, họ Lâm ngực rộng cứng cáp hữu lực, quả nhiên nhân tuyển trai lơ thượng giai.

Lâm Đồng nào hiểu tiểu tâm tư trong đầu Diệp Khuynh, chỉ thấy nữ tử trong lòng hai mắt sáng quắc, làm người khác táo bạo, nữ nhân này quả nhiên vẫn không biết cấp bậc lễ nghĩa như trước!

Lâm Đồng nghiêng đầu, bỏ qua tầm mắt Diệp Khuynh, trầm giọng quát: “Khai thuyền!”

Đoạn Tu Văn đen mặt, chạy ra khỏi khoang, xem thuyền nhỏ đang lướt đi rất nhanh, hung hăng nói: “Thuyền công, đuổi theo cho ta! Đuổi kịp thưởng một trăm lượng bạc, quyết không nuốt lời!”

Vừa nói dứt lời, lấy một xấp ngân phiếu trăm lượng bạc trong tay áo ra, vãi tên thuyền công hai mắt sáng rực, nhất tề ra sức, thuyền lầu tăng tốc đuổi theo thuyền nhỏ phía trước.

Chưa đi được bao xa, hai bên đột nhiên chạy ra ba chiếc thuyền lầu, xếp thành một hàng, vừa hay chặn đường thuyền Đoạn Tu Văn, Đoạn Tu Văn môi mím khẽ mím, trừng mắt nam tử trẻ tuổi ngồi lấp lũng ở mạn thuyền đối diện, dường như sắp ngã xuống.

Nam tử thân áo bào trắng, tóc dài rối tung, mặt mày tuấn tú, tay gơ bình rượu, hướng về ánh trăng, “Mỹ nhân, uống! Cạn chén này, bản điện hạ sẽ mang người về cung!”

Đoạn Tu Văn gần như gần từng chữ từ kẽ răng: “Thái tử điện hạ!!”

Khuôn mặt tuấn mỹ của Thái tử Cao Hạo phỉếm đỏ hồng, hơi nâng mắt, tà tà liếc Đoạn Tu Văn, “Tiểu Đoạn Trọng Nguyên, làm sao, ngươi cũng muốn bồi bản Thái tử uống một chén? Vậy ngươi phải thay nữ trang trước mới được!”

Đoạn Tu Văn tự động bỏ qua lời hoang đường từ Thái tử, trầm giọng nói: “Mong Thái tử điện hạ cho thần qua!”

Cao Hạo than nhẹ một tiếng, cổ tay hơi nghiêng đổ chén rượu ngon xuống hồ, dưới ánh trăng tạo nên một chuỗi gọn sóng, hắn che ngực, bi thương nói: “Ôi, ngực bản Thái tử đau quá, Đoạn ái khanh, ngực ngươi có đau không?!”

Ngực Đoạn Tu Văn buồn bực đến sắp học máu, biết không thể nói đạo lý với tên đầu giả này, mắt thấy thuyền nhỏ Lâm Đồng càng lúc càng xa, hắn cắn răng nói với Đoạn Tu Nguyên phía sau, “Chúng ta lên thuyền nhỏ!”

Thuyền lầu thân to, phương hướng khó đổi, chuyển sang thuyền nhỏ, ba chiếc thuyền của Thái tử chưa hẳn cản được bọn họ!

Ai ngờ còn chưa dứt lời đã nghe thấy tiếng phụt phụt, đồng thời xung quanh vang lên tiếng kêu hoảng hốt:

“Thuyền lật! Có quỷ nước!”

“Mau cứu người, nhanh nhanh, bắt lấy sào!”

Đoạn Tu Văn lạnh lùng nhìn cảnh trước mắt, Đoạn Tu Nguyên há hốc mồm, một lúc lâu sau nhẹ giọng hỏi: “Ca ca, hiện tại chúng ta làm sao giờ?”

Diệp Khuynh ngoảnh về phía sau, Lâm Đồng thấy nàng lộ ra nửa bên gáy ngọc tuyết trắng, theo bản năng chuyển tầm mắt, rất nhanh lại quay về, hừ lạnh, “Nhìn cái gì, Đoạn Tu Văn không đuổi kịp, thù hạ ta hẳn đã đánh chìm hết thuyền nhỏ!”

Diệp Khuynh ánh mắt kỳ quái nhìn hắn, dịu dàng nói: “Biểu ca đuổi theo cũng vô dụng, ta chỉ tò mò, lúc nào Tướng quân mới buông tay? Nam nữ luôn thụ thụ bất thân.”

Lâm Đồng như bị bông tay, roạt một cái buông ra, một lát sau hắn vẽ mặt kỳ lạ trừng Diệp Khuynh, thiếu nữ trước mắt sau khi hắn nói tay, không nhanh không chậm sửa sang lại quần áo — trước vuốt tóc, phui vạt áo hơi nhẵn, tiếp theo thì lễ với Lâm Đồng, nhẹ nhàng cất lời: “Lâm Tướng quân, thiếp thân hữu lễ.”

Lâm Đồng neho mắt, nhìn thiếu nữ dịu dàng có lễ trước mắt, thế nào cũng không giống người đàn bà chanh chua ngày ấy đại náo phủ Tướng quân!

Chẳng lẽ đang có âm mưu gì?

Lâm Đồng hừ lạnh, xem như đáp lại lời Diệp Khuynh.

Diệp Khuynh cũng không giận, đáp lại là tốt rồi, chứng minh nam tử trước mắt có thể khai thông.

Nàng hơi cúi đầu, tay đặt trước ngực, có vẻ vô cùng đoan trang lễ phép, dịu dàng hỏi: “Không biết Tướng quân mời tiểu nữ tử đi ra, là có việc gì?”

Giọng nói Lâm Đồng bắt gặp thấp xuống, “Dẫn người đến một chỗ.”

Diệp Khuynh vẫn dịu dàng như trước: “Là chỗ nào mà phải dùng thủ đoạn như thế, khuê dự cô nương gia là không thể khinh thường.”

Lâm Đồng nghĩ thầm, người còn khuê dự gì đáng nói, nếu không phải lão nhân trong nhà lên tiếng, hiện tại đã sớm là gái bị chồng bỏ!

Có điều thấy Diệp Khuynh dịu dàng, không nói nên lời độc ác, cuối cùng, Lâm Đồng chỉ có thể hừ lạnh: “Đến nơi người sẽ biết, khỏi cần hỏi nhiều!”

Nói xong Lâm Đồng xoay người, dáng vẻ không muốn nói nhiều.

Lâm Nhất chèo thuyền mở to mắt há hốc mồm, hai mắt gần như rớt ra ngoài, đây là Tướng quân giết người không chớp mắt nhà bọn họ sao, mới nói hai ba câu đã bị tiểu nương tử Diệp gia làm cho chạy trời chết!

Hắn thật muốn gào lên, Lâm Nhị, Lâm Tam, Lâm Tứ, nhanh đến xem nào nhiệt!

Diệp Khuynh thấy Lâm Đồng quay người sang chỗ khác, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nàng hơi ngẩng đầu, nhìn bóng lưng Lâm Đồng, dịu dàng khuyên nhủ: “Lần sau nhớ đừng làm vậy, nếu đổi thành cô nương khác sẽ xấu hổ giận dữ đến mức treo cổ tự vẫn!”

Lâm Đồng không trả lời, chỉ hừ nhẹ một tiếng coi như đáp ứng.

Diệp Khuynh âm thầm buồn cười, Lâm Đồng cũng không khó ở chung như trong tưởng tượng, tổ phụ nàng, phụ thân và các ca ca đều là dạng này, chỉ cần mình thái độ mềm mỏng, dịu giọng khuyên giải, mặt ngoài bọn họ ác thanh ác khí, mà cuối cùng chịu thua vẫn là bọn họ!

Diệp Khuynh nói xong câu này, nghiêng người, cũng quay lưng lại Lâm Đồng, dáng vẻ tiểu thư khuê các tri lễ thủ tiết.

Lâm Đồng khẽ nghiêng, từ phía sau xem bờ vai nàng nhỏ gầy lại thẳng thắn như trúc, quả thật không hề giống vẻ ác hình ác trạng ngày ấy!

Bên hông nàng chỉ buộc dây lụa tơ tằm màu đồng, càng nổi bật vòng eo tinh tế, nhớ lại vừa rồi vòng eo này ngay dưới tay mình, mềm mại không thể tưởng nổi, hòng Lâm Đồng hơi khô, hần ánh mắt thâm trầm nhìn bóng lưng Diệp Khuynh một lát, lần này hoàn toàn quay đi.

Diệp Khuynh thì đang yên lặng tính toán trong lòng, xem hành vi Lâm Đồng, xác nhận lâm thời ra quyết định, hần vốn không biết mình ở trên thuyền lâu cách vách, bằng không chỉ sợ đã động thủ ngay từ đầu, nghĩ tới nghĩ lui phòng chừng là đồa cung hoa mình tiện tay tặng ra ngoài đã tiết lộ sơ hở.

Ra ngoài chơi còn mang theo bốn thủ hạ biết bơi, thậm chí dụng cụ đánh chìm thuyền cũng mang theo, có thể thấy hần làm người kín kẽ đến mức độ nào.

Từ hành động lâm thời ra quyết định, có tiếp ứng, có bọc hậu, đến ngay cả vũ lực cá nhân cũng tính toán, bằng không sẽ không chỉ mình hần lên thuyền.

Diệp Khuynh cảm khái, xem ra thế hệ này Lâm gia xuất hiện vị tướng tài khó lường!

Lại nghĩ đến phủ Định Quốc công, một đàn nữ quyền chỉ biết tranh danh đoạt lợi, mà không biết rằng để sủng không đáng tin nhất, ăn vốn tổ tông thì ăn được bao nhiêu năm, máu chốt vẫn là binh sĩ nhà mình có thể đứng lên!

Diệp Khuynh phiền muộn, ngẩng đầu ngắm cảnh, một lúc lâu sau nàng giật mình, mặt nước đang gợn sóng!

Lúc Diệp Khuynh lên thuyền, đi đến gần sân khấu giữa hồ không tốn thời gian bao lâu, mà hiện tại xem mặt nước mênh mông xung quanh, thuyền nhỏ rõ ràng đã ra khỏi phạm vi thôn trang!

Diệp Khuynh hiểu kỳ, Lâm Đồng muốn dẫn nàng đến chỗ nào.

Thuyền nhỏ đi được nửa canh giờ, thủ hạ chèo thuyền quả nhiên khéo léo, mặt sông xem bằng phẳng mà bên dưới không ít đá ngầm, thuyền nhỏ lại rất ít khi xóc nảy.

Thuyền nhỏ một đường đi nhanh, cuối cùng dừng lại, Diệp Khuynh đứng trên thuyền, nâng mắt nhìn, nơi cách bờ sông không xa có vài lửa trại, xung quanh đầy bóng người, cảnh tượng bận rộn.

Đến nơi này, sắc mặt Lâm Đồng càng nghiêm túc, hần liếc Diệp Khuynh, trầm giọng nói: “Đi theo ta!”

Nói xong, Lâm Đồng sải bước đi nhanh về phía trước, Diệp Khuynh ngăn người, chết tiệt, người không biết chân mình dài hơn người khác bao nhiêu sao!

Nàng cắn răng chạy chậm theo. Lâm Nhất đang bận rộn buộc thuyền vào bờ vừa thấy, bắt đắc dĩ lắc đầu, cơ hội tốt thế này cơ mà, nếu là hần khẳng định sẽ nắm tay mọi người cùng nhau đi!

Chương 25: Bị Đuà Giỡn

Chỗ doanh địa kia nhìn gần mà thật ra không gần, hơn nữa thân mình Diệp Khuynh quá yếu, nằng cần răng theo sát, đến doanh địa thờ hồn hèn nói không ra lời.

Còn một khoảng cách nữa, bỗng có tiếng nói từ đỉnh đầu đột ngột vang lên: “Người tới là ai, có khẩu lệnh thông quan không?!”

Lâm Đồng ngửa đầu, Diệp Khuynh lúc này mới chú ý, chỗ tối trên trạc cây có một bóng người như ẩn như hiện, Diệp Khuynh giật mình, nơi này chỉ sợ là quân doanh!

“Vương Lão Tam!” Lâm Đồng thét một tiếng, nghe rất nghiêm khắc, giọng điệu cũng cao hơn, Diệp Khuynh ghé mắt, thật lâu trước kia, các huynh trưởng nằng cũng thường xuyên phát ra âm thanh như vậy — các huynh trưởng thuộc quân đội khác nhau, chỉ cần bọn họ ở nhà là mỗi ngày phủ Định Quốc Tướng quân luôn người đến người đi, hầm rượu nhà bọn họ luôn gặp tai ương.

Tổ phụ ngoài miệng nằng con cháu bất hiếu, sau lưng lại âm thầm cướp đoạt rượu ngon khắp nơi đem về, cho nên trong hầm chưa từng lúc nào thiếu rượu!

Trên cây có tiếng thả dây cung, quân sĩ tên Vương Lão Tam lộ khuôn mặt trát đầy bùn ra, cột nhà: “Lâm Tướng quân, ngài biết quy củ rồi đấy, cho dù Lâm lão Tướng quân đến mà không có khẩu lệnh thông quan, tiểu nhân cũng không thể cho qua!”

Lâm Đồng nghiêm mặt, mắt diếc tai ngo: “Đẫn ta đi gặp chủ quan các ngươi!”

Vương Lão Tam cười hắc hắc, vẫn ẩn thân trên cây, tươi như hoa mới nở: “Được thôi, có điều ngài không có khẩu lệnh thông quan, chỉ còn một cách duy nhất đi vào!”

Diệp Khuynh nhìn thấy mặt Lâm Đồng vốn âm trầm giờ đen thêm ba phần, cảm nhận được ánh mắt Diệp Khuynh, hấn hung hăng trừng về, quay đầu mài răng với Vương Lão Tam: “Được, ngươi tới đây!”

Vương Lão Tam hoan hô một tiếng, từ trên cây nhảy xuống, nhanh nhẹn tháo bỏ dây thừng bên hông, một lát sau trối Lâm Đồng thành cái bánh trưng.

Mặt mày hớn hờ nhìn về phía Diệp Khuynh, Diệp Khuynh nghiêng răng, sau đó nở nụ cười xán lạn nhất có thể, nhẹ giọng nói: “Tiểu ca, ta cam đoan không chạy loạn, đừng trối ta có được không?”

Vương Lão Tam chớp mắt, khụ hai tiếng hỏi: “Cô nương có quan hệ gì với Tướng quân chúng ta?”

Diệp Khuynh bỗng chốc bị nghẹn, vị hôn thê sắp bị từ hôn? Kẻ thù sinh tử làm xấu mặt nhau?

Lâm Đồng bên kia hừ lạnh một tiếng, không tình nguyện trả lời: “Nàng là Tướng quân phu nhân tương lai của các ngươi!”

Diệp Khuynh ngẩn người, nhìn về phía Lâm Đồng, Lâm Đồng không hề ngó nằng, nhỏ giọng nói: “Sự vụ cấp bách, khỏi coi là thật!”

Diệp Khuynh hừ nhẹ, nằng cũng không phải tự nguyện đến!

Vương Lão Tam hai mắt tỏa sáng, vừa đánh giá Diệp Khuynh vừa hi hi ha ha cười: “Là Tướng quân phu nhân thì bỏ qua đi, dù sao đã bắt được con cá lớn!”

Lời phản bác đến bên miệng lập tức nghẹn lại, nếu phủ nhận chẳng lẽ sẽ bị trối y hệt Lâm Đồng?

Kẻ thức thời trang tuấn kiệt, nằng tạm nhân nhượng vì lợi ích thì hơn.

Vương Lão Tam đẩy vai Lâm Đồng, giả bộ như thật hô: “Thành thật đi, bước nhanh lên!”

Lâm Đồng lão đảo một cái rất chặt vật, quay đầu trừng Vương Lão Tam, Vương Lão Tam sợ tới mức lùi lại một bước, nhưng vẫn thành thật đi trước mở đường.

Ba người vòng vo trong rừng chốc lát, trước mắt bỗng sáng ngời, một doanh địa tầm trăm người xuất hiện.

Diệp Khuynh quét mắt nhìn, âm thầm gật đầu, doanh địa bố trí rất khá, lấy tài liệu sẵn có, chặt cây tạo thành hàng rào gỗ, xung quanh lại đào một vòng hố sâu, trong hố đóng cọc nhọn, bên ngoài đặt cự mã tác, quả thật phòng thủ kiên cố.

Cự mã tác

Lừa trại doanh địa cũng bố trí thật hợp lý, cơ bản có thể chiếu sáng từng góc tối, tránh mặt thám quân địch lên vào, lại bố trí trạm gác phụ cận, lưu động thay phiên, vừa thấy đã hiểu có kinh nghiệm hành quân nhiều năm.

Vương Lão Tam bên cạnh bắt đầu cười ha ha: “Các huynh đệ, mau đứng lên, hôm nay bắt được con cá lớn!”

Mấy lều trại trong doanh địa đồng thời nhấc lên, một giọng nói tục tằng vang dội: “Cá lớn gì, là cô bé xinh đẹp hả?”

“Bán rượu cũng không tệ, gia đã thật lâu không được ngửi mùi rượu rồi!”

“Ha ha ha, ta thấy tốt nhất là lão bán nướng bán rượu, có cả hai luôn!”

“Vẫn là Đinh Lão Hồ lợi hại, không sai không sai, tốt nhất là lão bán nướng bán rượu!”

Chỉ chớp lấy, trước mặt Diệp Khuynh nhưng nhúc người, Diệp Khuynh mắt to trừng mắt nhỏ với bọn quân sĩ, một quân sĩ gầy gầy dẫn đầu kêu lên: “Thật là đàn bà, còn rất xinh đẹp!”

Quân sĩ phía sau xôn xao, liếc mạng chen về phía trước, quân sĩ đứng trước thì tha thiết chờ mong không chuyển mắt nhìn Diệp Khuynh, mồm ào ào nghị luận:

“Eo đủ thon, đẹp hơn con cạp mẹ nhà ta nhiều!”

“Có điều mông hơi nhỏ, sợ là không dễ đẻ!”

Giữa tiếng nghị luận, Lâm Đồng đen mặt đột nhiên bùng nổ, người hắn bị trói rất chặt, mà hai cẳng chân dài linh hoạt vô cùng, luân phiên song phi, xung quanh lập tức bị xử lý trống ra nửa vòng.

Quân sĩ phảng phất lúc này mới nhìn thấy Lâm Đồng, cả đám nhiệt tình tiếp đón: “Tướng quân đại nhân tới rồi à!” “Tướng quân tới lúc nào thế!” “Tướng quân cũng ở đây cơ à!”

Không đợi Lâm Đồng trả lời, Vương Lão Tam bên cạnh hưng phấn kêu: “Tiểu nương tử này là Tướng quân phu nhân tương lai đấy! Vừa rồi Tướng quân chính miệng thừa nhận!”

Hắn còn chưa dứt lời, đám binh lính nháy mắt hào hứng gấp ba lần, cả đám càng nhiệt tình xông tới, ánh mắt thâm sâu dừng trên người Diệp Khuynh, đánh giá không chút kiêng nê, nghị luận:

“Đây là Tướng quân phu nhân sao!”

“Tướng quân chúng ta rốt cuộc cũng có người muốn!”

“Không dễ dàng không dễ dàng, phu nhân vất vả rồi, ngài đã chịu khổ nhiều!”

Lại có người phía sau không ngừng giơ chân gào: “Phía trước nhường đường, xem xong tránh ra, các ca còn chưa được thấy đâu!”

Tuy Diệp Khuynh trải qua vô số trường hợp lớn, mà lúc này không khỏi quẫn quẫn, có điều nàng biết lúc này càng xấu hổ thì càng phải biểu hiện tinh bơ, bằng không sẽ bị đám binh lính đùa giỡn đến chết.

Diệp Khuynh ưỡn ngực ngẩng đầu, ánh mắt trầm tĩnh có thần, mỉm cười với các quân sĩ, hai tay đặt phía trước, từ từ thi lễ, giọng nói dịu dàng: “Tiểu nữ tử bên này hữu lễ, chư vị quân gia mạnh khỏe.”

Toàn trường yên tĩnh, đám quân sự như bị đánh vào yết hầu, một lát sau nhỏ giọng nói thăm:

“Đây là cô nương nhà ai, sao mắt bị mù thế này!”

“Đứng đấy đứng đấy, ngơoi nghe xem, giọng nói dịu dàng bao nhiêu!”

“Các ngơoi không nghe vừa rồi Vương Lão Tam nói sao, là tương lai, tức là chưa cưới về! Mọi người đều có cơ hội!”

Lâm Đồng mang Diệp Khuynh đến là do nhất thời buồn bực trong lòng, lúc này nghe bọn thù hạ nói nhỏ không hề nể mặt, bắt đầu thấy hối hận, nghiêng răng nghiêng lợi: “Làm cái gì, Phó Giáo úy, ngơoi trốn chỗ nào, còn không nhanh chạy ra mở trời cho gia!”

Thấy trong đám người một nam tử thanh niên trắng trẻo nồn nà bị mọi người đẩy ra, tà tà lờm Lâm Đồng, xoay người thi lễ với Diệp Khuynh: “Cô nương vất vả rồi, ta là chủ quan doanh địa này, Giáo úy Lục phẩm, không biết nhà cô nương ở nơi nào, trong nhà có những ai, đã có hôn phối chưa?”

Không đợi Diệp Khuynh trả lời, Giáo úy họ Phó bắt đầu thao thao bất tuyệt tự giới thiệu: “Tiểu sinh họ Phó, tên một chữ Đông, cha mẹ mất sớm, trong tay có mười mẫu đất cày, tòng quân nhiều năm tích tụ được chút bạc, năm nay vừa hai mươi, chưa có hôn phối——”

Mặt Lâm Đồng càng âm trầm, hấn híp mắt, lạnh lùng ngắt lời Phó Đông lái nhai: “Phó Giáo úy ngơoi rất nhàn sao!”

Dừng lại, đôi mắt ung Lâm Đồng lạnh lùng quét quân sĩ xung quanh, lạnh buốt nói: “Ta thấy các người có vẻ rất nhàn!”

Toàn trường lại yên tĩnh, các quân sĩ chột xoay người, ôm vai bá cổ,

“Đi thôi, huynh đệ chúng ta thật lâu không uống rượu cùng nhau!”

“Không phải nói muốn ăn cơm sao, đầu bếp mà cũng chạy đến đây, định đói chết các gia hả!”

Trong nháy mắt, các quân sĩ vừa rồi vây chặt như nêm đi sạch không còn một mống!

Phó Giáo úy thông thả đến trước mặt Lâm Đồng, hai người mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày, Lâm Đồng nghiêm mặt tức tặc nói: “Phó Đông nghe lệnh!”

Phó Giáo úy sắc mặt cũng nghiêm chỉnh: “Có mặt tướng!”

Lâm Đồng nghiêng người mở miệng: “Cởi trói cho ta!”

Phó Giáo úy hừ một tiếng, không tình nguyện tiến lên, tháo dây thừng cho Lâm Đồng, quay đầu lại về mặt hiền hòa với Diệp Khuynh: “Cô nương chưa ăn cơm đúng không? Chi bằng cùng đi?”

Hắn xoa tay, cười ưỡn ngực: “Thật ra ta cũng biết nấu cơm, còn có thể khâu quần áo, nếu nàng gả cho ta, cam đoan không cần làm gì hết, ta sẽ hầu hạ từ đầu đến đuôi, nàng chỉ cần sinh cho ta một tiểu tử béo núc ních là được —“

Thấy hắn càng nói càng kinh khủng, Lâm Đồng đen mặt quát: “Phó lão nh!”

Phó Giáo úy tủi thân ngậm miệng, nhân lúc Lâm Đồng không chú ý, lại nhỏ giọng thêm câu nữa: “Không sinh được tiểu tử béo núc, sinh nha đầu béo cũng được.”

Diệp Khuynh cuối cùng không nhịn nổi nữa, nâng tay lên che miệng cười khê, tiểu tử họ Phó thật thú vị, những lời này hai đời cộng lại cũng chưa có ai dám nói với nàng!

Mà nói đi cũng phải nói lại, bọn họ vào quân ngũ đánh giặc, đổ mồ hôi đổ máu bên ngoài, nói trắng ra cũng chỉ vì để lão bà đưa nhỏ có cơm nóng giường ấm ở nhà, lời này vẫn là lúc trước Lương Bình để nói.

Phi phi, sao lại nghĩ tới tên Chết-không-biết-xấu-hổ kia!

Lâm Đồng cự tuyệt dùng cơm trong chu trường, hắn chỉ lựa trại lớn nhất, “Ăn chỗ này đi, mọi người không phải đều như vậy sao!”

Hắn cố ý nhìn Diệp Khuynh, Diệp Khuynh mỉm cười đáp lại, buồn cười, lúc trước Lương Bình để khảo quân nhiều lần, lần nào cũng lôi kéo chính cung Hoàng hậu nàng cùng rất nhiều quân sĩ cùng ăn cùng uống.

Không chỉ Lâm Đồng, trong doanh địa không biết bao nhiêu ánh mắt đang âm thầm nhìn chằm chằm Diệp Khuynh, tuy vừa rồi đùa giỡn không ít nhưng mọi người đều muốn nhìn xem nữ tử đầu tiên được Lâm Đồng quân chính miệng thừa nhận là Tướng quân phu nhân sẽ biểu hiện thế nào.

Giống vị Thu cô nương khuôn mặt mang cười mà chung quy chưa từng ngồi xuống, hay giống vị Ninh cô nương đỉnh đạc đặt mông ngồi?

Bạn đang đọc truyện *Bôn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Bí Mật Của Lâm Đồng

Diệp Khuynh mỉm cười, lấy khăn từ trong tay áo, tung ra, nhẹ nhàng trải lên đá, sau đó lưng thẳng chậm chậm ngồi xuống, động tác tuyệt đẹp, không còn gì để chê.

Cả đám binh lính nhìn ngây người, hai mắt mở to, lăm lăm:

“Ôi trời, đây là tiểu nương tử nhà ai thế này!”

“Ta thấy đáng vẻ Hoàng hậu cũng chỉ thế này mà thôi!”

“Phấn phấn, người biết Hoàng hậu đáng vẻ thế nào không mà bày đặt!”

Diệp Khuynh mỉm cười, làm Hoàng hậu thường xuyên vị vạ người chú mục, lúc đó nàng đã bị xác định là Thái tử phi, nhưng vẫn chưa lấy chồng, trong cung cứ bốn ma ma giáo dưỡng tới nhà.

Bốn ma ma, trước sau trái phải, mỗi người đứng một hướng, bảo đảm nhìn từ đâu nàng cũng phải đáng vẻ đoan chính, không chỗ nào thất lễ!

Cho nên sau này tuy rất nhiều tiểu yêu tinh tiến cung, nhưng mấy trường hợp lớn như tế tổ, cung yến thì vẫn cần nàng ra mặt!

Nhìn thấy Diệp Khuynh tự nhiên hào phóng, Lâm Đồng cũng ngồi cách nàng hai sải tay, giữa mùa hè ở gần lửa trại không thoải mái cho lắm, ánh lửa chiếu vào làm mặt hơi nóng lên.

Chính giữa lửa trại đặt một nồi lớn, đang tỏa ra mùi thịt nồng đậm, Diệp Khuynh khịt mũi, thấy đói bụng.

Rất nhanh có quân sĩ đưa bát đũa tới, lại nâng đến thùng com, Lâm Đồng không khách khí, xúc một bát com đầy sau đó vớt miếng thịt đùi lớn từ trong nồi ra, bắt đầu ăn.

Diệp Khuynh thấy hân ăn ngon, cầm bát múc một chén cho mình, có điều trong nồi, thịt xương đều làm theo khẩu vị tráng hán, nhỏ nhất cũng to cỡ bàn tay.

Diệp Khuynh cân nhắc mãi, cuối cùng chỉ múc một muôi canh.

Lâm Đồng chú ý tới hành động của nàng, hừ một tiếng, buông bát, rút dao nhọn bên hông, vớt miếng thịt cỡ một bàn tay ra, xoẹt xoẹt vài đường cắt thành những khối nhỏ cỡ ngón tay, dùng đầu dao đưa đến bát Diệp Khuynh.

Diệp Khuynh liếc nhìn, nhả nhận lấy đũa gấp miếng thịt nhỏ ngon miệng nhất, không biết là thịt gì mà thơm mềm, vào miệng đã tan, hương thơm vương mãi, phối hợp với gạo lứt lại có phong vị khác biệt.

Diệp Khuynh nhai kỹ nuốt chậm, Lâm Đồng thì ăn rất nhanh, như hổ đói cướp mồi hết một chén com và khối thịt lớn, lại xúc thêm hai chén nữa, sạch sẽ xong ba chén mà số com trong bát Diệp Khuynh mới voi đi có nửa.

Lâm Đồng đặt chén đũa sang bên, ngồi xếp bằng, lúc này mọi người quân doanh đang tranh đoạt thịt trong nồi cho nên không ai chú ý đến bọn họ.

Lâm Đồng đột nhiên mở miệng, giọng nói trầm thấp, chỉ để Diệp Khuynh nghe thấy: “Vương Lão Tam, mười bảy tuổi, vừa mới thành thân đã tham gia quân ngũ, đến giờ năm năm trôi qua, chưa được gặp lại nương tử một lần.”

“Đinh Lão Hồ, trời sinh lực lớn, tay không bắt hổ, trên chiến trường giết địch vô số, được xưng Trăm trăm người, vết sẹo lớn nhỏ trên người hán cũng tầm trên trăm—“

“Phó Đông, trong vòng ba năm cha mẹ lần lượt qua đời, thân là con trai độc nhất không thể về quê tế điện—“

Diệp Khuynh cảm thấy chén com trong tay càng lúc càng nặng, gạo lứt cũng chặn tại yết hầu không thể nuốt xuống, nàng nhìn về phía Lâm Đồng, hân thì ánh mắt sáng ngời xem nàng. “Một thân quân công của ta không vấn đề gì, nhưng các bộ hạ là chân chính xuất sinh nhập tử vì Đại Lương!”

Diệp Khuynh im lặng, đúng vậy, ân oán tư nhân giữa nàng và Lâm Đồng không nên liên lụy đến các lão binh này, trở về nàng vẫn nên hỏi lại cậu hiện giờ là tình huống gì thì hơn.

Hai người đang trầm mặc thì giọng nói vui sướng của Phó Đông đột nhiên vang lên: “Nào nào, ăn com xong nên uống canh, dễ trôi com!”

Nói xong hai tay hân đuổi về phía trước đưa canh cho Diệp Khuynh và Lâm Đồng.

Diệp Khuynh nhận lấy, cúi đầu nhìn, vẫn là canh thịt lúc trước mà cho thêm hai cái nắm hương tươi mang hương vị chỉ có ở thôn quê, nắm màu xám chìm nổi giữa bát canh trắng ngần, được tô điểm bằng vài lá hành xanh, hết sức mê người.

Nàng thổi cho bớt nóng rồi mới chậm chậm uống, vừa uống được hai hớp đã nghe thấy Lâm Đồng giọng nói âm trầm: “Đinh Lão Hồ, ngươi trốn chỗ nào, lần trước được nghỉ ngươi chạy đi uống rượu, đập nát buồm quán nhà người ta, ta chưa tính sổ với ngươi đâu!”

Giọng hân âm u như từ mộ bay ra, người nghe lạnh buốt tận xương, các quân sĩ xung quanh đứng hình, đồng thời quay đầu, hoảng sợ nhìn Lâm Đồng, không biết ai là người đầu tiên hô:

“Định mệnh, ai cho hân uống rượu!”

“Chạy mau, Tướng quân uống rượu!”

“Tránh ra, đừng cản đường lão tử!”

Toàn trường lập tức căng thẳng khẩn trương, vì cướp đoạt đường chạy các quân sĩ ra tay quá nặng, bên kia Lâm Đồng vẫn đang âm u nhắc lại: “Vương Lão Tam! Đã nói với ngươi bao nhiêu lần, đừng có gửi hết quân lương về nhà, sau đó cò ăn cò uống khắp nơi, ngươi rất đáng ghét có biết không! Tiền người nào chả là mồ hôi nước mắt!”

“Phó Đông, xú tiểu từ người chạy đi đâu! Ta đã sớm muốn nói, người con mẹ nó dọa người hơn nữa được không!”

“Lần trước hiền ân cần cho bà quả phụ, gánh nước suốt ba tháng, cuối cùng thế nào, bị chú em người ta đánh ra khỏi cửa! Người con mẹ nó có phải nam nhân không, không biết đường đánh lại?!”

Lâm Đồng một mình lăm bằm, các quân sĩ xung quanh trốn không còn một mống, toàn bộ lùi hết vào lều, chỉ lộ ra một mắt từ các khe hở, hoảng sợ nhìn bên ngoài.

Cuối cùng chỉ còn lại Diệp Khuynh, mở to mắt há hốc mồm xem Lâm Đồng trước mặt, hần lưng thẳng tắp, vẻ mặt chính khí nghiêm nghị, ánh mắt như điện, nhìn về phía đám lều trại chỉ lộ ra vài con mắt, vẫn lải nhải như trước: “Trần Đại Tráng, lão tử nói bao nhiêu lần, người con mẹ nó bản thân thích uống hoa tửu, đừng có mang cả binh sĩ thủ hạ đi theo, mười lăm mười sáu đã cho chúng nó vào đời, người emn vẫn là người sao!”

“Cả đám tiêu sạch quân lương, định không muốn lấy lão bà hả!”

“Điền Hao Tử, đã nói người bao nhiêu lần, lúc thao luyện đừng có ẻo là như đàn bà, không đau bụng chính là rút gân chân! Vừa lên chiến trường chân mềm oặt, lúc nguy cấp lão tử phải quay về cứu người không biết bao lần!”

Lâm Đồng nói rất nhiều, quân sĩ khắp doanh địa bị hần kẻ lẻ một lượt, miệng khác nghiệt lại ác độc, toàn chọn chỗ yếu để đâm.

Ánh mắt hung ác phảng phất như xuyên qua lều trại chiếu vào người bên trong, mỗi cái lều trại bị hần nhìn chòng chọc lập tức hạ màn, không một hơi thở.

Không biết qua bao lâu, tất cả lều trại đã thành thành thật thật đóng kín, Diệp Khuynh đột nhiên cảm thấy mồm tên nhóc Lâm Đồng này rất có ích, tự động nhốt toàn bộ quân sĩ vào nhà giam! Mà đám binh lính cần quây lại còn tự nguyện đi vào!

Lâm Đồng ợ một cái, dường như rốt cuộc nói đủ, mới chú ý đến Diệp Khuynh ngồi cách đó không xa, hần nhìn chằm chằm Diệp Khuynh thật lâu, Diệp Khuynh khóe miệng cười cứng ngắc, ngay tại lúc hai chân nàng chết lạng chuẩn bị động dậy, Lâm Đồng rốt cuộc mở miệng: “Người là ai?”

Diệp Khuynh trầm mặc một lát, dịu dàng nói: “Ta là tỷ tỷ.”

Lâm Đồng ồ một tiếng, ngoan ngoãn gọi: “Tỷ tỷ —”

Diệp Khuynh sáng khoái vô cùng, biết thế bảo là mẹ hần cho rồi, nghĩ đến Lâm Đồng gọi mình một tiếng mẹ, quả thật thích không còn gì để nói!

Lâm Đồng chép miệng, nhú mày: “Tỷ đi đâu, sao ta chưa từng thấy tỷ.”

Diệp Khuynh nói dối lưu loát vô cùng: “Ta thuở nhỏ thân mình yếu ớt, cha mẹ đưa đến nông thôn dưỡng bệnh.”

Lâm Đồng hiểu rõ gât đầu, Diệp Khuynh ho nhẹ một tiếng, quyết định thoát thân trước thì hơn, nàng vừa mới cất bước Lâm Đồng lập tức vươn tay bắt lấy tay áo nàng, ngang ngược kêu lên: “Không được đi!”

Nói xong hần nắc cục không ngừng: “Ặc. Tỷ đệ chúng ta — ặc, đã lâu không gặp, phải — ặc, tâm sự thật lâu! Ặc!”

Diệp Khuynh nghiêng răng nghiêng lợi: “Tâm sự cái gì?!”

Lâm Đồng lại nắc thêm vài cái, thao thao bất tuyệt: “Tỷ tỷ à, tỷ có biết không, ta xui xẻo lắm!”

“Bởi vì là Địch tôn trưởng tử, từ nhỏ đã đi theo tổ phụ huấn luyện, ba tuổi bắt đầu đứng tấn! Tổ phụ lên triều, ta phải đứng tấn mãi cho đến lúc tổ phụ hạ triều! Từ nhỏ chưa từng được ngủ nướng một ngày!”

“Nhị mao, Tam mao, cả Tứ mao, Ngũ mao cùng Lục mao,” Lâm Đồng gờ ngón tay đếm từng ngón một, “Hừ, nuông chiều từ nhỏ! Lục mao đến giờ mới bắt đầu học quyền!”

“Sinh nhật chúng nó cha mẹ lần nào cũng nhớ, chỉ có ta vì ở gần tổ phụ, lần nào cũng thuận tiện qua sinh nhật, chỉ có mỗi chén mì trường thọ!”

“Ta mới không cần mì, ta muốn áo choàng mới mẹ làm cho Nhị mao, tuy rằng áo choàng thật xấu, Nhị mao chưa từng mặc một lần; ta cũng muốn ngựa gỗ phụ thân làm cho Tam mao! Tuy rằng bị ta lén làm hỏng rồi!”

Lâm Đồng càng nói càng tức giận, hai mắt sáng dọa người.

Diệp Khuynh nói thầm, được lắm, tên này từ nhỏ đã đủ hư thân mất nết.

Lâm Đồng lải nhải kể một đồng chuyện cũ cướp đoạt tình cảm với bọn đệ đệ, cuối cùng ngẩng đầu ưỡn ngực, đắc ý kết luận một câu: “Mà không sao, từ đầu năm nay ta trở về, tổ phụ đã giao bọn chúng vào tay ta, mặc ta thao luyện, ha ha ha ha ha —”

Diệp Khuynh xem Lâm Đồng túm chặt tay áo mình không chịu buông, nghiêng đầu, hai mắt lóe sáng, trên mặt rõ ràng viết — ta thật lợi hại, mau khen ngợi ta đi, nàng thấy buồn cười, vươn tay có lệ vỗ đầu Lâm Đồng, “Ừ, người lợi hại nhất!”

Lâm Đồng nở nụ cười, hẳn lúc không uống rượu luôn phụng phịu, hai mắt trằm trằm nhìn người khác, rất nghiêm khắc, không ngờ uống rượu vào cười rộ lên, hai mắt cười cong cong như hình trăng non, mang vài phần hồn nhiên.

Diệp Khuynh nhớ đến vừa rồi hẳn nói Nhị mao, Tam mao cho đến Lục mao, trong lòng đột nhiên có suy đoán lớn mật, nàng thử gọi: “Đại mao?”

Lâm Đồng xoẹt một cái ngồi ngay ngắn, đầu vẫn nghiêng nghiêng như trước, “Hử?”

Diệp Khuynh xoay đầu đi, khụ vài tiếng mới nhìn được cười, ai ngờ được, Lâm tiểu Tướng quân nhìn qua oai hùng phi phàm lại có nhũ danh ngọc như vậy.

“Đại mao!” Nàng không nhìn được lại gọi thêm câu nữa, Lâm Đồng hai mắt tròn xoe: “Hử?”

“Đại mao!” “Hử?” “Đại mao!” “Hử?”

Thật ra hẳn phải là:

— Đại mao?

— Gâu!

— Đại mao?

— Gâu gâu gâu!!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Mấy Vụ Dưỡng Sủng Vật

Diệp Khuynh hứng trí bưng bưng đùa nghịch Lâm Đồng một lát, đột nhiên cảm giác như mình đang đùa nghịch cún trắng nàng nuôi trước kia, do phiên bang tiến cống, gọi là phu nhân khuyến gi đó, cả người tuyết trắng, lông xù rất đáng yêu.

Vừa tiến cung đã bị Nguyên phi nhìn trúng, ai cũng không cướp được, Nguyên phi trực tiếp coi như tâm can bảo bối ôm đi.

Việc nuôi sủng vật trong cung là sở thích nguy hiểm.

Mỹ nhân trong cung nhiều như vậy, lại từng người chiều chuộng vô cùng, con mèo con chó lao tới, va chạm một cái, biến thành đại họa.

Cho nên phi tần chức vị thấp không nuôi sủng vật, chỉ có người bồi cảnh thâm sâu hoặc được Lương Bình đế yêu thích mới dám nuôi.

Diệp Khuynh còn nhớ hai vụ trong cung vì nuôi sủng vật mà dẫn phát chuyện không hay ho.

Một vụ là một mỹ nhân mới vào cung, tươi đẹp động lòng người, lại đánh đàn rất hay, được Lương Bình đế yêu thích, Lương Bình đế chọn thê bài của nàng bảy ngày liên tục, sau đó trực tiếp phong làm Phương nghi, một trong chín Tần, còn có ý ban danh hào Cầm, đây là chuyện lần đầu xuất hiện, Phương nghi mặc dù ở cuối trong chín Tần nhưng sau khi có phong hào thì Cầm Phương nghi có thể diện hơn cả Chiêu nghi.

Cầm Phương nghi được sủng mà kiêu, trong cung không có nhiều người tốt bụng để nói với mỹ nhân lấy cảm nhìn người như nàng rằng Nhu phi bị bệnh, Nguyên phi về nhà thăm viếng, Lệ phi có thai, nhà mẹ đẻ Thục phi vừa được đề bạt đang phải nội liễm, cho nên mới đến phiên nàng nhảy vào chỗ trống.

Đương nhiên, nếu Cầm Phương nghi có thể nội liễm một chút, không biết chừng sẽ trở thành một Lệ phi nữa.

Cầm Phương nghi làm nũng với Lương Bình đế, nói mình từ nhỏ nuôi cún yêu, trước giờ chưa từng rời xa, hiện tại tiến cung, thật nhiều ngày không được gặp, không biết cún yêu có ăn ngon ngủ yên không.

Lương Bình đế nghe xong, được lắm, mỹ nhân nũng nịu như vậy mà nuôi một con chó săn, lập tức hứng thú.

Gọi người mang con chó săn cao nửa người vào cung, quả nhiên thần thái phi phàm, một thân lông đen lấp lánh, huấn luyện vô cùng tốt.

Kỳ diệu nhất là Cầm Phương nghi có thể dùng tiếng đàn khống chế chó săn.

Nàng đánh một tiếng Cung, chó săn ngoan ngoãn ngồi xuống, một tiếng Giác, chó săn đứng thẳng chỉ đi bằng hai chân sau, lại một tiếng Huy, chó săn

nằm xuống đất lăn một vòng, vô cùng thông minh. (Cung, Giác, Huy là các âm cổ)

Hôm đó, Phẩm Hương uyển chuyển của Cẩm Phương nghi tiếng cười không ngừng, nửa Hoàng cung đều chạy tới xem náo nhiệt, Lương Bình để mặt rồng đại duyệt, tự mình hứa hẹn đến tháng tám sẽ mang Cẩm Phương nghi cùng con chó săn thông minh này đi săn.

Phải biết rằng, ngự giá đi tuần không thể so với trong cung, mỗi lần nhiều nhất mang theo ba bốn phi tử, số người hữu hạn, tứ đại cung phi lần nào cũng chiếm hai chỗ, chỉ còn lại hai ba chỗ, các đại tiểu mỹ nhân tranh đấu gay gắt, không biết phải dùng bao nhiêu thủ đoạn mới cướp đến tay.

Lương Bình để đi săn bắn chủ yếu có hai mục đích, thứ nhất luyện binh, thuận tiện lung lạc các đại thần hoàng thân quốc thích, còn một nguyên nhân nữa, chính là thị uy với chư bộ thảo nguyên phương bắc, mỗi lần phải tầm hai tháng.

Nói cách khác, đến lúc đó, mỹ nhân ở lại trong cung tròn hai tháng không thấy được Lương Bình đế, mà các mỹ nhân đi theo ngự giá săn bắn có một hai tháng ân ái mặn nồng với Lương Bình đế.

Bốn năm mỹ nhân phân chia, mỗi người mỗi tháng cũng được phân đến dăm ba ngày, thời gian thị tẩm nhiều, vậy thì tỷ lệ mang thai sinh đứa nhỏ cũng tăng lên gấp vài lần.

Đã từng có hai tiểu mỹ nhân may mắn, tùy giá theo Lương Bình đế đi săn, trở về lập tức mang thai.

Cẩm Phương nghi nhờ một con chó đã dễ dàng lấy được tư cách đi theo, người khác sao không đồ mắt.

Cẩm Phương nghi càng thêm tỉ mỉ chăm sóc chó yêu, cứ rảnh rỗi là phái cung nữ đến Ngự Thiện phòng đòi hỏi gan lợn thái sẵn, còn phải nấu nửa sòng nửa chín, bỏ thêm cả ớt thái nhỏ và dầu vừng, cùng chút muối và bột hoa tiêu, ăn tinh tế hơn cả người!

Cẩm Phương nghi làm vậy đương nhiên đắc tội không ít người, không biết ai ra tay, dù sao không bao lâu sau, chó săn của nàng ta đột nhiên chạy ra, chạy ra thì thôi đi, Cẩm Phương nghi đang được sủng, chó săn nàng chẳng khác nào tổ tông chó, tiểu phi tần tằm thường không đắc tội nổi.

Mà cố tình ra chuyện ở chỗ này, chó săn chạy nơi nào không chạy mà chạy tới chỗ Lệ phi đang hóng mát ở hoa viên, vọt thẳng qua làm Lệ phi sợ tới mức ngã đổ, hay rồi, vừa lúc làm bào thai bốn tháng vừa mới ổn định sảy luôn.

Sau đó điều tra ra không biết ai vẩy vụn gan lợn cực nhỏ ở bốn phía đình nghi chân chỗ Lệ phi ngồi, chó săn ăn quen thứ này đương nhiên chạy thẳng tới.

Hay cho độc kế một mũi tên bắn hai con chim.

Nhu phi bị bệnh, Nguyên phi không ở trong cung, Thục phi lại thành thật đóng cửa không ra, trường hợp này nhất thời trở thành vụ án rắc rối phức tạp.

Lệ phi cũng là người tàn độc, đang nằm trên giường dưỡng bệnh đã rung rung kể với Lương Bình đế, ngày ngày thấy tiểu nhi tử khóc, nói rằng bị chó dữ đuổi theo, dứt lời lại kêu Hoàng nhi số khổ của thiếp, khóc không thành tiếng như hoa lê trong mưa.

Lệ phi thường ngày luôn tỏa sáng vô ngần, chưa từng yếu đuối như vậy, lúc đó Lương Bình đế đau lòng hứa hẹn, trực tiếp lôi chó săn ra làm thịt.

Đêm đó, trên bàn cơm Cẩm Phương nghi xuất hiện món thịt chó, đương nhiên trước khi ăn nàng không biết gì cả.

Cẩm Phương nghi chậm rãi bị thất sủng, ai bảo tư sắc nàng không động lòng người như Lệ phi, đánh đàn cũng kém một bậc, dưới sự cố ý của Lệ phi, Cẩm Phương nghi dần âm thầm trong lòng Lương Bình đế.

Người trong cung luôn nâng cao đập thấp, cuộc sống Cẩm Phương nghi rất nhanh trở nên khó khăn, có đoạn thời gian, bảy tám ngày liên tục bữa ăn Ngự Thiện phòng đưa tới đều là gan heo xào nửa vơi, trộn với cả ớt thái nhỏ và dầu vừng.

Sau này vẫn là Diệp Khuynh nghe nói, gọi tổng quản Ngự Thiện phòng đến, gõ một phen, đồ ăn Cẩm Phương nghi mới khá hơn chút.

Không bao lâu sau vì một chuyện nhỏ mà Cẩm Phương nghi bị nhốt vào Lãnh cung, lại qua vài năm, nghe nói thiếu ăn thiếu mặc cùng với ác mộng hằng đêm, mơ thấy chó dữ đòi mạng, cuối cùng phát điên, miệng chỉ nhắc đi nhắc lại một câu: “Tranh Tranh người lại chạy loạn rồi, nhanh trở về, tỷ tỷ làm gan heo người thích nhất này!”

Nghe nói, bởi vì cún yêu nghe hiểu tiếng đàn, cho nên đặt tên là Tranh Tranh.

Đây là vụ thứ nhất, từ sau chuyện của Cẩm Phương nghi, mỹ nhân chức vị dưới phi không ai dám nuôi sủng vật!

Lại qua vài năm, đại khái là sau khi Cẩm Phương nghi phát điên, có tiểu mỹ nhân vừa mới tiến cung một năm, dù sao chưa tự mình trải qua vụ việc, chưa thấy sự biến hóa từ thịnh sủng đến nghèo túng của Cẩm Phương nghi, không cảm thụ được sự kinh hồn táng đảm đó.

Hơn nữa vào cung một năm, Lương Bình đế chỉ triệu hồi nàng thị tẩm một lần lúc ban đầu, chê nàng chất phác, không quan tâm nữa, tiểu mỹ nhân cô đơn nên mới nuôi hai con rùa, rùa thứ này rất tốt, không kiêng ăn, không chạy loạn, cho ánh mặt trời là có thể sống hơn nửa năm.

Có điều nuôi không bao lâu vẫn dễ xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hoàng Hậu Lạnh Lạnh Chính Là Túm Như Vây

(Có câu cuồng khóc bá túm, kiểu như bá đạo sát thủ hoành tráng ấy, chữ túm này chính là trong câu đó)

Lần này là Nhu phi, lúc đi tản bộ, một bước giẫm thẳng lên lưng rùa, rùa mới từ trong nước bò ra trơn trượt, Nhu phi lập tức ngã xuống, cổ tình bên cạnh chính là hồ nước!

Người khác rơi xuống nước, xui xẻo thì cảm lạnh mười ngày nửa tháng là khỏe, riêng Nhu phi vốn thể yếu, giờ xong rồi, toàn bộ mùa đông không ra được khỏi phòng luôn.

Hai con rùa kia, tối hôm đó đã bị ninh thành canh đưa đến trước giường Nhu phi.

Tiểu mỹ nhân không được đề sủng như Cầm Phụng nghi, cứ thế bị biếm vào lãnh cung, trở thành hàng xóm với Cầm Phụng nghi suốt ngày gọi tên Tranh Tranh.

Diệp Khuynh lại biết ẩn tình khác, nhà Nhu phi năm đó tao ngộ kịch biến, cả nhà già trẻ chỉ có nàng và đệ đệ trốn thoát, tìm kiếm đệ đệ nhiều năm rốt cuộc có tin tức, ai ngờ lại là giặc cỏ.

Lại còn vừa mới gây ra vụ án lớn, cướp đoạt tài sản một nhà phú hộ địa phương, giết hết mấy chục mạng nhà người ta, người già trẻ nhỏ không tha.

Toàn bộ triều đình chấn kinh, Lương Bình đế muốn giấu cũng không giấu nổi, quan viên thẩm tra án này rất kiên cường, đệ đệ Nhu phi vừa bị bắt trực tiếp hành quyết xử trảm, làm Lương Bình đế ngay cả cơ hội ra ân chỉ cũng không có.

Quan địa phương hạ phán quyết chính là cha ruột của tiểu mỹ nhân nuôi rùa!

Diệp Khuynh cảm thấy việc này Nhu phi làm đặc biệt không phúc hậu, có điều lúc đó Diệp gia bề ngoài cầm tú cao lương, mà thực tế nam tử tráng niên toàn gia đã chết trận, muốn nâng trực tiếp đối nghịch với Lương Bình đế, nàng cũng không có bản lĩnh đó.

Diệp Khuynh đành phải phai người hỏi tiểu mỹ nhân kia một câu, lãnh cung và am ni cô, chọn đi.

Tiểu mỹ nhân sớm bị Cầm diên cách vách dọa chết khiếp, không nói hai lời quyết đoán chọn xuất gia làm ni cô.

Diệp Khuynh gọi người đưa tiền nhan đèn, lại qua vài năm am ni cô cháy lớn, tiểu mỹ nhân thi cốt không còn, vụ này chìm vào quên lãng.

Về sau, Diệp Khuynh ăn hồ đào tiểu mỹ nhân lên phái người đưa vào cung, cất lời oán trách đối phương, thật vất vả kiếm được người tương công biết lạnh biết nóng, nên thoải mái sống qua ngày, đưa mấy quả hồ đào không đáng tiền này vào làm gì, bị người khác phát hiện thì biết làm sao!

Nữ quan bên người cười híp mắt: “Đây là nhớ được ân của nương nương mà!”

Diệp Khuynh ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng rất ngọt.

Liên tục hai vụ không hay ho dẫn phát từ nuôi sủng vật, trong cung trở nên yên tĩnh, đừng nói chó mèo, đến ngay cả chim cũng không ai nuôi.

Cho nên lúc quý phi khuyến phiên bang đưa tới, các phi tần chỉ cảm quát tròn đứng từ xa nhìn, chặc chặc hiếu kỳ, mà không ai đề xuất muốn đem về nuôi.

Cuối cùng là Nguyên phi khí phách ra tay, dùng cảm nhận lấy vật nhỏ đáng thương từ phiên bang đến này.

Kết quả một năm sau, Nguyên phi mang thai, con cún không thể lưu lại, cún yêu của Nguyên phi ai dám tiếp nhận, hầu hạ tốt thì thôi, chứ hầu hạ không tốt có vấn đề gì, thoát tội được sao!

Hơn nữa chuyện nguy hiểm như nuôi sủng vật, không chừng đến lúc đó chó được Nguyên phi cứu mạng, bản thân mình sẽ xảy ra chuyện!

Thật ra một năm nay Nguyên phi mang tâm can bảo bối theo, không thiếu điều võ dương oai, số người đổ mắt không ít mà chẳng có ai dám nuôi.

Cuối cùng Nguyên phi hết cách, cầu Lương Bình đế ra mặt tìm tới Diệp Khuynh.

Đôi khi Diệp Khuynh cảm thấy, sự anh minh thần võ của Lương Bình đế đều bị hủy trên người mấy nữ nhân hấn ầu yếm.

Vì một con chó tới gặp nàng, người đứng đầu lục cung, thế mà Lương Bình đế cũng làm được!

Lập trường Diệp Khuynh rất rõ ràng: “Nuôi có thể, nhưng chó này về sau là của bốn cung, bốn cung có cho con chó này đi bắt chuột hay trực tiếp giết mình thịt, Nguyên phi đều không thể can thiệp!”

Ước chừng lúc đó Nguyên phi nghĩ chờ nàng sinh đứa nhỏ xong tìm Lương Bình đế ra mặt ôn hòa đòi lại cún yêu, cho nên lập tức đáp ứng yêu cầu từ Diệp Khuynh.

Chó này rất dễ nuôi sống, dù sao tắm rửa cho ăn đều có chuyên gia xử lý, Diệp Khuynh chỉ cần lúc nào tâm tình tốt đến kiểm tra.

Diệp Khuynh đáp ứng thật ra có một phần muốn xả giận, không phải Nguyên phi thích đi tìm Lương Bình đế đến chèn ép nàng sao, nàng sẽ làm cho con chó này về sau không biết Nguyên phi là ai!

Lại nói tiếp cũng có chút nguyên nhân, lúc trước Cầm Phuong nghi có cách huấn luyện chó, không biết bao người đồ mắt, ngoài mặt âm thầm, phòng chừng mỹ nhân toàn bộ hậu cung đều từng tìm nàng hỏi thăm.

Lúc đó Cầm Phuong nghi đang được thánh sủng, không nể mặt ai hết, trực tiếp từ chối thẳng thừng, chung quy là vũ khí bí mật để tranh thủ tình cảm, nếu đổi là Diệp Khuynh cũng chưa chắc sẽ nói cho người khác.

Kết quả sau này Cầm Phuong nghi rớt đài, người Ngự Thiện phòng khó xử, Diệp Khuynh ra mặt giải quyết, Cầm Phuong nghi là người yêu ghét rõ ràng, tìm cơ hội chủ động dạy biện pháp huấn luyện chó cho Diệp Khuynh.

Diệp Khuynh còn tưởng rằng cả đời không dùng đến, ai ngờ Nguyên phi gọi đôn chủ động đưa đến cửa.

Nói thật ra rất đơn giản, chó nhớ ăn, chỉ cần lúc cho nó ăn gọi tên nó, dạy nó làm động tác, làm tốt mới được ăn, làm không tốt không có gì cả.

Diệp Khuynh có tính toán, tự mình cho ăn, còn đặt cái tên rất nhà quê — A Ngốc!

Chó này quả nhiên không chịu thua kém, không bao lâu sau chỉ nhận một mình Diệp Khuynh, lúc Nguyên phi nuôi có thể để các phi tần khác sờ sờ ôm ôm, đến tay Diệp Khuynh gặp ai cắn nấy, hung hãn vô cùng.

Nguyên phi còn đặc chí cảm thấy Diệp Khuynh không có khả năng nuôi chó, cún yêu sớm hay muộn sẽ trở lại tay nàng.

Chín tháng sau, Nguyên phi sinh ra con trai, vốn là Thất Hoàng tử, đáng tiếc chưa được đầy tháng đã mất, nghe nói uống nhầm nước hoa hồng, thật lâu sau Diệp Khuynh mới biết là Lệ phi động tay động chân, dự đoán vụ Lệ phi bị chó va chạm sảy thai chắc chắn liên quan đến Nguyên phi.

Nguyên phi tâm tình hậm hực, không vui thật lâu, Lương Bình đế dùng mọi cách lấy lòng mà không có tác dụng, cuối cùng Lương Bình đế hứa hẹn: “Ngoại trừ ngôi vị Hoàng hậu, nàng muốn cái gì ta đều lấy về cho nàng!”

Nguyên phi trầm mặc thật lâu, mở miệng: “Vậy đem Tuyết Đoàn về cho thần thiếp đi.”

Tuyết Đoàn, chính là tên Nguyên phi đặt cho quý phi khuyển.

Lương Bình đế lại tìm đến chỗ Diệp Khuynh, lần này hẳn cũng biết quân vô hí ngôn, bản thân tới lật lọng cho nên chủ động dùng quân bài tình cảm: “Nàng xem A Nguyên vừa mới tang con, tâm tình không tốt, nàng trả lại Tuyết Đoàn cho A Nguyên đi!”

Diệp Khuynh về mặt khó xử: “Mà A Ngốc chỉ nhận có mình ta, người khác cho ăn nó cũng không ăn!”

Lương Bình đế không tin, hẳn đã từng gặp Tuyết Đoàn, hiền lành đáng yêu, thấy Tuyết Đoàn nằm sấp trong rổ ngay bên chân Diệp Khuynh, đôi mắt tối như mực theo dõi hẳn, vẫn đáng yêu như trước đây, hẳn duỗi tay muốn trực tiếp ôm Tuyết Đoàn đi.

Tay vừa mới lại gần, A Ngốc gâu một tiếng lao lên, may mắn Lương Bình đế lùi nhanh, A Ngốc chỉ cắn được vạt áo long bào.

Lương Bình đế đỏ mặt hời lạnh đầy đầu, dùng sức kéo áo choàng mà không thoát được, A Ngốc đột nhiên buông, sủa gâu gâu gâu lại lao lên, Lương Bình đế kinh sợ lùi hai bước, sắc mặt trắng bệch quát: “Người đâu, mau lôi súc sinh này đi!”

Diệp Khuynh nói thầm, A Ngốc cắn hay lắm, đối với súc sinh phải cắn như vậy!

Không phải sợ, súc sinh này sẽ không cắn lại người!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Mấy Thứ Nay Đều Là Của Tỷ!

Lương Bình để chạy trời chết, vì mất mặt cho nên không đến chỗ Nguyên phi, Nguyên phi chờ vài ngày mà không chút tin tức, cuối cùng không kiềm chế nổi tự thân xuất mã.

Nàng vừa mới sinh con lại mặc nguyên bộ triều phục Nhất phẩm phi vị, ngồi trên loan giá, dẫn đại đội nhân mã chậm rãi đến chỗ Diệp Khuynh.

Gặp mặt câu đầu tiên chính là không khách khí chất vấn: “Tuyệt Đoàn của ta đâu?”

Diệp Khuynh nở nụ cười, đánh giá Nguyên phi từ đầu đến chân, Nguyên phi hưng sư động chúng xuất phát từ Trường Xuân cung đến Khôn Trửu cung của Diệp Khuynh, dọc đường đi vô số động tĩnh, Diệp Khuynh đã sớm nhận được tin tức.

Diệp Khuynh không làm gì cả, chỉ thay triều phục Hoàng hậu.

Nàng vung tay áo màu vàng sáng, nhân nhật cất lời: “Nghe nói muội muội không khỏe, hôm nay ta thấy khí sắc tốt lắm, sao thế, có ý vội tới vấn an ta?”

Nguyên phi trừng Diệp Khuynh, Diệp Khuynh chậm rãi sửa sang lại triều phục từ tay đến vạt, trên triều phục Hoàng hậu màu vàng sáng, con phượng hoàng tung cánh muốn bay vô cùng bắt mắt, một lúc lâu sau, Nguyên phi không tình nguyện quỳ xuống, “Hoàng hậu nương nương kim an, thần thiếp có lễ.”

Diệp Khuynh được tiện nghi không khoe khoang, đưa tay giả đỡ, cười híp mắt: “Được rồi được rồi, tỷ muội chúng ta ai lại để ý mấy cái nghi thức xã giao này làm gì!”

Nguyên phi tức run môi, “Nhanh trả lại Tuyệt Đoàn cho ta, ta lập tức rời đi!”

Diệp Khuynh không hiểu ra sao, “Tuyệt Đoàn? Tuyệt Đoàn gì cơ?”

Nguyên phi xem Diệp Khuynh giả bộ hồ đồ, hận không thể xông lên bóp chết nàng, “Chính là phu nhân khuyến phiên bang tiến cống!”

Diệp Khuynh bưng tỉnh, “Ngươi nói A Ngốc sao!”

Nàng còn chưa dứt lời A Ngốc nằm sau điện cho rằng đang gọi mình, mừng rỡ cong đuôi chạy ra, không ngừng xoay quanh chân Diệp Khuynh, được vài vòng lại dựng lên chỉ dùng hai chân đứng, chỉ trước ấn vào vạt áo Diệp Khuynh, sửa gấu gấu đuôi phe phẩy, đặc biệt đáng yêu.

Nguyên phi mở gan mở ruột, vừa mừng vừa sợ liên tục gọi: “Tuyệt Đoàn, Tuyệt Đoàn, Tuyệt Đoàn!”

A Ngốc không thèm để ý đến nàng ta, không quay đầu lại, tiếp tục cọ chân Diệp Khuynh bán manh, thấy tư thế này không hữu hiệu, A Ngốc thông minh nằm lăn ra đất, sau đó bụng hướng lên trên giả chết, đôi mắt ướt đen lấy đáng thương hề hề ngó Diệp Khuynh.

Diệp Khuynh cười ra tiếng, tùy tay lấy miếng thịt khô trong hòm ném ra xa, “A Ngốc, đi!”

A Ngốc hứng phấn bật dậy, phóng theo, Nguyên phi thờ hồn hèn kêu gào sau lưng: “Tuyệt Đoàn, trở về! Tuyệt Đoàn, nhanh trở về!”

Một lát sau, A Ngốc ngậm miếng thịt khô phóng vèo về, hưng phấn nhào lên người Diệp Khuynh, rung đuôi hơn hờ cầu khen ngợi.

Diệp Khuynh duỗi tay, vuốt lông trắng trên lưng A Ngốc, cười tủm tỉm nhìn Nguyên phi, “Muội muội thấy rồi đó, hiện tại A Ngốc chỉ nghe lời ta.”

Nguyên phi tức giận sắc mặt xanh mét, phát tay áo, không quản đại đội nhân mã nàng ta mang tới, ngay cả liễn xe cũng quên dùng, trực tiếp đi thẳng về Trường Xuân cung, nghe nói về đến nơi đập nát toàn bộ đồ trang trí trong Trường Xuân cung.

Quay đầu Diệp Khuynh nhận được tờ danh sách đòi hỏi các loại bài trí nữ quan trong cung nàng ta đưa tới, Diệp Khuynh trực tiếp gọi người gửi đến bàn Lương Bình để, lý do của nàng rất đầy đủ, lần này Nguyên phi đập nát toàn bộ bài trí trong cung mình, sau đó lấy từ trong kho ra, lần sau các phi tử khác học theo, nội khổ rất nhanh sẽ trống không, việc này tuyệt đối không thể có tiền lệ!

Cuối cùng, Lương Bình để đau lòng lấy mấy thứ từ trong tư kho bản thân ra.

Vừa nhớ đến vẻ mặt Nguyên phi xanh mét bỏ đi ngày đó, Diệp Khuynh lại hưởng thụ trong lòng.

Nhớ lại chuyện cũ, Diệp Khuynh có chút hoài niệm A Ngốc, lại xem Lâm Đổng ngốc ngốc trước mắt, hai mắt chuyển động, xấu xa kêu một tiếng: “A Ngốc!”

Lâm Đổng: “Hử?”

Diệp Khuynh: “...”

Trời ạ không được, cười đau bụng.

“Ợ ~” Lâm Đồng lại ợ cái nữa, hần đột nhiên còi bội kiểm bên hông, hai tay giờ lên, nâng đến trước mặt Diệp Khuynh, mắt cười thành một đường, hoan hô: “Tỷ đã trở về, sau này vị trí lão đại để tỷ đến nhận đi! Đây là bảo kiểm tổ truyền Lâm gia, tỷ cầm!”

Nói xong, nhét kiểm vào tay Diệp Khuynh, Lâm Đồng lại còi roi mềm bên hông, lại nâng đến trước mặt Diệp Khuynh: “Roi này tuy không phải bảo bối tổ truyền, mà cũng là tổ phụ tự tay chế tác lúc ta còn nhỏ, nên là của tỷ! Cầm chắc!”

Diệp Khuynh ôm bảo kiểm, luống cuống nhận thêm roi mềm, tiếp theo Lâm Đồng nhắc chân phải, từ giày rút ra dao găm tỏa ánh sáng lạnh, Diệp Khuynh mắt nhìn thẳng, rót cuộc người này giấu bao nhiêu binh khí trong người!

Lâm Đồng vuốt dao găm, hơi lưu luyến, “Đây là chiến lợi phẩm của ta, từ tay một tù trưởng phương Nam, tài liệu hiếm có, sắc bén vô cùng, tỷ nhận đi, về sau truyền cho con cháu Lâm gia!”

Lâm Đồng nói xong, không hề dừng lại, lần này trong tay áo, đĩnh đĩnh hai tiếng, hai thanh phi tiêu rút xuống, hần cầm bằng ngón tay, vô cùng yêu quý sờ sờ rồi mới lưu luyến đưa cho Diệp Khuynh: “Thứ này làm không dễ, ta chỉ có mỗi hai thanh, tỷ cầm chơi đi!”

Diệp Khuynh cẩn thận tiếp nhận, thuở nhỏ nàng lớn lên trong thế gia quân lữ, các nam nhân trong nhà đam mê binh khí, cất chứa đủ loại, hai thanh phi tiêu vừa nhìn đã biết thứ tốt, mỏng như cánh ve, lưỡi dam phủ một vòng màu lam, vừa mỏng vừa sắc, cũng đủ cứng.

Tung ra ngoài, nếu nhắm ngay yết hầu đủ để một đao trí mạng.

Diệp Khuynh ôm một đồng cực phẩm binh khí, nghĩ thầm, so với Lâm Đồng, mấy bao phần biểu ca vậy ra đúng là múa rìu qua mắt thợ.

Trên thuyền, số đồ chơi này, tùy tiện lấy ra một thứ cũng đủ để biểu ca xui xẻo.

Bên kia Lâm Đồng còi hết binh khí xuống, toàn thân thoải mái, cười càng tươi hơn, mang theo chút đắc ý: “Số đồ tốt đó cho tỷ hết, về sau có việc gì Địch tôn trưởng từ cần làm cũng giao phó hết cho tỷ!”

Diệp Khuynh ngẩn người, được lắm, hóa ra tên khốn có âm mưu này, dở khóc dở cười, nàng xem Lâm Đồng hai mắt sáng ngời, hỏi dò: “Ví như?”

Lâm Đồng trừng trừng, căm giận nói: “Ví như cưới người đàn bà chanh chua Diệp gia kia làm vợ!”

Diệp Khuynh hận nghiêng răng nghiêng lợi, đúng là rượu vào nói thật, nàng hận không thể cầm hết đồng lợi khí giết người trong tay toàn bộ sử dụng một lượt vào Lâm Đồng, náo loạn nửa ngày, tặng hết đồng đồ này chỉ để thoát khỏi mình!

Diệp Khuynh nén giận, hiện tại lý trí tên khốn hoàn toàn biến mất, đúng là thời cơ tốt mọi tin, nàng muốn hỏi rõ, vì sao tên khốn này chán ghét Diệp Khuynh lúc trước thế.

Diệp Khuynh khụ hai tiếng, mở miệng hỏi: “Vì sao ngươi không muốn lấy nàng?”

Dừng lại, Diệp Khuynh không chút tiếc rẻ khen mình: “Ta thấy nàng xinh đẹp như hoa, tính cách lại dịu dàng, hơn nữa thiên kim đại gia, thừa sức xứng người!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Bất Tác Bất Tử (Không Làm Không Chết)

Mắt Lâm Đồng híp lại, âm trầm cất lời: “Nói bậy! Lần đầu ta gặp nàng, nàng tiểu ướn hết người ta!”

Diệp Khuynh ngẩn ngơ: “Lúc đó nàng bao tuổi?”

Sắc mặt Lâm Đồng càng âm trầm hơn: “Vừa tròn sáu tháng!”

Diệp Khuynh nói thầm, chuyện nhỏ như vậy mà ngươi còn nhớ!

Lâm Đồng tiếp tục âm u kể: “Lần hai gặp mặt, nàng lấy tiểu binh cười ngửa của ta —“

Diệp Khuynh chen lời hỏi: “Tiểu binh cười ngửa gì?”

Lâm Đồng nhú mày suy nghĩ một lát, “Chính là tiểu binh cười ngửa bằng gỗ lão cha làm cho Tam mao, bị lấy trộm!”

Diệp Khuynh nói thầm, được lắm, một trộm một cướp, hai người các người đừng là mèo ché chó lắm lông.

Lâm Đồng mặt âm trầm, nói hơn mười hành vi ác độc tàn bạo Diệp Khuynh từng làm, đơn giản là mấy việc lông gà vò tòi linh tinh kiểu cướp bảo bối gì của hắn sau đó kẻ ác cáo trạng trước, nói xấu hắn trước mặt các trưởng bối.

Không biết bao lâu, Lâm Đồng đột nhiên ngừng bật, Diệp Khuynh ngẩn người: “Hết rồi?”

Lâm Đồng hừ một tiếng: “Sau đó ta nhập ngũ, không gặp nàng ta!”

Diệp Khuynh dờ khóc dờ cười, chút ân oán lúc nhỏ mà người này nhớ nhiều năm như vậy, khó trách ấn tượng với Diệp Khuynh không tốt lắm.

Nàng sờ vết sẹo gần như biến mất trên mặt: “Vậy người cũng không nên đánh roi vào mặt nàng.”

Lâm Đồng tức giận: “Lúc đó nàng ta như phát điên cầm roi vụt lung tung, hạ nhân không tiếp cận nổi, ta chẳng còn cách nào, chỉ muốn cảnh cáo nàng, mà ai ngờ tự dưng nàng ta quay đầu, vốn là đánh lên lưng thôi!”

Dừng lại, Lâm Đồng bổ sung: “Ta đã tính toán lực tay, cách quần áo, cùng lắm hơi đau sẽ không để lại sẹo!”

Thật ra Diệp Khuynh tin lời Lâm Đồng, trước kia nàng từng nghịch roi một thời gian, roi vung ra, tuyệt đối làm người khác da tróc thịt bong, vết thương trên mặt nàng nhìn dọa người, thật ra không nghiêm trọng lắm, chỉ hơi sưng đỏ, xác nhận người ra tay đã khống chế lực vung, bị đuổi roi đảo qua mà thôi.

Có điều, hiểu là hiểu, mà Diệp Khuynh không định cứ thế biến chiến tranh thành tơ lụa, đây là một trong những thói quen dưỡng thành khi làm Hoàng hậu — thường phạt phân mình.

Mặc kệ vô tâm hay không, đã sai là phải phạt.

Nhớ có lần một vị phu nhân Quốc công tiến cung yết kiến Diệp Khuynh, lão phu nhân đã tầm tám mươi, Diệp Khuynh nói chuyện một lát thấy đầu lão thái thái bắt đầu đỏ mồ hôi, kêu nữ quan Bạch Lộ bên người đưa lão phu nhân ra ngoài.

Lúc đó Bạch Lộ đang bận rộn, qua tay để một tiểu cung nữ dẫn dắt đường, kết quả nửa đường lão thái thái không đi nổi nữa, tiểu cung nữ sốt ruột không biết trước tìm chỗ cho lão thái thái nghỉ ngơi hay là đi gọi người.

Ai ngờ vừa vặn bị Thục phi đi ngang qua nhìn thấy, Thục phi tự mình nâng lão thái thái lên xe giá của mình, lại phái hai nữ quan bên người đưa lão thái thái về nhà, còn lập tức phái Thái y qua.

Tiểu cung nữ sợ hãi, một đường khóc suốt mướt về, Bạch Lộ cũng sợ, liên tục quở trách tiểu cung nữ.

Diệp Khuynh lại rất bình tĩnh, nàng bắt đầu hạ một loạt mệnh lệnh, Bạch Lộ có sai, không nên đẩy việc của mình cho người khác, trực tiếp hạ ba bậc, từ Thượng cung Nhị phẩm giáng xuống Ngự tử Tứ phẩm, phạt nửa năm bổng lộc, đồng thời giao trách nhiệm tự mình đến trước giường lão phu nhân phụ Quốc công chăm bệnh.

Tiểu cung nữ cũng nên phạt, lúc thân thể lão phu nhân không thoải mái, phải đi tìm người trước, mà không phải hoảng sợ rối loạn, phạt đi phủ Quốc công chăm bệnh cùng Bạch Lộ.

Thục phi nên thưởng, Diệp Khuynh tự mình ra ý chỉ Hoàng hậu, đủ loại từ khen ngợi như hiền lương thực đức, làm gương mẫu cho hậu cung, không cần tiền thưởng hết cho Thục phi.

Cuối cùng, Diệp Khuynh lại tự mình truyền Y chính Thái Y viện, bảo hắn chuyên tâm chẩn trị cho lão phu nhân, bút vung lên, ban không ít thuốc bổ trân quý đưa đến phủ Quốc công.

Nhờ Diệp Khuynh phản ứng kịp thời, xử trí thích đáng cho nên không có lời đồn đãi gì truyền ra.

Đây là Hoàng hậu, bản thân không thể phạm sai, người bên cạnh cũng không thể phạm sai.

Phạm một chút sai lầm thôi, có vô số người đang đợi bắt để bắt lấy điểm yếu, sau đó trả giá lớn gấp trăm ngàn lần để vãn hồi.

Nửa năm sau, nữ quan Tứ phẩm Bạch Lộ trở về, trong Khôn Trữ cung đã không còn vị trí cho nàng.

Tóm lại, dù vô tâm hay hữu tâm, Lâm Đồng đánh vào mặt nàng là sự thật, Diệp Khuynh thề, nhất định phải bắt Lâm Đồng lúc tỉnh táo dâng đại lễ xin lỗi, chính miệng nói một câu hắn sai rồi, bằng không sẽ đấu với hắn đến cùng!

Lâm Đồng thì vẫn còn đang lằm bằm, mừng rỡ vô cùng: “Về sau người đàn bà chanh chua Diệp gia kia chính là việc của tỷ!”

Còn người đàn bà chanh chua!

Diệp Khuynh nói thầm, không giết chết người ta không phải họ Diệp!

Diệp Khuynh không muốn nghe Lâm Đồng nói xấu mình, trong đầu chợt lóe, nhớ tới nguyên nhân dẫn tới Diệp Khuynh lúc trước phát giận, nghe nói Lâm Đồng mang hai hồng nhan tri kỷ từ biên cương về, nàng tò mò hỏi: “Vậy người có người trong lòng không?”

Lâm Đồng ngậy người, sau đó ngai ngừng gãi đầu, ngốc ngốc nở nụ cười.

Ban ngày nóng nực, mà buổi tối lại rất mát mẻ, gió đêm thổi qua, vài sợi tóc rủ xuống, Diệp Khuynh nhẹ nhàng vén ra sau tai, xem Lâm Đồng về mặt ngốc ngốc, xem ra có người trong lòng.

Diệp Khuynh dịu giọng, dụ dỗ: “Là nữ tử thế nào, nói với tỷ tỷ đi!”

Lâm Đồng đột nhiên thở dài, Diệp Khuynh nghĩ, xem ra tình trường không thuận lợi cho lắm, thế thì hay ho rồi.

Lâm Đồng ngẩng đầu, nhìn trăng sáng trên cao, về mặt hướng tới: “Nàng đoan trang hiền thực, dịu dàng sẵn sàng, đối nhân xử thế hào phóng thỏa đáng không sai nửa phần, còn hiếu kính trưởng bối, đối xử tử tế với các con, hơn nữa toàn tâm toàn ý phụ tá trợ giúp —”

Diệp Khuynh càng nghe càng thấy không đúng, hình như người trong lòng hẳn là phụ nữ đã có chồng?!

Lâm Đồng nói tròn nửa khắc, tóm lại nữ tử này chính là hiền thê lương mẫu, đất trời chỉ có một, vạn dặm khó tìm, cuối cùng, hẳn thở dài: “Đáng tiếc, đáng tiếc.”

Diệp Khuynh tò mò: “Đáng tiếc gì? Đáng tiếc nàng đã gả làm vợ người ta?”

Lâm Đồng uể oải nhìn nàng, thở dài: “Đáng tiếc quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã mất.”

Dừng lại, giọng nói Lâm Đồng cất cao, mang theo vài phần trào dâng: “Đại trưởng phu lấy vợ, đương nhiên phải lấy nữ tử như Hiếu Hiền Hoàng hậu!”

Diệp Khuynh: “...”

Có cần phải thế không, tình nhân trong mộng của người vừa mới quyết định giết chết người xong!

Diệp Khuynh nghĩ, nếu không phải câu cuối cùng, nàng thật không thể ngờ rằng người Lâm Đồng nói là nàng, xem ra nhóc con này triệt để bị sách sử làm lầm đường lạc lối.

Lâm Đồng nói xong như đột nhiên buông gánh nặng, đứng bật dậy, ngẩng đầu nhìn mặt trăng trên cao, lại nghiêng đầu xem Diệp Khuynh, “Tỷ có biết không, thật ra hồi nhỏ ta muốn làm một văn nhân!”

Hai mắt hắn lóe sáng, trên mặt tràn ngập vui sướng, không đợi Diệp Khuynh phản ứng lại đã quay đầu nhìn lên cao, gật gù đắc ý.

Dáng vẻ như hứng thơ dâng trào, “Ừm, minh nguyệt, minh nguyệt nên thế nào đây —”

“Ồm hừm —”

“Minh nguyệt vì sao lại tròn —” ghen nửa ngày, Lâm Đồng rút cuộc ghen ra một câu, Diệp Khuynh không thể nhịn nổi, quay mặt ra chỗ khác, che miệng, bà vai rung không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31: Tổ Tông Hồ Tôn Tử

Một lúc lâu sau, tiếng ngáy rất nhỏ vang lên bên tai, Diệp Khuynh sững sốt, nhìn lại, được lắm, vị này đã ngủ lả quay rồi.

Nằm nghiêng trên đất, hai tay vắt chéo làm gối đầu, thân mình cuộn lại, đáng thương hê hê.

Diệp Khuynh không thể ngờ được, Lâm Đồng khi tỉnh táo đáng người cao ngất, lúc ngủ giống đứa nhỏ như vậy, có vài phần tương tự sau khi say rượu.

“Nam triều ẩm thấp, lạnh khủng khiếp, chúng ta ngủ đều là tư thế này.” Một giọng nói vang lên, chủ động giải thích.

Diệp Khuynh phát hoảng, quay đầu lại, ớ, bọn lính càn quấy không biết đi ra từ lúc nào, một vòng đông nghìn nghịt, toàn người là người, cả đám ánh mắt sáng ngời nhìn nàng.

Vừa rồi người nói chuyện bên tai chính là Giáo úy Phó Đông.

Hắn khụ mạnh hai tiếng, khuôn mặt trắng nõn hơi phỉm hồng, ngượng ngùng nói: “Cô nương, có thể phiền cô nương trả lại số binh khí đó cho ta được không?”

Những thứ khác thì thôi, mà đôi phi tiêu mỏng như cánh ve, Diệp Khuynh thật sự rất thích, nàng lưu luyến sờ mãi, cuối cùng mới giao cho Phó Đông.

Vài quân sĩ lập tức tiến lên, nhấc chân nhấc chân, nâng tay nâng tay, treo kiếm bên hông, giấu dao vào ủng, trả lại tất cả binh khí nguyên đai nguyên kiện về đúng chỗ trên người Lâm Đông.

Lúc trả về, những người này cũng y hệt Diệp Khuynh, vuốt vuốt sờ sờ, lưu luyến mãi, xong xuôi, vài quân sĩ cùng nâng Lâm Đông vào doanh trường cách đó không xa.

Diệp Khuynh thấy kỳ quái, Phó Đông bên cạnh lại vui vẻ hắc hắc cười, giải thích: “Tướng quân tỉnh rượu sẽ không nhớ mình đã làm gì, cho nên chúng ta trả lại nguyên si, bị hắn phát hiện về sau chẳng còn gì vui nữa.”

Diệp Khuynh lập tức phản ứng kịp, hình như Lâm Đông bắt đầu say rượu là từ lúc uống chén canh kia! Nàng búng tỉnh: “Là nguoi, bát canh nguoi đưa có vấn đề!”

Phó Đông hai mắt tròn xoe, thần nhiên thừa nhận, “Đúng rồi, không làm hắn say thì làm sao khiến cô nương phát hiện thật ra hắn ngốc hồ hồ đây!”

Diệp Khuynh im lặng, từ ngốc hồ hồ đúng là rất thích hợp.

Phó Đông tiến lên một bước, ngẩng đầu ưỡn ngực, chính nghĩa ầm ầm: “Thế nào, cô nương, vẫn là tiểu sinh ta đáng tin đúng không! Ta đây tửu lượng ngàn chén không say đây —”

Hắn thấy Diệp Khuynh nhướng mày, lập tức sửa lời: “Hơn nữa thường ngày tuyệt đối không uống rượu, chỉ uống một hai chén ngày đại hi thôi, ví như ngày chúng ta thành thân, nàng sinh cho ta tiểu tử béo núc, nàng lại sinh cho ta nha đầu béo núc, ngày tiểu tử béo thành thân, rồi ngày nha đầu béo lập gia đình —”

Diệp Khuynh sắc mặt cổ quái ngó Phó Đông, dù nàng làm người hai kiếp, vẫn lần đầu thấy người da mặt dày như vậy, bên cạnh có quân sĩ ồn ào: “Phó Đại Giáo, nguoi còn nói tiếp là cháu chất chút chít chít cũng ra hết, mà nhà mẹ vợ nguoi ở chỗ nào còn chưa biết đâu!”

Quân sĩ xung quanh ồn ào cười to, giọng Phó Đông ngừng bật, hắn len lén liếc nhìn Diệp Khuynh, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng, xấu hổ gãi tai, “Thế, thế thì, không biết nhà cô nương nơi nào, đã trễ thế này, để tiểu sinh đưa cô nương về!”

Vừa đúng hợp lòng Diệp Khuynh, nàng không lo lắng đám binh lính can quấy này, dù sao lúc trước Lâm Giác trị quân cực nghiêm, bao gồm không được quấy rầy phụ nữ trẻ con, cho dù nữ tử thuộc quân doanh cũng quy định khu vực nghỉ ngơi, tuyệt đối không thể qua đêm tại quân doanh.

Không đợi Diệp Khuynh nhận lời, một giọng nam khàn khàn trung khí mùi phàn vang lên: “Tiểu Đông Tử, làm sao, vừa bị quả phụ đá ra cửa, nhanh như vậy đã coi trọng cô nương khác? Nhà nàng thì không cần người chế cùi nấu nước đâu!”

Diệp Khuynh ngẩn ra, nhìn về phía người tới, thấy lão nhân dung mạo quắc thước đến gần, tóc bạc lấm tấm, chỉ mặc bố y màu lam, thân hình cao lớn, đôi mắt sáng ngời có thần.

Diệp Khuynh cảm xúc ngổn ngang, môi khẽ động, lẩm bầm: “A Giác —”

Phía sau Lâm Giác là Đoạn Tu Văn theo sát, trong nháy mắt thấy Diệp Khuynh dường như hắn thở phào, bước chân cũng chậm lại, quạt xếp trong tay cách một tiếng mở ra, lại là Đoạn Trọng Nguyên tác phong nhanh nhẹn.

Dur uy Lâm Giác còn đây, vừa mới đến toàn bộ quân doanh lạnh ngắt như tờ, đám binh lính bắt giác đứng thẳng người, ngẩng đầu ưỡn ngực chiến ý mùi phàn.

Lâm Giác cười ha ha xuyên qua đám binh lính, Phó Đông vẻ mặt đau khổ tiến lên đón, “Lão gia tử, chuyện xấu trong nhà ngài đừng tuyên truyền ra ngoài.”

Dừng lại, Phó Đông len lén liếc Diệp Khuynh, vẻ mặt ngại ngùng: “Lần này mới là thật, lão gia tử, ngài không phải luôn nói muốn làm mai cho ta sao? Ta chỉ nhìn trúng nàng!”

Lâm Giác lại nở nụ cười, ông cố ý xem Diệp Khuynh, Diệp Khuynh theo bản năng thẳng người, Lâm Giác nói: “Cô tổ mẫu nàng là Hoàng hậu, cô cô làm Quý phi, nguoi cảm thấy mình trào cao được?”

Phó Đông há hốc mồm, không tin nổi xem Diệp Khuynh, các binh lính khác cũng ngơ ngác nhìn nàng, một lúc lâu sau có giọng nói nhỏ vang lên: “Ta đã nói nàng giống Hoàng hậu mà! Các nguoi còn không tin!”

Lâm Giác đứng giữa đám người, chấp tay sau lưng, mắt quét xung quanh: “Đinh Lão Hồ, nguoi lợi hại lắm, đập nát cả quán rượu nhà nguoi ta!”

“Vương Lão Tam, nguoi định cợ ăn cợ uống đến lúc nào, là nam nhân thì phải thẳng thắt lưng lên!”

Đám binh lính sắc mặt đại biến, đồng loạt xem doanh trưởng Lâm Đồng cách đó không xa, Diệp Khuynh nói thầm, xem ra tật xấu uống say nói thật của Lâm Đồng ai cũng biết, ước chừng người bên cạnh không lúc nào không hạ rượu, mọi chuyện từ miệng hắn.

Nghĩ vậy, Lâm Đồng thật đủ xui xẻo, xung quanh một đám lửa gạt mà bản thân còn không biết!

Trong nháy mắt mọi người lập tức giải tán, lại nhanh chóng tự chui vào lều trướng, chỉ còn Phó Đông thất hồn lạc phách đứng tại chỗ, vẻ mặt đau thương: “Con, cha thật xin lỗi con! Mẹ con không cần con nữa rồi!”

Diệp Khuynh: “...”

Lâm Giác nâng chân đá vào mông Phó Đông: “Rồi rồi, nhanh cút cho lão tử, muốn nâng dâu qua hai ngày đến phủ Tướng quân, mấy đại nha hoàn của lão bà tử ta tùy tiện cho người chọn một đứa!”

Phó Đông mặt nhăn nhó ngồi xổm một bên: “Mấy cô ấy toàn kim chi ngọc diệp, lôi ra một cái đều là cô nãi nãi, ta nuôi không nổi.”

Mây rậm Lâm Giác nhướng lên: “Thế mấy đại nha hoàn chỗ con dâu ta, tùy tiện cho người chọn! Mấy đứa bộ dáng không kém đâu!”

Phó Đông bủi môi, cúi đầu, nhỏ cổ dưới chân, bất mãn nói: “Mấy tỷ tỷ đó chỉ thích ngâm thơ viết đối, chữ ta chẳng biết nửa cái, ta không cần.”

Diệp Khuynh nói thầm, được lắm, nàng ngay cả mấy nha hoàn cũng không bằng, chen lời hỏi: “Thế theo ý người, ta còn không bằng mấy nha hoàn kia?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Dã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Thanh Mai Trúc Mã Tạo Hóa Trêu Ngươi

Phó Đông đứng bật dậy, cuống quýt xua tay, “Không phải không phải —“

Hắn thấy Diệp Khuynh vẻ mặt nghi ngờ, suốt ruột quá lắp bắp: “Các nàng nhìn thấy ta, mặt đều thế này —“

Nói xong Phó Đông ngẩng đầu, cảm giác cao, mắt thoáng nhìn, đồng thời mũi hừ lạnh, khá là cao quý lãnh diễm, hắn diễn rất sống động, làm Diệp Khuynh nở nụ cười.

Phó Đông thấy nàng cười, trơ mặt tiến lên, “Nàng nhìn ta, chính là thế này —“

Hắn nhìn thẳng, bỗng dưng mỉm cười, khoe miệng cong lên, mi mắt cong cong, đáng yêu dễ thân nói không nên lời, Đoạn Tu Văn bên cạnh gồ quạt xếp: “Không sai, biểu muội cười đúng như thế này.”

Mặt Diệp Khuynh nóng bừng, đây không phải lần đầu được người khác giáp mặt khen ngợi, nhưng đều khen nàng hiền lương thực đức, làm gương cho các nữ tử trong thiên hạ, chứ được nam tử tầm tuổi khen dung mạo thì vẫn là thật nhiều năm trước, lúc tân hôn với Lương Bình đế, hiện giờ nhớ lại, dường như đã qua mấy đời.

Lâm Giác lại đập Phó Đông, vẩy tay với Diệp Khuynh, “Tiểu cô nương đến đây.”

Diệp Khuynh ngăn người, chậm chậm đi qua, nhìn gần mới thấy Lâm Giác đã già, mà ngũ quan vẫn mơ hồ nhìn ra sự anh tuấn năm đó, nhớ năm đó Lâm Giác áo choàng quân ngũ, một thân đỏ thẫm, dưới ánh mắt mấy vạn dân chúng, khải hoàn trở về, hăng hái cỡ nào, trong lòng bỗng có chút thương cảm.

Lâm Giác cười híp mắt nhìn nàng một lúc lâu, mở miệng hỏi: “Nghe tôn tử không nên thân nhà ta kể, tiểu cô nương nói với hắn, hai nhà Lâm Diệp, có còn tròn đời giao hảo?”

Diệp Khuynh nghe câu này, trong lòng lại mang tư vị khác, năm đó, câu kia vẫn là Lâm Giác nói, nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Lâm Giác, mỉm cười: “Vẫn bồi từng nghe tổ mẫu kể, hình như, năm đó vẫn là ngài nói với cô tổ mẫu nhưng lời này.”

Lâm Giác gật đầu, cảm khái vô cùng, “Không sai, năm đó, là ta chính miệng hứa hẹn với cô tổ mẫu con.”

Dừng lại, Lâm Giác hai mắt sáng ngời nhìn Diệp Khuynh, nói có ý sâu xa: “Lời hứa của lão phu vẫn hữu hiệu, con yên tâm, hôn sự của con với tôn tử không nên thân nhà ta, tuyệt đối không thay đổi!”

Diệp Khuynh ngăn người, lúc trước nàng cũng nghe nói, Lâm Đồng đuổi nàng về rồi đến từ hôn, Lâm Giác không hề ra mặt, nàng chỉ nói một câu nhắc tới chuyện xưa giữa hai người mà Lâm Giác lại tự mình hứa hẹn hôn sự không thay đổi, Diệp Khuynh trăm mối cảm xúc đan xen, lâu sau mới nói:

“Hôn sự của vãn bối với Lâm tiểu Tướng quân vẫn nên bỏ đi thì hơn, có câu dưa hải xanh không ngọt, song phương đã vô tình, cần gì phải dây dưa, không duyên có vì chuyện tiểu bối mà hỏng tình nghĩa hai nhà.”

Diệp Khuynh nói hết lời, trịnh trọng thi lễ với Lâm Giác, Đoạn Tu Văn bên cạnh về mặt phiến muộn, biểu muội lại từ hôn vì hấn, haizz, khó nhất tiêu thụ mỹ nhân ân, có điều họ Lâm xác thực không phải lương xứng.

Lâm Giác xem Diệp Khuynh chậm rãi nói, cuối cùng còn trịnh trọng thi lễ, nhất thời hoảng hốt, thật lâu sau mới lấy lại tinh thần, cảm khái: “Giống, thật sự quá giống!”

Diệp Khuynh ngăn người: “Giống cái gì?”

Lâm Giác nở nụ cười: “Vừa rồi thần thái còn có động tác hành lễ, cực kỳ giống cô tổ mẫu con hồi nhỏ —“

Đoạn Tu Văn rất tò mò vị Hiếu Hiền Hoàng hậu kia, mà lúc này lại không thể không ngắt lời Lâm Giác: “Lão Tướng quân, chúng ta vẫn nên lên xe, trên đường nói chuyện đi.”

Lâm Giác gật đầu liên tục, mấy người bước vào xe ngựa, trước khi lên Diệp Khuynh đảo mắt qua, nhận ra là xe ngựa Đoạn phủ, thầm khen Đoạn Tu Văn thận trọng.

Lâm Đồng hành động vô cùng nhanh, hơn nữa đánh chìm toàn bộ thuyền nhỏ đồng thời chế tạo oanh động, cho nên việc nàng bị Lâm Đồng bắt đi có thể nói không ai biết, hiện tại ngồi xe ngựa Đoạn gia về, mọi chuyện sẽ hoàn hảo như chưa có gì xảy ra.

Bằng không lan truyền nàng ngồi xe ngựa Lâm gia từ quân doanh rồi đi thì sẽ thành chuyện lớn rồi.

Xe ngựa rộng mở, chính giữa đặt bàn vuông, bên trên có bàn cờ, nước trà điểm tâm, nhìn ra được người Đoạn gia rất biết hưởng thụ.

Diệp Khuynh chủ động nhắc ấm trà, rót cho hai người, việc nhỏ thế này nàng luôn tự mình làm, dễ dàng được ấn tượng tốt từ trường bối.

Lâm Giác uống một ngụm trà, tràn ngập hoài niệm: “Năm đó, tuổi chúng ta vẫn còn nhỏ, mấy đứa trẻ Diệp gia cộng thêm mấy đứa Lâm gia chúng ta luôn chơi đùa, truy đuổi với nhau, làm hỏng hết hoa non tổ mẫu mới trồng, tổ phụ giận dữ gọi hết đến, hỏi việc này ai làm ”

Đoạn Tu Văn lắc quạt, cười nói: “Trẻ con nghịch ngợm là chuyện bình thường, nhà vãn bối cũng thế.”

Lâm Giác lắc đầu: “Nhà người đều là người đọc sách, có bao nhiêu sức lực, tổ phụ ta năm đó được xưng lực tay hai ngàn cân, chẳng cần gây roi gì, một bàn tay đánh xuống, móng phải sưng cả ngày!”

Đoạn Tu Văn nở nụ cười: “Lời Lâm công sai rồi, nhà vãn bối tuy không thịnh hành đánh chửi, mà tổ phụ lại thích phạt chép sách, còn chép mấy thứ nhàn chán cực điểm.”

Diệp Khuynh tò mò hỏi: “Chép cái gì?”

Đoạn Tu Văn cười híp mắt nhìn nàng, miệng khẽ động, phun ra vài từ: “Nữ huấn, Nữ giới, Liệt nữ truyện —“

Diệp Khuynh: “...”

Lâm Giác cười lớn, “Tổ phụ người quả nhiên là người tuyệt diệu, biện pháp giết người không thấy máu cỡ này cũng chỉ có hấn nghĩ ra được.”

Đoạn Tu Văn cười, nhắc ấm trà, rót thêm cho Lâm Giác, thông minh hỏi: “Phía sau thế nào, có phải ngài chủ động đứng ra nhận tội?”

Lâm Giác nhướn mày, gian xảo nói: “Ta ra mặt làm gì, mấy tên Diệp gia đều lớn hơn ta! Ta chỉ cần đứng sau lưng bọn họ —“

Đoạn Tu Văn mỉm cười: “Xem ra ngài và tổ phụ vãn bối cũng tám lạng nửa cân.”

Lâm Giác không phản đối, tiếp tục nói: “Thật ra lúc đó rất sợ, cảm thấy bàn tay cỡ quạt hương bồ của tổ phụ sắp hạ xuống, kết quả cô tổ mẫu con đứng dậy.”

Lâm Giác nhìn Diệp Khuynh, Diệp Khuynh biết rõ tiền triển sau đó, mà phải giả bộ hiểu kỳ, trong lòng buồn cười hỏi: “Cô tổ mẫu làm gì ạ?”

Lâm Giác về mặt tự hào: “Nàng hỏi tổ phụ hai câu, câu thứ nhất, xung quanh hoa non có biển cảnh báo không được giẫm lên không? Câu thứ hai, trước đó có từng nói với trẻ con, cẩn thận hoa non?”

“Nàng tuy nhỏ tuổi lại nói lời chính nghĩa, về mặt ngay thẳng chính trực, lúc đó hỏi ghen tổ phụ, tổ phụ chuyển giận thành mừng, một tay ôm nàng vào lòng, liên tục khen tuổi nhỏ mà đã có tài đại tướng, bảo mọi người phải học tập —“

Giọng nói Lâm Giác ngừng bật, trên mặt lộ ra vài phần sầu não.

Diệp Khuynh dời mắt đi, tất nhiên biết vì sao Lâm Giác sầu não, lúc đó tổ phụ Lâm gia nói, muốn cưới nàng vào Lâm gia, còn nói mấy đứa tôn từ, cho

nàng tùy tiện chọn, tổ phụ của nàng lại cảm thấy vẫn còn nhỏ, nói giỡn thế thôi, chờ mấy đứa trẻ Lâm gia lớn lên chút, chọn đứa tốt nhất cho cháu gái mình.

Kết quả chờ nàng trưởng thành, một tờ thánh chỉ phải vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Quân Tử Hối

Đoạn Tu Văn cũng thấy bầu không khí không đúng, cười nói: “Còn một đoạn đường nữa, chi bằng vân bối cùng ngài hạ cờ.”

Lâm Giác lập tức tươi cười rạng rỡ: “Được, được, thường ngày ta thích nhất chơi cờ, đáng tiếc mấy đứa cháu chẳng đứa nào chịu chơi cùng!”

Diệp Khuynh nghĩ thầm, biệt hiệu của người là Hối quân tử, ai muốn chơi với người, vừa hối là hối tận mười bước, lần kinh khủng nhất trực tiếp hối đến tận lúc bắt đầu, còn không thừa nhận là vân cờ mới!

Đáng tiếc nàng không kịp ngăn cản Đoạn Tu Văn đã lấy cờ ra, Lâm Giác không chút khách khí cầm quân đen, dường như Lâm Giác có chút giống Diệp Khuynh, đại khai đại hợp, xung trận vô song, Đoạn Tu Văn vẫn con đường mưa phùn triền miên như trước, cho nên hai người chơi cờ khá giống trận đấu giữa Diệp Khuynh và Đoạn Tu Văn ngày đó.

Nửa trận đầu hạ cực nhanh, Lâm Giác vô cùng vui vẻ, khen ngợi không dứt: “Tiểu tử khá lắm!” “Hài tử ngoan! Ta mà có cháu gái nhất định sẽ gả cho người!”

Cứ thế cho đến trung cuộc, Lâm Giác gặp vấn đề y hệt Diệp Khuynh, một con đại long sắp bay vút lên không, cố tình bị mưa phùn kéo dài của Đoạn Tu Văn khóa chặt trên bàn cờ!

Lâm Giác nóng nảy: “Không được không được, vừa rồi ta đi nhầm, chúng ta đi lại!”

Diệp Khuynh trợn trắng mắt, người này đã bảy mươi tám mươi tuổi mà chẳng khác gì hồi nhỏ, đúng là không chút tiến bộ.

Mất thấy Đoạn Tu Văn tốt tính tùy ý Lâm Giác đi lại năm sáu bước, Diệp Khuynh biết, đây chỉ là bắt đầu, tiếp theo Lâm Giác sẽ đòi lui bước không ngừng.

Đối phó với người như thế chỉ có một cách, Diệp Khuynh duỗi tay, vừa chọn lựa quân cờ, vừa nhắc đi nhắc lại: “Không được không được, còn phải lấy thêm vài quân cờ nữa, bằng không vẫn không thắng được!”

Lâm Giác không phát hiện Diệp Khuynh cầm thêm hai quân, nhưng Đoạn Tu Văn thì có dụng ý khác liếc mắt nhìn Diệp Khuynh, trong lòng thầm than, biểu muội thật là từng giờ từng khắc đặt ta trong lòng, chơi cờ mà còn sợ ta thua trận.

Cứ thế, đại long của Lâm Giác vô cùng thâm hiểm, đi lại kiểu gì cũng không thành công, tính khí nổi lên, quấy tung bàn cờ, chán nản nói: “Không chơi nữa, ta thua!”

Diệp Khuynh vừa bức mình vừa buồn cười, Lâm Giác được gọi Hối quân tử chính vì người này tuy thích đi lại, nhưng thua chính là thua, thắng chính là thắng, cuối cùng vẫn sẽ thẳng thắn nhận thua, cho nên chơi cờ với Lâm Giác rất mệt mà không chán ghét!

Đoạn Tu Văn đặt quạt xếp trong tay sang bên, bắt đầu thu dọn bàn cờ, Diệp Khuynh giúp hắn, Đoạn Tu Văn liếc Lâm Giác ngồi nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh, giả bộ vô tình hỏi: “Đúng rồi, hôm nay Lâm tiểu Tướng quân mời biểu muội đến quân doanh vì việc gì?”

Diệp Khuynh hơi do dự, nghĩ đến ngày ấy biểu ca cùng cậu nói chuyện mật mờ không rõ ràng, không chừng Đoạn Tu Văn biết nhiều hơn, cho nên lặp lại từng lời Lâm Đồng nói, cuối cùng nàng nhẹ nhàng cất lời: “Mấy người tham gia quân ngũ cũng rất đáng thương, chúng ta không thể giúp bọn họ sao?”

Lâm Giác không biết từ lúc nào đã mở mắt ra, bình tĩnh nhìn Diệp Khuynh, một lúc lâu sau mới thở dài một hơi: “Con thật sự rất giống cô tổ mẫu con, nữ tử khác bị đánh rơi vào mặt chỉ sợ chỉ muốn rút gân lột ra tiểu tử hư đốn kia, làm sao sẽ lấy đại cục làm trọng! Thật đáng tiếc, con thật sự không suy nghĩ lại tiểu tử thói nhà ta sao?”

Tầm mắt Lâm Giác nóng rực, Diệp Khuynh dường như về lại năm đó, thiếu niên trẻ tuổi anh tuấn, tuy không nói lời nào mà ánh mắt luôn dõi theo bóng hình nàng.

Trong lúc Diệp Khuynh bồi hồi, Đoạn Tu Văn nhướn mày, mở miệng: “Việc này không dễ làm, lại nói tiếp, phụ thân cũng rất khó chịu, không biết Nhị Hoàng tử làm cách nào thuyết phục được một tên thủ hạ phụ thân tự tiện dâng sớ, khiến cả triều cho rằng phụ thân làm.”

Một câu nói đã giải thích rõ ràng, việc này không phải Đoạn Văn Bản chỉ đạo, tất nhiên không liên quan đến Đoạn gia.

Diệp Khuynh sững sốt, đến giờ nàng vẫn chưa biết hiện tại là tình huống gì, cất lời hỏi: “Rốt cuộc là dang dở gì mà có thể gạt hết quân công vài năm qua?”

Đoạn Tu Văn lại phe phẩy quạt, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Đồ thành.”

Diệp Khuynh há hốc mồm, hôm nay nàng thấy được vẻ mặt ngốc ngốc của Lâm Đồng sau khi uống say, trong lòng hơi xem nhẹ đối phương, không ngờ hóa ra hắn là một con người hung hãn, tàn nhẫn chân chính!

Đại Lương tự khoe đại quốc rộng lớn, nơi văn hóa phát triển, được xưng giáo hóa thể nhân, luôn căm thù tận xương việc đồ thành, cho rằng tổn hại thể diện đại quốc.

Lương Bình đế tại vị hơn mười năm, Thất Hoàng tử Cao Trị năng chinh thiện chiến, mở rộng quốc thổ cho Đại Lương, vốn danh tiếng cực cao, chỉ vì một lần đồ thành, bách quan ào ào buộc tội, địa vị xuống dốc không phanh.

Đúng là không dễ làm, Diệp Khuynh trầm tư thật lâu, bỗng dừng ngừng đầu, nhìn Lâm Giác: “Nếu văn bối giải quyết được vụ phiền toái này thay Lâm tiểu Tướng quân, có thể giải trừ hôn ước của văn bối không?”

Đoạn Tu Văn và Lâm Giác ghé mắt, vừa rồi Đoạn Tu Văn thấy Diệp Khuynh hỏi, hơn nữa chuyện này ồn ào khắp triều đình, nếu có tâm rất dễ hỏi ra, cho nên mới thuận miệng trả lời, căn bản không nghĩ tới Diệp Khuynh nghĩ ra biện pháp.

Lâm Giác không hiểu sao lại rất tin tưởng thiếu nữ cực gì giống cô nhân này, ông ngừng thở, nhìn Diệp Khuynh, “Con nói đi!”

Diệp Khuynh vẻ mặt ngưng trọng, nhấn rõ từng chữ: “Không ngại lấy lùi làm tiến.”

Còn chưa dứt lời, Đoạn Tu Văn đóng quạt xếp, cách một tiếng gõ vào lòng bàn tay: “Hay!”

Lâm Giác cũng giật mình: “Không tệ, lấy lùi làm tiến, không ngại làm triệt để hơn, ngày mai ta gọi tiểu tử thối kia chịu đòn nhận tội!”

Diệp Khuynh xấu xa nhắc nhở: “Cảnh mạn gai nên chọn cành to nhiều gai, mới tỏ rõ thành ý!”

Lâm Giác sững sốt, lấy lại tinh thần, cười ha ha: “Hài tử ngoan, cô nương tốt, để ý đến đại cục mà không quên tiểu tiết, ân oán rõ ràng, tốt lắm tốt lắm!”

Nói xong câu này, ông bỗng dừng thở dài: “Tiếc quá, tiếc quá, Lâm gia chúng ta đến cùng vẫn hữu duyên vô phận với nữ tử Diệp gia con!”

Ông lại tiếp tục vui vẻ, “Ha ha ha, ta sẽ chờ xem ngày tiểu tử hư thân nhà ta hồi hận!”

Diệp Khuynh chỉ cười không nói, thật ra kế sách này, nói trắng ra rất đơn giản, ý vào sự hiểu biết của nàng với Hiền Khánh đế, Hiền Khánh đế làm người trọng tình nghĩa, nhớ tình cố tri, năm xưa khôn khôn, sau này phát đạt, mấy lão nhân năm đó từng giúp đỡ hắn đều thăng chức rất nhanh.

Nếu Lâm Đồng cứ nhấn mạnh công lao mình lớn bao nhiêu, rất dễ khiến hắn thấy phản cảm, lấy lùi làm tiến, không nói mình có bao nhiêu công lao, chỉ nói mình mang bao nhiêu tội, không cần nghĩ thêm gì, trực tiếp thuật lại những lời nói với Diệp Khuynh ở quán doanh, tất sẽ đã động thánh tâm.

Cục diện bế tắc trở nên dễ dàng giải quyết.

Ba người lại mưu đồ một lượt, sửa sang lại những lời ngày mai Lâm Đồng nói trên điện, Lâm Giác hiểu rõ tình huống, ông chủ trì, Đoạn Tu Văn phụ trách sửa lại giọng điệu cùng tăng giảm từ ngữ, mà Diệp Khuynh, thỉnh thoảng có lời kinh người, làm hai nam nhân có cảm giác mới mẻ.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Nhị Ca Tặng Cho Tỷ!

“Kêu bọn Vương Lão Tam, Phó Đông đội Lâm Đồng nói được một nửa thì sấm cung, nhớ nhất định không được mang theo vũ khí!”

“Đúng rồi, chung thân đại sự của Phó Đông phòng chừng có thể thuận tiện giải quyết luôn!”

Phàm là Hoàng đế đều thích loạn điểm uyên ương.

“Nếu có người quen ở Cẩm Vệ quân, khi Lâm Đồng nói xong không ngại bảo bọn họ cùng nhau quỳ xuống, hô lên, bảo vệ Đại Lương ta, trăm chiến không hối!”

Mắt Lâm Giác và Đoạn Tu Văn càng lúc càng sáng, Lâm Giác khen ngợi: “Làm thế, thánh thượng tất sẽ long tâm đại duyệt!”

Diệp Khuynh nghĩ thầm, toàn mấy thứ năm đó nàng chơi chán thừa lại, khẩu hiệu còn là do nàng nghĩ ra kia!

Ba người thương nghị xong xuôi, xe ngựa cũng đến trước biệt viện Đoạn gia, Đoạn Tu Văn và Diệp Khuynh bước xuống, xa phu trực tiếp quay đầu, chờ Lâm Giác về quân doanh.

Trước khi đi, Lâm Giác bỏ lại một câu: “Hải tử ngoan, ngày mai chờ tin tốt đi, chuyện của con cũng cùng giải quyết luôn!”

Diệp Khuynh vui mừng trong lòng, dù thế nào, sau khi xảy ra sự việc kia, nàng và Lâm Đồng thành một đôi sẽ không phải là lựa chọn tốt.

Đạo lý rất đơn giản, nếu nàng gả cho Lâm Đồng, chỉ cần thấy vợ chồng bọn họ xuất hiện, mọi người sẽ nhắc tới vụ nàng đại náo Lâm phủ, Lâm Đồng lại đánh roi vào mặt nàng, tiếp theo là chuyện từ hôn mất mặt.

Nếu hai người tách ra, thời gian lâu dài, chuyện mới mẻ trong Kinh nhiều như vậy, mọi người rất nhanh sẽ quên đi.

Diệp Khuynh đi theo sau Đoạn Tu Văn vào đại sảnh, thấy Đoạn Tu Nguyên một tay ôm Đoạn Mạn Nương, một tay cầm truyện cổ tích, đọc đều đều, Đoạn Mạn Nương hai mắt đỏ như thỏ, rõ ràng sắp không mở nổi mà vẫn thỉnh thoảng rì rầm một tiếng bảo Đoạn Tu Nguyên đừng ngừng lại.

Diệp Khuynh biết bọn họ đang chờ mình, trong lòng cảm động, tiến lên một bước, cẩn thận tiếp nhận Đoạn Mạn Nương trong tay Đoạn Tu Nguyên, Đoạn Mạn Nương cố sức mở mắt ra, thấy Diệp Khuynh, mềm mại gọi: “Tỷ tỷ”, sau đó lập tức nhắm mắt, rất nhanh vang lên tiếng ngáy nhỏ.

Diệp Khuynh chỉ chỉ Đoạn Mạn Nương trong lòng, làm khẩu hình với Đoạn Tu Văn: “Ta mang Mạn Nương đi ngủ.”

Đoạn Tu Văn gật đầu, lại chỉ nha hoàn đi theo, Diệp Khuynh ôm Đoạn Mạn Nương vào nội viện, biệt viện tuy hơi đơn sơ mà quét dọn rất sạch sẽ, Diệp Khuynh mệt mỏi cả ngày, thật sự buồn ngủ, cầm khăn lông lau tay lau mặt cho Đoạn Mạn Nương, lại tự thu dọn bản thân, gấp dài lên giường.

Một đêm mộng đẹp, sáng sớm, Diệp Khuynh nghe thấy tiếng cười khanh khách bên tai, tiếp theo bàn tay nhỏ bé duỗi đến chọc vào sườn nàng, Diệp Khuynh nhắm mắt, phối hợp né sang bên cạnh, vì thế tiếng cười mềm mại của tiểu cô nương càng thêm lạnh lạnh.

Hai người chơi trò tỷ chạy muối đuổi một lúc, Diệp Khuynh trong lòng ghi nhớ lời Lâm Giác hứa hẹn tối qua, nhanh chóng giúp Đoạn Mạn Nương nửa mặt, tùy tiện dùng điểm tâm rồi lên xe ngựa với huynh đệ Đoạn gia.

Bước vào Đoạn phủ, quân sự lập tức lên đón, khuôn mặt tươi cười: “Trước khi đi lão gia phân phó, hôm nay khỏi cần thỉnh an phu nhân.”

Diệp Khuynh buồn cười, nghĩ thầm, xem ra đêm qua cậu mợ chiến đấu kịch liệt, cậu hồi xuân, mợ bị ép buộc không xuống giường nổi.

Chờ Phó thị đi ra mặt trời đã đứng bóng, thấy bà sắc mặt hồng nhuận như hải đường mới ngủ dậy, Diệp Khuynh cũng mừng cho bà, có đôi khi, nữ nhân phải cần nam nhân làm dễ chịu.

Năm đó toàn bộ phi tần trong Hoàng cung, bao gồm cả Lệ phi được Lương Bình đế sủng hạnh nhiều nhất, sắc mặt không một mỹ nhân nào so được với Cửu Công chúa nuôi nửa phủ trai lơ!

Diệp Khuynh biết nữ nhân rất thẹn thùng ở phương diện này, không nói đến tình cảnh tối qua, mà mở miệng nói đến công việc cần làm vào ngày giỗ mẫu thân, Phó thị đáp ứng hết, mọi việc hiển tế cứ để bà xử lý.

Diệp Khuynh nở nụ cười: “Tuy con không tiện ra mặt mà bạc vẫn là có, mợ chó chối từ, chung quy không thể để người ta nói ngày giỗ mẫu thân còn cần nhà mẹ đẻ xử lý!”

Lúc này Phó thị mới ngừng lời, Diệp Khuynh lại nói đã hai ngày trôi qua, nên trở về, Phó thị kéo tay nàng có chút lưu luyến, đưa tiễn đến tận cửa lớn, sai người chuẩn bị rất nhiều lễ vật, ngay cả bình Nhuyễn hương cao Bình Dương Công chúa tặng cũng trong số đó!

Diệp Khuynh cười nhiều đến cứng cả cằm, lại hàn huyên vài câu, nhanh chóng giao bé con Đoạn Mạn Nương trong tay cho Phó thị, tiểu nha đầu này thật sự rất nặng!

Đoạn Mạn Nương chớp chớp mắt, rồi rầm nửa ngày mới mở miệng: “Tỷ tỷ, muội rất thích tỷ, cơ mà Đại ca vẫn không thể tặng cho tỷ đâu —”

Diệp Khuynh ngạc nhiên, Đoạn Mạn Nương ưỡn ngực, vẻ mặt tự hào: “Mạn Nương lớn lên sẽ làm tân nương của Đại ca!”

Diệp Khuynh cười lớn, gật đầu liên tục: “Vậy tốt lắm, đến lúc đó tỷ tỷ sẽ thêm trang cho muội, yên tâm đi!”

Đoạn Mạn Nương thò người qua, bẹp một cái hôn lên mặt Diệp Khuynh, cười hi hi: “Muội nghĩ ra rồi, muội gả cho Đại ca, thì Nhị ca tặng cho tỷ là xong!”

Diệp Khuynh: “...”

Xung quanh đều là hạ nhân thân tín Phó thị, nghe vậy phì cười, Phó thị bên cạnh vừa bực mình vừa buồn cười, vỗ vào mông Đoạn Mạn Nương, quát: “Người tiểu hài tử bé tí bé teo, suốt ngày nói vớ vẩn gì thế! Được rồi được rồi, nhanh về phòng cho ta, đừng đứng chỗ này dọa người!”

Lại vẫy tay với Diệp Khuynh, tiếp tục dạy dỗ nữ nhi, Diệp Khuynh nhin cười, xoay người lên xe.

Nàng ngồi xuống, cả người thoải mái, lần này từ nhà cậu trở về nàng không còn lẻ loi một mình, xảy ra chuyện gì, phủ Đoạn đại Học sĩ luôn là chỗ dựa cho nàng.

Huống chi, từ việc Đoạn Tu Văn nhanh như vậy đã dẫn Lâm Giác đến tìm nàng có thể thấy biểu ca tương đối đáng tin, Đoạn Tu Văn trẻ tuổi lại có năng lực, núi dựa này có thể ăn đến nửa đời sau khỏi lo.

Diệp Khuynh về tới phủ Định Quốc công, trở lại Phủ Dung cư của mình, thay quần áo, rửa mặt chải đầu lập tức đi gặp Diệp lão Thái quân.

Diệp lão Thái quân bên kia như thường ngày vẫn là một phòng toàn người, kể mẫu Từ thị và Nhị thẩm Trương thị đều ở đây, còn có hai đường muội và một đường đệ nhỏ tuổi.

Đầu tiên Diệp Khuynh hành đại lễ với Diệp lão Thái quân, Từ thị cùng Trương thị có chút mất tự nhiên.

Ai chẳng biết con dâu là người ngoài, ở nhà dòng dõi như phủ Định Quốc công càng thêm chú trọng lễ giáo, ví dụ đơn giản nhất, lúc ăn cơm, Diệp lão Thái quân, Diệp Khuynh và hai đường muội, chỉ cần họ Diệp là được ngồi xuống ăn, mà Trương thị cùng Từ thị thì phải đứng bên hầu hạ.

Nhà hai người tuy kém phủ Quốc công, nhưng cũng đều có dòng dõi, hiểu quy củ, lúc ở nhà làm cô nương đều như vậy.

Mà kiểu không coi ai ra gì như Diệp Khuynh đúng là chưa từng thấy qua, trước nay cô nương này thỉnh an lão Thái quân xong thì lập tức ngồi xuống, đừng nói ân cần thăm hỏi, thường cho người một ánh mắt đã là phúc khí tu luyện tám đời!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Làm Người Làm Như Thế

Diệp Khuynh hành lễ với Diệp lão Thái quân xong, đứng lên, nha hoàn lấy đệm gấm dưới đầu gối nàng đi, Diệp khuynh xoay người, đầu tiên nhẹ nhàng cúi đầu hướng về kẻ mẫu Từ thị, ân cần thăm hỏi: “Gần đây thái thái có khỏe không, đệ đệ vẫn ngoan chứ?”

Từ thị ngây ngẩn cả người, tiếp theo Diệp Khuynh thi lễ với thím Trương thị, “Thím thì sao? Trong phủ nhiều việc phức tạp, nên lấy thân thể làm trọng.”

Từ thị cũng sững sốt, thiếu nữ ý cười trong suốt trước mắt vẫn là thiên kim quý nữ mất cao hơn đình nhà mình sao?!

Diệp Khuynh mỉm cười, nói thật, mấy ngày đầu lúc nàng mới trở thành Diệp Khuynh có chút khó thích ứng với thân phận mới, tuy thân phận Diệp Khuynh rất cao, nhưng so với Hoàng hậu thì vẫn kém không biết bao nhiêu bậc.

Ít nhất toàn bộ phu nhân thái thái Lương Kinh, bao gồm cả lão tổ tông các phủ công hầu bá, không một ai có tư cách để Diệp Khuynh quỳ gối.

Nhưng mà dạo một vòng ở Đoạn gia nhà cậu, lại trải qua vụ việc Lâm Đồng, Diệp Khuynh rốt cuộc điều chỉnh xong tâm tình, tự nhiên chào hỏi các trưởng bối trong nhà.

Dù Trương thị, Từ thị làm việc thế nào, nàng làm văn bối không thể có chỗ nào thất lễ!

Như Diệp Khuynh, một cô nương hoàng hoa khuê nữ chưa gả, thường ngày rất ít cơ hội ra ngoài xã giao, hơn nữa phần lớn lui tới với các nữ hài cùng tuổi, các phu nhân thái thái khác nếu muốn biết phẩm hạnh nàng, tất nhiên phải dò hỏi từ Từ thị và Trương thị, cho nên lời bình của hai người kia, thật ra rất quan trọng với nàng.

Ít nhất ngoài mặt, Diệp Khuynh tuyệt đối không thể để người khác bắt được nhược điểm.

Diệp Khuynh chủ động làm thân quá mức rung động, thậm chí Trương thị và Từ thị đều chưa lấy lại tinh thần, mà Diệp lão Thái quân ngồi trên thì bắt đầu phát tác tính khí, bà tùy tiện cầm cây gậy lưng bên cạnh, quăng về phía hai cháu gái khác, mắng: “Quy củ học cho chó ăn rồi hả, nhìn tỷ tỷ các người làm thế nào! Còn không biết văn an Trường tỷ!”

Hai đường muội Diệp Vân, Diệp Như bắt mất bầu môi, không tình nguyện bước lên, lần lượt hành lễ với Diệp Khuynh, Diệp Khuynh cười mỉm, theo nàng thấy đây chỉ là hai tiểu bối, nàng còn chưa đến mức so đo với hai tiểu bối, có điều bầu không khí Diệp gia xác thực phải sửa lại!

Nói đến cùng căn nguyên vẫn ở Diệp Khuynh, nàng thượng bất chính, hai đường muội hạ tất loạn là đương nhiên!

Như lần trước, cô cô Diệp Quý phi tặng tráp cung hoa từ trong cung cho vài cháu gái, bởi vì Diệp Khuynh đi phủ Hộ Quốc Tướng quân không ở nhà, hai đường muội chọn trước, kết quả nàng ghét bỏ số còn lại!

Trong nhà mỗi quý làm quần áo mới cũng vậy, Diệp Khuynh luôn chọn quần áo chất liệu trước, bộ nàng nhìn trúng phải là độc nhất, hai đường muội không được phép làm giống, độc tài cực điểm!

Bất luận không thích nàng ra sao, thực tế hai đường muội cô ý vô tình đều học Diệp Khuynh, một thiên kim quý nữ được tùy ý làm bậy, quả thật có tư cách khiến người khác đổ kị.

Diệp Khuynh cầm lấy tay hai đường muội, ý cười dịu dàng: “Vừa khéo, từ chỗ mẹ về, tỷ cầm theo ít lễ vật cho hai muội muội.”

Diện mạo Diệp Vân cùng Diệp Như là điển hình Diệp gia, mày rậm, mắt to, ngũ quan đoan chính, bởi vì nhỏ tuổi có thể nói thanh tú đáng yêu, mà không thể coi đặc biệt xinh đẹp.

Da Diệp Vân trắng hơn, còn vóc người Diệp Như cao gầy, sở thích hai đứa cũng trái ngược hoàn toàn, Diệp Vân thích thơ từ tranh chữ, Diệp Như thích cưỡi ngựa săn bắn.

Hai người nghe thấy Diệp Khuynh nói có lễ vật cho các nàng đều nhúng mày, trước kia Diệp Khuynh tuy khinh thường Trương thị, mà vẫn thỉnh thoảng chiếu cố hai đường muội một chút.

Gọi là chiếu cố thực ra lấy mấy đồ nàng không thích làm lễ vật cho Diệp Vân Diệp Như thôi.

Bởi vì Diệp Khuynh là đích tôn đích nữ, cơ hội tiến cung hơn các nàng nhiều, cô cô Diệp Quý phi ban cho gì đó, Diệp Khuynh chọn trước, số còn lại mới thuộc về hai đường muội.

Tình huống như vậy, cho dù được thứ gì tốt cũng chỉ đồ thừa của Diệp Khuynh, đều là quý nữ phủ Quốc công, ai vui mừng cho nổi!

Diệp Khuynh nhìn thấu tâm tư hai đường muội nhưng không vạch trần, nói thật ra, nàng một đường thẳng chức từ Thái tử phi đến Hoàng hậu, Hoàng Thái hậu, không biết bao nhiêu thứ tốt chảy qua tay nàng, tùy tiện để lại vài món cũng khiến vốn riêng Diệp Khuynh phong phú hơn nhiều những người đồng lứa, chọn bừa chút lễ vật đi phủ Đại Học sĩ đủ để dỗ người Đoan gia vui mừng.

Đối với ngoại vật, nàng quả thật không để vào mắt.

Diệp Khuynh vẫy tay với Phi Thúy cách đó không xa, Phi Thúy ôm hai tráp gỗ, chần chờ cọ xát mãi mới đi lên, nhìn bàn tay Diệp Khuynh vươn ra, do dự, cuối cùng đánh bạo nhỏ giọng hỏi: “Cô nương, thật sự phải cho Tam cô nương Tứ cô nương tranh chữ của tiểu Đoan Trạng Nguyên sao?”

Diệp Khuynh buồn cười xem tiểu thị nữ nước mắt lưng tròng, vẻ mặt đau lòng không nở buông, giờ tay gõ vào trán nàng, “Bướng bỉnh, còn không lấy ra!”

Diệp Vân Diệp Như bên cạnh đã ngây người, nhìn nhau như mộng du, vừa rồi không nghe lầm chứ? Tranh chữ của tiểu Đoan Trạng Nguyên?!

Ngay cả Từ thị cùng Trương thị cũng động tâm, hai phụ nhân tha thiết ngóng trông hộp gỗ Phi Thúy không tình nguyện giao vào tay Diệp Khuynh.

Khắp phòng người duy nhất có thể duy trì trấn định chỉ có mỗi Diệp lão Thái quân, bà nhún mày oán trách: “Tiểu Đoan Trạng Nguyên tuy là thân thích, mà chung quy vẫn quy về ngoại nam, thơ họa tự con giữ lại thưởng thức thì thôi, sao có thể đem tặng hai muội muội!”

Trương thị như bừng tỉnh trong mộng, vội vàng chạy đến, khẩn cấp nói: “Đúng rồi đúng rồi, vẫn nên để mẫu thân bảo quản hộ hai đứa đi!”

Diệp Như tay mát lạnh lẹ cụp một cái vào tay, Diệp Vân chậm nửa nhịp chỉ có thể ai oán trừng Trương thị, “Mẫu thân, đây là lễ vật tỷ tỷ tặng nữ nhi, mẫu thân không biết xấu hổ cứ thế đến cướp là sao!”

Trương thị đỏ mặt, tay lại cầm chắc hơn: “Ta đây là thay mấy đứa bảo quản trước! Như Nương, mau giao cho mẹ!”

Diệp Khuynh xem ba mẹ con lờ lờ qua tiếng lại, yên lặng cười, Đoan biểu ca quả nhiên nổi danh toàn Kinh, chỉ cần là nữ tử thì hoàn toàn không thể thoát khỏi mị lực hẳn.

Diệp Khuynh ho nhẹ hai tiếng, buồn cười chen lời: “Tuy là tranh chữ của biểu ca, mà hai vị muội muội giữ lại cũng không sao.”

Nàng vừa dứt lời Diệp Vân Diệp Như cười tươi như hoa, đồng thời có chút tò mò, rốt cuộc là tranh chữ gì mà tránh được nghi ngờ nam nữ tự tiện trao nhận.

Diệp Như vẫn thấy lo lắng, cẩn thận lùi ra sau mới mở tráp gỗ trong tay ra, quả nhiên là một xấp giấy, chữ viết thanh tú uyển chuyển, đường nét cứng cáp giống như cảnh thương tùng, mang theo luồng sinh cơ bừng bừng.

Diệp Vân không biết từ lúc nào lặng yên ra phía sau Diệp Như, kiễng chân ngó vài lần, lập tức kêu lên: “Là tranh chữ của tiểu Đoan Trạng Nguyên, quả

thật là chữ chàng!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Ai Cũng Có Phần, Mọi Người Cùng Vui

Diệp Như cuồng quít lùi lại vài bước mới kinh hồn quay đầu lại, trừng mắt Diệp Vân: “Tam tỷ, tỷ định hù chết muội à!”

Diệp Vân nhú mày, vẫy tay gọi: “Muội lại đây đã, ta nhìn lại xem sao, hình như ta nhìn lầm thì phải.”

Diệp Như nửa tin nửa ngờ lại gần, cuối cùng dừng tại chỗ cách Diệp Vân nửa bước không chịu động đậy nữa, chỉ giơ tráp để Diệp Vân ngó vào xem.

Diệp Vân mặc kệ, vội vàng nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng, lần này nàng xem thật cẩn thận, sắc mặt kỳ quái, quay đầu nhìn Diệp Khuynh bên cạnh: “Tỷ tỷ, đây là?”

Diệp Khuynh mỉm cười gật đầu: “Không sai, đúng là Nữ giới.”

Khỏi cần nói nhiều, toàn bộ là bản thảo Đoạn Tu Văn bị Đoạn Đại Học sĩ bắt chép phạt lúc còn nhỏ, lúc Diệp Khuynh từ Đoạn gia trở về cố ý tìm mợ Phó thị xin hai phần, đem về tặng cho hai đường muội, quả nhiên các nàng yêu thích không buông.

Vì thế mọi người cùng vui, Diệp lão Thái quân thả lỏng, nhìn Diệp Khuynh càng thêm từ ái: “Khó được con có tâm, còn cầu biểu ca viết mấy thứ này, đã là Nữ giới thì hai đứa nhận lấy đi!”

Diệp Vân Diệp Như tuy cảm thấy tiểu Đoạn Trọng Nguyên viết thứ này có chút kỳ quái, không tuyệt diệu như thơ họa nhưng cũng phần khởi vô cùng nhận lấy, chung quy là chữ của tiểu Đoạn Trọng Nguyên, có thể diện hơn cả trang sức, quần áo mới gì đó, lần sau khuê mật tụ hội đủ để kiêu ngạo cả phòng!

Hai người dè dặt cẩn thận cất đi.

Diệp Khuynh nhìn Trương thị cùng Từ thị không vui, khẽ cười, “Mẫu thân và thím cũng có lẽ vật.”

Diệp Khuynh vẫy tay, lần này đổi thành Trần Châu không thoải mái, cũng chần chừ cọ xát mãi không chịu tiến lên, Từ thị và Trương thị nhìn nhau, trong lòng đồng thời nghĩ, không biết là thứ tốt gì?

Diệp Khuynh trừng mắt Trần Châu, người sau mới cọ từng bước nhỏ đi đến, Diệp Khuynh mở tráp trong tay nàng, là vài bộ quần áo trẻ con, có yếm ngũ phúc, áo ngắn vừa thân, nhìn qua cái lớn cái nhỏ, nửa mới nửa cũ.

Trước tiên Diệp Khuynh lấy yếm ra, đưa đến trước mặt kẻ mẫu Từ thị: “Đây là đồ biểu ca Đoạn gia mặc hồi nhỏ, chờ phu nhân sinh, hẳn sẽ dùng đến.”

Từ thị mở cờ trong bụng, run run lấy qua, Diệp Khuynh cầm hai bộ quần áo nhỏ đưa tới trước mặt Trương thị, “Bộ này cũng là Đoạn biểu ca dùng hồi nhỏ, do mợ may từng đường châm mũi khâu, nếu không ghét bỏ, mợ có thể cho Lục đường đệ mặc, nói không chừng Diệp gia chúng ta sẽ ra một Trọng Nguyên!”

Trương thị vui mừng quá đổi, cầm qua, liên tục nói: “Không ghét bỏ không ghét bỏ, thím cầu còn không được!”

Diệp Khuynh mỉm cười nhìn các nàng, trong lòng khó giấu nổi đắc ý, chỉ là chút đồ cũ mà dễ dàng làm mọi người vui mừng, tốt hơn nhiều so với tặng vàng bạc châu báu.

Nói đi phải nói lại, Diệp Khuynh cũng chỉ chú trọng chữ khéo, hiện giờ Đại Lương có tập tục, vẫn là được lưu truyền từ chỗ đương kim Hiền Khánh đế tới nay.

Bình thường đưa nhỏ nhà phú quý tuyệt đối không dùng đồ cũ người khác, nhất là Hoàng cung, năm đó đừng nói đồ cũ, cho dù mới toanh người khác đưa tới các phi tần cũng không dám cho đưa nhỏ của mình mặc.

Mà các phi tần trong cung lại nhân vô cùng, cho dù mỹ nhân tài tử phân vị thấp nhất cũng có ba năm người hầu hạ, thấy phi tần khác sinh quý tử đều thích tặng quần áo, vừa tiết kiệm tiền lại tự tay làm biểu hiện ra thành ý.

Tích lũy lâu, trong cung tồn không ít quần áo mới làm mà không ai dám mặc, Diệp Khuynh thấy lãng phí, gọi người sửa sang, giặt sạch sẽ, sau đó ban cho tôn thất hoàng thân.

Hiền Khánh để vì phụ thân liên lụy nên lúc trẻ chịu không ít khổ sở, khi khó khăn nhất quần áo còn phải chấp vá, Diệp Khuynh sai người đưa quần áo tới, làm sao ghét bỏ, chỉ giặt qua rồi trực tiếp mặc luôn.

Hắn đúng là mặc quần áo mấy vị nương nương tự tay làm lớn lên, đợi sau khi đăng cơ việc này cứ thế lưu truyền ra ngoài.

Rất nhanh, các nhà quyền quý Đại Lương bắt đầu lưu hành truyền thống, khi đứa nhỏ sinh ra, mời một vị phu nhân thân phận địa vị đủ cao làm một bộ y phục nhỏ xem như quà mừng.

Dần dần tập tục này phát triển rộng, không giới hạn ở phu nhân có địa vị tự tay chế tác, mà biến thành mặc đồ cũ của thiếu niên có tiền đồ, nói rằng càng có hiệu quả hơn, mặc lấy may.

Như đồ cũ tiểu Đoạn Trọng Nguyên hồi nhỏ, quả thật đắt giá không ngờ.

Diệp Khuynh dỗ một phòng nữ nhân vui tươi hơn hờ, Diệp lão Thái quân ngồi trên tháp quý phi hai mắt uơn ướn, hai nàng dâu giấu giếm tâm cơ, vài cháu gái bằng mặt không bằng lòng, đã bao lâu rồi bà chưa từng thấy cảnh tượng hòa thuận vui vẻ thế này?!

Người già đi, răng không tốt, ăn không thấy hương vị, quần áo mặc trên người chẳng thấy đẹp, ngủ cũng dễ tỉnh giấc, còn ao ước điều gì ngoài việc con cháu cả sảnh đường hầu hạ dưới gối!

Diệp lão Thái Quân cố gắng mở to mắt mới áp chế được xúc động, bà cố ý hàm hừ chỉ trích: “Tổ mẫu thường ngày thương không nguoi! Mẫu thân, thím, cả hai muội muội đều có lễ vật, mỗi tổ mẫu không!”

Diệp Khuynh cười nhẹ, nâng làn váy, như một đám mây bay đến bên người Diệp lão Thái quân, ôm lấy tay bà: “Có quên ai cũng không thể quên tổ mẫu ngài!”

Lời này là thật, năm đó Diệp Khuynh đối xử thật tốt với em dâu này, phàm là có đồ tốt đều phân một phần cho Diệp lão Thái quân.

Lần này Diệp Khuynh không gọi Phi Thúy Trân Châu đi lên, mà từ bên hông lấy một bình sứ tinh xảo, mở nắp, quẹt qua mũi Diệp lão Thái quân: “Ngài ngửi thử xem, là thứ tốt đúng không?”

Diệp lão Thái quân kiến thức rộng rãi, đương nhiên lập tức ngửi ra lọ Nhuyễn hương cao, bà cảm qua, ngạc nhiên:

“Cô cô con thật hào phóng với con, thứ này mà cũng rộng rãi đem thưởng.”

Thứ này quả thật rất quý hiếm, Diệp Quý phi không có bao nhiêu, Diệp lão Thái quân cũng đã lâu không dùng.

Diệp Khuynh vội chen lời: “Cái này không phải cô cô cho đâu, là con tự mình hiếu kính ngài đấy!”

Nếu nàng không nhanh giải thích, chút hảo cảm vừa mới bồi dưỡng với các nữ quyến trong nhà phỏng chừng chẳng còn chút nào, bất cứ hoàn cảnh ra sao, ăn mảnh luôn bị ghi hận.

Giống như Lương Bình đế, lúc ban đầu hắn không hiểu đạo lý này, hắn thích ai cứ thoải mái ban tặng lễ vật, hương liệu phiên bang tiến cống, tợ tựa Giang Nam đưa tới, đều là tân hoan mới sùng ái chọn trước.

Mỗi lần đều khiến tân sủng trở thành bia ngắm tên, không biết sao bao nhiêu lần Lương Bình đế mới học ngoan, tặng đồ biết tìm có, sinh nhật, lễ tết chẳng hạn, mà còn không được ban quá nhiều. Nhất là cho Tứ Đại cung phi càng thêm mưa móc quân ân.

Không sợ thiếu chỉ sợ không đều, mọi người đều như thế, Diệp Khuynh sớm hiểu rõ đạo lý này!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Lâm Động Từ Hôn

Mấy phụ nhân vô cùng vui vẻ, Từ thị cùng Trương thị ngắm y phục nhỏ trong tay, liên tục khen đường may khéo léo, thêu công tinh xảo, mà Diệp Như Diệp Vân chụm đầu nghiên cứu Nữ giới trong tay, cả phòng hòa thuận vui vẻ.

Diệp Khuynh thì ngồi bên người Diệp lão Thái quân, đặc biệt chọn những lời Diệp lão Thái quân thấy hứng thú để nói, dỗ Diệp lão Thái quân thoải mái: “Chờ phu nhân sinh, gọi mấy huynh đệ tỷ muội đến, ngài an vị chính giữa, chúng con lại mời họa sĩ vẽ lại, đặt tên bức họa là chúng tình phùng nguyệt!”

Diệp lão Thái quân bật cười, gõ đầu Diệp Khuynh: “Lại lấy lão thái bà ra làm trò cười, có thấy ánh trăng nào già thế này chưa!”

Diệp Vân gần đó cười tháu lại gần: “Con thấy, chỉ bằng chúng ta mặc y phục đủ các màu cho đặc biệt, làm bức bảy sắc cầu vồng luôn!”

Diệp Như bĩu môi, “Vây tỷ muốn mặc đồ cười ngửa!”

Diệp Vân trừng nằng, lão Tứ chính là thiếu ánh mắt, đầu thẳng tung, Diệp Khuynh ý cười ngâm ngâm chen lời: “Tỷ thấy, đến lúc đó cho một mình muội mặc bộ cười ngửa bảy sắc cầu vồng, xem muội có dám mặc không!”

Cả phòng cười vang, Diệp Như cắn môi, uể oải: “Các tỷ chỉ biết bắt nạt muội! Rõ ràng muội nhỏ nhất mà chẳng thấy nhường gì cả!”

Lần này ngay cả Diệp lão Thái quân cũng không nhịn được, duỗi ngón tay đẩy đầu Diệp Như lắc tới lắc lui: “Nhìn xem, ý vào mình nhỏ tuổi bắt nạt lại người ta kia!”

Các nha hoàn con dâu quay đầu đi cười trộm, cả phòng tiếng cười không ngừng, Diệp Khuynh xem hai đường muội, tâm tình tốt lắm, chung quy là người một nhà, nói nói cười cười, có gì không vui rất dễ dàng bỏ qua.

Đang vui vẻ thì một giọng nói hoang mang rối loạn truyền vào: “Mẫu thân, mẫu thân! Không tốt rồi!”

Tiếng cười ngừng bật, mọi người đồng thời nhìn ra ngoài, Nhị thúc Diệp Khuynh, Diệp Thịnh Hoài kinh hoảng chạy vào, Diệp lão Thái quân mặt trầm xuống: “Con với cháu gái người đều ở đây, còn ra đáng trường bối không hả!”

Diệp Thịnh Hoài lấy tay áo lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt sốt ruột: “Mẫu thân, Lâm Đồng gia lên triều, trước mặt văn võ bá quan, đưa ra mong muốn giải trừ hôn ước với Đại cô nương, Hoàng thượng đã ân chuẩn!”

Diệp lão Thái quân cả người lung lay, suýt nữa ngã quỵ trên giường, Diệp Khuynh vội đỡ lấy bà, Diệp lão Thái quân run rẩy chỉ vào Diệp Thịnh Hoài, tức phát run: “Người, người nói gì, lặp lại lần nữa!”

Diệp Thịnh Hoài mở miệng đang định thuật lại thì có giọng nam hơi trầm thấp ngắt lời ông: “Nhị đệ, đừng vội nói bậy!”

Diệp Khuynh nhìn theo tiếng nói, ngoài cửa xuất hiện một nam nhân mặc triều phục Quốc công Nhất phẩm, khuôn mặt thon dài, lông mày bay xéo giương cao, không gian tự uy, trông mắt tối như mực đảo qua phòng, mấy người phụ nhân lập tức đứng lên, ào ào hành lễ:

“Lão gia!” “Đại bá!” “Bá phụ!”

Diệp Khuynh ngăn người, đây là phụ thân tiện nghi của thân thể này, cũng là người cháu nàng chưa từng gặp mặt.

Cha huynh Diệp Khuynh toàn bộ chết trận, chỉ để lại ấu đệ, thân thể không tốt, bởi vậy nàng kỳ vọng rất cao với đứa nhỏ thứ nhất của đệ đệ, chữ Thịnh trong tên lót đồng lứa này chính do nàng tự mình đặt, ý chỉ hưng thịnh, nhân đình hưng thịnh, gia tộc hưng thịnh.

Người cháu này cũng không làm nàng thất vọng, tuổi nhỏ mà thành thạo, làm việc kết cấu, ban đầu nàng còn thấy quái lạ tại sao Diệp phủ loạn thành thế này.

Hôm nay gặp mặt Diệp Thịnh Quảng, trong nháy mắt Diệp Khuynh hiểu được, Diệp Thịnh Hoài chỉ là tên hề nhảy nhót, một mình lung tung diễn trò thôi, quyền to phủ Định Quốc công vẫn nằm trong tay Diệp Thịnh Quảng.

Diệp Thịnh Quảng nhàn nhạt đáp vài câu, đi đến trước mặt Diệp lão Thái quân, cung kính thi lễ, Diệp Thịnh Hoài mới bắt giác nhớ ra, học theo hành lễ, rồi khẩn cấp muốn nói, mà Diệp Thịnh Quảng đảo mắt qua, ông lập tức ngậm miệng.

Tiếp theo Diệp Thịnh Quảng lại nhìn về phía Diệp Khuynh, Diệp Khuynh phản ứng chậm nửa nhịp, cho đến khi Diệp Thịnh Quảng hơi mất kiên nhẫn nhíu mày, mới bừng tỉnh đứng dậy, cung kính hành lễ: “Phụ thân vạn phúc, Nhị thúc mạnh khỏe.”

Diệp Thịnh Quảng lúc này mới vừa lòng gật đầu, bên kia Diệp lão Thái quân cũng bình tĩnh lại, con cả như định hải thần châm, thấy không giống đã xảy ra chuyện.

Nha hoàn nàng dâu xung quanh có ánh mắt đều lui ra ngoài, cả phòng chỉ còn lại người Diệp gia.

Diệp lão Thái quân hỏi Diệp Thịnh Quảng: “Lão đại, nói nhanh, rốt cuộc là thế nào!”

Diệp Thịnh Quảng trước liếc mắt nhìn Diệp Khuynh rồi mới nói: “Hôm nay, Lâm tiểu Tướng quân cỡi trần, đeo cành mạn gai trên lưng lên điện thỉnh tội, nêu rõ mười sáu điều tội trạng, bao gồm không thể giúp dân chúng Nam Cương miễn trừ sự quấy rầy từ man nhân, tới giờ không thể an cư lạc nghiệp, chỉ làm nhân khẩu tăng trưởng thêm một phần;

Đi Nam Cương ba năm lại chỉ thay triều đình mở rộng thêm ba huyện; thân là chủ quan một quân, binh lính dưới trướng phần lớn chưa có hôn phối, chậm trễ sự hưng thịnh phồn vinh Đại Lương, cũng thẹn với phụ mẫu thân bằng các quân sĩ —“

Diệp Khuynh nghiêng đầu lắng nghe, trầm trồ khen ngợi trong lòng, hay cho kẻ lấy lùi làm tiến, từng câu nghe qua là tội, mà ngấm lại tùy tiện lấy ra một điều cũng đủ làm rạn vỡ tổ tông.

Nam Cương luôn bị man nhân quấy rầy, thậm chí đến mấy năm cuối Lương Bình đế, vô số dân chúng xa xứ chỉ vì cầu cuộc sống an ổn, dân cư tất cả châu huyện không ngừng giảm xuống, thậm chí Lương Bình đế ngoại lệ công bố tiêu chuẩn mới để khảo hạch quan viên — Toàn bộ châu huyện Nam Cương, chỉ cần dân cư tăng trưởng một phần, chủ quan có thể liên tục thăng ba cấp!

Dù vậy, dân cư Nam Vương vẫn cứ không ngừng giảm xuống, thậm chí bách quan âm thầm gọi Nam Cương là Nam hoang!

Có thể thấy một phần dân cư tăng trưởng là cỡ nào khó khăn.

Ba năm tăng lãnh thổ ba huyện càng thêm công tích khó lường, đây là khai cương thác thổ, đủ để truyền tụng hậu thế!

Lương Bình đế cả đời đã tâm bưng bưng, luôn nhớ mãi không quên khai cương thác thổ, lưu danh lịch sử! Đáng tiếc đến chết cũng không thực hiện được, sau khi chết được thụ hào chữ Bình (bình thường) cũng vì lý do này!

Vì đều là nữ quyền, Diệp Thịnh Quảng chỉ chọn mấy điểm mấu chốt để nói, mà Diệp Khuynh từ điểm nhỏ đoán ra toàn bộ câu chuyện, biết hôm nay Lâm Đồng đánh cược, tuyệt đối cược thắng.

“Tiếp theo lại có phần đông tướng sĩ dưới trướng Lâm tiểu Tướng quân cũng cời trần, buộc cảnh mạn gai quỳ ngoài Ngọ môn, cầu xin cho hần.”

Diệp Thịnh Quảng hoàn toàn sa vào hồi ức, khuôn mặt trầm ổn bất giác toát ra chút kích động: “Lâm tiểu Tướng quân nói xong lời cuối, gào lên, bảo vệ Đại Lương ta, trăm chiến không hối! Cẩm quân xung quanh người người kích động quỳ xuống, cùng gào với hần!”

Diệp Thịnh Quảng nhớ lại tình cảnh lúc đó, tim bỗng đập nhanh hơn, toàn bộ thân thể sôi trào hùng hực, phía sau Ngự Lâm quân, bách quan không phân biệt văn võ, cùng gào ra tiếng! Toàn bộ triều đình chỉ có một câu nói tung bay — Bảo vệ Đại Lương ta, trăm chiến không hối!

Lâm ông không kìm lòng được nhớ tới hành động lớn của cô cô Diệp Hoàng hậu năm đó!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tứ Quý Yến Của Lâm Phu Nhân

Sau đó, thánh thượng rời khỏi Long tọa, tự tay nâng Lâm Đồng đứng lên, rồi lại tự tay cời dây gai trên người hần: “Đại Lương ta có dũng sĩ thế này, cần gì sầu không hưng thịnh!”

Diệp Thịnh Quảng chắc chắn, hồi tưởng lại một lượt, quay đầu thấy cả phòng nữ quyền đều ngạc nhiên khó hiểu nhìn ông, cảm thấy cực kỳ không thú vị, đúng là đàn gậy tai trâu!

Nhất thời không có ý bàn luận thêm, ông nhú mày nhìn Diệp Khuynh, lời ít ý nhiều: “Lâm tiểu Tướng quân đương trường thế, một ngày Nam Cương chưa bình, thì một ngày hần không lấy vợ, sợ chậm trễ hôn sự con, cho nên xin thánh thượng làm chủ, giải trừ hôn sự giữa hai nhà Lâm Diệp.”

Diệp Khuynh bình tĩnh, rút cuộc hiểu câu nói mịt mờ Lâm Giác nói trước khi đi ngày ấy, giải trừ hôn ước như vậy quả là biện pháp tốt, hai bên đều có thể diện.

Diệp Thịnh Quảng nghiêm mặt, nói tiếp: “Lâm tiểu Tướng quân lấy quốc sự làm trọng, con không được náo loạn nữa!”

Diệp Khuynh ngẩn người, dờ khóc dờ cười, nàng vội cúi đầu, dáng vẻ hiền thực tri lễ: “Nữ nhi đã hiểu, Lâm tiểu Tướng quân chí lớn, nữ nhi cũng thấy vinh yên.”

Diệp Thịnh Quảng sùng sốt, gật đầu: “Con nghĩ được như vậy thì tốt.”

Dừng lại, ông khẽ thở dài: “Chỉ tiếc lỡ mất một rế hiền.”

Dứt lời Diệp Thịnh Quảng xoay người đi ra ngoài, lăm lăm: “Bảo vệ Đại Lương ta, trăm chiến không hối!”

Vừa nói vừa lặng lẽ nắm chặt tay, ừ, đi tìm Trường An hầu uống một chén, lão già kia chắc chưa nhận được tin tức, vừa vận khoe luôn!

Diệp Thịnh Quảng hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ, không ngừng tính toán nên kể thế nào để càng thêm kích động lòng người.

Lúc này ông đã đi ra khỏi cửa lớn nhà chính, thấy nha hoàn vú già hai bên cúi đầu yên lặng nhìn mặt đất, Diệp Thịnh Quảng gợn nắm tay, nhỏ giọng kiên định lặp lại lần nữa: “Bảo vệ Đại Lương ta, trăm chiến không hối!”

Ông không chú ý đến Diệp Khuynh phía sau vẻ mặt dờ khóc dờ cười, rõ ràng kẻ sách năng nghĩ ra, Lâm Đồng chỉ là rối gỗ làm theo, kết quả thì ngược lại, còn tiếc nuôi mất rể hiền!

Đội nàng lấy lại tinh thần, phát hiện nữ nhân cả phòng nhìn mình chăm chăm, vẻ mặt thương tình, Diệp Khuynh không còn gì để nói, nàng vất vả lắm mới thoát khỏi Lâm Đồng, đang mừng rỡ đây, cuối cùng cả đám đều ra về tiếc hận, như thật sự tổn thất một người rể hiền!

Diệp Khuynh đang định nói gì làm hòa dịu bầu không khí thì một quân sự vội vã đi đến, mở miệng cười nói trước: “Lão tổ tông, Lâm phủ phái người đưa thiệp mời!”

Diệp lão Thái quân sùng sốt, “Bái thiệp gì?”

Khó trách bà giật mình, chân trước vừa mới cầu Hoàng đế giải trừ hôn ước, sau lưng đã kêu người đưa bái thiệp, Lâm phủ làm việc thật quá kỳ lạ.

Quân sự kia nhìn các cô nương trong phòng, cười nói: “Là thiếu phu nhân phủ Hộ Quốc Tướng quân hạ bái thiệp, mời các cô nương phủ chúng ta tham dự dạ tiệc Thất Tịch!”

Cả phòng Diệp Vân mừng rỡ nhất, nàng chạy vội đến trước mặt quân sự, kích động hỏi, “Thật không?”

Quân sự đưa bái thiệp trong tay cho nàng, Diệp Vân nhìn thoáng qua, mừng rỡ vô cùng, “Là thật này, tốt quá, con đã sớm muốn đi yến hội của Lâm phủ nhân!”

Diệp Khuynh không rõ tình huống, Trương thị bên cạnh tiến lên trấn an Diệp lão Thái quân nhủ mảy: “Theo con thấy đây là chuyện tốt, ai cũng biết trước giờ Lâm phủ nhân chưa từng gửi bái thiệp cho phủ ta, điều này nói rõ, cho dù giải trừ hôn ước, phủ Hộ Quốc Tướng quân và phủ Định Quốc công vẫn không bất hòa.”

Diệp lão Thái quân gật đầu: “Nàng dâu lão Nhị, con nói có đạo lý.”

Bà lại nhìn về phía Diệp Khuynh: “Khuynh Khuynh, con thấy sao, muốn đi thì đi, không muốn đi thì thôi, tổ mẫu làm chỗ dựa cho con!”

Diệp Khuynh chưa trả lời, Diệp Như bên cạnh bắt mẫn than thở: “Ai muốn đi chứ! Toàn đám tài nữ khoe khoang khoác lác, chỉ thích giả vờ giả vịt, con mới không muốn đi!”

Diệp Vân nóng nảy, Lâm phủ nhân lúc chưa lấy chồng chính là tài nữ nổi danh toàn Lương Kinh, gã vào Lâm phủ lại nổi tiếng vì Tứ yến trong năm, Xuân Nhật yến, Thất Tịch hội, Thu Thực yến, Noãn Đông tịch.

Nghe nói có người từng hỏi ý tứ đằng sau tên bốn lần yến hội này, Lâm phủ nhân tay cầm chén rượu nóng, nhàn nhạt đáp: “Có câu ngày xuân đạp thanh, ta càng muốn cung thanh lên tầm cao mới, đến lúc đó mọi người mang chậu cảnh mình trồng đến, xếp thành một vòng, chúng ta vừa uống rượu vừa đưa ra lời bình, chẳng phải cực hay sao?”

“Còn đêm Thất Tịch, đã là ngày hội tình nhân, chúng ta không làm mấy trò khéo léo của nữ nhi, dứt khoát mời các thanh niên tài tuấn, ứng đối cách hồ, chẳng lẽ không tuyệt diệu hơn!”

“Mùa thu người khác đều thưởng cúc, ta lại thấy không thú vị, rõ ràng mùa thu hoạch các loại quả, đáng yêu hơn bất cứ loài hoa nào, chúng ta mở tiệc phẩm quả, phu nhân nói nho ngon, vậy làm một bài thơ, được bậc nhất, cả bàn nho về tay phu nhân, người khác muốn ăn phải cất lời cầu!”

“Trời đông lạnh như vậy, tốt nhất là ngồi phòng ấm thủy tinh, như hiện tại, tay cầm chén rượu nóng, ngắm tuyết trắng bay bay bên ngoài, nghe tiếng sáo trúc trên miền, văn nhân nhà sĩ cũng chỉ thế mà thôi!”

Từ lời này của Lâm phủ nhân, Tứ yến trong năm hoàn toàn nổi danh, mà yến hội còn có quy củ, dạ tiệc đêm Thất Tịch chỉ mời cô nương chưa lấy chồng, còn Noãn Đông tịch lại mời nàng dâu đã gả.

Theo lời bà, “Việc ngắm lang quân để cho các tiểu cô nương, đã làm vợ thì không cần tham gia, bù lại tiệc mùa đông, tiểu cô nương khỏi đến góp mặt, các nàng dâu bận rộn cả năm thì cứ đến chỗ ta nói chuyện phiếm.”

Xem lời này, toàn Kinh thành không ai dám bảo bà nói không tốt!

Có điều, vì Diệp Quý phi cho nên Lâm phủ nhân chưa từng mời các cô nương, thái thái Diệp phủ đến yến hội của bà.

Diệp Như chẳng thấy sao, mà Diệp Vân thì sâu sắc tiếc nuối.

Mất thấy cơ hội mình tha thiết ước mơ ở ngay trước mắt, Diệp Vân làm sao nỡ bỏ qua, chờ nàng lấy chồng thì chỉ được tham gia Noãn Đông tịch!

Đến lúc đó người ta hỏi, cô nương này không phải rất có tài sao, có tài mà sao không tới dự Thất Tịch yến, bảo nàng biết trả lời thế nào!

Diệp Vân lặng lẽ đi tới sau Trương thị, nhỏ giọng chỉ để hai người nghe thấy: “Mẹ, đêm Thất Tịch, là Thất Tịch yến đấy!”

Trương thị mắt sáng lên, véo bên hông Diệp Như, một tay túm nàng ra sau lưng, cười híp mắt nhìn Diệp lão Thái quân: “Mẫu thân, Thất Tịch yến thường có không ít thanh niên tài tuấn, theo lý thuyết Đại cô nương nhà chúng ta vừa bị đẩy hôn sự, tham dự có chút không thích hợp —“

Bà còn chưa dứt lời, Diệp lão Thái quân đã quyết đoán vỗ bàn: “Đi, nhất định phải đi! Khuynh Khuynh, trang điểm xinh đẹp vào, chỗ tổ mẫu có ít trang sức, con chọn cái nào thích mà đeo!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Diệp Hoàng Hậu Chính Là Khí Phách Như Vậy

Trương thị cười nheo mắt, mẹ chồng xưa nay bất công, có thứ gì tốt đều cho Đại cô nương chọn trước, thôi bỏ đi, cũng may mấy năm nay bà chường quần bết nức, âm thầm làm không ít trang sức cho Diệp Vân Diệp như, bằng không kiểu gì cũng bị tức chết!

Diệp Vân Diệp Như cũng mất hứng, có phải kẻ ngốc đâu, đều là tổ mẫu ruột, không phải do di nương sinh, đãi ngộ sao khác biệt như vậy!

Diệp Khuynh lại nở nụ cười, nàng xua tay: “Trang sức của con nhiều quá rồi, mà hai muội muội không biết có trang sức thích hợp chưa.”

Mọi người sững sốt, nếu nói vừa rồi Diệp Khuynh tặng lễ vật đã làm cả phòng sợ hết hồn, thì hiện tại đúng là khiến người khác nhìn với cặp mắt khác xưa.

Mà nàng biểu hiện bình thản, làm người nhìn vô cùng thoải mái.

Diệp lão Thái quân cười: “Được được, đồ của lão Thái bà ta tương lai còn không phải đều thuộc về tỷ muội mấy con! Thục Thục! Lấy hòm sa tanh tím bên dưới ra, cho các cô nương xem!”

Một nha đầu mặt trái xoan, trang điểm nhẹ nhàng, một thân váy dài màu lục liễu, quay đầu, lưu loát đáp lời, từ phía sau nâng tráp trang sức bao lụa tím ra.

Từ thị và Trương thị đuổi cổ, luôn biết phủ Định Quốc công là nhà mẹ đẻ Hiếu Hiền Hoàng hậu, Diệp lão Thái quân lại quan hệ rất tốt với vị chị chồng này, bà tư tàng nhất định thật phong phú, mà hai người lại không biết rốt cuộc phong phú đến mức nào, hiện tại tất nhiên ai nấy đều tò mò.

Diệp lão Thái quân cười híp mắt quét qua mọi người, mở miệng: “Số trang sức này là năm đó cô tổ mẫu các con tặng cho ta lúc chưa về nhà chồng, không tính quý trọng bao nhiêu, được các hình dáng mới mẻ.”

Trương thị lập tức tức bĩu môi, còn tưởng là thứ tốt gì, tài liệu không quý trọng, qua nhiều năm như vậy, kiểu dáng có mới mẻ cũng lỗi thời rồi!

Diệp lão Thái quân không thừa nước đục thả câu nữa, trực tiếp mở hộp trang sức ra.

Một mảnh lấp lánh chói lọi sáng mù mắt mọi người, thấy được lão thái thái cực kỳ yêu quý số trang sức trong tráp, lúc nào cũng chà lau mới duy trì vẻ sáng rõ như mới thế này.

Diệp Như tuổi nhỏ, vẫn ham chơi, liếc mắt nhìn lập tức mừng rỡ kêu lên, đồng thời đuổi tay lấy một cái kẹp tóc mai, “Đây là con đế sao? Nhìn như thật ấy!”

Trong tay nàng rõ ràng là con đế mền khéo léo, chỉ lớn nửa tắc, điêu khắc từ ngọc bích, lúc chuyển động cánh rung nhẹ, có thể nói tinh tế vô cùng.

Diệp Vân cũng cầm lấy đôi hoa tai bướm, đôi hoa tai này khéo léo linh lung, chất liệu vàng kim, hoa văn trên cánh có thể thấy rõ ràng, tinh xảo phức tạp, hơn nữa mắt bướm còn khảm đá hồng ngọc nhỏ như hạt gạo.

Diệp Khuynh thì cầm một cây trâm, trâm cài được tạo dáng như dây mây triển cổ thụ, dây mây từ cành cây rủ xuống phía dưới gắn hai quả dưa ngọc bích, kết cấu xảo diệu, kinh diễm tuyệt luân.

Trương thị hận không thể đánh mình một cái tát, mấy trang sức này đâu từng nhìn qua, không phải thợ cao tay nhất thì không thể làm ra, hơn nữa một người thợ cả đời chỉ tạo được một thứ như vậy đã là tốt lắm rồi, chỉ có Hoàng cung mới cất giấu trân phẩm thế này.

Mấy người lấy từng món đồ ra thưởng thức, không cái nào không tinh diệu bậc nhất, ngay cả Trương thị chủ trì sự vụ phủ Định Quốc công nhiều năm cũng chưa từng thấy tinh phẩm như vậy.

Quả thật như lời Diệp lão Thái quân, tài liệu trang sức không đáng tiền, mà thật đang yêu vô cùng.

Diệp lão Thái quân mỉm cười tùy ý để cháu gái và con dâu thưởng thức, cuối cùng vung tay lên: “Được rồi, mấy đứa chọn cái mình thích đi!”

Trương thị cùng Từ thị vui mừng quá đỗi, mà ngược ngừng tranh giành với các cô nương, vài cô nương chọn trước, Diệp Vân Diệp Như theo thói quen nhìn về phía Diệp Khuynh, Diệp Khuynh cười nhẹ: “Hai muội chọn trước đi, ta thấy món nào cũng thích.”

Nàng nói vậy, Diệp Vân Diệp Như thấy có lý, ánh mắt lại vẫn dính vào tráp trang sức, thứ nào cũng thích, hận không thể ôm cả tráp về!

Cuối cùng, Diệp Vân cầm đôi khuyên tai bướm bướm, Diệp Như cầm kẹp tóc dễ mến, Diệp Khuynh thì không chút do dự lấy trâm cài dưa ngọc bích.

Lại nói tiếp, trâm cài dưa ngọc bích này lại là một thứ tức cảnh sinh tình cuối cùng bị nàng quăng về Diệp phủ, mắt không thấy tâm không phiền.

Lúc trước nàng mới làm Hoàng hậu chưa được bao lâu, đúng ngày sinh nhật, Lương Bình đế chạy tới hỏi nàng thích trâm cài dạng gì, Diệp Khuynh ngẫm nghĩ, vừa vặn vì béo không chịu được con nóng, trong tay cầm quả dưa hấu vừa ngâm trong nước đá, xanh mượt mát mắt, cứ thế thốt ra hình dáng quả dưa ngọc bích rủ xuống.

Kết quả đến ngày sinh nhật nàng, từ sáng sớm đợi đến đêm khuya, các mệnh phụ tưng lễ xong hết rồi mà lễ vật Lương Bình đế tặng vẫn chưa tới tay.

Buổi tối Lương Bình đế đến, nàng buồn bã ỉu xiu, cho đến khi hai người rửa mặt lên giường, Lương Bình đế như diễn ảo thuật lấy ra chiếc trâm cài này, lúc đó miễn bàn nàng mừng rỡ mức nào.

Hai người triều miên vô tận, Lương Bình đế không biết gọi bao tiếng Khanh Khanh bên tai nàng.

Sau đó, Diệp Khuynh cười lạnh, không bao lâu sau, nàng phát hiện một chiếc trâm cài y hệt trên đầu Nguyên phi lúc đó chưa vào cung.

Tiếp đó nàng chiến tranh lạnh với Lương Bình đế, cho đến khi Nguyên phi vào cung, hai người càng lúc càng xa lạ, trong trí nhớ, chiếc trâm cài này chính là nùng tình mật ý cuối cùng giữa hai người.

“Tỷ tỷ?” Diệp Vân nhỏ giọng triệu hồi Diệp Khuynh từ hồi ức, lòng bàn tay nhói đau, nàng nhìn giọt máu chị đầm chảy ra, thần nhiên buông tay áo phủ lên, cười trấn an Diệp Vân.

Nàng thật ngốc, rõ ràng là đồ của mình, dựa vào cái gì Nguyên phi được mang nàng không được mang!

Nói đi nói lại, hiện giờ chiếc trâm này đã trở thành độc nhất vô nhị, cái của Nguyên phi bị nàng tìm cơ phá hủy rồi.

Ai bảo Nguyên phi thích tha lời váy dài, đương nhiên, sau này Diệp Khuynh mới biết, đó là để che giấu đôi chân to không bó, dù sao Diệp Khuynh không cần thận giẫm vào làn váy Nguyên phi, thấy Nguyên phi té ngã, lại tốt bụng đến đỡ, ai ngờ vô tình đụng phải trâm cài trên đầu Nguyên phi, sau đó cách một tiếng, thứ yếu ớt đó cứ thế rơi xuống vỡ làm đôi.

Chính là khéo như vậy, Diệp Khuynh cũng chẳng còn cách nào, hừ hừ.

Diệp Khuynh thở ra một hơi, thần nhiên sờ trâm cài trong tay, cái của Nguyên phi lúc trước vỡ xong, nàng mới thấy hơi hối hận đã tặng cái này đi, hiện giờ trở về tay nàng, coi như là ý trời.

Diệp lão Thái quân thấy cháu gái và con dâu đã chọn xong, phát tay: “Xong rồi thì giải tán, lão bà tử mệt mỏi rồi, Thục Dục đảm lưng cho ta, mấy đứa làm gì thì làm đi!”

Mấy người Diệp Khuynh hành lễ ra ngoài, Trương thị chờ một lát mới ra ngoài, Diệp lão Thái quân thấy bà sắp đi lại gọi:

“Đứng rồi, làm quần áo mới cho mấy đứa trẻ nữa, ra ngoài làm khách trang điểm ăn đẹp đẹp vào!”

Không đợi Trương thị nói tiếp, Diệp lão Thái quân vỗ tay: “Không ngại làm ba bộ giống nhau như đúc, nhất định rất xuất sắc!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Gấu Đứa Nhỏ Nhà Ai

Trương thị do dự, thấy Diệp lão Thái quân đầy mặt mong đợi, cuối cùng vẫn đáp ứng, có điều các cô nương rất soi mói, bà không cam đoan làm xong ba cô nương sẽ thành thật mặc vào.

Trương thị nghĩ, vẫn nên báo trước với Diệp Khuynh, dù sao Diệp Khuynh nhất định sẽ phản đối, đến lúc đó lão thái thái nơi này dễ nói chuyện hơn.

Ra khỏi Tùng Hạc viện, Diệp Khuynh và hai đường muội tách đường, tảng đá lớn trong lòng đã buông, cả người thoải mái, bước chân cũng thả chậm

hon, một đường thưởng ngoạn phong cảnh Tứ Quý viên.

Đáng tiếc trời nóng, mắt thấy Phù Dung cư cách đó không xa, Diệp Khuynh bước nhanh hơn, hơi nước ập đến, mang theo sự mát mẻ nhẹ.

Mắt thấy sắp bước lên hành lang dài trước Phù Dung cư, Diệp Khuynh bỗng cảm giác có thứ gì đập vào lưng, giống như bị ném trứng, nàng duỗi tay sờ, vừa trơn vừa mềm.

Diệp Khuynh nhú mày, cúi đầu nhìn lại, thứ dưới chân tuy đã da tróc thịt bong, mà vẫn nhìn ra được đó là bánh bao!

Bên trong có nắm hương cùng thịt băm trộn lẫn, vẫn đang nóng hổi.

Trần Châu Phi Thủy đều tiến lên một bước, chắn trước mặt Diệp Khuynh, Phi Thủy vừa tức vừa vội ngẩng đầu nhìn, ồ ồ nói: “Ngũ thiếu gia, ngài lại gây chuyện! Nô tỳ sẽ nói với Nhị thái thái!”

Một nhóc con cầm y xanh ngọc ngồi trên chạc cây cách đó không xa, ước chừng bảy tám tuổi, đôi mắt đen láy loạn chuyển, nhìn qua cơ trí thông minh, thấy Phi Thủy uy hiếp, chẳng những không sợ mà còn dương dương tự đắc: “Diệp lão đại, về ngoài xấu, tính cách xấu, mặt chịu roi, bị từ hôn, bà cô già, gả không xong, ha ha ha ha ha.”

Diệp Khuynh vừa tức vừa buồn cười, hai đời làm người, lần đầu tiên thấy gấu đũa nhỏ như vậy, nhớ năm đó nàng quý vì Hoàng hậu, chín Hoàng tử của Lương Bình đế, người nào cũng kiêu ngạo mười phần, mà đến trước mặt nàng đều phải ngoan ngoãn hành lễ, cung kính gọi một câu mẫu hậu.

Theo tính khí Diệp Khuynh, gấu đũa nhỏ này phải tóm xuống, hung hăng đánh một trận cho chữa mới đúng!

Không đợi nàng ra tay, chỉ thấy gấu đũa nhỏ té từ chạc cây xuống, dường như có người ở đầu cây bên kia mạnh tóm hất xuống.

Ngay sau đó, tiếng gấu đũa nhỏ tức giận mắng từ sau thân cây truyền đến rõ ràng, “Diệp An Trác, người đừng tay lại cho ta, ta đánh chết người đồ ăn cây táo rào cây sung!”

“Diệp An Trác, người cho rằng mình là con nhà Đại bá hả! Không thấy Đại bá sắp có con của mình! Đến lúc đó người sẽ không ai cần!”

Diệp Khuynh giật mình, người đề gấu đũa nhỏ xuống mạnh tay đánh, chỉ sợ là trưởng tôn Diệp tộc đưa đến làm con thừa tự dưới danh nghĩa Diệp Thịnh Quang, cũng là trưởng tử của Diệp Thịnh Hoài, Diệp An Trác.

Có điều Diệp An Trác đề Diệp An Phong xuống mạnh tay đánh mà không nói một câu nào, cách bức tường, chỉ nghe thấy tiếng bộp bộp từng đám đánh vào thịt, mang theo sự kiên quyết mạnh mẽ nói không nên lời, trong lòng Diệp Khuynh lo lắng.

Bộp, bộp, bộp —

Diệp An Phong chung quy không phải làm bằng sắt, cuối cùng không chịu nổi, gào khóc thảm thiết đầu hàng: “Ca, ta gọi người là ca, đừng đánh, cầu người! Đau chết mất, ô ô ô ô —”

Bộp, bộp, bộp —

“Ca, đệ sai rồi, đệ không dám nữa, đệ không bao giờ mắng họ Diệp nữa!”

Bộp bộp bộp bộp bộp —

“Gào ~ Nhị ca, lần này đệ thật sự sai rồi, đệ không bao giờ mắng Diệp Khuynh nữa, à không, Đại tỷ nữa!”

Xung quanh trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, Diệp Khuynh: “...”

Kiểu này Diệp An Trác hoàn toàn dùng nắm tay để giao lưu với đệ đệ, mà Diệp An Phong không ngờ lại có thể hiểu được.

Tiếng đánh rốt cuộc ngừng lại, sau thân cây một thiếu niên đáng người cao ngất, mặc trường bào thư sinh màu lá trúc đi ra, đáng tiếc dung mạo bình thường, hơn nữa mặt không biểu cảm, vô duyên vô cớ cho người khác cảm giác chất phác thuần hậu.

Tay hất xách nhóc con, đúng là Diệp An Phong vừa rồi ngồi trên chạc cây đầu tường, lúc này tuy thành thật mà đôi mắt đen láy vẫn không thành thật loạn chuyển, dường như đang có âm mưu gì đó.

Diệp Khuynh chắc chắn kỳ lạ, Diệp An Trác đánh Diệp An Phong lâu như vậy, mạnh mẽ đánh gấu đũa nhỏ biến thành thật mà trên mặt Diệp An Phong lại không một vết thương nào!

Không cần Diệp An Trác thúc giục, Diệp An Phong chủ động mở miệng, cười hi hi nhận lỗi: “Vừa rồi tiểu đệ nói năng vô lễ, ngài đại nhân đại lượng bỏ qua tiểu nhân đi!”

Diệp Khuynh dở khóc dở cười, gấu đũa nhỏ hóa ra còn là người co được dãn được!

Nàng cố ý phụng phịu chỉ vào bánh bao tứ phân ngũ liệt dưới đất, mở miệng hỏi: “Đệ đánh người, vì sao dùng bánh bao —”

Lúc Lương Bình để mới đăng cơ, một trận lũ lụt ập đến, vô số nạn dân mang con cái từ phía Nam chạy đến, ngay cả bên ngoài Kinh thành cũng có không ít dân chạy nạn.

Diệp Khuynh lấy danh nghĩa bản thân phát động mệnh phụ toàn Kinh thành đóng góp chút bạc, mở lán cháo.

Kết quả chưa được vài ngày phát sinh sự kiện tranh cướp cháo, Diệp Khuynh tự mình xuất cung xem xét, tận mắt thấy một bé con chỉ mới bốn năm tuổi, quỳ trên mặt đất, vùi vàng liếm chút cháo bị rơi xuống đất.

Từ đó về sau, Diệp Khuynh không thể chịu được khi thấy kẻ nào lãng phí lương thực.

Diệp Khuynh còn chưa dứt lời, Diệp An Trác khẽ nhủ mảy, Diệp An Phong đảo dạt đắc ý chấp tay sau lưng, cười to: “Ngu ngốc, ngay cả bánh bao đánh chó cũng không biết!”

Diệp Khuynh: “...”

Đây là gấu đũa nhỏ nhà ai đầu thai sai! Khẳng định không phải họ Diệp! Nhanh đến lĩnh đi!

Diệp An Trác sắc mặt xanh mét, khẽ gật đầu với Diệp Khuynh, nhắc Diệp An Phong, hai huynh đệ lại vòng ra sau thân cây, chốc lát, truyền đến tiếng dấm vào thịt quen thuộc —

Bụp bụp bụp, bụp bụp bụp —

Diệp An Phong lại gào khóc thảm thiết: “Đệ sai rồi! Nhị ca! Đừng đánh, đánh nữa ngủ không thể xoay người!”

“Nhị ca! Nhị thúc! Đệ gọi luôn Nhị gia đã được chưa!”

“Nàng ta không phải chó, đệ mới là chó! Ô ô ô ~ cầu đừng đánh! Nhị tổ tông!!”

Tiếng đánh dừng lại, xem ra Diệp An Trác giáo dục đệ đệ rất có kết cấu, chỉ cần thừa nhận sai lầm sẽ không bị đánh nữa!

Thiếu niên áo bào thư sinh màu trúc từ sau thân cây đi ra lần nữa, mặt vẫn không biểu cảm, tay xách nhóc con vành mắt hồng hồng, trông mắt không loạn chuyện, xem ra lần này đã khắc sâu giáo huấn.

Nhìn lấy lòng về phía Diệp Khuynh, Diệp An Phong dè dặt nói: “Đại tỷ, tỷ không phải chó, đệ mới là chó, gâu, gâu gâu gâu —“

Ngay cả Phi Thúy gợn dừ đầy mặt cũng không nhịn nổi, bật cười, Diệp Khuynh cũng mỉm cười.

Thấy Diệp Khuynh lộ ra khuôn mặt tươi cười, Diệp An Phong không ngừng cố gắng, liên tiếp kêu: “Gâu, gâu gâu, gâu gâu gâu gâu —“

Diệp Khuynh duỗi ngón trỏ, dấm dấm trán nhóc con, cười mắng: “Được rồi, thật coi mình là chó chặc!”

Diệp An Phong sững sốt, Diệp An Trác cũng ngần ngại, Trùng tỷ xưa nay mắt cao hơn đình, thường không thèm để ý đến các huynh đệ tỷ muội trong nhà, thỉnh thoảng nói chuyện cũng theo kiểu mệnh lệnh lời ít ý nhiều, chưa từng thấy động tác thân thiết thế này!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Nam Tử Hán, Đại Trượng Phu

Diệp Khuynh dắt tay Diệp An phong bước vào Phù Dung cư, vừa đi vừa dịu dàng nói: “Vừa rồi thấy đệ kêu gào thảm thiết, Nhị ca đệ chắc mạnh tay lắm hả? Trên người tím hết đúng không? Vào đây để tỷ nhìn xem”

Diệp An Phong ngẩng ngốc tùy ý nàng nắm tay, lắp bắp hỏi: “Đại, Đại tỷ cho ta vào phòng?!”

Diệp Khuynh ngăn người, sau đó cười tủm tỉm trả lời: “Đúng vậy, không vào làm sao bôi thuốc được!”

Khóe mắt nàng liếc thấy Diệp An Trác vẫn đứng yên như phỗng trước cây cỏ thụ, người sau mặt không biểu cảm mà đôi mắt lại sáng ngời, tràn ngập khát vọng nhìn nàng.

Diệp Khuynh cười nhẹ, vẫy tay: “An Trác cũng lại đây đi, Phi Thúy, xem có điểm tâm gì lấy ra, phòng chừng cả hai đều đang đói bụng.”

Diệp An Trác ngẩn ngơ một lúc rồi mới chuyển bước, Diệp Khuynh xem hấn tay phải chân phải đồng thời nhấc lên, nghĩ thầm, mặt hấn như khúc gỗ cũng có lợi, ít nhất không nhìn ra khăn trương mức nào.

Diệp Khuynh bảo Diệp An Trác ngồi tại đại sảnh, Phi Thúy bung một khay nho ướp băng, thêm đĩa Hoa hồng cao, Diệp An Trác thì chỉ ngồi yên, không động đậy.

Diệp Khuynh mang Diệp An Phong vào buồng trong, Diệp An Phong tò mò ngắm nghía đủ thứ, quả nhiên lần đầu tiên vào phòng này.

Diệp Khuynh nhớ lần trước mặt nàng bị roi đánh, trong phòng trữ không ít thuốc trị thương, tổ mẫu đưa, Diệp Quý phi ban, cũng có một ít đại phu kê đơn, đều là thuốc trị thương loại tốt.

Diệp Khuynh tìm vài loại nguyên liệu bạc hạ, phấn trần châu, bôi lên vết thương không những không đau mà cảm thấy mát lạnh.

Diệp Khuynh chớp mắt, gọi Phi Thúy, nhỏ giọng phân phó, Phi Thúy ngó Diệp An Phong, che miệng cười trộm, cúi đầu ra ngoài.

Trần Châu bung chậu nước ấm đến, Diệp Khuynh xắn tay áo, tự mình làm ướt khăn, phân phó: “Còn ngần người gì nữa, cởi quần áo ra.”

Diệp An Phong lắp bắp: “Cởi, cởi áo! Tỳ, tỳ định làm gì!”

Diệp Khuynh không nhiều lời, túm lấy Diệp An Phong, Diệp An Phong thì hơi ngượng ngùng, xoay xoay giấy giấy mấy lần, lắp bắp: “Nam, nam nữ thụ bất thân, tỳ, tỳ đừng có phi lễ ta!”

Diệp Khuynh nghĩ thầm, vừa rồi ngồi trên cây khí thế hùng hổ mắng chửi người khác đâu hết rồi, nàng buồn cười nâng tay vỗ vào lưng hấn, Diệp An Phong gào một tiếng nhảy dựng lên, nước mắt lưng tròng ngắm Diệp Khuynh, đáng thương và đáng yêu nói không nên lời.

Trong một số nhà dòng đời thừa hưởng gia truyền nhiều đời, quả thật tương đối coi trọng nam nữ đại phòng, có nhà nam nữ bảy tuổi phải khác bàn, mà nhà Diệp Khuynh nhiều thế hệ tông quân, có câu Tướng ở ngoài quân lệnh có thể không theo, ngay cả quân lệnh đều tông quyền, hưởng chi mấy tiểu tiết đó.

Mẫu thân Diệp Khuynh mất sớm, các huynh trưởng bên ngoài bị thương là do nàng một tay chăm sóc, hưởng chi nhóc con mới bảy tám tuổi, nam nữ đại phòng cái gì, nàng căn bản không thèm để ý.

Diệp Khuynh nhanh nhẹn bóc quần áo Diệp An Phong, hít một hơi thật sâu, vừa rồi nghe Diệp An Phong kêu gào, nàng đã đoán Diệp An Trác hạ thắng tay, không ngờ còn thảm thiết hơn nàng nghĩ.

Diệp An Phong làn da trắng nõn như ngọc càng nổi bật mấy chỗ xanh tím trước ngực sau lưng.

Trách sao hấn kêu to như thế, lần thứ hai xin tha nhanh hơn hấn lần một, Diệp An Trác chuyên chọn một chỗ để xuống tay, xác định vị trí duy nhất, không đau mới là lạ!

Diệp Khuynh cầm khăn nhẹ nhàng chà lau, oán trách: “Đệ sớm xin tha có phải xong không, tội gì chịu khổ nhiều như vậy!”

Diệp An Phong trừng trừng: “Nam tử hán đại trượng phu sao có thể dễ dàng xin tha!”

Diệp Khuynh nghĩ thầm, ngay cả Nhị tổ tông còn gọi được, gào nam tử hán đại trượng phu gì nữa!

Nói đến cũng kỳ quái, Diệp Vân Diệp Như chỉ coi như thanh tú, Diệp An Trác tướng mạo bình thường mà Diệp An Phong lại vô cùng tuấn tú, khuôn mặt trắng nõn phấn hồng hai mắt đỏ ửng, mà vẫn nghiêm rằng nghiêm lợi nói nam tử hán đại trượng phu, làm người nhìn cảm thấy buồn cười, Diệp Khuynh khẽ véo mặt hấn.

Diệp An Phong thấy Diệp Khuynh véo mặt không tin, hừ một tiếng: “Đừng có đụng vào mặt! Tỳ có biết vì sao Diệp An Trác không đánh mặt ta không!”

Diệp Khuynh tò mò, “Vì sao?”

Diệp An Phong ưỡn ưỡn khuôn ngực bé tí teo: “Nam tử hán đại trượng phu chúng ta, đánh đấm khoa tay múa chân thôi, nếu để nữ nhân tham dự vào thì chẳng còn gì thú vị!”

Diệp Khuynh bưng tỉnh, hóa ra đánh mặt sẽ bị Nhị thẩm nhìn ra, đánh chỗ khác gấu đũa nhỏ sẽ tự mình chịu đựng, ngắm lại quả thấy có chút khí khái nam tử, nàng lập tức mở miệng khích lệ: “Đúng là nam tử hán đại trượng phu!”

Diệp An Phong hai mắt tròn tròn: “Tỳ thấy thế thật sao?”

Diệp Khuynh mỉm cười gật đầu, lại duỗi tay véo mặt hấn, vừa mềm vừa trơn, có thể so sánh với đậu hũ thượng đẳng, nhìn khuôn mặt thanh tú này không biết mặc nữ trang thì sẽ thế nào, Diệp Khuynh hơi thất thần.

Diệp An Phong được Diệp Khuynh khen hai má đỏ bừng, lớn thế này mà lần đầu tiên hấn được người khác khẳng định, nhớ lại tội lỗi lúc trước, hấn ngượng ngùng gãi đầu, nhỏ giọng nói: “Chuyện kia, vừa rồi ta không nên mắng tỳ —”

Diệp Khuynh nhướn mày, cười tủm tỉm: “Mấy lời đó thật khó nghe, là ai dạy đệ?”

Diệp An Phong lại ưỡn ưỡn ngực, kiêu ngạo trả lời: “Không ai dạy, ta nghe bọn hạ nhân nghị luận, tự mình tổng kết, lợi hại không!”

Diệp Khuynh nghĩ thầm, đúng là gấu đũa nhỏ, thế này có gì mà kiêu ngạo!

Diệp An Phong lại gãi đầu, nhìn căn phòng bố trí tinh xảo thanh lịch, phòng Đại tỷ đây, Tam tỷ Tứ tỷ còn chưa được vào đâu!

Cuối cùng hấn hạ quyết tâm: “Được rồi, chỉ cần về sau tỷ không cáo trạng với mẫu thân, ta sẽ không mắng tỷ nữa!”

Diệp Khuynh nghĩ trong đầu, được lắm, vẫn đề ý đến nguyên nhân hậu quả, nàng duỗi ngón út, lập tức đáp ứng: “Được, về sau ta không cáo trạng với Nhị thẩm!”

Diệp An Phong hai mắt chuyển loạn, tay phải cọ mạnh vào người với duỗi ngón út ghé tay với Diệp Khuynh.

Hai người vừa mới ký xong ước định bao che lẫn nhau thì Phi Thúy trở về, một tay cầm hộp đồ ăn, một tay nắm bình sứ.

Diệp Khuynh bình thần đặt khăn sang bên, nhận lấy bình sứ, đây là rượu nặng nàng cố ý bảo Phi Thúy đi tìm, không thèm đánh tiếng với Diệp An Phong, rút nắp bình, cổ tay khẽ nghiêng, cả bình sứ rượu nặng ào ào đổ lên lưng Diệp An Phong.

Diệp An Phong gào thảm một tiếng đứng bật dậy, Diệp Khuynh tay mát lạnh lẹ bốc bánh bao trong hộp đồ ăn, mạnh mẽ nhét vào mồm hấn, đồng thời nói to: “Nam tử hấn đại trượng phu, kêu la cái gì!”

Diệp An Phong mồm đầy bánh bao, vành mắt hồng hồng, roi lệ không ngừng, đáng thương ngó Diệp Khuynh, phát ra tiếng ô ô trong họng.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hảo Huynh Đệ, Hảo Tỷ Muội!

Diệp Khuynh thoải mái trong lòng, bút nợ mắng chửi người đã báo, bánh bao thịt cũng đáp lễ, bây giờ mới coi như thanh toán xong!

Lại nói, hiểu nàng nhất vẫn là Lâm Giác, hai người gặp mặt không lâu mà có thể nói ra nàng lấy đại cục làm trọng không câu nệ tiểu tiết, quả thật đúng phong cách hành sự của nàng, dưới điều kiện tiên quyết lấy đại cục làm trọng, nhưng nhất định phải có thù báo thù, có oán báo oán!

Xử sự làm người, phải nhanh chóng kết thúc ân oán tình thù!

Diệp Khuynh đợi rượu nặng phát huy hết công dụng, mới cẩn thận bôi thuốc mỡ cho Diệp An Phong.

Diệp An Phong sau lưng mát lạnh, reo lên: “Thuốc mỡ chỗ tỷ tỷ không tệ, có điều lúc bắt đầu đau kinh khủng”

Diệp Khuynh cười tủm tỉm, đóng nắp lọ thuốc mỡ, tiện tay nhét vào lòng Diệp An Phong: “Giữ lại về sau dùng đi!”

Diệp An Phong cười hắc hắc vui vẻ, cảm bằng hai tay như ôm bảo bối, Diệp Khuynh mặc lại quần áo cho hấn, Diệp An Phong hai mắt sáng ngời xem nàng: “Đại tỷ, tỷ thật giống mẹ ta!”

Tay Diệp Khuynh khẽ dừng, nâng lên gõ đầu hấn: “Tiểu tử thôi, nói vớ vẩn gì thế!”

Diệp An Phong ai u một tiếng, nói năng lộn xộn: “Ý ta là, Đại tỷ giống hệt mẹ trong tưởng tượng của ta, không không, Đại tỷ có chút giống mẹ Diệp Lâm, là mẹ Diệp Lâm đối xử với hấn ấy!”

Diệp Khuynh ngẩn người, hỏi ngược lại: “Mẹ đệ không như thế sao?”

Vừa nói vừa cẩn thận bẻ cổ áo cho Diệp An Phong, đội miện ngọc, Diệp An Phong vẻ mặt âm thầm: “Mẹ bận lắm, còn phải chăm sóc đệ đệ.”

Diệp Khuynh nhún vai, Nhị thẩm Trương thị một hơi sinh năm đứa trẻ, giữa các phu nhân là rất hiếm thấy, lại còn phải chủ trì sự vụ trong phủ, sợ rằng khó chu đáo với từng đứa trẻ một.

Trong lúc Diệp Khuynh thất thần, Diệp An Phong quần áo đã chỉnh tề chủ động đặt bàn tay nhỏ nhắn mềm mại vào tay Diệp Khuynh, vẻ mặt tự nhiên nhìn nàng: “Tỷ tỷ, chúng ta ra ngoài đi!”

Diệp Khuynh buồn cười buông tay, gõ nhẹ vào trán hấn: “Đệ quần áo sạch sẽ, ta còn một thân đầy dầu mỡ đây!”

Diệp Khuynh nghiêng người, Diệp An Phong thấy một vết dầu mỡ rõ ràng sau lưng nàng, biết là dấu vết bánh bao thịt để lại, thè lưỡi cười hắc hắc.

Diệp Khuynh xua Diệp An Phong ra ngoài, Phi Thúy cùng Trần Châu tiến lên, thay bộ áo cánh vàng nhạt thường mặc cho nàng, Diệp Khuynh nâng cánh tay, khẽ hoạt động, cảm khái: “Quần áo cũ vẫn mặc thoải mái hơn!”

Trần Châu và Phi Thúy cùng nở nụ cười, Phi Thúy vừa vuốt thẳng làn váy vừa cười nói: “Ngày xưa luôn chê quần áo không nhiều, cứ tám ngày mười ngày lại làm bộ mới, ngay cả tú quần áo chúng nô tỳ cũng bị nhét đầy, hôm nay đúng là đổi tính rồi.”

Diệp Khuynh cười không nói, thấy đã sửa soạn xong, xoay người đến đại sảnh, liếc mắt thấy hai đường đệ, Diệp An Trác thành thật ngồi trên ghế, Diệp An Phong vò đầu bứt tai, nhìn chằm chằm Hoa hồng cao cùng bánh đậu xanh, không dám động tay.

Diệp Khuynh cười: “Đang làm gì đấy, nhìn đã thấy no rồi?”

Quay đầu phân phó Phi Thúy: “Pha bình trà hoa đến, đứng rồi, nhớ dùng ấm lưu ly.”

Phi Thúy đáp lời, chốc lát sau quay lại, tay nâng khay đặt ấm trà lưu ly óng ánh trong suốt, cánh hoa màu hồng đào chìm nổi bên trong, hết sức xinh đẹp.

Diệp An Phong hai mắt tròn xoe, xem Diệp Khuynh cầm ấm lưu ly rót chén trà hoa cho hấn, lại bỏ thêm mật ong, cẩn thận nâng chén, ngẫm ngẫm rồi mới nhấp ngụm nhỏ.

Diệp An Trác thì không dám động một chút, cho đến khi Diệp Khuynh thúc giục mãi mới uống.

Diệp Khuynh cầm một miếng bánh đậu xanh, bẻ làm đôi, dịu dàng cười: “Sắp đến giờ cơm, ăn ít thôi không lát nữa ăn không ngon.”

Diệp An Phong cảm thấy, hai miếng ngón sạch, cuối cùng tha thiết trông mong nửa miếng còn lại trên tay Diệp An Trác, Diệp An Trác mặt không biểu cảm ăn luôn nửa miếng trong tay.

Trần Châu đến hỏi buổi trưa Diệp Khuynh ăn gì, Diệp Khuynh cầm lật mở tờ danh sách phòng bếp báo lên, thấy toàn đồ béo ngậy như kho tàu, hầm tương, mất khẩu vị, tùy tiện vứt sang bên, “Bảo người ra hồ hái vài lá sen tươi, thêm gạo tẻ, làm nồi cháo lá sen, thêm rau trộn ngó sen thái mỏng, cà tím ủ rượu, cùng khoai sọ hoa quế, măng tây xào mềm—”

Nói tới đây, Diệp Khuynh nhìn hai đường đệ bên cạnh, cười: “Ta quên mất, hai đứa đang tuổi ăn thịt, vậy thêm bò câu nướng, chân giò hầm.”

Diệp An Phong nuốt nước miếng: “Vừa nghe đã thấy ngon, tỳ tỳ, đồ ăn chỗ tỳ hay thật đấy, được tự mình gọi đồ ăn như ngoài tiệm.”

Diệp Khuynh hiểu kỳ: “Hai đệ không ăn cơm như thế này sao?”

Trước kia lúc nàng chưa lấy chồng đều tách ra ăn cơm với các ca ca, đều là đám không thịt không vui, ăn với bọn họ, được vài ba bữa mặt nàng nổi đầy mụn luôn.

Nàng nhớ bởi vì các ca ca đặc biệt thích ăn, cho nên hạ công phu rất nhiều ở phòng bếp, liên tục giặt vài đại sư phụ từ các nhà tửu lâu, cho nên đồng nghiệp các ca ca rất thích đến nhà uống rượu.

Nàng nhìn về phía Diệp An Trác, Diệp An Trác trầm mặc ít lời, không hiểu sao làm người khác cảm thấy an tâm, Diệp An Trác chú ý tới ánh mắt của Diệp Khuynh, gật đầu, tỏ vẻ hài lòng giống Diệp An Phong.

Diệp Khuynh nghĩ một lát: “Có câu nữ hài phải nuông chiều, nam hài phải dưỡng thô, xem ra các trưởng bối đang mài luyện hai đệ đấy!”

Dừng lại, Diệp Khuynh chớp chớp mắt với Diệp An Phong, ý tứ sâu xa: “Về sau nếu thèm, không ngại đến chỗ tỳ tỳ ăn một bữa, thích thứ gì cứ nói trước một tiếng.”

Diệp An Phong hoan hô, nhào về phía Diệp Khuynh, Diệp An Trác đen mặt, túm lấy cổ áo hấn, Diệp An Phong không thể động đậy mà vẫn nhiệt tình khen ngợi Diệp Khuynh: “Đại tỳ, tỳ thật tốt! Về sau chúng ta chính là hảo huynh đệ! Không, hảo tỳ muội!!”

Phi Thúy bật cười, Trần Châu cũng quay đầu đi, chỉ riêng Diệp Khuynh nghiêm trang gật đầu, nhin cười: “Ừ, về sau chúng ta chính là hảo tỳ muội!”

Rất nhanh đồ ăn bưng lên, tay nghề đại sư phụ Diệp phủ vẫn như trước, cháo lá sen thơm ngát, rau trộn ngó sen chua ngọt vừa đủ, khoai sọ tuyết trắng phủ mật hoa quế vàng sáng, măng tây xanh biếc ăn vào vô cùng ngon miệng.

Được chào đón nhất đương nhiên là bò câu nướng bơ vàng óng ánh, cùng chân giò hầm bóng loáng hơi hồng.

Diệp Khuynh xem hai đường đệ ăn như hổ đói, nghĩ thầm, dưỡng cũng quá thô đi, chẳng khác nào quý đầu thai.

Hai người không biết ăn bao lâu, cuối cùng Diệp An Phong xoa bụng tròn vo, mỹ mãn nói: “Ợ ~ ăn quá ngon! Tỳ tỳ, về sau tỳ nhớ thường xuyên mời đệ đến đó! Đệ ăn bánh bao ăn ngấy lắm rồi!”

Diệp Khuynh cười tủm tỉm nhận lời: “Yên tâm đi, hảo tỷ muội!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Vừa Buồn Ngủ Đã Có Người Đưa Gối Đầu

Diệp An Trác và Diệp An phong ăn uống no căng, cáo từ rồi đi, Diệp An Phong ngáp dài dẫn đầu phía trước, Diệp An Trác đi được vài bước, quay đầu lại, khom người thật sâu với Diệp Khuynh, môi động đập thật lâu, cuối cùng nghẹn ra một câu: “Đừng lo lắng, không lấy chồng cũng tốt.”

Diệp Khuynh lập tức ầm ập trong lòng, nàng dịu dàng nhìn đường đệ chất phác, gật đầu, khẽ ừ một tiếng, xem Diệp An Trác quay đầu, cả người cứng ngắc, tay phải chân phải cùng giờ lên rồi đi.

Tiến bước hai đường đệ, Diệp Khuynh trở lại phòng, thay đồ ngủ lụa mỏng, bước đến giường, trên giường đã trải sẵn chiếu dùng mảnh trúc rất nhỏ bện thành, vừa mát vừa mềm mại, vô cùng thoải mái.

Phi Thúy ngồi bên quạt cho nàng, Diệp Khuynh rất nhanh buồn ngủ, trong lúc mơ màng nhớ tới một chuyện, hàm hồ hỏi: “Có phải phụ thân rất không thích Diệp An Trác?”

Phi Thúy ngẩn người, nhỏ giọng đáp lời: “Không phải cô nương sớm biết rồi sao, Quốc công gia chê thể từ quá chất phác.”

Thở dài, Phi Thúy xem Diệp Khuynh nhắm mắt, lẩm bẩm: “Đừng nói Quốc công gia, đến ngay cả chúng nô tỳ cũng không muốn Thế tử kế vị, nghe nói nhiều năm như vậy, Thế tử ngay cả một người bạn tri giao cũng không có, về sau biết làm thế nào!”

Diệp Khuynh quay người, bước vào giấc ngủ.

Một giấc ngủ ngon vô cùng, nhà cậu thành hậu thuận kiên cố, hôn sự đáng ghét đã được giải quyết, phủ Quốc công không hỗn loạn như nàng tưởng, mọi chuyện đều tốt đẹp như vậy.

Không ngờ tỉnh giấc lại nghe được thêm tin tức tốt.

Theo lý thuyết, chuyện Lâm Đồng lần này, các quý tộc nhà giàu trong Kinh ít nhất phải nghị luận đôi ba tháng mới từ từ lắng xuống, đối với Lâm Đồng chịu đòn nhận tội tất nhiên là chuyện tốt, mà đối với người bị từ hôn như nàng thì chẳng có gì hay ho.

Đồn đãi thời gian dài sẽ ảnh hưởng đến danh dự, lan truyền càng rộng thì khác sự thật càng xa.

Rất có khả năng biến một thiếu nữ thẹn thùng hướng nội truyền thành người lạnh băng không thèm để ý ai khác, sau đó thêm kiêu căng, làm người quái gở, tóm lại càng lan truyền càng hỏng bét.

Kết quả Diệp Khuynh vừa rời giường Trương thị đã đến thăm nàng, thuận tiện mang đến tin tức – Lúc giữa trưa, Nhị Hoàng tử chèo thuyền uống rượu mua vui với chư vị mỹ cơ trong nhà, hai mỹ cơ tranh sủng, Nhị Hoàng tử đang hòa giải hai người thì trượt chân rơi xuống hồ, bây giờ đang sốt cao, bất tỉnh nhân sự, Thánh thượng tự mình đến thăm, mọi hoạt động giải trí trong Kinh tạm thời đình chỉ.

Đương kim Hiền Khánh để con nói dòng không nhiều, chỉ có hai Hoàng tử đã trưởng thành cùng vài tiểu Công chúa nhỏ tuổi, bởi vậy tuy rằng xưa nay không thích con thứ hai, mà nghe thấy con gặp chuyện không may cũng vội vàng chạy đến.

Thật ra Nhị Hoàng tử xuất sắc hơn nhiều so với Thái tử chỉ biết sống phóng túng, bất luận văn thao hay võ lược đều được xưng nổi danh, vấn đề duy nhất khiến người đời lên án chính là tính háo sắc.

Đây không tính bệnh gì nghiêm trọng, chung quy là người trong Hoàng thất, mỹ nhân khắp thiên hạ không phải mặc cho hắn thích lấy thì lấy sao, tiếc rằng hắn chỉ thích lão bà của người khác!

Ban đầu là nương tử bán đậu hủ, hắn ngồi xe ngựa ra ngoài, vô tình nhìn thoáng qua, kết quả liếc mắt đã thích, sau đó tên khốn này mặc xác thân phận, mỗi ngày chạy đến mua đậu hủ, ngày qua ngày, cuối cùng bị hắn kéo về phủ.

Còn có một nhà tiểu nương tử, phu quân làm ăn bên ngoài có chỗ cần cầu đến Nhị Hoàng tử, mời bạn tốt ba năm tiếp rượu cùng, bằng hữu trêu ghẹo mỹ cơ bồi rượu không bằng kiều thể trong nhà thương nhân, Nhị Hoàng tử nghe xong đề ý đến.

Thừa dịp thương nhân xuôi nam nhập hàng, mua gian nhà bên cạnh nơi thương nhân ở, ngày ngày sênh ca, hằng đêm rượu chè không ngừng, cuối cùng câu được tiểu nương tử kia ngoại tình.

Gần đây người xui xẻo là nương tử nhà Hàn lâm, chỉ vào cung thỉnh an Hoàng hậu nương nương đúng một lần, đụng mặt hán trong hoa viên, lắc mình biến hóa, Nhị Hoàng tử trở thành người bán rong, mỗi ngày chạy đến cửa sau nhà Hàn lâm bán kim chỉ.

Dần dà, trước tiên quen thân với nha hoàn bên người tiểu nương tử, lúc bắt đầu tiếp xúc với nương tử thì bị Hàn lâm phát hiện, Hàn lâm này có chút cốt khí, biết không thể trêu vào, cả đêm từ quan, mang già trẻ cả nhà hồi hương mới miễn được nguy cơ bị đội nón xanh.

May mắn Nhị Hoàng tử có một nguyên tắc, trước giờ chưa từng mạnh tay cưỡng ép dân nữ, bằng không sớm bị Hiền Khánh để nhốt lại, cho dù hiện tại hàng tháng vẫn không ít Ngự sử dâng sớ vạch tội!

Bản thân Hiền Khánh để không phải người ham mê nữ sắc, theo số lượng cung tần hậu phi đã có thể nhìn ra, hơn nữa Nhị Hoàng tử chỉ thích lão bà vừa già vừa của người khác, cho nên ông thật chú ý cách làm người của Nhị Hoàng tử.

Cho nên mới nói Hiền Khánh để đủ buồn bực, hai đứa con trai, đứa thích thì chẳng ra gì, đứa thành tại thì lại không thích.

Có điều, theo Thái tử và Nhị Hoàng tử dần lớn lên, tiếng hô ủng hộ Nhị Hoàng tử càng lúc càng nhiều, một mặt cũng vì hành vi Thái tử thật sự khiến người khác chán ngán thất vọng.

Còn một nguyên nhân quan trọng chính là tuy hai vị Hoàng tử đều chưa lấy vợ mà Thái tử đến nay vẫn không có con, Nhị Hoàng tử thì đã được hai lần nhi do cơ thiếp sinh ra.

Hiện giờ huyết mạch Hoàng thất mỏng manh, khai hoa tán diệp quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Vậy nên Nhị Hoàng tử vừa hôn mê bất tỉnh, Hiền Khánh để lập tức bỏ lại mọi sự vụ, trực tiếp chạy qua, tổng cộng chỉ có hai Hoàng tử trưởng thành, không để ý sao được!

Quyền quý khắp Kinh thành nghe đến tin tức lập tức hành động, không ai còn chú ý đến chuyện Diệp Khuynh bị từ hôn, người quan hệ gần với Hoàng gia chạy nhanh tặng thuốc tống quỳ, người quan hệ xa cũng hỏi thăm khắp nơi.

Diệp Khuynh thờ phào nhẹ nhõm, cả người thả lỏng, dựa vào ghế thái sư, không thể không nói, vận khí của nàng đúng là không phải tốt bình thường, dường như vừa buồn ngủ đã có người đưa gối đầu, nàng cười với Trương thị: “Ngược lại thật tốt, thuận lợi lùi được hôn sự.”

Trương thị chung quy chủ trì sự vụ phủ Quốc công nhiều năm cũng là nhân vật lợi hại, thấy Diệp Khuynh chủ động đưa bậc thềm, bà cũng không đến mức khó xử cháu gái, nữ nhi gia mà, chờ vài năm nữa sẽ gả ra ngoài, Trương thị nhấp ngụm trà: “Nói gì đâu, thời gian này con cứ ở nhà, chờ đoạn thời gian nữa đến Thất Tịch yến đạo quanh, xem có thích ai không, về nói với thím, thím sẽ tìm hiểu kỹ hơn thay con.”

Diệp Khuynh cười khê hai tiếng, lập gia đình là việc tất phải qua, Trương thị nói vậy đã để lại đường sống thật lớn cho nàng.

Dù sao có mấy thế gia để nữ nhi tự mình chọn lựa!

Đây là vì Trương thị không phải mẫu thân ruột của Diệp Khuynh, thật ra cũng ngầm chứa ý từ chối — nếu thành, dù tốt hay xấu đều do tự nàng chọn, không liên quan gì đến thím!

Diệp Khuynh đẩy số điểm tâm còn lại trên bàn đến chỗ Trương thị: “Thím nếm thử món này đi, vừa bảo các tiểu nha đầu làm ra đấy, táo già mịn làm nhân, chua ngọt ngon miệng.”

Bạn đang đọc truyện *Bôn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ba Người Đi Như Thế Nào

Diệp Khuynh đẩy số điểm tâm còn lại trên bàn đến chỗ Trương thị: “Thím nếm thử xem, vừa bảo các tiểu nha đầu làm ra, quả táo già nhuyễn thành nhân, chua ngọt ngon miệng.”

Trương thị cười cầm một miếng bánh: “Chỉ có tiểu cô nương gia các con tương đối nhân, còn có thời gian làm mấy thứ này, chứ ta lo trong lo ngoài, đâu ra thời gian nữa! Hương vị ngon thật đấy!”

Diệp Khuynh cười híp mắt nghe Trương thị phàn nàn, mấy lời này nghe thế thôi trăm ngàn lần đừng coi là thật, đối với tất cả nữ nhân, hậu viện chính là chiến trường, người thắng tùy tâm sở dục, kẻ thua ngay cả ăn món gì mới mẻ cũng phải đi cầu xin người khác.

Nàng nghe nói, Từ thị thân mình mập mạp, không chịu được nóng, Trương thị lại đáp năm nay chuẩn bị không đủ bằng, trước tiên tăng thêm chỗ lão tổ

tông, Từ thị cũng là chủ nhân lợi hại, lặng yên tự mình bỏ tiền mua băng bên ngoài về.

Có điều Diệp Khuynh dự đoán, chờ Từ thị qua tháng ở cử sau khi sinh đứa nhỏ, phỏng chừng Trương thị có nguyện ý hay không cũng phải nhường lại sự vụ trong phủ, Từ thị chung quy là phu nhân Quốc công, càng thêm danh chính ngôn thuận.

Dù sao mấy việc này không liên quan gì đến Diệp Khuynh, chấp chừng nội vụ kiểu gì cũng không đến phiên nàng một cô nương gia đảm đương, cho nên mặc hai vị đấu nhau là được.

Diệp Khuynh giả vờ không hiểu, cố ý cười nói: “Về sau làm mấy món tươi mới, mời thím đến thử đầu tiên, đến lúc đó đừng ghét bỏ khó ăn đấy!”

Trương thị cười ha ha: “Làm gì, thím mừng còn không kịp, nói là phải làm đấy!”

Hai người câu qua câu lại, nhất thời hòa thuận vui vẻ.

Thêm một lúc, thấy sắc trời không còn sớm, Trương thị như đột nhiên nhớ ra, mở miệng: “Buổi sáng các con đi rồi, lão Thái thái gọi thím lại, bảo đem Thất tịch làm ba bộ quần áo giống như đúc cho ba tỷ muội con —”

Trương thị dừng lời, bà đoán rằng nói tới đây, Đại cô nương hẳn sẽ nhảy dựng lên phản đối.

Diệp Khuynh hơi suy tư, sau đó đáp ứng: “Ý tưởng tổ mẫu thật hay, đến lúc đó cô nương tham gia yến hội rất đông, ba tỷ muội mặc giống nhau nhất định sẽ rất đặc biệt.”

Nói xong, Diệp Khuynh cười mỉm nhìn Trương thị, Trương thị há hốc mồm không nói nên lời.

Trương thị thật không đồng ý ba cô nương mặc quần áo giống nhau, luận dung mạo Diệp Khuynh đẹp nhất, mặc quần áo giống nhau, Tam cô nương Tứ cô nương hoàn toàn trở thành lá xanh.

Xem Trương thị vẻ mặt rồi rầm muốn nói lại thôi, Diệp Khuynh không trêu bà nữa, hạ giọng, cười híp mắt nói ra quyết định của mình, Trương thị hai mắt sáng ngời, gật đầu liên tục, vỗ tay khen: “Biện pháp này quá hay, sao thím chưa từng nghĩ tới nhỉ! Cũng chỉ có tiểu cô nương các con thông minh, cứ làm vậy đi, thím lập tức nói với hai muội muội con!”

Diệp Khuynh cười xem bà rồi đi, Phi Thúy vừa rồi thành thật đứng bên lập tức ghé lại, vẻ mặt tò mò: “Cô nương, vừa rồi cô nương nói gì với Nhị thái thái mà Nhị thái thái mừng rỡ trở về như vậy?”

Diệp Khuynh cười không nói, cô ý gây tò mò, liếc mắt lờm Phi Thúy, “Muốn biết? Muốn biết thì hầu hạ cô nương nhà ngòi thật tốt đi!”

Phi Thúy dứt khoát nhận lời, bưng trà đổ nước, cầm lấy chùy mỹ nhân mềm mại đâm lưng cho Diệp Khuynh.

Lúc này Diệp Khuynh mới tiết lộ, thật ra rất đơn giản, ba người dùng vải lụa hoa văn màu sắc giống nhau, nhưng làm quần áo không cùng kiểu dáng!

Như vậy đã đủ thu hút sự chú ý, lại thêm mỗi người một điểm khác biệt, không đến mức trở thành phong nên cho hai người còn lại!

Nói tiếp, đây cũng là kinh nghiệm được đúc kết từ kiếp trước của nàng.

Nữ nhân sao, tâm nhãn rất nhỏ, thứ tốt đều muốn độc chiếm, như vậy mới đủ nổi bật, ví như vải lụa, ví như trang sức, ai nhận được tin tức đầu tiên lập tức chạy đi tìm Lương Bình để ồn ào, hận không thể chiếm hết cho bản thân.

Vừa khéo năm đó phiên bang tiến cống mấy cuộn vải lụa, tinh mỹ vô ngần, có điều màu sắc hoa văn giống hệt nhau, nếu là trước kia, bị cung phi nào chiếm được thì người khác tất nhiên không cần nữa.

Mà lần này vải lụa thật sự xinh đẹp, Nguyên phi dẫn đầu lên sân khấu, một thân cung váy hoa lệ, làn váy kéo dài tầm ba bốn thước, bên trên gắn đầy trân châu, kiểu diềm thướt tha, chậm chậm đi tới phảng phất như con sông nhỏ gọn sóng giữa bầu trời đêm, xinh đẹp động lòng người nói không nên lời.

Lúc đó Diệp Khuynh tưởng rằng Nguyên phi đã đoạt giải nhất, dù sao không ai nhiều của cải bằng nàng ta, cũng không kiếm được nhiều trân châu như vậy!

Thế mà đợi đến khi Thục phi xuất hiện, nàng mới biết mình nghĩ sai rồi, vải lụa giống nhau, mà Thục Phi lại làm thành áo choàng phủ bên ngoài, mặc áo cánh vàng nhạt đơn giản, khoác thêm tám áo choàng phiền phức diềm lệ chẳng khác nào nguyệt thần được trăm hoa vờn quanh, sáng ngời dị thường.

Nguyên phi đương trường vút chén rượu bỏ đi, cung váy hoa lệ gắn đầy trân châu không bao giờ thấy nàng ta mặc lại.

Diệp Khuynh thích xem náo nhiệt, đồng thời tò mò Lê phi sẽ mặc thế nào, trong ba người, Lê phi biết cách ăn mặc trang điểm nhất, Thục phi đã kinh diễm như thế, Lê phi chắc hẳn càng thêm bất ngờ.

Quả nhiên Lê phi không làm nàng thất vọng, không ngờ Lê phi lấy vải lụa làm thành một bộ nam trang, mái tóc dài buộc cao, mỹ thiếu niên nhẹ nhàng phóng khoáng, mặt như trăng tròn, mi như nước son, đứng cạnh Thục phi, đứng một đôi tài tử giai nhân!

Ngay cả Lương Bình để cũng cười nói: “Ái phi, hôm nay nàng tới đoạt mỹ nhân với trẫm sao!”

Một câu nói mỹ nhân, Thục phi ngượng ngùng xấu hổ, nụ cười Lệ phi cứng đờ, Diệp Khuynh đã biết, đêm đó người thắng cuộc lớn nhất vẫn là Thục phi.

Quả nhiên, ban đêm Lương Bình để ngủ tại cung Thục phi.

Lương Bình để ấn tượng sâu nhất là Hằng Nga đêm trăng tròn Thục phi, mà Diệp Khuynh lại chỉ nhớ kỹ trang phục thiếu niên Lệ phi mặc, chỉ tiếc dung mạo nàng ta quá mỹ, tư thái không đủ tiêu sái, phí hoài một thân quần áo.

Chuyện này để lại ấn tượng khắc sâu với Diệp Khuynh, Trương thị vừa nói nàng lập tức nghĩ tới, đồng thời hạ quyết tâm trong lòng, đến lúc đó nàng một thân nam trang xuất hiện, nhất định tương đối thú vị.

Khó được trở lại thời thiếu niên, chỉ bằng tán gẫu phát thiếu niên cuồng đi.

Phi Thúy hai mắt mở to, vui mừng xoay quanh: “Vây cô nương muốn mặc thế nào, Tam cô nương xưa nay thích kiểu dáng thịnh hành, phỏng chừng sẽ làm thân Bát bức váy, Tứ cô nương không cần phải nói, nhất định là trang phục cười ngựa!”

Diệp Khuynh cười mỉm xem Phi Thúy bày mưu tính kế cho mình, không định nói ra suy nghĩ, miễn cho nha hoàn này lưu rú phản đối.

Chẳng bao lâu sau, Diệp Vân và Diệp Như dắt tay nhau đến, hai người sắc mặt đều có chút kích động, chưa vào cửa Diệp Vân đã kêu lên: “Tỷ tỷ, muội nghe mẫu thân nói, ba tỷ muội chúng ta làm quần áo giống hệt nhau thật sao?”

Diệp Khuynh cười bỏ sung: “Không phải quần áo giống nhau, chỉ vải giống thôi, kiểu dáng tự theo sở thích.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Hoàng Hậu Tức Giận

Hai đường muội cũng khá thông minh, Diệp Khuynh vừa dứt lời đã hiểu ra, Diệp Như mừng rỡ kêu lên: “Muội phải làm bộ đồ cười ngựa!”

Mày Diệp Vân nhú lại, đồ cười ngựa của nữ tử thường màu sắc rực rỡ nổi bật, nàng thì thích màu nhẹ nhàng, lịch sự tao nhã một chút, quần áo ba người kiểu dáng không giống nhưng chất liệu và màu sắc khẳng định giống nhau, Diệp Vân kiên định phủ quyết: “Không được, đây là lễ hội đêm Thất Tịch, không phải săn bắn, muội mặc đồ cười ngựa làm gì, mẹ chắc chắn không đáp ứng!”

Diệp Như lập tức mất hứng, quay người, bữu môi kêu lên: “Muội đây không đi, tự tỷ đi đi!”

Diệp Vân cũng không vui, “Muội không phải trẻ con, cứ mãi không hiểu chuyện thế hả!”

Diệp Như cứng đầu: “Muội trẻ con đấy, muội không hiểu chuyện đấy, ai bảo muội nhỏ tuổi nhất, các tỷ đều phải nhường muội!”

Diệp Vân tức giận mặt xanh mét, “Được được, vậy đi mà mặc đồ cười ngựa, tỷ không đi!”

Mỗi người quay đầu một bên, đưa lưng về phía đối phương, không ai quan tâm ai.

Diệp Vân và Diệp Như tranh chấp, Trần Châu mấy lần sốt ruột định xen lời đều bị Diệp Khuynh ngăn lại, loại chuyện này nàng có kinh nghiệm nhất, trước kia ở trong cung không ngày nào không phát sinh ma sát, hậu cung nhiều người như vậy, chỉ riêng Nguyên phi đã đủ nhức đầu.

Khi hai cung phi phát sinh tranh chấp, tốt nhất đừng can dự, chỉ cần không động thủ, Diệp Khuynh mặc các nàng đấu võ mồm, đợi âm ỉ một không nói nữa, nàng mới bắt đầu làm quan tòa, bằng không rất dễ dẫn lửa đến người.

Hiện tại rốt cuộc đến phiên nàng lên sân khấu, Diệp Khuynh gật đầu với Phi Thúy, Phi Thúy bung bánh trôi rượu nếp than lên, hai bát ướp đá lớn bằng nắm tay, bên trong những hạt gạo nếp chìm chìm nổi nổi, bánh trôi nhỏ cỡ trần châu óng ánh trong suốt, nhìn đặc biệt thèm ăn.

Diệp Khuynh tự tay bung đến trước mặt hai đường muội, mỗi người một bát: “Nào, ăn bánh trôi rượu nếp trước đã.”

Diệp Vân và Diệp Như đưa tay nhận lấy, vào miệng thơm hương rượu, bánh trôi mềm mại trắng mịn, mát lạnh đến tận tâm can, ăn xong một chén bánh trôi, con tức gi cũng tiêu hết.

Diệp Khuynh sớm phát hiện, lúc đói bụng tính khí đặc biệt táo bạo, cho nên lúc cần điều tiết tranh cãi nàng thường bảo song phương ăn chút gì trước, con tức tiêu không ít, bằng không khi nổi nóng, cái gì cũng nói ra miệng, dễ kết thù.

Thấy sắc mặt Diệp Vân, Diệp Như tốt hơn nhiều, Diệp Khuynh nhìn về phía Diệp Vân, dịu dàng hỏi: “Muội muốn mặc quần áo gì đi?”

Diệp Vân ngẩn người, Diệp Như bên cạnh cướp lời ồn ào trước: “Tỷ ấy chỉ thích giả tài nữ, màu váy càng nhạt càng tốt, làn váy càng dài càng đẹp, tốt nhất gió thổi qua nhẹ bay bay.”

Diệp Khuynh bừng tỉnh hiểu ra, đồ cười ngựa nhất định phải màu chói mắt, như vậy ngồi trên lưng ngựa mới thể hiện tư thế oai hùng hiên ngang, cho nên hai đường muội mâu thuẫn ở chỗ màu sắc quần áo.

Diệp Khuynh tay chống cằm, suy nghĩ một lát, cười nói: “Chi bằng bộ mới của chúng ta chọn màu vàng hạnh nhân, đủ chói mắt, cũng đủ lịch sự tao nhã.”

Diệp Vân và Diệp Như nhìn nhau, một lát sau, song song gật đầu, chấp nhận đề nghị của Diệp Khuynh.

Tiến bước hai đường muội, Diệp Khuynh nhẹ thở ra, lười biếng dựa vào ghế tựa, chung quy vài năm làm Hoàng Thái hậu an nhàn sung sướng, hiện tại xử lý chút chuyện nhỏ cũng cảm thấy mệt mỏi.

Có điều Diệp Như muốn làm đồ cười ngựa đã nhắc nhở nàng, đã lâu chưa đụng đến dây cương, lúc này nghĩ đến có chút ngứa tay.

Thấy sắc trời không còn sớm, Diệp Khuynh phân phó Trần Châu, Phi Thúy hầu hạ nàng rửa mặt, định sáng mai rời giường sớm, đến giáo trường trong phủ đi dạo.

Lần này ngủ ngon đến tận hừng đông, Diệp Khuynh thần thanh khí sảng, nhân lúc tinh thần sáng khoái, gọi Phi Thúy tùy tiện lấy mấy khối điểm tâm lấp bụng, rồi thay trang phục cười ngựa lưu loát, đi thẳng đến giáo trường.

Năm đó khi xây phủ đệ đặc biệt chừa ra một khu, các nữ quyến cứ tưởng định làm hồ nước, kết quả đàn ông già trẻ toàn phủ kiên quyết xây nên giáo trường, chứa được một ngàn người luyện binh.

Nếu không phải sau này Diệp Khuynh làm Hoàng hậu, Lương Bình để lại thưởng Diệp phủ một khu nữa xây Tứ Quý viên hiện tại, thì cả phủ xem chẳng khác nào quân doanh.

Diệp Khuynh bước chậm đến ngoài giáo trường, liếc mắt nhìn, lập tức sùng sốt, tiếng hô quát huấn luyện xưa kia hoàn toàn không thấy, chỉ có hai ba tôi tớ đang tắm cho ngựa, Diệp Khuynh nhíu mày nhìn Trần Châu phía sau: “Các vị giáo đầu trong phủ đâu?”

Trần Châu nhẹ giọng nói: “Đầu năm nay Nhị phu nhân ngại tiền lương các giáo đầu quá cao, còn nói dưới chân thiên tử không có chuyện gì xảy ra được, cho nên sa thải hết giáo đầu, chỉ chọn vài hạ nhân thân thể cường tráng làm hộ vệ.”

Khuôn mặt Diệp Khuynh từ lúc về nhà đến giờ luôn ý cười trong suốt rốt cuộc biến sắc, nàng tức run cả người, sắc mặt xanh mét, roi trong tay hung hăng đánh vài cái, hận mắng to: “Tầm nhìn hạn hẹp, ếch ngồi đáy giếng! Phụ nhân vô tri, hại trăm năm Diệp gia ta!”

Phủ Định Quốc công lập nghiệp từ quân công, hiện tại ngay cả giáo đầu dạy võ cũng không có, chẳng phải quá buồn cười!

Chẳng lẽ kêu con cháu Diệp gia đi khoa cử, sĩ đồ tấn thân sao! Quả thật vứt bỏ người cội! Diệp Khuynh phát giận một khắc mới dần bình tĩnh lại, nàng hít sâu một hơi, tình trạng này, phải nghĩ biện pháp thay đổi!

Phi Thúy và Trần Châu vừa rồi lùi rất xa, thấy sắc mặt nàng hòa hoãn xuống mới đánh bạo tiến lên, Trần Châu dè dặt hỏi: “Cô nương muốn cười ngựa sao?”

Diệp Khuynh ánh mắt lạnh thấu xương, nhàn nhạt đáp: “Không cười!”

Nói xong, nàng quăng roi vào lòng Phi Thúy, người đi nhanh về phía trước.

Xem bóng lưng Diệp Khuynh, hai nha hoàn nhìn nhau, Phi Thúy sờ ngực, lòng còn sợ hãi: “Ta sợ muốn chết, vừa rồi cô nương liếc mắt một cái, ta còn tưởng sẽ bị trừng chết cơ!”

Trần Châu trong lòng run run, trước kia cô nương đã lợi hại, nhưng mà nàng lần đầu tiên nhìn thấy cô nương như vậy, cái liếc mắt kia, dường như khiến người khác có xúc động quý xuống dập đầu cầu xin tha thứ.

Diệp Khuynh bỏ ý định cười ngựa, đi tới cạnh giáo trường, xem từng món vũ khí trên giá, quả nhiên không ngoài định liệu, đao thương kiếm kích bên trên hồi lâu không được thay mới, tay cầm bóng loáng do dùng lâu, lưỡi đao đã sứt mẻ vô số.

Thú vị là, số binh khí này tuy tàn phá nhưng không bị gỉ sét, thân đao bóng lưỡng giống như có người thường xuyên bảo dưỡng.

Diệp Khuynh trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ lão gia tướng Diệp gia nào còn ở lại giữ gìn nơi này?

Thật ra lúc này trong lòng nàng thấy hơi hối hận, năm đó vì con cháu Diệp gia không đông, chỉ còn mỗi tiểu đệ là nam đinh, tiểu đệ lại chỉ có hai con trai, đều đi con đường nối nghiệp, khiến Diệp gia hiện tại vứt bỏ truyền thừa võ tướng.

Diệp Khuynh hít sâu một hơi, vứt hết tâm tư ra sau đầu, hai chân mở rộng, đầu gối gấp khúc, bắt đầu đứng tấn.

Bạn đang đọc truyện *Bồn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Binh Pháp Hai Chiêu

Đừng coi thường việc đứng tấn, bất luận luyện võ nghệ gì, bất luận dùng thương hay dùng côn, đều phải bắt đầu từ việc đứng tấn.

Nói trắng ra, đứng tấn chính là luyện công phu hạ bàn, hạ bàn ổn, tay mới có khí lực, bằng không một đao chém qua, chưa chém được kẻ địch bản thân đã ngã trước, thế thì vui lớn.

Giống như lời Lâm Đồng nói lúc say rượu, hần ba tuổi đã bắt đầu đứng tấn, đây mới là con đường đứng tấn của võ tướng.

Lại nói tiếp, hồi nhỏ Diệp Khuynh đã là nha đầu hiếu động, cả ngày lên núi bắt chim, xuống núi mò cá với các ca ca, cả người lấm lem, các trưởng bối trong nhà yêu thương gọi nàng một câu Con khi bùn.

Phàm những thứ các ca ca nghịch, nàng cũng nghịch cùng, đứng tấn cũng không ngoại lệ, cho nên dung mạo Diệp Khuynh không tính tuyệt mỹ mà đôi chân vừa dài vừa thẳng, các mỹ nhân trong cung bao gồm cả Lệ phi hiếm ai so được với nàng.

Chỉ tiếc luôn bị cung vầy che giấu không nhìn thấy mà thôi.

Cũng may thuở nhỏ đứng tấn, chân đùi lực mạnh mười phần, Lương Bình đế vừa uống say, Diệp Khuynh lập tức nhân cơ hội đá vài cái, miễn bàn trong lòng thoải mái cỡ nào.

Lương Bình đế được xưng cạm chén không say, mà uống nhiều đương nhiên vẫn gục, có điều hần say không mồm miệng bén nhọn, cười nhạo người khác như Lâm Đồng, mà quay đầu ngủ mất, không biết gì hết, dù sao Diệp Khuynh không ít lần nhân lúc hần say ngủ để xả giận.

Chỉ được một lát hai chân Diệp Khuynh bắt đầu run lên, cẳng chân chết lạng, đùi đau không chịu nổi, như một khối vải kéo căng, có thể rách toạc bất cứ lúc nào.

Ngay tại lúc Diệp Khuynh sắp không kiên trì nổi, giọng nói thiếu niên thanh thúy vang lên: “Oa, Diệp An Trác, mau nhìn, tỷ ấy đang làm động tác giống huynh này! Điện hình ăn xong táo bón!”

Chốc lát, giọng nói kia từ xa lại gần, Diệp Khuynh không cần ngẩng đầu cũng biết đường đệ gấu đưa nhỏ nhà mình đến.

Diệp An Phong cười hi hi nhảy chân sáo tới, xoay quanh Diệp Khuynh, “Ta nói Đại tỷ, trong nhà có một ngốc tử đủ rồi, tỷ luyện thứ này xấu muốn chết!”

Diệp Khuynh không kìm nén nổi, lập tức dừng đứng tấn, đồng thời bên tai truyền đến tiếng bụp bụp quen thuộc, lần này nàng rút cuộc nhìn thấy hiện trường — Diệp An Trác từ phía sau kèm kẹp Diệp An Phong, tay phải nắm lại, nhắm ngay bên dưới sườn phải Diệp An Phong, một đấm, hai đấm, tốc độ đặc biệt đều đều, giống như đang đánh trống vậy, bụp, bụp, bụp —

Diệp An Phong oan ức kêu: “Diệp An Trác, ta lại không mắng chửi người, nói thật đi người dựa vào cái gì đánh ta!”

Diệp Khuynh đang ghen một bụng hỏa vì việc Trương thị hoang phế giáo trường, lúc này thấy Diệp An Phong đầy mặt ngây thơ, lửa giận tăng cao, đây là tương lai Diệp gia mà ngay cả đứng tấn cũng không biết là thứ gì!

Chẳng khác nào người Đoan gia không biết Thiên tự văn Bách gia tính!

Diệp Khuynh trong lòng tức giận, nụ cười trên môi lại càng tươi hoi, nàng nhận lấy khăn ẩm Phi Thúy đưa qua lau mồ hôi, cười híp mắt: “Đệ cảm thấy đứng tấn vô dụng? Đệ có tin ta dễ dàng đánh đệ ngã sấp xuống đất không?”

Diệp An Trác ngừng tay, hai huynh đệ cùng nhìn về phía Diệp Khuynh, Diệp An Phong vẻ mặt không tin, Diệp An Trác có thể đánh ngã hần là vì Diệp An Trác tuổi lớn, sức lực lớn, còn Diệp Khuynh thì nổi tiếng tay trời gà không chặt.

Một lần nổi bật nhất, cô cô trong cung ban thưởng một cuộn sa tanh Giang Nam mới tiến cung, Diệp Khuynh nâng có đoạn đường từ Lâm Thắng uyển của cô cô đến cửa cung mà một đến mức hôn mê, từ đó về sau, cô cô ban thưởng gì kêu cung nữ nâng thẳng đến xe ngựa mới thôi.

Diệp Khuynh ý cười trong suốt nhìn về phía Diệp An Trác bên cạnh: “Đệ thả An Phong ra, chúng ta động tay động chân một lát.”

Diệp An Trác nghe lời buông Diệp An Phong, trầm mặc lùi lại một bước.

Diệp An Phong chân gấp xuống, hai tay khoanh trước ngực, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đến đây đi!”

Diệp Khuynh cười híp mắt đi đến trước mặt hắn, vừa rồi đứng tấn một lúc lâu, chân đau mỏi vô cùng, thân thể này quả thật yếu quá mức.

Đến trước mặt Diệp An Phong, Diệp Khuynh đột nhiên duỗi tay, một quyền đánh thẳng về phía hai mắt Diệp An Phong, Diệp An Phong kinh sợ ngửa người ra sau, Diệp Khuynh cười nhẹ một tiếng, đùi phải nhấc lên, mũi chân nhẹ nhàng móc lấy, hạ bàn Diệp An Phong không ổn, ngã xuống trong nháy mắt.

Diệp An Trác bên cạnh hai mắt sáng lên, tay chân lập theo y chang, Diệp An Phong mặt xám mảy tro bò dậy, kêu: “Không tính, tỷ lừa gạt!”

Diệp Khuynh nở nụ cười: “Muốn thử lại lần nữa không? Đệ đã biết ta ra tay thế nào, không tính lừa gạt.”

Diệp An Phong hai mắt chuyển động, trong đầu mô phỏng lại hai chiêu kia, cảm thấy nếu mình ra tay chắc được chiêu thứ nhất, tỷ sức lực không lớn bằng mình, chiêu thứ hai xuất hiện sẽ không mang lại hiệu quả ban đầu.

Diệp An Phong lập tức sảng khoái gật đầu: “Được, thử lại!”

Diệp Khuynh cười ha ha, nhấc chân thành chiêu móc, Diệp An Phong đứng vững không lung lay, vô cùng đắc ý, chống hông cười: “Ha ha ha, thế nào, tỷ —”

Còn chưa dứt lời, nắm tay Diệp Khuynh đã đến trước mắt, Diệp An Phong theo bản năng ngã ra sau, đồng thời mắt cá nhân bị câu, lại ngã xuống đất.

Diệp An Phong: “Hu hu hu hu —”

Diệp Khuynh thấy Diệp An Phong vẫn về mặt không phục, nâng tay chỉ Diệp An Trác bên cạnh: “Nếu đệ vẫn không phục, chi bằng dùng chiêu vừa rồi đánh với Nhị ca đệ xem.”

Diệp An Phong nóng lòng muốn thử, Diệp An Trác mím môi, đi nhanh tới, cả người hạ xuống, tư thế đứng tấn tự nhiên xuất hiện.

Diệp An Phong cười hắc hắc duỗi tay, năng lực học tập của gấu đũa nhỏ khá tốt, biết biến nắm đấm thành ngón tay, hai ngón tay đâm thẳng về phía hốc mắt Diệp An Trác, cả người Diệp An Trác ngửa ra sau, Diệp An Phong cực kỳ đắc ý duỗi chân phải, móc, không móc được.

Lại móc, vẫn không móc nổi.

Diệp Khuynh phì cười không chút khách khí, tay gõ lên đầu Diệp An Phong: “Còn dám nói đứng tấn thật ngốc, còn dám nói đứng tấn thật xấu không hả!”

Diệp Khuynh gõ vài cái đang thỏa thuê, Diệp An Trác giật giật môi, lúng túng nói: “Đại, Đại tỷ có thể dạy đệ võ nghệ không?”

Tay Diệp Khuynh dừng lại, kinh ngạc nhìn đường đệ, Diệp An Trác ánh mắt kiên định nhìn lại nàng, gian nan nói: “Đệ không muốn làm thế tử, đệ muốn dựa vào chính mình.”

Diệp Khuynh vành mắt ửng đỏ, không ngờ đời thứ ba Diệp gia cuối cùng cũng xuất hiện một nhân vật! Nàng hít một hơi thật sâu, vỗ mạnh bả vai Diệp An Trác: “Được lắm! Được lắm!”

Nàng lại trừng Diệp An Phong bàn chân bôi dầu đang định lùi đi: “Đệ cũng phải tập!”

Diệp An Phong lập tức cúi đầu ủ rũ, dù sao chiêu vừa rồi Diệp Khuynh dùng hắn thật thấy hứng thú, tuy không đối phó được biến thái Diệp An Trác, mà đối phó người khác hắn không thành vấn đề.

Diệp An Phong kêu lên: “Đại, Đại tỷ, ta muốn học chiêu giống vừa rồi!”

Diệp Khuynh nở nụ cười, “Đệ cho rằng chiêu vừa rồi rất đơn giản sao? Ta nói cho đệ biết, dùng thấy chỉ có hai động tác, mà học vẫn trong đó khá nhiều, ít nhất bao hàm hai chiêu binh pháp bên trong.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Lập Tổ Đội Đi Đánh Phụ Bản Lâm Phủ Thật Sự Được Sao

Diệp An Trác hai mắt đen láy nhìn chăm chăm Diệp Khuynh, vẻ mặt khao khát, Diệp An Phong cũng tò mò, Diệp Khuynh nhấn mạnh từng chữ một: “Đương đông kích tây, tiên phát chế nhân!”

Diệp An Trác thì thảo nhảm lại lời Diệp Khuynh: “Đương đông kích tây, tiên phát chế nhân —“

Khuôn mặt tuấn tú của Diệp An Phong lộ ra vẻ suy tư, Diệp Khuynh cười mỉm xem bọn họ, trong lòng thấy an ủi, hai chiêu này là pháp bảo lão tổ tông Diệp gia truyền lại, chuyên dùng dụ dỗ con cháu Diệp gia nhập môn tập võ.

Đơn giản dễ học hiệu quả mau, còn bao trùm đại học vẫn bên trong, con cháu Diệp gia vừa thấy hai chiêu này đều trúng bẫy, cả đám cam tâm tình nguyện tập võ.

Năm đó Diệp Khuynh vẫn luôn tâm đắc chiêu này, lão cha nàng cực kỳ chiều chuộng nữ nhi, giấu mấy đứa con trai dạy nữ nhi trước, kết quả Diệp Khuynh lần lượt đánh ngã từng ca ca một, thật sự quá sáng khoái!

Mấy ngày tiếp theo, bởi vì Nhị Hoàng tử hôn mê, Kinh thành khắp nơi sợ bóng sợ gió, mọi hoạt động giải trí bị thủ tiêu, đến ngay cả hoạt động thăm nhà giữa các phu nhân cũng chuyển thành bí mật, đồng thời giới hạn tại tìm hiểu tin tức trong cung.

Diệp Khuynh dứt khoát ngày ngày ngâm mình trong giáo trường dạy dỗ hai Đường đệ.

Tuy Diệp Khuynh tự thân vũ lực trị không cao, mà mura dầm thấm đất, thuở nhỏ lại chứng kiến phụ huynh huấn luyện như thế nào, nên chỉ đạo hai đường đệ một nghề hai trắng vẫn rất thoải mái tự nhiên.

Hiện tại nàng có thể dạy mà qua đoạn thời gian vẫn nên tìm sư phụ võ thuật đứng đắn về mới được, Diệp Khuynh vừa nghĩ vừa duỗi tay vung cánh trúc, nhẹ chọc vào mắt cá chân Diệp An Phong, Diệp An Phong cả người quơ quơ, cuối cùng đứng không vững, hần kêu lên: “Đại tỷ đến lúc nào mới được học chiêu đánh, đệ đã đứng tấn hơn mười ngày rồi!”

Nghe Diệp An Phong nói, Diệp Khuynh cười nhạo: “Mười mười ngày? Chưa được ba năm năm năm đừng nói ngại từng tập đứng tấn!”

Diệp An Phong lung lay mấy cái, rốt cuộc tuyệt vọng ngã xuống.

Diệp Khuynh thấy hần về mặt sống không còn ý nghĩa, chung quy sinh lòng trắc ẩn, lại nói tiếp, đường đệ này mặc dù thỉnh thoảng phạm ngốc mà luyện đứng tấn rất nghiêm túc, coi như nhân tài có thể dạy.

Diệp Khuynh cảm cảnh trúc đụng vào chân Diệp An Phong: “Được rồi được rồi, ngày mai ta sẽ tới Lâm phủ làm khách, đến lúc đó cho đệ nghỉ ngơi một ngày.”

Hôm qua vừa có tin tức, Nhị Hoàng tử sớm tỉnh lại mà Hiến Khánh để giấu tin tức, không cho phép truyền ra ngoài thôi, vì thế mọi hoạt động trong Kinh thành trở lại bình thường, Lâm phủ cũng đặc biệt phái người đến đưa tin, mời các cô nương Diệp phủ đúng giờ tham gia Thất Tịch yến.

Diệp An Phong hoan hô một tiếng, từ trên đất bật dậy, nháy mắt đưa ghen với Diệp An Trác, hiển nhiên vô cùng vui vẻ.

Diệp Khuynh hết cách bấu víu, lại nhìn về phía Diệp An Trác luyện đâm chém rất nể nếp bên cạnh, cũng may Diệp An Trác không chịu thua kém, bằng không nàng thật sự bị tươi sống tức chết.

Nhìn thấy Diệp An Trác ra sức như vậy, sắc mặt Diệp Khuynh dịu dàng xuống, dặn dò: “Đệ luyện nửa canh giờ nữa rồi nghỉ ngơi đi.”

Diệp An Trác bình thân gạt đầu, xem Diệp Khuynh mang theo nha hoàn đi xa, quay đầu nhìn Diệp An Phong: “Ngày mai chúng ta cũng đi!”

“Hả?” Trong nháy mắt mặt Diệp An Phong suy sụp xuống, thật vất vả được nghỉ một ngày còn phải theo đuôi cạp mẹ, không phải là tự tìm ngược sao!

Diệp An Trác lại vô cùng kiên định, hần phải nhanh chân đến xem tên Lâm tiểu Tướng quân đánh roi vào mặt Diệp Khuynh sau đó lại từ hôn mặt mũi thế nào, sau đó chặt chẽ nhớ kỹ, chờ hần đủ lợi hại sẽ đánh ngã hần ta! Gặp một lần đánh một lần, đến khi hần ta phục mới thôi!

Diệp Khuynh trở về phòng còn chưa biết âm mưu của hai đường đệ, vừa đến nơi đã có tin tức tốt chờ nàng, bộ đồ mới nàng phân phó Phi Thúy và Trần Châu ngày đêm đẩy nhanh tốc độ rút cuộc hoàn thành!

Diệp Khuynh nâng áo bào thư sinh vào vàng hạnh nhân trong tay, cẩn thận xem, gạt đầu: “Không tồi, đường may tinh mịn, thợ khéo kỹ càng, xem ra châm tuyến của hai người quả thật rất khá!”

Điều này vẫn là nhờ ơn mẹ ruột Diệp Khuynh, Đoạn thị chỉ có một nữ nhi, nâng trong tay sợ rớt, ngâm trong miệng sợ tan, luyện tiếc để Diệp Khuynh học châm tuyến trừu nghệ, cho nên hạ quyết tâm từ nhỏ bồi dưỡng hai đại nha hoàn bên người, khiến nữ hồng của Trần Châu Phi Thúy tới luyện đến hoàn mỹ.

Diệp Khuynh thích nhất người như vậy, dùng rất thuận tay, giữa các gia đình hiển quý triều Đại Lương có tập tục, nữ quyến thân cận thường tặng nhau mấy món đồ nhỏ mình tự tay làm, trước kia tay nghề Diệp Khuynh không giỏi, tét Đoạn Ngộ làm cái hồ lô xiêu xiêu vẹo vẹo tặng cho Lương Bình để còn bị ghét bỏ, cũng không biết Chết-không-biết-xấu-hồ đã quăng đi đâu rồi!

Phát hiện kỹ năng mới của Trần Châu Phi Thúy, Diệp Khuynh có thể nói là mừng như điên, trực tiếp dùng áo choàng Thất Tịch yến để thử tay nghề các nàng.

Diệp Khuynh thay nam trang, trước đó cô ý bó ngực lại, cũng may hiện tại nàng nhỏ tuổi, không thấy khó chịu lắm, cài nút thắt, Phi Thúy giúp nàng đội miện ngọc, nhỏ giọng lầm nhảm: “Cô nương thật sự định mặc nam trang sao, chúng nô tỳ cũng làm một thân nho vậy rất xinh đẹp, cô nương thử xem sao?!”

Diệp Khuynh ho một tiếng, nhìn Trần Châu bên cạnh, Trần Châu than nhẹ, “Lại trừ hai đồng bạc —“

Phi Thúy nước mắt lưng tròng: “Đừng mà huhu, cô nương! Nô tỳ không kìm nén được nói ra, nô tỳ sai rồi, lại trừ nữa nô tỳ nợ bạc cô nương mất!”

Vì Phi Thúy không giữ được lời trong lòng, luôn nói lầm nhảm không dứt, Diệp Khuynh không chịu nổi nữa mới kêu Trần Châu bắt đầu trừ tiền tiêu hàng tháng của nàng.

Diệp Khuynh từ chối cho ý kiến: “Vậy nợ đi, đúng rồi, ta nhớ người còn có muối muối, nếu về sau không trả nổi cứ đưa muối muối vào hầu hạ là được.”

Phi Thúy rơi lệ đầy mặt, sao nàng lại đi theo một chủ tử hư hỏng thế này!

Diệp Khuynh từ trong gương nhìn thấy vẻ mặt ai oán của Phi Thúy, trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười, nàng hiện giờ là đại cô nương Diệp phủ cho nên mới chiều được nha đầu kia, nếu nàng vẫn là Hoàng hậu năm ấy, phỏng chừng Phi Thúy đã sớm bị đuổi ra Khôn Trữ cung, trước kia mấy nữ quan bên người nàng người nào cũng là nhân tinh.

Diệp Khuynh thử quần áo xong, lại tắm ngâm cánh hoa, tuy nàng không thích huân hương hoa khô mà đổi lại hoa tươi thì không bài xích, tắm cả người thư giãn, Phi Thúy vừa định bôi một lớp dầu hoa hồng lên tóc thì bị Diệp Khuynh ngăn lại, nàng không ngửi nổi mùi tinh dầu hoa này.

Trước kia làm Hoàng hậu đều chuyên dùng phấn trần châu nghiền nát để bôi tóc, vừa sáng vừa bóng, hoặc bôi một lớp sữa, chờ một lát gội lại đều là phương thuốc rất tốt.

Sáng sớm hôm sau, quân sự xe ngựa sớm được phân phó, dẫn hai chiếc xe ngựa chờ ngoài cửa phụ.

Diệp Vân hưng phấn lôi kéo Diệp Như ra từ sớm, rất xa nhìn thấy hai chiếc xe ngựa, một chiếc chuyên dụng cho Diệp Khuynh ra ngoài, nhìn qua vô cùng hoa lệ, bên trong bố trí thoải mái.

Tâm tình tốt cả buổi sáng trong nháy mắt bị phá hủy, Diệp Như giành trước nói: “Thấy chưa, muối đã nói tỳ ta giả bộ tốt mà, sớm muối gì sẽ lộ đuôi! Bề ngoài đối tốt với chúng ta, vừa ra khỏi cửa đã một mình một xe!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Diệp Đại Cô Nương Phong Lưu Phóng Khoáng

Diệp Vân không nói gì, lại nghĩ tới một khả năng, chẳng lẽ Diệp Khuynh lừa dối hai người các nàng làm quần áo chất liệu giống nhau, còn mình thì làm một bộ khác hoàn toàn?

Nàng chần chờ nói ra dự đoán của mình, Diệp Như bên cạnh nhảy dựng lên như pháo nổ: “Nếu tỳ ấy dám làm thế, muối sẽ đi cáo trạng với tổ mẫu, muối không tin tổ mẫu vẫn che chở tỳ ấy!”

Nhận thấy ánh mắt khác thường của vú già hai bên, Diệp Vân hồi hận, lão Tứ không biết giữ mồm giữ miệng gì cả, nàng chặn miệng muối muối, đang định trách cứ hai câu, phía sau đột nhiên truyền đến câu hỏi nhẹ nhàng: “Hai vị cô nương, xin hỏi phủ Hộ Quốc Tướng quân phải đi thế nào?”

Giọng nói này thuần trọng như ngọc, vô cùng dễ nghe, Diệp Vân và Diệp Như đồng thời xoay người lại, nhìn thoáng qua đã lập tức ngẩn ngơ.

Diệp Khuynh một thân áo thư sinh màu vàng hạnh nhân, đầu mang quan ngọc, hông mang lụa trắng, chân đi ủng, màu sắc mềm mại làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn, tuấn tú tuyệt luân, trên mặt ý cười ngấm ngấm, một tay chấp sau lưng, một tay khẽ lay động quạt xếp, dáng vẻ tao nhã.

Diệp Khuynh thấy hai đường muối nhìn mình ngẩn người, ho nhẹ một tiếng, cất quạt xếp vào tay áo, chấp tay cong lưng: “Hai vị cô nương, tiểu sinh bên này có lễ.”

Diệp Vân há hốc mồm, sững sờ thật lâu mới lắp bắp chỉ vào Diệp Khuynh: “Đại, Đại tỳ định mặc đồ này đi dự tiệc?!”

Diệp Khuynh mỉm cười trả lời: “Đúng vậy, thế nào?”

Nói xong nàng quay một vòng, nghiêng đầu cười nhẹ, phong lưu phóng khoáng nói không nên lời, Diệp Như nhỏ tuổi, lập tức đỏ mặt, nhỏ giọng đáp:

“Rất đẹp! Biết thế muội cũng mặc như này!”

Diệp Vân đầu óc xoay chuyển nhanh, nàng nhìn Diệp Khuynh lại xem hai chiếc xe ngựa cách đó không xa, bưng tỉnh hiểu ra: “Vì tỷ mặc một thân áo thư sinh, cho nên mới không ngồi cùng xe ngựa với chúng muội?”

Diệp Khuynh cười tủm tỉm gật đầu, quạt xếp trong tay đung đưa, “Đúng rồi, nếu bị người khác hiểu lầm ngồi cùng xe ngựa với nam tử trẻ tuổi thì không tốt lắm.”

Chút không vui ban sáng nhảy mất tan thành mây khói, khúc mắc đã giải, Diệp Vân tới gần Diệp Khuynh, xoay quanh hai vòng, khen từ đáy lòng: “Đại tỷ mặc nam trang thật là đẹp!”

Diệp Khuynh cười mà không nói, trong lòng cảm khái vạn phần, năm đó khi chưa lấy chồng thỉnh thoảng ra ngoài với các huynh đệ, nàng nữ tử khuê các lẫn trong đó rất bất tiện, cho nên thường mặc nam trang, có mấy lần đụng mặt Lương Bình đế.

Lúc hai người thành thân, Lương Bình đế khen nàng nam trang tư thái oai hùng hiên ngang, lần đầu gặp mặt đã để ý đến, nói nàng mặc nam trang thêm vài phần đại khí hơn hẳn các nữ tử khuê các khác, lúc đó hẳn nghĩ, Hoàng hậu của hắn nên là nữ tử như vậy.

Đáng tiếc, sau khi thành thân nàng không thể tùy ý làm vậy, trở thành Hoàng hậu, nhất cử nhất động đều có người khác nhìn chăm chăm, mỗi ngày gặp ai, mặc quần áo gì phải do Lễ quan tuyển chọn, ngay cả đai lưng cũng không thể thất sai.

Chỉ có trở về tẩm cung mới khoan khoái thoải mái.

Diệp Vân Diệp Như vòng quanh Diệp Khuynh nửa ngày, Diệp Vân lại mất hứng, Diệp Khuynh sớm phát hiện đường muội này mặc dù có chút tiểu tâm tư mà không phải là người giấu được tâm tư, như vừa rồi, nàng từ xa thấy Diệp Vân mím môi, mới dùng phương thức hỏi đường đến chào.

Diệp Khuynh không trực tiếp mở miệng hỏi, tiểu nữ nhi tuổi này tâm tư muốn giấu thật sâu, không thích bị người khác nhìn thấu, nàng nhìn theo tầm mắt Diệp Vân, lập tức hiểu được.

Hóa ra vấn đề vẫn là ở quần áo ba người, Diệp Khuynh một thân áo bào thư sinh, nữ phần nam trang, tuần tú thoát tục, cực kỳ dễ thấy; Diệp Như vốn cao gầy, trang phục cười ngượng lười lười, eo nhỏ chân dài cũng rất đặc sắc; so sánh với Diệp Như một thân váy dài màu vàng hạnh, tuy kiểu dáng tân kỳ mà chẳng xuất sắc là bao.

Diệp Khuynh đóng quạt, nhẹ gõ hai cái vào lòng bàn tay phải, có chủ ý, nàng vẫy tay gọi nàng dâu quân sự hầu hạ bên cạnh, phân phó vài câu, nàng dâu quân sự không dám chậm trễ, xoay người vội vàng đi.

Thời gian một chén trà trôi qua mới trở lại, hai tay nâng một khối vải, Diệp Vân cùng Diệp Như nhìn thấy, lập tức xông tới.

Khối vải kia màu sắc đẹp đẽ, tựa như một đường cầu vồng bị lòi từ trên trời xuống, nâng trong tay dường như tỏa ra ánh sáng bảy màu, đẹp đến cực điểm.

Hai người hoa mắt, Diệp Vân si mê duỗi tay lại không dám đụng vào, sợ hỏng khối vải, chỉ dám lấy đầu ngón tay nhẹ chạm, Diệp Như thì ngừng hô hấp, lần đầu tiên cảm thấy trang phục cười ngượng không đẹp như trước, nếu dùng tấm vải trước mắt làm thành váy, hẳn sẽ điểm kinh bốn phía.

Ánh mắt Diệp Khuynh lại trở nên phức tạp, khối vải này lúc trước khiến Nguyên phi, Lệ phi cùng Thục phi đồng loạt ra tay tranh đoạt, tất cả dùng hết tâm cơ, cuối cùng Thục phi hoa lệ thắng được khối vải.

Diệp Khuynh làm Hoàng hậu, tất nhiên cũng được một khối, có điều xưa nay nàng chán ghét tham dự vào mấy trò tranh đua khoe sắc, vì hành động của mấy người Nguyên phi, nàng thấy khối vải này chẳng có gì thú vị, giống tất cả những thứ nàng không thích, trực tiếp tặng đến Diệp phủ.

Năm đó thường khối vải này cho Diệp lão Thái quân, Diệp lão Thái quân lúc đó đang mang thai Diệp Thịnh Hoài, mở lời nói đùa, nếu sinh nữ nhi, chất liệu xinh đẹp vậy nhất định phải áp đầy hòm làm của hồi môn.

Không ngờ Diệp lão Thái quân sinh hai đứa đều là con trai, nữ nhi duy nhất lại vào cung, cuối cùng giữ lại khối vải này, hiện tại lấy ra coi như thành toàn Diệp Vân.

Không có nữ nhân không thích vải đẹp, Diệp Vân si mê nhìn nửa ngày, ngẩng đầu nói: “Đại tỷ khối vải này tỷ định lấy làm váy mới sao?”

Dừng lại trong chốc lát, nàng cắn răng, cuối cùng vẫn không kìm nén được khát vọng, nói năng lộn xộn: “Nếu còn thừa lại, có thể cho muội được không? Muội làm cái áo lót —”

Giọng nói dần nhỏ hơn: “Hoặc là cái yếm cũng được, thật sự không còn thì cho muội chút vải thừa gắn lại thành đai lưng —”

Diệp Như bên cạnh đã kêu lên: “Muội chỉ cần cái khăn tay là đủ rồi!”

Vải dẹt như vậy, cho dù làm khăn tay, cầm ra đã đủ chói mắt rồi.

Diệp Khuynh nở nụ cười, cố ý không trả lời hai đường muội, ngược lại nhắc tới lai lịch của nó: “Chất liệu này từ Tây Vực tiến cống đến, nghe nói lúc kéo vải bỏ thêm tơ vàng chỉ bạc, cho nên nhìn qua mới có cảm giác lấp lánh bảy sắc.”

Diệp Vân Diệp Như hai mắt mở to, Diệp Vân ngừng thở, đầu ngón tay chạm vào vải dệt, khen ngợi: “Nhìn thật sự bất phàm, hóa ra đúng là vải phiên bang tiến cống.”

Nếu là chất liệu từ Giang Nam tiến cống, Diệp phủ nhờ quan hệ với Diệp Quý phi, hằng năm tổng cộng cũng được mấy khối, nữ quyến trong nhà chia ra, mỗi người có thể làm được hai bộ, không tính quý hiếm, mà chất liệu phiên bang tiến cống, các nương nương trong cung còn không đủ chia, các nàng thì chưa từng thấy qua.

Bạn đang đọc truyện *Bôn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Nhân Vật Có Liên Quan Đến Đến Trình Diện

Diệp Vân đã nán lòng một nửa, chất liệu trân quý như vậy, theo tính nết Diệp Khuynh ngày xưa tuyệt đối sẽ không chia cho tỷ muội nàng.

Diệp Vân bắt buộc mình rời tầm mắt đi, thúc giục: “Canh giờ không còn sớm, chúng ta nên sớm lên xe đi!”

Diệp Khuynh cười không nói, cho quạt xếp vào tay áo, bước lên cầm lấy khối vải, tung ra, tiện tay phủ lên vai Diệp Vân.

Chỉ trong nháy mắt, Diệp Vân phảng phất được bao phủ bởi tầng mây nhiều màu, bộ váy vàng hạnh nhân mới vốn nhạt nhẽo tầm thường cũng biến thành rạng rỡ tỏa sáng, khiến nàng chẳng khác nào tiên tử trên trời cao, cực kỳ động lòng người.

Diệp Như nhìn choáng váng, Diệp Vân thì ngây ngốc, Diệp Khuynh gỡ nhẹ lên trán hai đường muội, trêu tức:

“Làm quần áo không kịp rồi, mà lụa choàng thì có sẵn, chờ lúc trở về làm cho mỗi muội một bộ váy bán thân.”

Tỷ muội Diệp Vân Diệp Như hoan hô, mỗi người ôm lấy một tay Diệp Khuynh, Diệp Vân cẩn thận vuốt lụa choàng trên người, không tin nổi hỏi lại: “Tỷ tỷ, lụa này thật sự cho chúng muội?”

Diệp Như cũng vui mừng, tuy hiện tại Diệp Vân khoác, mà trở về làm thành váy có một nửa của nàng kia!

Diệp Khuynh xoa đầu Diệp Vân, thấy nàng hai mắt tỏa sáng, đáng vẻ nhu thuận, hoàn toàn trái ngược với vẻ đối chọi gay gắt lần đầu gặp mặt, tiểu cô nương chính là đơn giản như vậy, một khối vải dệt đẹp, một bộ váy diễm lệ đã cảm thấy mỹ mãn, cười trả lời: “Thật giả cái gì, một khối chất liệu thôi, đi nào, đừng để đến chậm.”

Diệp Vân cùng Diệp Như lú lú lên xe, hai người bắt đầu tha thiết thảo luận nên làm bộ váy bán thân kiểu dáng gì, chất liệu chỉ có bấy nhiêu, phải tính toán kỹ kích cỡ.

Diệp Khuynh xoay người lên xe ngựa khác, hai chiếc xe đều dính dấu hiệu phủ Quốc công, nha hoàn cũng lên xe, vì đi nhà người khác cho nên mỗi người chỉ mang theo một nha hoàn, Diệp Khuynh mang theo Phi Thúy.

Theo lời Phi Thúy nói, nợ nhiều bạc như vậy, phải nỗ lực làm việc, tranh thủ sớm trả xong nợ nần!

Xung quanh có vũ giả cường tráng đi theo, một vòng bên ngoài hộ vệ vây chặt như nêm, mấy chục người quanh hai xe ngựa chậm rãi đến phủ Hộ Quốc Tướng quân.

Không ai chú ý tới, dưới xe ngựa Diệp Khuynh và Diệp Vân Diệp Như, đều ẩn giấu một thiếu niên, Diệp An Phong như thần lẩn áp sát vào gầm xe, hai tay gắt gao ôm ván gỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh mét, trong lòng mắng Diệp An Trác máu chó đầy đầu:

— Diệp An Trác tên chết tiệt kia, lần sau ta không bao giờ nghe người nữa!

— Ta thề lần sau mà đi cùng người, ta với người cùng họ!

Hắn bên này thề thốt, xe ngựa đã chậm rãi rời bước, thật ra phủ Hộ Quốc Tướng quân và phủ Định Quốc Công cách không xa, đây cũng là do tiền bối hai nhà Diệp Lâm cố ý lựa chọn để thân cận.

Đoàn xe đi chậm như thế chủ yếu vì biểu hiện phái đoàn của phủ Quốc Công, đồng thời cho quyền quý khắp Kinh thành nhìn xem, cho dù bị lui hôn, quan hệ giữa phủ Định Quốc công và phủ Hộ Quốc công vẫn kiên cố như trước!

Xe ngựa phủ Định Quốc công rút cuộc dừng trước phủ Hộ Quốc Tướng quân, đại quân sớm đi ra đón, vừa thấy hai chiếc xe ngựa, một chiếc vũ giả theo sau, chiếc còn lại do hộ vệ bao quanh, nhất thời hiểu ra, tiến lại gần cung kính hỏi: “Đây là thế tử Định Quốc công đến?”

Diệp Khuynh ho nhẹ, giọng cố ý trầm xuống: “Đúng là bản thể tử, gia tổ mẫu lo lắng hai mươi mươi, bảo ta đi cùng, sợ rằng làm phiền rồi.”

Đại quân sự Lâm phủ vội đáp: “Không làm phiền không làm phiền.”

Nói xong, ông bắt đầu an bày, xe ngựa nữ quyền trực tiếp chạy đến nhị môn mới dừng lại, tất nhiên có nàng đầu quân sự tiếp đón, cũng là vì phủ Quốc công chỉ đến mấy vị tiểu thư, luận thân phận chưa đủ để phu nhân Lâm phủ nghiêng đón, nếu là phu nhân phủ Quốc công đến tất nhiên phải chiêu đãi khác.

Có điều, phu nhân bọn họ đã sớm nói Thất Tịch yển chỉ tiếp đãi các cô nương chưa lấy chồng, các phu nhân đã lập gia đình xin miễn tham gia.

Về phần xe ngựa của thể tử phủ Định Quốc công thì trực tiếp dừng tại tiền viện là được, nam khách tất nhiên có các lão gia chiêu đãi.

Đại quân sự vừa an bày xong xe nữ quyền, nhìn lại thấy hành lang gấp khúc cách đó không xa, một cái đầu nhỏ nhắn lấp ló, tóc vẫn giữ kiểu ẩm trà, môi hồng răng trắng, cực kỳ đáng yêu, cố tình ra vẻ nghiêm túc, làm người khác buồn cười.

Lão quân sự cố nín cười, xem Lục thiếu gia ra hiệu, do dự chốc lát, cuối cùng vẫn làm theo, ông tiến lên, hơi khom người với xe ngựa Diệp Khuynh: “Thể tử, ngài đi theo nô tài, các hộ vệ dừng tại chỗ này sẽ có người tiếp đón.”

Diệp Khuynh biết đây là quy củ, lên tiếng đáp lời, xe ngựa lại khởi động.

Diệp Khuynh ngồi bên trong, không thấy được cảnh sắc bên ngoài, xe ngựa rẽ vài chỗ, cuối cùng dừng lại, xung quanh yên lặng một mảnh, nàng khen ngợi trong lòng, đây mới là nhà võ tướng, kỷ luật nghiêm minh, làm việc đều mang theo tác phong quân doanh.

Vừa nghĩ vậy đột nhiên nghe thấy giọng trẻ con quát chói tai bên ngoài: “Người nào trên xe, mau mau xuống ngựa chịu trời, đại gia tha cho người không chết!”

Lời này tựa như thổ phi nói, cố tình giọng điệu non nớt, đáng yêu vô cùng.

Diệp Khuynh phì cười, nhắc màn xe, liếc mắt thấy một tiểu nhi đứng cách đó không xa, ước chừng bốn năm tuổi, môi hồng răng trắng, bên hông buộc trăm mã đao bằng gỗ gần như chạm đến chân, sau lưng đeo túi cung tên trúc, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nhìn nàng.

Diệp Khuynh nhin cười, cố ý bày ra vẻ mặt phiền não: “Đệ bảo ta xuống ngựa chịu trời, mà rõ ràng ta ngồi xe, như vậy xuống ngựa thế nào đây?”

Tiểu nhi kia bị hỏi nghẹn lời, nghiêng đầu ngó Diệp Khuynh, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn không nghĩ ra, người ngồi xe làm sao xuống ngựa chịu trời được, xoay người, non non nớt nớt kêu với đám phía sau: “Hắn ngồi xe, xuống ngựa thế nào hả?”

Chợt nghe thấy giọng thiếu niên hơi thô vang lên, “Ngu ngốc! Người không biết nói xuống xe chịu trời à!”

Một câu oán giận vang lên ngay sau: “Đệ đã bảo để Ngũ lang đi mà không nghe, tiểu Lục quá ngu ngốc!”

Tiểu oa nhi kia lập tức quay lại, kêu lên với Diệp Khuynh: “Đúng, là xuống xe chịu trời!”

Ở nơi cách đó không xa, Lâm Đồng nghiêm chỉnh đứng thẳng bởi chuyện một nam tử mặc long bào màu vàng, nam tử kia mặt ngọc má đào, hàng mày thon dài nhướng lên mang vẻ phong lưu phóng khoáng, cười rộ hết sức động lòng người, chỉ vào mấy tiểu nhi phía trước: “Đây hẳn là mấy đệ đệ của Lâm Tướng quân, thật sự tướng môn vô khuyến tử.”

Lâm Đồng bình thân trả lời: “Ngu đệ bất hảo, điện hạ chê cười rồi.”

Nam tử kia không đáp lại, hứng thú bưng bưng xem tình cảnh cách đó không xa.

Lúc đó, Diệp Khuynh đã nghe lời từ trên xe xuống, vì đưa lưng về phía hai người cho nên không thấy rõ diện mạo, có điều nàng chung quy là nữ tử, tuy mặc một thân áo bào thư sinh mà thất lưng đặc biệt tinh tế, lúc đi đường chân dài sai bước, hoàn toàn không thấy vẻ thẹn thùng ở nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Nhóm Ngốc Trời Sinh Lâm Gia

Nam tử được gọi là điện hạ kia “Ồ ~” một tiếng, Lâm Đồng nhú mày: “Điện hạ?”

Nam tử lấy lại tinh thần, mỉm cười, thông dong nói: “Không có gì, chỉ là nhớ tới một vị cố nhân.”

Mây Lâm Đống vẫn nhủ như trước, xem Diệp Khuynh bị mấy đệ đệ gây khó dễ cách đó không xa, quay đầu chấp tay với nam tử hoàng bào: “Mời điện hạ di giá, đợi tiểu thần xử lý xong gia sự lập tức đi qua.”

Nam tử hoàng bào độ lượng mỉm cười: “Vậy ta đi trước một bước.”

Lâm Đống dẫn đầy tớ bên người dẫn đường đưa nam tử kia đến chỗ nghỉ ngơi, còn bản thân không lập tức ra ngoài mà tiếp tục quan sát từ xa.

Diệp Khuynh xuống xe, đi đến trước mặt tiểu nhi, Phi Thúy nhắm mắt theo đuôi, lo lắng ngó bốn phía, nhỏ giọng nói: “Cô nương, hay chúng ta vẫn gọi quân sự đến đây đi.”

Diệp Khuynh nghiêng đầu, nhân nhặt lườm nàng, Phi Thúy lập tức chủ động duỗi tay phải, giao ra mười đồng tiền, nhỏ giọng thăm thi: “Cô nương, nô tỳ còn mười đồng tiền, có đủ nói thêm một câu nữa không?”

Diệp Khuynh: “... Câm miệng!”

Lại gần, tiểu nhi nhìn càng thêm lung linh đáng yêu, khuôn mặt mơ hồ có bóng dáng người Lâm gia, Diệp Khuynh bỗng nhớ tới Lâm Giác khi còn bé, cũng phần hồng đáng yêu thế này, trong lòng mềm mại.

Xem tiểu nhi về mặt cảnh giác nhìn nhìn nàng, nước mũi chậm rãi chảy ra cũng không biết, Diệp Khuynh nhin cười, xoay người duỗi tay với Phi Thúy: “Khăn tay.”

Phi Thúy dạ một tiếng, thấy Diệp Khuynh cầm khăn tay nàng vừa mới thêu đẹp để dịu dàng lau nước mũi cho tiểu nhi, rồi tro mắt xem Diệp Khuynh trả khăn về, nàng tay cầm góc khăn, khóc không ra nước mắt —

Chuyên gia hó nha hoàn, rất muốn há mồm cắn, ô ô ô, rõ ràng cô nương bản thân cũng có khăn!

Diệp Khuynh lau nước mũi cho tiểu nhi xong, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm thuận mắt, nàng nhẹ giọng hỏi: “Đệ là Lục mao đúng không?”

Lục mao ngẩng đầu, về mặt cảnh giác ngắm Diệp Khuynh, “Làm sao ngươi biết?”

Diệp Khuynh hai mắt tròn xoe, mặt không đổi sắc đáp: “Ca ca đệ Đại mao nói với ta, chúng ta là bằng hữu thân lắm đó.”

Lục mao lập tức quay đầu lại, hô về phía sau: “Hắn nói hắn quen Đại mao ca!”

Giọng nói Diệp Khuynh mềm nhẹ cùng từng tiếng giòn tan của Lục mao truyền đến tai Lâm Đống rõ ràng từng chữ một, Lâm Đống mặt tối sầm, đang đang sát khí, mấy tên hư đồn này, đã bảo bao lần không được gọi Đại mao ca!

Bốn thiếu niên trong rừng cây đằng sau lưng Lục mao lập tức nhảy ra, xếp thành một hàng từ lớn đến bé, quần áo giống nhau như đúc, mỗi người bên hông đeo trường kiếm, lưng buộc cung, chỉ khác hai đứa lớn nhất, kiếm bên hông làm bằng sắt mà thôi.

Đứa lớn nhất nâng tay đập vài phát lên đầu Lục mao, “Ngu ngốc! Nhà chúng ta và Diệp phủ là kẻ thù, Đại mao ca sao có thể làm bằng hữu với hắn!”

Diệp Khuynh không chút hoang mang mở quạt xếp, khẽ lay động, cười híp mắt nói: “Sao ta không thể làm bằng hữu với tiểu tử Lâm Đống kia? Bên người hắn có Phó quan họ Phó, năm nay vừa mới hai mươi, chưa có hôn phối đúng không? Còn có Thám báo tên Vương Lão Tam, mỗi ngày tiết kiệm tiền, vất cô chày ra nước —”

“Còn có Điền Hao Tử, vừa lên chiến trường đã mềm chân, Trần Đại Tráng —”

Diệp Khuynh dừng bật, Trần Đại Tráng tên này thích dẫn tân binh đi uống hoa tửu, không nên nói với đám thiếu niên này.

Mấy thiếu niên Lâm gia đưa mắt nhìn nhau, xoay xoay lùi một bước, ôm thành một vòng, các ca ca đẩy Lục mao ra, không kiên nhẫn nói: “Bảo bao lần rồi, tiểu Lục ngươi phụ trách canh gác, đi đi đi!”

Lục lang lập tức đứng thẳng người, cong mông chạy đến trước mặt Diệp Khuynh, về mặt cảnh giác.

Diệp Khuynh cúi đầu ngó bé củ cải chỉ đứng tới hông mình, nghiêm mặt ngẩng đầu nhìn nàng chăm chăm, nghĩ thầm, tiểu oa nhi này hẳn là gốc trời sinh đi!

Nàng sờ bên hông, lấy túi tiền xuống, bên trong có hai miếng bánh hoa quế, đưa tới trước mặt Lục lang, Lục lang khuôn mặt nhỏ nhắn kéo căng, mắt to mở tròn xoe, gât gao nhìn nàng vẫn không nhúc nhích.

Diệp Khuynh ho một tiếng, nhỏ giọng thăm thi: “Các ca ca đệ có dặn không được ăn đồ ta đưa không?”

Tiểu Lục nghiêng đầu ngẫm nghĩ, lắc lắc, Diệp Khuynh nở nụ cười, nhét bánh hoa quế vào tay hắn: “Vậy ăn đi!”

Lục lang ngó bánh hoa quế, hương thơm ngọt ngào xông vào mũi, hắn nuốt nước miếng, không nhịn được nữa, vài miếng ăn sạch, vụn bánh khắp miệng.

Đồng thời tiếng tranh luận giữa mấy thiếu niên cũng dần lớn hơn:

“Ngay cả chuyện của mấy người Phó Giáo úy hần cũng biết, xem ra nhất định từng uống rượu với Đại mao ca!”

“Kỳ quái, Đại mao ca sao có thể kết giao bằng hữu với thế tử Định Quốc công nhỏ?”

“Thế chẳng phải chúng ta không thể xuống tay sao!”

Diệp Khuynh nghĩ thầm, Lâm Đồng không biết xui xẻo cỡ nào mà ngay cả mấy đệ đệ cũng biết tật xấu hần rượu say nói thật.

Nàng bên cạnh hứng trí bưng bưng xem, thấy mấy thiếu niên tranh luận càng lúc càng gay gắt, trọng điểm vẫn là nên dạy dỗ nàng hay không, lý do không thể xuống tay với nữ quyền, nam thì không sao, là hảo hán tử thì ra mặt làm một trận.

Diệp Khuynh cúi đầu nhìn một thân trường bào màu vàng hạnh nhân, lại liếc Phi Thúy hoa dung thất sắc bên cạnh, mở miệng: “Mấy vị tiểu ca, trong các người có quân sự không?”

Vài thiếu niên đồng thời cảnh giác ngẩng đầu, mấy gương mặt tuấn tú tương tự nhau cộng thêm vài đôi mắt trắng đen rõ ràng cùng nhìn về phía nàng, đúng là cảnh đẹp ý vui nói không nên lời.

Diệp Khuynh nghĩ thầm, trách sao Công chúa Bình Dương thích nhất thiếu niên tuấn tú, mấy thiếu niên đứng cùng một chỗ quả thật đẹp mắt.

Diệp Khuynh khẽ chớp mi, từ từ dẫn dụ: “Ta thấy các đệ đều mặc theo kiểu quân đội, tương lai hẳn muốn ra chiến trường, hành quân đánh giặc, dù sao cũng phải có người chỉ huy đúng không? Tục ngữ nói, ngàn quân vẫn cần một tướng.”

Nàng thấy vài thiếu niên bắt đầu suy tư, dụ thêm câu nữa: “Vị như vừa rồi, nếu có đội trưởng trực tiếp ra quyết định có phải xong sớm rồi không, đội trưởng ấy mấy đệ biết không?”

Mấy thiếu niên cùng gật đầu, trong mắt đồng thời bắn ra khát vọng, tân binh vào doanh, năm người một đội, đội trưởng chính là đứng đầu năm người.

Truyền thống Lâm gia, nhập ngũ đều phải làm từ binh tốt, muốn lên đội trưởng thì dùng quân công mà đổi!

Diệp Khuynh cười híp mắt: “Vậy nhóm các đệ, ai là đội trưởng?”

Các thiếu niên nhìn nhau, đồng thời lắc đầu, lại cùng nhìn Diệp Khuynh, Lâm Đồng đứng xa xem cảnh này, trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười, hần sớm nhận ra Diệp Khuynh nữ phần nam trang, dù sao Diệp An Trắc tuy hơi chất phác, nhưng vài trường hợp cần xã giao vẫn sẽ tham dự, Lâm Đồng đã từng gặp hần đôi lần.

Lâm Đồng không ngờ Diệp Khuynh mới nói hai ba câu đã chấp chôn xong đám ngốc mao nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thiên Cổ Đệ Nhất Hiền Hậu

Diệp Khuynh nhướng mày, quyết định thay, “Theo ta thấy, các đệ cách biệt về tuổi tác, cho nên để Nhị lang lớn tuổi nhất đảm nhiệm chức vụ đi —“

Các thiếu niên ngoại trừ Nhị lang lớn tuổi nhất đều lộ ra vẻ mặt không vui, Diệp Khuynh cười híp mắt nói tiếp: “Sau đó để Tam lang đảm nhiệm chức Đội phó, phụ tá giám sát đội trưởng.”

“Đương nhiên, đội trưởng đội phó chỉ tạm thời nhận chức, chờ về sau dựa theo công lao cá nhân lại bổ nhiệm lần nữa, thế nào?”

Mấy thiếu niên mặt mày giãn ra, nhất tề gật đầu, Diệp Khuynh cũng thở phào, bộ quần áo mình mới làm cuối cùng được bảo vệ.

Lâm Đồng đứng xem từ xa, không biết vì sao trong lòng bỗng dâng lên một tia tiếc nuối, đám đệ đệ hần nghịch ngợm không chịu nổi, khó quản giáo, hần luôn muốn một người thế tử thu phục được mấy con khi ngang tàng, thế mới gọi là gia hòa vạn sự hưng.

Nhị lang nhận chức, nhanh chóng vào vai, thét ra lệnh các đệ đệ đứng thành hàng, Tam lang đứng bên phụ tá hần, Lục lang nghiêm trang đứng đằng đuôi, trong tay nắm chặt nửa miếng bánh hoa quế còn chưa ăn xong.

Diệp Khuynh xem vài thiếu niên trước mặt, tinh thần ngẩn ngơ, tựa như về lại tình cảnh năm đó khi còn làm Hoàng hậu.

Từng mỹ nhân lần lượt vào cung, rồi khai chi tán diệp, các Hoàng tử Công chúa trong cung càng lúc càng nhiều.

Mà mỗi cung phi có con nối dòng đều đặc biệt cẩn thận chăm sóc đứa nhỏ của mình, dù sao đây là địa phương nuôi rùa cũng không an toàn.

Trong phần đông các Hoàng tử, Tam Hoàng tử Nguyên phi sinh được sủng ái nhất, dù sao các Hoàng tử còn nhỏ tuổi, vẫn trong độ tuổi từ bầy mẫu quý.

Đến lúc Tam Hoàng tử có thể chạy, một lần, Diệp Khuynh đến hoa viên giải nhiệt, tận mắt thấy gấu đứa nhỏ này tay cầm sâu lông, đuổi theo các cung nữ chạy khắp nơi, một đứa nhỏ đáng thương mới chỉ mười một mười hai tuổi bị truy đuổi đành phải nhảy hồ, Tam Hoàng tử còn chống nạnh đứng trên bờ cười to không ngừng.

Diệp Khuynh xem khuôn mặt Tam Hoàng tử ngũ quan giống hệt Lương Bình đế, lửa giận vô danh xoẹt một cái bùng lên, đây là con trai ngoan do tên Chết-không-biết-xấu-hổ kia cùng biểu muội ruột dưỡng ra!

Tuổi còn nhỏ đã như thế, lớn lên chẳng biết nát mức nào!

Diệp Khuynh trực tiếp tới tìm Lương Bình đế, nói lời uyển chuyển: “Các Hoàng nhi tuổi đã lớn, nên mời tiên sinh dạy học, hơn nữa Thái tử tương lai chung quy không thể để tay phụ nhân dưỡng.”

Lúc đó Lương Bình đế còn nắm tay nàng, vẻ mặt tán thưởng: “Cũng là nàng nghĩ chu đáo, Hoàng hậu của trẫm chính hiền thực như vậy.”

Diệp Khuynh cười dịu dàng, “Đây đều là bổn phận của thần thiếp.”

Triều Đại Lương có một tên Chết-không-biết-xấu-hổ quá đủ rồi! Nếu để đám nhóc con này cứ thế trưởng thành, lớn lên không biết tai họa bao nhiêu nữ nhi trong sạch!

Lương Bình đế tự mình mời vài Đại Học sĩ đảm nhiệm ân sư thụ nghiệp cho các Hoàng tử, cung phi tuy trong lòng bất mãn phải tách khỏi Hoàng nhi, nhưng cũng biết đọc sách mới là việc đúng đắn, cho nên không có mấy tiếng phản đối.

Diệp Khuynh có chút hiền lành, mỗi ngày chờ bọn nhỏ hết giờ học phải nữ quan bên người dẫn các Hoàng tử đến Khôn Trữ cung của nàng ăn điểm tâm.

Cẩn thận ngẫm lại, mầm tai họa có lẽ gieo xuống từ lúc ăn điểm tâm.

Lúc đó tông cộng có năm Hoàng tử, trong đó Tam Hoàng tử do Nguyên phi sinh ra, Đại Hoàng tử lại từ Hà Tài nhân sinh, Nhị Hoàng tử là Thực phi sinh, Tứ Hoàng tử là Tạ Chiêu Dung một trong Cửu Tần mang nặng đẻ đau, còn Ngũ Hoàng tử thì Lệ phi vất vả lắm mới hạ sinh được.

Năm Hoàng tử, nếu dựa theo trưởng ấu, Đại Hoàng tử đứng đầu, Ngũ Hoàng tử cuối cùng, mà nếu dựa theo tôn ti, Đại Hoàng tử lại rơi xuống cuối cùng.

Diệp Khuynh biết bản tính ái phi của Lương Bình đế như thế nào, rõ ràng cứ dựa theo tôn ti sắp xếp, Tam Hoàng tử đứng đầu, kế tiếp lần lượt là Nhị Hoàng tử, Ngũ Hoàng tử, Tứ Hoàng tử, cuối cùng mới là Đại Hoàng tử.

Năm Hoàng tử tuổi tác không chênh lệch nhiều, đều là độ tuổi vừa vặn hiểu chuyện, Đại Hoàng tử ngồi chỗ xa nhất, vẻ mặt bị đá kích sâu sắc, làm Diệp Khuynh không đành lòng nhìn.

Nghĩ cũng biết, đám Hoàng tử lúc trước ở bên mẫu phi đều muôn vãi sủng ái, các cung nhân xung quanh không dám làm trái ý nửa phần.

Hiện tại đến chỗ Diệp Khuynh bị sinh sôi phân ra đám bảy loại, tất nhiên trong lòng bất bình, vốn tưởng rằng trời đất bao la lão cha lớn nhất, bản thân lão nhị, hiện tại mới biết còn mấy huynh đệ áp trên mình!

Đại Hoàng tử lớn tuổi nhất, nếu do một trong tứ cung chủ vị sinh đương nhiên sẽ thành Thái tử, mà hiện tại lại rơi vào cục diện xấu hổ như vậy.

Sau vài lần ăn điểm tâm ở chỗ Diệp Khuynh, nàng rất nhanh nghe thấy các nữ quan truyền đến tin tức — trong các vị Hoàng tử, Đại Hoàng tử đọc sách khắc khổ nhất, vài lần được tiên sinh khen ngợi, Lương Bình đế cũng vô cùng vui vẻ.

Diệp Khuynh còn cố ý kêu mấy đứa trẻ đọc bài cho nàng nghe tại lần ăn điểm tâm tiếp theo, Đại Hoàng tử quả nhiên đọc lưu loát nhất, Diệp Khuynh không chút bùn xin cất lời khen ngợi, lại tự mình chọn một bộ văn phòng tứ bảo trân quý trong kho tư nhân tặng cho hắn.

Đây là bước thứ hai trong kế hoạch của Diệp Khuynh, nhân sinh đều có tôn ti quý tiện, mà có thể thông qua nỗ lực bản thân thay đổi tình cảnh chính mình.

Có lẽ, ngai vàng Cửu Long chỉ tôn độc nhất vô nhị kia không phải xa không thể với, chỉ cần đủ nỗ lực cũng có thể nhét vào túi!

Đại Hoàng tử càng ưu tú lại càng bị các huynh đệ xa lánh, sách rách bướm, ghế đổ đầy mực nước, cho nên khi các Hoàng tử càng lúc càng quá đáng, dứt khoát chặn đường Đại Hoàng tử, kêu thái giám xông lên quần ấu.

Diệp Khuynh vừa lúc thấy cảnh này, nàng kịp thời sửa lại phương pháp của mình, cây cao vượt rừng gió sẽ dập, mà nếu khắp rừng đều là cây cao thì

sao?!

Diệp Khuynh cải biến thái độ, không chỉ khen ngợi một mình Đại Hoàng tử, nếu Hoàng tử khác biểu hiện ra chỗ nào xuất chúng nàng cũng sẽ đứng lúc khen ngợi, mấy đứa trẻ nhiệt tình mười phần, cả đám hùng hục lao về phía trước.

Cũng do vận khí của Lương Bình đế, mấy Hoàng tử vô cùng thông minh, Đại Hoàng tử đã thấy qua là không quên, Nhị Hoàng tử suy một ra ba, từng Hoàng tử đều có chỗ hơn người, ngay cả vài vị Đại học sĩ cũng nãn nguyện, được dạy dỗ nhiều học sinh ưu tú như vậy.

Lương Bình đế đặc biệt cảm kích Diệp Khuynh, lần đầu tiên Diệp Khuynh đón các Hoàng tử đến cùng một chỗ đã nói trước với hắn: “Các Hoàng nhi thường ngày từng người ở chỗ mẫu thân, hiếm khi gặp mặt, học xong đến chỗ thần thiếp ngồi có thể bồi dưỡng tình cảm huynh đệ.”

Diệp Khuynh mỗi ngày luôn kiểm tra công khóa các Hoàng tử, lại khen ngợi người ưu tú, cổ vũ người chậm hơn, chuyện này Lương Bình đế đều nhìn vào mắt.

Lần đầu tiên hắn rút cuộc cất lời tán thưởng, “Hoàng hậu của trẫm thật sự hiền thực đoan chính, có thể làm gương cho nữ tử khắp thiên hạ!”

Đồng thời tự tay đề chữ, sắc phong Diệp Khuynh là Hiếu Hiền Hoàng hậu để khen ngợi công lao nàng.

Sử quan ghi: Diệp Hoàng hậu thâm hiền, mặc dù tự thân không có con mà xem các Hoàng tử như mình sinh ra, vất vả dạy dỗ, Lương Bình đế chính miệng ngợi khen, quả thật thiên cô đệ nhất hiền hậu ~

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Diệp Gia Gấu Đứa Nhỏ Vs Lâm Gia Ngốc Mao

Theo các Hoàng tử trưởng thành bản thân Diệp Khuynh mới khiếp sợ phát hiện, phần uất của mình với Lương Bình đế đã tích lũy nhiều như vậy.

Hai người kết tóc se duyên, hắn từng là phu quân nàng một lòng mong đợi, hắn cũng từng chải tóc vẽ mày cho nàng, mà không lâu sau khi đăng cơ đã cưới biểu muội thân phận cao quý vào cửa, địa vị ngang nàng.

Nàng từng chần chừ cho hắn, mà khi gian nan trong đường con cái hắn lại khiến hết nữ tử này đến nữ tử khác sinh lần nhì, còn muốn nàng làm Hoàng hậu hiền lương, tử tế với tất cả các Hoàng tử!

Nam đinh cả nhà nàng vì giang sơn của hắn đã chết gần như chẳng còn ai, được cái danh hiệu Định Quốc công mà trong nhà đã không có nam tử trưởng thành ra vào cung đình.

Nàng quý làm Hoàng hậu, lại muốn dựa vào diệu kế tranh thủ tiếng tăm hiền lương mới duy trì được hậu vị.

Nhớ khi đó còn trẻ, nàng hằng hái cỡ nào! Một thân ngồng nghênh gần như bị Lương Bình đế đập nát hết!

Sao nàng có thể không oán, sao có thể không hận!

Chỉ tiếc cả nhà còn mỗi ấu đệ chống đỡ, cũng không thể kéo thế giao Lâm gia vào tư oán của mình, ngày qua ngày, nàng thậm chí đã quen đội mặt nạ hoàn mỹ sống sót.

Ban đầu ý nguyện của Diệp Khuynh là không muốn Tam Hoàng tử lớn lên ngang ngược, làm hại dân chúng, nhưng sau khi các Hoàng tử nhập học, nàng xảo diệu cảm nhận được cơ hội của mình.

Lúc trước từ vài huynh đệ vây đuổi chặn đường, Lương Bình đế đập huyết nhục huynh đệ thượng vị, không ai rõ ràng hơn Diệp Khuynh, toàn ngai vàng cửu ngũ kia có ma lực lớn cỡ nào!

Chỉ cần hai người thừa kế xuất sắc như nhau là có thể quấy long trời lở đất cái giang sơn Đại Lương Lương Bình đế coi trọng nhất này.

Đến lúc đó, hắn nhất định rất đau.

Ngoài dự kiến Diệp Khuynh, mấy Hoàng tử của Lương Bình đế đều vô cùng ưu tú, một đám hùng tài đại lược, trí dũng song toàn, người thừa kế như vậy, nếu chỉ một thì là phúc cho xã tắc, đáng tiếc lại đầy đủ chín người!

Trang đoạt ngôi vị chém giết thảm thiết mà bi tráng, nàng xem từng Hoàng tử tự tay mình đào tạo ngã xuống trong lòng cũng đau, nhưng nghĩ đến Lương Bình đế lại cảm thấy một tia sáng khoái.

Có đôi khi nàng sẽ nghĩ, có phải mình sinh bệnh rồi không.

Đến khi người cuối cùng Thất Hoàng tử vì ý đồ mưu phản mà bị Lương Bình để tự tay đưa vào nhà giam, trong một đêm Lương Bình để già đi rất nhiều, xem hấn suy sụp, Diệp Khuynh thống khoái từ báo thù nói không nên lời.

Hắn còn đau hơn nàng nghĩ.

...

“Tiểu nhi kia! Gian tế nơi nào đến, còn không mau thúc thủ chịu trời!”

Tiếng quát khê khiến Diệp Khuynh bừng tỉnh từ hồi ức, nàng nói tay, thở ra một hơi dài, trước tiên nhìn lòng bàn tay bị móng bấm thành vết hồng, thường ngày thân nhiên như gió thổi mây trôi, chỉ có hồi ức mới ảnh hưởng đến nàng lớn như vậy.

Cũng may, Lương Bình để đã là chuyện cũ, khiến những gì đã qua trở thành hồi ức theo gió bay đi thôi!

Khỏe miệng Diệp Khuynh cong lên thành nụ cười, xoay người nhìn ra sau, thấy tình cảnh trước mắt ngăn người, vài thiếu niên Lâm gia vây quanh Diệp An phong, cả đám cầm kiếm gỗ trong tay, mũi kiếm hướng về nhiều chỗ yếu hại trên người Diệp An Phong, về mặt khăn trương lại hưng phấn.

Lâm Đồng xa xa nhú mày, chân dài cất bước đi nhanh tới, đồng thời ra tiếng quát: “Nhị lang, các đệ đang làm gì!”

Mấy người Nhị lang đồng thời quay đầu, đồng thanh hô một câu “Đại mao ca!”

Mặt Lâm Đồng nháy mắt đen kịt, Diệp Khuynh phì cười, nhỏ giọng kêu: “A Ngốc!”

Ánh mắt lợi hại của Lâm Đồng lập tức chuyển về phía nàng, thấp giọng quát: “Nàng gọi ai?! Xem nàng ăn mặc trang điểm, còn ra thể thống gì!”

Diệp Khuynh bĩu môi, người này vẫn là uống say đáng yêu hơn, nàng quay đầu không quan tâm đến Lâm Đồng, chỉ vào Diệp An Phong bị mấy huynh đệ Lâm gia vây quanh: “Bảo đệ đệ ngươi thả đệ đệ ta ra!”

Không đợi Lâm Đồng mở miệng, Nhị lang đã dẫn đầu kêu lên: “Không được, hấn là tù binh của chúng ta, không thể cứ thế thả đi!”

Mấy người khác ào ào hưởng ứng, bọn họ ngày ngày ở nhà thao luyện không có nửa đối thủ, sớm chán sắp chết, hôm nay rốt cuộc tự tay bắt được tù binh, sao có thể dễ dàng thả mất, tất nhiên phải trói lại điều hành khắp đầu đường cuối ngõ, chợ náo nhiệt mới thể hiện uy phong của mấy người.

Tam lang tính tình trầm ổn, hấn tiến lên một bước, chấp tay trước ngực thi lễ trong quân, mở miệng: “Đại ca, tuy Đại ca làm Tướng quân, mà chúng đệ hiện tại là tiểu đội thám báo ngoài phiên trực, vì cam đoan Đại đội được an toàn, chúng đệ có quyền xử lý tù binh này!”

Lâm Đồng khoanh tay trước ngực, nghe vậy nhú mày, cười như có như không nhìn Diệp Khuynh, đều là phiên toái nữ nhân này làm ra, trước kia năm tiểu binh gộp lại, hấn nói gì được nấy, giờ hay rồi, thành thổ phi có tổ chức, hoàn toàn không chịu quản giáo!

Hắn muốn xem, Diệp Đại cô nương giỏi mồm mép sẽ kết thúc như thế nào!

Diệp Khuynh còn chưa cất lời, Diệp An Phong bị mấy thiếu niên vây quanh đã kêu trước: “Đây là đạo đãi khách Lâm phủ các ngươi sao! Mau thu lại kiếm!”

Diệp Khuynh nhướng mày, trả lại vẻ mặt cười như có như không cho Lâm Đồng, nàng cũng muốn xem gấu đũa nhỏ Diệp gia cùng một bang ngốc mao Lâm gia, bên nào lợi hại hơn.

Từ lang tuổi nhỏ nhẹn không được phản bác: “Khách nhân? Làm gì có đạo lý khách nhân ăn thân dưới xe ngựa, ngươi rõ ràng mưu đồ gây rối!”

Diệp An Phong không nhanh không chậm sửa sang lại cổ áo, hấn khuôn mặt tuấn tú, làm ra động tác bắt chước người lớn mà cũng giống có văn có vẻ, hấn chậm rì rì mở miệng: “Lâm gia các ngươi là võ tướng thế gia, Diệp gia chúng ta không phải chắt? Ta dưới gầm xe là vì luyện võ, tôi luyện ý chí! Gia huynh cố ý tài bồi, ta tất nhiên sẽ không cô phụ kỳ vọng gia huynh.”

Ban đầu còn nói học đòi văn vẻ, về sau nhắc tới hai chữ gia huynh thì bắt đầu liếc mắt đưa ghen với Diệp Khuynh, khiến Diệp Khuynh dở khóc dở cười.

Đám ngốc mao Lâm gia đưa mắt nhìn nhau, bị hấn nói há hốc mồm, Lâm Đồng đứng bên thẳng thờ dài, trong quân đội nắm tay lớn nhất, nói đạo lý làm gì, năm người cùng xông lên là trắng hấn cũng bị đánh ngã.

Mấy đệ đệ nhà hấn đúng là khờ chết.

Huynh đệ Lâm gia bị Diệp An Phong chặn lời, mà không muốn cứ thế thả hấn đi, mấy người giằng co bất động, Diệp An Phong đảo mắt, mở miệng: “Chi bằng thế này, hai người lớn tuổi nhất trong các ngươi đánh với ta một trận, nếu ta thắng ta là khách nhân Lâm phủ các ngươi, thế nào?”

Nhị lang lập tức hỏi ngược lại: “Nếu thua thì sao?”

Diệp An Phong nhướn miệng cười: “Tất nhiên không phải khách nhân Lâm phủ!”

Mấy người Nhị lang đưa mắt nhìn nhau, cùng gật đầu, nếu hai người lớn tuổi nhất trong bọn họ đều đánh không lại họ Diệp thì đúng là không còn gì để nói.

Diệp An Phong lại nghĩ thầm trong đầu, nếu không phải khách nhân Lâm phủ, ta nhanh chân rời đi là được, đám ngốc tử này còn dễ lừa hơn cả Diệp An Trác.

Bạn đang đọc truyện *Bôn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Diệp Đại Lừa Dối

Diệp Khuynh cùng Lâm Đồng rất có ấn ý lùi về sau vài bước để giữa sân cho vài thiếu niên, Diệp An Phong mặt mang cười tự tin đứng chính giữa, vẫy tay với Nhị lang.

Nhị lang quát một tiếng, phi thân tới, Diệp An Phong nâng tay đánh về phía mắt hấn, người Nhị Lang ngã ra sau, dưới chân bỗng đau, té ngã ra đất, Diệp An Phong cười to đồng thời vang lên: “Tiếp theo, ha ha ha ha.”

Diệp Khuynh: “...”

Gấu đũa nhỏ bắt chước cũng rất nhanh!

Nhị lang về mặt âm ức lui xuống, Tam lang cẩn thận tiến lên, Diệp An Phong giờ lại trò cù, trước duỗi chân khễ móc, không móc được lại dùng tay đánh chiêu giả về phía mắt Tam lang, Tam lang đến cùng vẫn ngã ra sau, Diệp An Phong đương nhiên móc chân, Tam lang lập tức ngã xuống.

Lâm Đồng ồ một tiếng, mở miệng hỏi: “Là tuyệt kỹ nhập môn tổ truyền Diệp gia, đương đông kích tây tiên phát chế nhân?”

Diệp Khuynh cười híp mắt gật đầu, quạt xếp trong tay tiêu sái đung đưa: “Không sai, đúng là đương đông kích tây tiên phát chế nhân.”

Lâm Đồng gật đầu, quay lại lớn tiếng quát vài đệ đệ: “Sớm bảo các ngươi luyện đứng tấn cho tốt, các ngươi ngại chịu khổ, giờ hay rồi, bị người ta đánh nhẹ đã ngã! Từ ngày mai, mỗi buổi sáng đứng tấn đủ một canh giờ cho ta!”

Mấy huynh đệ Lâm gia đồng thời lộ vẻ mặt thống khổ, mà không ai dám phản bác, hai hài tử lớn nhất nhà bọn họ cao hơn tiểu tử họ Diệp này nửa cái đầu còn bị người ta đánh ngã, thật sự không có mặt mũi nói thêm gì.

Trong lòng Diệp Khuynh khẽ động, phủ Định Quốc công hiện tại không có giáo đầu, Lâm gia ở trong quân lúc nào cũng đủ người, nhất định rất nhiều giáo đầu vũ dũng, nếu kêu hai đệ đệ tới nơi này tập võ đúng là lựa chọn không tồi.

Có điều làm cách nào khiến Lâm Đồng đáp ứng thì cần phải châm chước một phen.

Diệp Khuynh đang tính toán bỗng thấy tay áo kéo căng, nâng cúi đầu, nhìn vào tròng mắt đen láy của Diệp An Phong, hấn thì hai mắt chuyển chuyển, Diệp Khuynh lập tức nhỏ giọng quát: “Bớt mưu ma chước quỷ đi, có chuyện gì nói thẳng!”

Diệp An Phong nhìn thẳng, do dự trong chốc lát, áp a áp ứng: “Đại, Đại ca, Nhị ca trốn dưới xe Tam tỷ và Tứ tỷ, sợ đã vào nội viện.”

Diệp Khuynh ngẩn người, lập tức cầm quạt trong tay hung hăng gõ hai phát lên đầu Diệp An Phong: “Hồ nháo!”

Nếu bị người khác phát hiện, Diệp An Trác không thiếu bị thêm danh vọng hoang đường phóng đảng trước khi làm quan, vị trí thế tử vốn tràn ngập nguy cơ sợ rằng càng thêm bất ổn.

Đối với thanh danh Diệp Như Diệp Vân cũng không tốt, huynh đệ nhà mình có thể trốn dưới xe, ai biết ở nhà khuê phòng có đi vào hay không!

Lâm Đồng tai thính, lời nói tỷ đệ Diệp gia không rơi chữ nào truyền vào tai hấn, hấn nhin một lát, cuối cùng tiến lên: “Chi bằng ta phải gia đình lạng lẽ dẫn thế tử đến.”

Diệp Khuynh lắc đầu, cầm tay Diệp An Phong nhìn, hai tay hai chân Diệp An Phong bấu lấy càng xe, lúc này ngón tay sớm sưng đỏ, nhiều chỗ xước da.

Diệp An Trác khỏe hơn hấn cũng chẳng hơn là bao, phòng chừng hiện tại sớm không chịu được nữa, lúc này phái gia đình đi tìm cũng vô dụng.

Diệp Khuynh trầm ngâm chốc lát, nhớ tới một chuyện cũ, việc Phò mã Công chúa Bình Dương rơi xuống nước vốn oanh động Kinh thành, tiếng chê

trách nổi lên khắp nơi, kết quả không bao lâu sau, trong cung hai vị phi tần phân vị thấp liên tiếp sảy thai, lập tức dẫn tầm mắt mọi người qua, Bình Dương Công chúa làm quả phụ hiển nhiên không còn gây chú ý như trước.

Diệp Khuynh luôn nghi ngờ, hai cung phi sảy thai là do Nguyên phi động tay chân, vì đời sự chú ý của mọi người khỏi Công chúa Bình dương.

Cho nên mới nói, muốn biến một sự kiện đáng gây chú ý thành không dễ thấy, biện pháp tốt nhất chính là làm một chuyện càng oanh động hơn.

Diệp Khuynh tươi cười chột tất, quát: “Lâm đội trưởng!”

Lâm gia Nhị lang nhất thời không phản ứng kịp, một lát sau thấy Diệp Khuynh hai mắt sáng ngời nhìn mình chăm chăm mới ý thức được Lâm đội trưởng là gọi mình, lập tức thẳng người, đáp lời hùng dũng mui phần: “Có mặt!”

Diệp Khuynh gật đầu: “Hiện tại giao nhiệm vụ cho tiểu đội thám báo, đi Hàn Lâm viện mang một người về, muốn để hấn cam tâm tình nguyện đi theo thì phải xem thủ đoạn các đệ!”

Mấy thiếu niên mao đầu Lâm gia hưng phấn đỏ bừng mặt, dường quân vài năm rồi cuộc được trọng dụng!

Diệp Khuynh liếc Diệp An Phong bên cạnh về mặt không cho là đúng, nhướn mày, mệnh lệnh: “Diệp An Phong, đệ đi cùng bọn họ!”

Diệp An Phong đang định phản bác, Diệp Khuynh lại không chút do dự đá vào mông hấn, nhỏ giọng đe dọa, “Không đi, thời gian đứng tấn buổi sáng tăng gấp đôi!”

Diệp An Phong không tình không nguyện xoa mông, đứng bên cạnh huynh đệ Lâm gia.

Diệp Khuynh tiếp tục hạ mệnh lệnh: “Người các đệ muốn tìm tên Đoạn Tu Văn —“

Còn chưa dứt lời, mấy thiếu niên đã ào ào kêu lên: “Hóa ra là tiểu Đoạn Trọng Nguyên!” “Biết biết!” “Ai da, lần trước mẫu thân còn nói mời tiểu Đoạn Trọng Nguyên đến, mà huynh ấy không chịu tới!”

Diệp Khuynh im lặng, biểu ca nhà mình đúng là vạn người mê, nam nữ già trẻ thông ăn.

Nàng ho nhẹ một tiếng, quyết định thêm lửa vào nhiệt huyết các thiếu niên, dẫn dắt từng bước: “Đúng vậy, lần này các đệ phải dựa vào bản lĩnh của mình mời tiểu Đoạn Trọng Nguyên về đây.”

Mấy thiếu niên kích động vạn phần, phảng phất sắp chiến thắng tiểu Đoạn Trọng Nguyên nổi danh toàn Kinh thành vậy, lập tức xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nhiệt liệt thảo luận:

“Chúng ta dùng cách gì đem tiểu Đoạn Trọng Nguyên về? Trực tiếp trói người thế nào?”

“Ngu ngốc, người muốn lão cha bị Ngự sử cáo tội hấn, đó là Hàn Lâm viện đấy!”

“Nếu không mang theo mỹ mạo nha hoàn, dùng mỹ nhân kế?”

“Dùng Hồng Tụ Thiêm Hương bên người mẫu thân hay Châu Quang Bảo Khí chỗ tổ mẫu?”

Xem mấy đệ đệ càng lúc càng xa, Lâm Đồng nâng tay ra hiệu với gia tướng đứng gần đó, vài gia tướng nghe lệnh lập tức hành động, từ xa theo chân mấy đệ đệ, quay đầu lại, tâm tình phức tạp xem Diệp Khuynh, “Diệp Đại cô nương đúng là mưu kế hay.”

Họ Diệp mới nói mấy câu đã đùa giỡn bọn đệ đệ xoay quanh, hoàn toàn quên mất mình họ Lâm không phải họ Diệp, lại còn nghĩ cách đi Hàn Lâm viện trói người!

Mỹ nhân kế, một bọn họ nghĩ ra được!

Hay nhất là Diệp Khuynh thần cơ diệu toán, ngay khi Diệp Khuynh nói ra tên Đoạn Tu Văn, Lâm Đồng đã nghĩ xong tiền căn hậu quả, tiểu Đoạn Trọng Nguyên nổi danh Kinh thành mà hiếm khi tham dự yến hội các phu nhân tổ chức, phần lớn chỉ tham gia thi hội linh tinh.

Hấn có thể tưởng tượng ra cảnh Đoạn Tu Văn xuất hiện, đám thiên kim quý nữ mẫu thân mời đến sẽ biểu hiện thế nào.

Lâm Đồng xoa thái dương, cảnh tượng một loạt nữ nhân cùng hét chói tai đúng là có chút khủng bố.

Hấn thở dài: “Được rồi, nàng cũng tới tham gia Thất Tịch yến đúng không, ta gọi người dẫn nàng vào nội viện, để ý một chút, nếu Diệp Thế tử bị phát hiện

Chương 54: Mỹ Nhân Chặn Đường

Lâm Đồng chợt dừng lời, cười khò, hẳn phát hiện mình hoàn toàn không phải lo tới thủ đoạn của nữ nhân này, nàng trời sinh có hơi thờ khiến người khác an tâm, dường như chỉ cần nàng ở đây, vấn đề khó nữa cũng sẽ dễ như trở bàn tay.

Diệp Khuynh không cự tuyệt, tuy nàng nữ phần nam trang mà không nên đi dạo bên ngoài, chung quy vẫn phải vào nội viện, lộ mặt trước các phu nhân thái thái, chứng minh phủ Định Quốc công và phủ Hộ Quốc Tướng quân vẫn thân cận như trước mới coi như hoàn thành mục đích hôm nay.

Lâm Đồng vẫy tay gọi một bà tử (nhà hoàn đứng tuổi vạm vỡ chuyên làm việc nặng), chỉ vào Diệp Khuynh phân phó dẫn đường.

Diệp Khuynh đi theo sau bà tử, hành tẩu trong Lâm phủ, rất nhiều địa phương đã tu sửa đổi mới hoàn toàn, khác hẳn với những gì nàng nhớ, bước chân thả chậm lại tinh tế ngắm cảnh.

Nhất thời lại nhìn ra vấn đề.

Diệp phủ rộng rãi, tất nhiên không cần phải nói, là nhờ công Diệp Khuynh.

Mà diện tích Lâm phủ lại cũng không nhỏ, trước kia khi xây dựng mục đích để gia tướng diễn binh, qua mấy đời, phòng ốc trong phủ không ngừng xây dựng thêm, dần dần dày đặc, con đường cũng nhiều hơn trước.

Lâm phủ chia ra hai đường đi rõ rệt, một đường trải đá cẩm thạch nhiều màu liền sát, một đường đá xanh đậm rộng cỡ một trượng, đường trước uốn lượn khúc chiết, khúc khuỷu thông u, đường sau đại khí phồn vinh, đủ ba kỳ sĩ cưỡi ngựa song song.

Cây cối trồng hai bên đường cũng không giống nhau, xung quanh đường đá nhiều màu liễu xanh rủ xuống, tình thơ ý họa; còn đường đá xanh một màu tùng bách, cầu cong uốn lượn, phong cách cổ xưa đại khí xa hoa.

Diệp Khuynh tưởng hai đường này thông đến nơi bất đồng, mà đi một đoạn đường đá mảy, rồi đi thêm một đoạn đá xanh, kinh ngạc phát hiện hai con đường này trăm hướng đổ về một nơi, thường hội tụ tại cùng một lối ra.

Diệp Khuynh tò mò, hỏi bà tử dẫn đường: “Phủ các người vì sao xây tận hai con đường?”

Bà tử kia do dự chốc lát, nhìn xung quanh, thấy bốn bề vắng lặng mới nhỏ giọng trả lời: “Đường đá vụn nhiều mảy là thái thái sai người trải, đường đá tảng xanh là lão phu nhân phân phó xây.”

Diệp Khuynh yên lặng, chớp mắt hiểu ra, dở khóc dở cười, mẹ chồng nàng dâu phủ Hộ Quốc Tướng quân không ngờ đã bất hòa đến mức một phủ hai đường rồi.

Nhờ có bà tử nhắc nhở, Diệp Khuynh nhìn ra nhiều chỗ thú vị hơn, nếu có khu nghỉ ngơi trên hành lang tất nhiên cũng là hai chỗ, một bên cẩm thạch bạch ngọc, điêu rồng khắc phượng, tu kiến xa hoa, một bên đơn thuần bằng gỗ, tươi mát lịch sự tao nhã, đây mới quán quanh, có ý nhị khác biệt.

Phong cách duy nhất trong phủ còn duy trì nhất trí chỉ có hàng loạt phòng ở đều nhịp tấc tắp, Diệp Khuynh biết, đó là do tổ tiên Lâm gia xây dựng cho nên hai vị nữ chủ nhân Lâm phủ không dễ xuống tay.

Mà dù vậy cũng bị biến thành các kiểu phong cách, tường viện vây quanh phòng ở, hoặc tường xanh ngói đỏ, hoặc trúc xanh liễu mượt cách xa nhau, khiến người khác chỉ liếc mắt đã biết sở thích của hai vị nữ chủ nhân Lâm phủ: Một vị thích phong cách tinh xảo hoàn mỹ, yêu phô trương, mà một vị lại có chút tâm tư văn nhân.

Lại nói, phu nhân của Lâm Giác, lúc trước cũng có lai lịch, xuất thân đại tộc Giang Nam, từng bị xếp vào hậu tuyển Thái tử phi với Diệp Khuynh, cuối cùng Diệp Khuynh thắng, mà hôn sự người còn lại trở thành vấn đề lớn, cuối cùng phụ thân Lâm Giác tới cửa cầu việc hôn nhân này cho con trai.

Cạnh tranh Thái tử phi không thắng, cuối cùng còn gả cho Lâm Giác suýt nữa trở thành vị hôn phu Diệp Khuynh, Lâm lão phu nhân vốn có khúc mắc với Diệp Khuynh, cho nên lúc Diệp Khuynh làm Hoàng hậu, bà luôn viện cớ ốm, không tham gia bất cứ cung yến nào.

Cho tới giờ Diệp Khuynh cũng không biết về ngoài Lâm lão phu nhân, xem Lâm phủ đủ phong cách, phảng phất nhắc lên một góc khăn che mặt thần bí của Lâm lão phu nhân, khiến nàng càng thêm hứng thú dạt dào.

“Phía trước là Đại cô nương Diệp phủ sao? Xin dừng bước.”

Diệp Khuynh ngăn người, quay lại, thấy hai vị giai nhân thanh xuân đứng sững vai cách đó không xa, vị bên trái một thân quần áo màu trắng, eo nhỏ tinh tế, tóc mai rủ xuống, hai mắt đưa tình, đứng một tiểu mỹ nhân vừa thấy đã thương.

Vị còn lại mũi quỳnh mắt hạnh, cười lên có hai lúm đồng tiền, phối hợp với váy dài màu cam, dịu dàng khả ái, người vừa mới mở miệng chính là nàng.

Cùng lúc đó, Lâm Đống vừa mới ngồi vào thư phòng, hạ nhân lập tức tiến vào bẩm báo: “Thiếu Tướng quân, Thu cô nương và Ninh cô nương chặn đường Diệp Đại cô nương.”

Lâm Đống xoay một tiếng đứng dậy, nhớ tới cảnh tượng không lâu trước Diệp Khuynh bùng nổ ở Lâm phủ, bỗng thấy đau đầu, “Không phải đã bảo hôm nay trong phủ có khách, dặn các nàng đừng tùy ý đi lại rồi sao!”

Lâm Đống nghiêng răng nghiêng lợi ra ngoài, nhiều lần rẽ ngoặt, theo hạ nhân chỉ dẫn đến nơi Diệp Khuynh bị gọi dừng bước, vì thói quen của Lâm phủ nhân, trong phủ cứ cách một đoạn là có nơi nghỉ chân hoặc đình hóng mát hay ghế đá, cũng có thân cây cổ thụ trải quan bảo tổ phong sương trực tiếp điều khắc thành ghế dựa.

Lâm Đống từ xa nhìn lại, ba thiếu nữ ngồi vây quanh bàn đá, Diệp Khuynh phe phẩy quạt xếp, ý cười trong suốt, Ninh Phương Nương cùng Thu Bình Nhi đều bị nàng đồ cười liên tục, hân hỉ sung sướng.

Trong lòng Diệp Khuynh lại vô cùng không kiên nhẫn, cô gái tên Ninh Phương Nương này, vừa gặp chưa kịp nói gì đã bắt đầu khóc, luôn miệng nói do nàng ta sai, mong Diệp Đại cô nương đừng từ hôn với Lâm đại ca, nàng ta thân thể không tốt, chỉ dưỡng bệnh nhờ ở Lâm phủ, chờ về sau Lâm đại ca thành thân, nàng ta sẽ xuất gia làm ni cô, làm bạn với thanh đăng cổ phật!

Một bên Thu Bình Nhi cũng là người tuyệt diệu, mở miệng ngậm miệng là Lâm đại ca làm cái này làm cái kia, Lâm đại ca lần đầu tiên gặp mặt đã cứu cả nhà nàng ta, là ân nhân cứu mạng.

Cả nhà già trẻ nàng ta đều vô cùng cảm kích, blah blah, Lâm đại ca làm người nghiêm túc ít cười nói, mà đối xử với ấu ỡ nhà nàng ta rất tốt, còn tự tay vớt kiểng gổ cho đệ đệ, cũng rất tốt với phụ thân nàng ta, sinh nhật tự mình tham gia, đáng lên thọ lễ.

Diệp Khuynh cảm khái trong lòng, khó trách lần trước Diệp Đại cô nương táo bạo vùng roi đánh người lung tung, dù ai vừa thấy Ninh cô nương yếu ớt đáng thương câu nào cũng là nàng sai, một người thì miệng đầy khoe ra có bao nhiêu thân mật với vị hôn phu của mình, thì kiểu gì cũng sẽ táo bạo muốn giết người.

Đáng tiếc, lần này các nàng gặp phải Diệp Khuynh.

Quạt xếp trong tay Diệp Khuynh mở ra, nhẹ nhàng phe phẩy, nhìn về phía Ninh Phương Nương bên trái: “Cho nên mới nói, Ninh cô nương và huynh trưởng thuở nhỏ sống nương tựa lẫn nhau?”

Ninh Phương Nương sợ hãi gật đầu, nhẹ giọng đáp: “Khi ở nhà, ta cũng có nha hoàn bà tử hầu hạ, đáng tiếc ca ca —”

Mất thấy Ninh Phương Nương lại định khóc, Diệp Khuynh nhanh chóng nói: “Lệnh huynh thật là vị ca ca tốt —”

Ninh Phương Nương nâng đôi mắt trong suốt đầm lệ: “Ca ca tất nhiên tốt lắm, Lâm đại ca nói, túi tiền ta làm, ca ca luôn đeo trước ngực —”

Diệp Khuynh lại nhìn về phía Thu Bình Nhi bên cạnh: “Phụ huynh Thu cô nương lúc bị vây ở Đồng thành, dứt khoát khai thương phóng lương, cứu vớt dân chúng toàn thành, thật sự khiến người ta khâm phục.”

Thu Bình Nhi trên mặt khó nén đắc ý: “Cha ta thường dạy dỗ, ngàn cân tan hết còn khôi phục lại, lấy từ dân tất nhiên sẽ dùng cho dân —”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Lâm Tiểu Tướng Quân Hối Hận

Diệp Khuynh nhất tâm nhị dụng, đồng thời đối thoại với hai người, xen lời lúc thích hợp, chuyên hỏi chỗ đắc ý, dẫn tới hai người thao thao bất tuyệt.

Thời gian chén trà nhỏ trôi qua đã thăm dò hết chi tiết Ninh cô nương và Thu cô nương.

Ninh Phương Nương là muội muội đồng nghiệp Lâm Đống, cũng là một Phó tướng, Ninh Phó tướng chết trận, lúc lâm chung ủy thác cầu hôn hỗ trợ chăm sóc muội muội, cho nên Lâm Đống đón Ninh Phương Nương về nhà.

Thu Bình Nhi thì khi bị vây ở Đồng thành, Thu gia dâng một nửa gia tài trợ giúp quân đội toàn thành mới kết thân được với Lâm Đống, lão nhân Thu gia chỉ nói Đồng thành gần biên cương, rất không yên ổn, cầu Lâm Đống đưa tỷ đệ Thu Bình Nhi lên Kinh thành, chờ hai năm nữa tìm một nam tử tuổi tác tương đương gả Thu Bình Nhi, cũng coi như an tâm.

Diệp Khuynh nghĩ thầm, nếu Lâm Đống bề ngoài không oai hùng tuấn tú mà là một lão nhân già nua, không biết cha huynh hai người có còn ủy thác như thế không! Tâm tư Tư Mã Chiêu, ai chả biết!

Lâm Đồng đứng đằng xa nhìn một lúc, trong lòng không hiểu sao khẽ thở ra, đồng thời thêm chút thất lạc trong lòng.

Ninh Phương Nương là cô nhân nhơ và lúc lâm chung, hẳn không thể cự tuyệt, cả nhà Thu Bình Nhi cố gắng rất lớn, lão tiên sinh chỉ có yêu cầu duy nhất, hẳn cũng không từ chối nổi.

Hai năm trước còn đỡ, hai thiếu nữ gọi Lâm Đại ca lạnh lùng, nhu thuận hiểu chuyện, có điều gần đây lại khiến hắn cực kỳ phiền chán, mỗi ngày nấu canh bụng đến thư phòng, hoặc thuê quần áo, nhất quyết bắt hắn mặc thử.

Hắn chọn nam nhi tốt cho hai nàng mà các nàng lại không hợp ý, một người khóc suốt suốt tỏ vẻ tình nguyện xuất gia làm ni cô, một người thì nhanh mồm nhanh miệng, nói nếu lập gia đình thì chỉ gả cho nam tử như Lâm Đại ca!

Từ khi hắn từ hôn, hai vị này càng thêm nghiêm trọng, mỗi ngày truy vấn hành tung hắn, đi đường kiểu gì cũng gặp một trong hai, khiến Lâm Đồng trong lòng hối hận, biết thế không từ hôn, ít nhất có thể lấy Diệp Khuynh làm bia đỡ.

Hiện tại nhìn thấy cảnh này, không biết vì sao bỗng cảm thấy tươi cười trên môi Diệp Khuynh vô cùng chói mắt, hối hận buồn bực trong lòng gần như bao phủ hắn — nếu lần đầu tiên Diệp Khuynh đến phủ là đáng về như vậy, hẳn làm sao sẽ từ hôn!

Lại nghĩ đến vừa rồi Diệp Khuynh thoải mái xử lý mấy đệ đệ, Lâm Đồng quả thật hối hận đến xanh ruột.

Võ đài giữa tổ mẫu và mẫu thân trong nhà tồn tại đã lâu, mặt ngoài hòa hợp êm thấm, mà thật ra mấy nam nhân đều khổ không nói nổi, bằng không hẳn cũng không chạy đến biên quan, ngăn ngớt tận ba năm.

Mọi nam nhân Lâm gia đều không muốn nhìn thấy Lâm phủ xuất hiện con đường thứ ba!

Lâm phủ thật sự cần một vị nữ chủ nhân biết nói năng lại mạnh mẽ vì gạo bạo vì tiền như Diệp Khuynh!

“Ha ha ha, hối hận chưa!” Một giọng nói trêu tức vang lên bên tai, Lâm Đồng tức giận quay đầu, thấy tổ phụ nhà mình dương dương tự đắc đứng bên, cười giống hồ ly tinh.

Lâm Giác ho một tiếng, dẫn dắt: “Thế nào, có phải thấy nhìn kiểu gì cũng thuận mắt, làm việc làm người, không chỗ nào không phù hợp tâm ý bản thân, còn cảm thấy thê tử trong lòng mình chính là người như vậy?”

Giọng nói ông trầm thấp, tràn ngập hương vị dụ dỗ, mỗi một câu nói khiến Lâm Đồng không kim lòng được muốn gật đầu.

Lâm Giác thấy Lâm Đồng nhìn chằm chằm Diệp Khuynh không chuyển mắt, đột nhiên cười lớn tiếng: “Sớm nói người nhất định sẽ hối hận mà, cứ không tin cơ, ta đã nói Lâm gia chúng ta trúng nguyên rủa của Diệp gia, mỗi đời đều sẽ mê nữ nhân Diệp gia, ta là không có duyên phận, cha người một ví dụ rõ như ban ngày đặt trước mắt mà còn không nhận giáo huấn, cứ thế khiến con vị đã nấu chín bay mất!”

Lâm Đồng xanh mặt, gào: “Tổ phụ!”

Căn bản không thèm nhìn mặt âm trầm của tôn tử, Lâm Giác tiếp tục bỏ đá xuống giếng: “Hối hận hả, hối đến mức xanh cả ruột chứ gì? Ha ha ha ha ~”

Lâm Đồng cắn răng, quyết định không quan tâm đến tổ phụ già mà không kính, quay đầu bước đi, lại nghe thấy đằng sau truyền đến giọng nói tổ phụ có chút già cỗi, mắng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Đồ ngốc, họ Lâm đều là đồ ngốc! Nam chưa hôn, nữ chưa gả, người cầu cưới nàng về không phải xong sao!”

Lâm Đồng dừng bước, quay đầu, Lâm Giác sớm xoay người sang hướng khác, tấm lưng kia mang theo sự hiu quạnh phảng phất.

Lâm Đồng lại như được gội một chậu nước lạnh vậy, bỗng chốc tỉnh táo.

Tới giờ hắn luôn mâu thuẫn, thù nhỏ tổ phụ kể cho hắn nghe những chuyện về Diệp Hoàng hậu, làm hắn ngưỡng mộ Diệp Hoàng hậu, mà đồng thời tổ mẫu và mẫu thân lúc nào cũng nói với hắn, không được lấy nữ nhân Diệp gia vào cửa.

Dưới tâm tình mâu thuẫn như vậy, Diệp Khuynh thật sự khiến hắn thất vọng.

Tuy không biết điều gì thúc đẩy Diệp Khuynh biến đổi, mà lời tổ phụ giúp hắn trong nháy mắt hiểu ra tâm tình bản thân, hắn là quân nhân, muốn thứ gì, ra tay đoạt đi là được!

Lại nhìn Diệp Khuynh thật sâu, Lâm Đồng xoay người, nhanh chóng rời đi.

Diệp Khuynh về mặt dịu dàng nhìn Ninh Phương Nương, giọng nói trầm thấp bi thương: “Ninh cô nương, ca ca đối xử với cô nương thật tốt, ca ca tốt như vậy sao mà sớm như vậy chứ, không còn gặp lại được nữa, trên thế giới sẽ không có người thương cô nương sủng cô nương như ca ca, từ nay về sau, trời đất bao la, không quen không biết, chỉ còn một mình cô nương cô đơn giữa dòng đời.”

Ninh Phương Nương ngăn ra, lập tức òa một tiếng đau đớn khóc thành tiếng.

Diệp Khuynh lại quay đầu nhìn Thu Bình Nhi bên kia, thở dài, từ từ nói: “Cũng không biết Thu lão tiên sinh hiện tại thế nào, thân thể có khỏe mạnh hay

không, mẫu thân cô nương ngày đêm không thấy tỷ đệ hai người, chắc hẳn khóc đứt từng khúc ruột gan —“

Thu Bình Nhi kinh ngạc xem Diệp Khuynh, vành mắt phỉếm hồng.

Nghe tiếng khóc liên tiếp bên tai từ hai thiếu nữ, Diệp Khuynh khẽ lay động quạt xếp trong tay, thật là đơn thuần, tuổi trẻ thật tốt.

Vẫy tay gọi bà tử dẫn đường, Diệp Khuynh phân phó đôi câu, bà tử kia rất nhanh dẫn vài nha hoàn lại, đỡ hai thiếu nữ khóc không kịp thở về phòng.

Diệp Khuynh đứng lên, vung tay áo, nhìn sắc trời, chậm trễ một phen, phòng chừng Đoạn Tu Văn sắp đến.

Nàng tuyệt đối không lo lắng Đoạn Tu Văn không đến, Đoạn Tu Văn thông minh như vậy, chỉ cần thấy Diệp An Phong chen cùng một chỗ với đám ngốc mao Lâm gia, nhất định sẽ đến Lâm phủ.

Diệp Khuynh giục bà tử kia dẫn đường, hai người nhanh chân hơn, chỉ chọn đường đá tảng bằng phẳng đi, đảo mắt đã đến trước viện tử, còn một khoảng cách đã nghe thấy tiếng tranh cãi.

Diệp Khuynh nhú mảy, bước chân nhanh hơn ba phần, rẽ qua bức bình phong ngọc bích, trước mắt rộng rãi sáng tỏ, thấy cả đám cô nương tụ lại dưới giàn nho, đối diện là một thiếu niên chân tay luống cuống, khuôn mặt chất phác không một biểu cảm, đôi mắt chỉ dám nhìn chằm chằm mặt đất, đúng là Diệp An Trác.

Tiếng chỉ trích của các cô nương càng thêm rõ ràng:

“Diệp Vân, đây là gia giáo Diệp phủ các người sao?”

“Diệp Thế tử rõ ràng có thể đường đường chính chính đi vào, vì sao làm việc cầu thả này, vô duyên vô cớ làm trò cười cho thiên hạ?”

Có một giọng nói nhỏ như tiếng ruồi kêu lại có tình truyền tới tai mỗi người:

“Ta cho rằng Nhị Hoàng tử điện hạ đã đủ hoang đường, không ngờ Thế tử Định Quốc công còn hoang đường hơn ba phần.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Niềm Kiêu Hãnh Của Người Diệp Gia

Sắc mặt Diệp Khuynh rốt cuộc biến đổi, nàng cố gắng kiềm chế không ra mặt, nàng chú ý tới trong số đó, mặt hai tỷ muội Diệp gia một xanh một trắng, Diệp Vân cắn răng, Diệp Như thì đỏ mặt.

Ở nhà các cô nương đều được nuông chiều, hai đường muội có tùy hứng chút cũng không sao, mà hiện tại ra ngoài, sự tình liên quan đến danh dự phủ Định Quốc công, Diệp Khuynh muốn nhìn xem Diệp Vân Diệp Như sẽ lựa chọn thế nào.

Diệp Như tuổi nhỏ, không chịu nổi kích thích, mấy cô nương kia nói qua vài câu nàng đã nhảy ra: “Diệp phủ chúng ta gia giáo rất tốt! Ai chẳng biết Hiếu Hiền Hoàng hậu chính là thiên cô đệ nhất hiền hậu, Quý phi nương nương cũng được đương kim Thánh thượng chính miệng khen ngợi khéo hiểu lòng người, hiền lương thực đức!”

Chúng nữ tử trầm mặc, một tòa nhà cao cách đó không xa, Lâm Đồng cùng vị nam tử hoàng bào lúc trước đứng sóng vai, nam tử nghe vậy như ngơ ngác, cười như có như không với Lâm Đồng bên cạnh: “Ồ, danh khí Diệp Hoàng hậu lớn vậy sao?”

Lâm Đồng từ nhỏ nghe sự tích của Diệp Hoàng hậu lớn lên, nghe vậy tất nhiên gật đầu đáp: “Đương nhiên, Diệp Hoàng hậu khiến Lương Bình đế thu lại tâm ham chơi, trở về chính sự, khi sứ giả Triều Tiên đến làm đối phương kiến thức đến phong phạm đại quốc chúng ta, tì mị dạy dỗ từng Hoàng tử một, nữ tử như vậy tất nhiên làm gương cho nữ tử khắp thiên hạ.”

Nam tử hoàng bào không cất tiếng trả lời, tươi cười không giảm xem phía dưới.

Đám quý nữ nhà cao cửa rộng kia cũng không phải ngồi không, trầm mặc một lát lại có người mở miệng: “Diệp Hoàng hậu làm gương cho nữ tử khắp thiên hạ, mà hành vi Thế tử hôm nay chẳng phải bôi nhọ người sao?”

Diệp An Trác vốn chất phác, nghe vậy sốt ruột mà miệng không nói ra lời, số thiếu nữ quý tộc nhất quyết không buông tha, tiếng chỉ trích càng lúc càng nhiều.

Diệp Vân rốt cuộc hạ quyết tâm, nàng dặt tay Diệp Như, lớn tiếng quát: “Các người kêu la cái gì, thích thì đi gặp Quý phi nương nương phân xử?!”

Nàng vừa ra lời, xung quanh yên tĩnh trong nháy mắt, phần đông thiếu nữ đều cảm giận nghĩ trong đầu, ai chẳng biết Quý phi nương nương là cô cô ruột người!

Diệp Vân nắm tay Diệp Như, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra phía ngoài, cánh tay mãnh liệt đẩy đám quý nữ chắn trước mặt, khiến chúng nữ tử vừa tức vừa giận, nàng vừa đi vừa kêu với Diệp An Trác: “Nhị ca, chúng ta đi!”

Diệp Khuynh khoe miệng khê cong, đây mới là nữ nhân Diệp gia nàng, ở nhà cãi nhau không sao, mà chỉ cần ra cửa phải nhớ kỹ mình là người phủ Quốc công, bất cứ lúc nào cũng phải ôm thành đoàn, mới không khiến người khác coi thường.

Diệp Khuynh cất bước, chắn trước mặt đệ muội, cười híp mắt: “Ta mới đến mà ba huynh muội đã muốn đi, là định đi nơi nào?”

Diệp Vân Diệp Như nghe thấy tiếng Diệp Khuynh, đồng thời ngẩng đầu lên, vừa mừng vừa sợ kêu: “Đại tỷ!” “Tỷ tỷ!”

Ngay cả Diệp An Trác cũng lộ vẻ mặt vui mừng, sau đó lập tức xấu hổ cúi đầu.

Diệp Khuynh tiến về phía trước hai bước, kéo hai muội muội ra sau lưng, tầm mắt đảo quanh một vòng, nơi lướt qua, phần đông cao môn quý nữ tránh khỏi tầm mắt nàng — vị Diệp Đại cô nương này hung hãn hơn Diệp Vân Diệp Như nhiều!

Diệp Khuynh nghĩ thầm, xem ra Diệp Đại cô nương ngang ngược nổi tiếng đã sớm xâm nhập lòng người.

Diệp Khuynh nâng tay chỉ Diệp An Trác, khê cười: “Đệ đệ ta lo lắng hai muội muội cho nên theo xe đến, thiếu niên có tình có nghĩa cỡ này, chẳng lẽ không đáng khen ngợi sao?”

Lập tức có thiếu nữ mặc váy màu trắng bách điệp như ý phản bác: “Đã sẵn sóc muội muội thì vì sao không cùng ngồi xe đến, mà phải ẩn thân dưới xe ngựa?”

Diệp Khuynh nghiêm mặt đáp: “Hắn đúng là lo lắng đến khuê dự hai muội muội mới không ngồi trong xe.”

Lại có thiếu nữ mặc váy phượng vĩ bách hồ xuyên hoa bất mãn: “Hắn một nam tử, tiến vào chỗ tụ hội của nữ nhi khuê các chúng ta, nói thế nào cũng không thỏa đáng.”

Diệp Khuynh nghiêm túc gật đầu: “Đúng, quả thật hơi thiếu suy xét, chờ trở về ta lập tức bẩm báo gia tổ mẫu, nhất định nghiêm trị.”

Nàng vừa nói lời này, phần đông quý nữ đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không nghĩ ra câu nào phản bác.

Trên tầng cao, nam tử hoàng bào khê cười ra tiếng: “Nhanh mồm nhanh miệng, Diệp Đại cô nương đúng là người thú vị.”

Lâm Đồng mở hơi lạnh chảy ròng ròng, nghĩ đến sở thích ác liệt của người bên cạnh, cất lời nhắc nhở: “Điện hạ, vị Diệp Đại cô nương này vẫn là khuê nữ, chưa có hôn phối.”

Nam tử kia nghe vậy, quay đầu lại, cười như có như không xem Lâm Đồng, Lâm Đồng phảng phất bị mãnh hổ nhìn chăm chăm, hắn cắn răng kiên trì một lúc, cuối cùng vẫn lùi lại nửa bước, biểu hiện quân thần có khác.

Nam tử kia quay đầu đi, nhàn nhạt nói: “Lâm ái khanh, loại lời này, đừng để ta nghe lại lần thứ hai.”

Dưới tầng cao, chúng quý nữ không nói nên lời phản bác, nghẹn một bụng tức, mà ba tỷ muội Diệp gia đứng chung một chỗ, đều mặc đồ màu vàng hạnh nhân, vốn Diệp Vân Diệp Như đã đủ xuất sắc — Diệp Như một thân đồ cười ngựa tay áo bó, thắt lưng buộc, giữa phần đông thiếu nữ áo cánh tranh kỳ khoa sắc đã có một phong cách riêng; mà Diệp Vân trên người lụa choàng nhiều màu lờ lờ tỏa sáng, nổi bật một thân váy dài bách điệp vàng hạnh nhân tát hoa thuần diện của nàng hết sức kiều diễm, tựa như tiên nữ trên trời.

Kết quả Diệp Khuynh lại mặc trường bào thư sinh, giờ tay nhắc chân tiêu sái phóng khoáng không kềm chế, ba tỷ muội đứng sừng sững, những người khác trong nháy mắt biến thành phông nền.

Quý nữ khác thật tự nhiên lùi lại sau vài bước, chia thành từng vòng luẩn quẩn, khe khẽ nói nhỏ, nghiêng nhiên cô lập ba tỷ muội Diệp gia.

Diệp Khuynh lại không nhìn bọn họ, vẫn gọi Diệp An Trác, Diệp An Trác chân tay luống cuống, đồng tay đồng chân đi tới, Diệp Khuynh xem mà đỡ trán, đệ đệ ngọc nhà nàng thật đúng là không thể dự trường hợp lớn.

Đội Diệp An Trác đi đến bên người, Diệp Khuynh có ý cất cao giọng dặn: “Đệ ra bên ngoài chờ, lát nữa Đoạn biểu ca đến, đệ bồi biểu ca tham dự đi.”

Còn chưa dứt lời, xoạt xoạt xoạt, tầm mắt tất cả quý nữ chuyển đến, tiếng nghị luận nháy mắt tăng cao, các thiếu nữ hưng phấn gào thét:

“Đoạn biểu ca? Là tiểu Đoạn Trọng Nguyên sao?”

“Trời ạ, thật không? Tiểu Đoạn Trọng Nguyên thật sự sẽ đến?”

“Buổi sáng thức dậy không thoải mái, vốn định không đến, may mắn hôm nay vẫn đi!”

Đến ngay cả Diệp Vân và Diệp Như bên cạnh Diệp Khuynh cũng hưng phấn, mỗi người ôm lấy một bên tay Diệp Khuynh, líu ríu hỏi: “Tỷ tỷ, Đoạn biểu ca thật sự đến sao?” “Thật là Đoạn biểu ca?”

Nghe thấy Diệp Vân Diệp Như đặt câu hỏi, toàn trường yên tĩnh, phần đông quý nữ nhìn lại, thân mình cũng lặng lẽ dời đến chỗ Diệp Khuynh, một đám dựng thẳng tai.

Quạt trong tay Diệp Khuynh khẽ phe phẩy, còn chưa nói chuyện đã thấy một nàng dâu quân sự vội vàng đi tới, vẻ mặt mừng rỡ, nói với các quý nữ: “Tiểu Đoạn Trọng Nguyên cũng tới tham gia Thất Tịch yến chúng ta! Phu nhân mời các vị hiện tại lên du thuyền, Thất Tịch hội lập tức bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 57: Hấn Cũng Trở Về !

Phần đông quý nữ cùng hoan hô, đau hết cả tai Diệp Khuynh, Diệp Khuynh nhẹ lay động quạt xếp, cảm khái, nị lực biểu ca thật là không người kháng cự nổi.

Quay đầu nhìn khắp bốn phía, mọi thiếu nữ đều đỏ mặt, hưng phấn thảo luận đủ điều về tiểu Đoạn Trọng Nguyên, vụ xôn xao do Diệp An Trác gây nên vừa rồi tựa như một giấc mộng, biến mất không một dấu vết.

Diệp Khuynh ra hiệu với Diệp An Trác, xem thiếu niên lại đồng tay đồng chân rồi đi, bắt đầu đi lặc đầu.

Thất Tịch yến của Lâm phu nhân bố trí trên hồ trong Lâm phủ, tổng cộng hai chiếc du thuyền, một chiếc thuyền nóc lưu ly, bên ngoài quét phấn vàng, điêu long họa phượng, kim bích huy hoàng nói không nên lời; chiếc còn lại là nóc bằng thanh trúc, màn trúc rủ xuống bốn phía, tươi mát lịch sự tao nhã.

Diệp Khuynh buồn cười, lời đài của hai vị nữ chủ nhân Lâm gia thật đúng là không chỗ nào không có.

Quý nữ khác đã sớm lên du thuyền, ngay cả Diệp Vân cùng Diệp Như cũng vậy, nàng dâu quân sự đứng hầu bên du thuyền trực tiếp bước lên đón Diệp Khuynh, cười mỉm hỏi: “Không biết Diệp Đại cô nương muốn lên thuyền nào?”

Diệp Khuynh chớp mắt hỏi: “Hai cái đều là du thuyền, có cái gì khác biệt sao?”

Nàng dâu quân sự cười giải thích: “Phu nhân nhà nô tỳ thích ngâm thơ làm đối, ở cùng phu nhân đều là cô nương thích thi họa, chiếc thuyền còn lại dành cho người thích những thứ khác.”

Diệp Khuynh gật đầu, vừa rồi nàng thấy Diệp Vân và Diệp Như mỗi người một ngã, giờ mới hiểu rõ, nàng gấp quạt xếp trong tay, cất lời: “Ta sẽ không lên góp vui, tùy tiện đi dạo trong vườn là được.”

Diệp Khuynh đã tìm hiểu qua, hai chiếc du thuyền xuyên qua hồ, khuê tú các nhà tụ tập trên hai chiếc thuyền này, nam tân thì tập trung tại đảo giữa hồ.

Màn trúc buông xuống, các cô nương có thể xem rõ ràng các thanh niên tuấn kiệt, mà bọn nam tử lại chỉ nghe thấy oanh oanh yến yến, sau đó cùng ngâm thơ làm đối lẫn nhau, trao đổi bản phác họa, trên bản phác họa không thể ký tên, tránh bị người ta lên án nghi ngờ có tư tình trao nhận riêng

Làm như thế vừa phong nhã lại không ảnh hưởng đến danh dự các cô nương, Lâm phu nhân quả nhiên là người tuyệt diệu.

Có điều Diệp Khuynh thích cuộc sống tùy ý phóng khoáng, mà không phải cuộc tụ hội ôm tỳ bà nửa che mặt kiêu này, chẳng bằng một mình độc hành, đứng bên hồ hóng gió còn thoải mái hơn.

Đầu thuyền thanh trúc có gian nhả các, Lâm phu nhân tay cầm tờ giấy trắng, một thiếu nữ mặc váy nguyệt hoa gắm Tô Châu, tóc búi hai bên đang ngồi cạnh bàn múa bút, thiếu nữ khác mặc quần váy hoa dương rắc phù thủy nhẹ gầy tiêu vĩ phượng cầm, thiếu nữ thứ ba mặc áo sam thêu mây ô kim nâng trà nóng hầu bên cạnh, thiếu nữ cuối cùng quần áo trắng thuần đơn giản thêu hình thủy tiên điệp tú, đang bấm báo hướng đi mới nhất của Diệp Đại cô nương.

“Diệp Đại cô nương chối từ ý tốt từ Lâm Đại gia, đi dọc bên hồ, không vội vã, bắt chợt dừng lại giống như thật sự đang thưởng cảnh.”

Hàng mày dài nhỏ của Lâm phu nhân hơi nhướng lên, khẽ cười: “Không ngờ con dâu không có duyên phận đúng thuộc phong cách nhà ta, đáng tiếc.”

Thiếu nữ bưng trà nóng cười lộ ra hai cái răng khểnh, ngay thơ nói: “Lần đầu tiên thấy phu nhân khen người khác thế này, bằng không mời Diệp Đại cô nương lên?”

Lâm phu nhân phát tay, “Để nàng đi thôi, nữ tử chưa lấy chồng có thể khoan khoái thì cứ khoan khoái đi.”

Dừng lại, Lâm phu nhân nâng tay, gõ lên trán mấy thiếu nữ cười nói: “Hôm nay hiếm có lắm mới thấy tiểu Đoạn Trọng Nguyên đến, các người nâng cao tinh thần cho ta.”

Mấy thiếu nữ đồng thời xấu hổ đỏ mặt, vui cười thành đoàn.

Đang náo nhiệt bỗng một nàng dâu quần sự đi thuyền nhỏ đuổi theo, chưa đợi hai thuyền dựa gần đã trực tiếp nhảy lên, cách màn trúc thi lễ, hô hấp dồn dập: “Thái thái, Nguyên Thái phi, Công chúa Bình Dương và Huyện chủ Thanh Dương đến, xa giá đã tới ngoài cửa lớn!”

Lâm phu nhân đáng vẻ luôn uể oải lập tức ngồi thẳng, nhú mày: “Mấy vị này sao lại đến, đúng rồi, sớm nghe nói Công chúa Bình Dương nhìn trúng tiểu Đoạn Trọng Nguyên, cô ý chọn hẳn làm con rể, đáng tiếc tiểu Đoạn Trọng Nguyên không hề tham gia yến hội gì, lần này hẳn đến chỗ ta ngắm con rể rồi!”

Lâm phu nhân lập tức lộ ra vẻ bất mãn, bà nhú mày suy nghĩ chốc lát, không tình nguyện phân phó nàng dâu quần sự: “Người mời lão phu nhân ra, nói Nguyên Thái phi đến!”

Vị Nguyên Thái phi đúng là nhân vật người cầm quý ghét, nữ tử tiền triều, có quả phụ nào trọng phu chết xong không phải ru rú trong nhà, chỉ có bà ta, từ khi Lương Bình đế tấn thiên lại càng sinh động lên, chỗ nào cũng nhìn thấy bóng dáng bà ta.

Một bó tuổi còn trang điểm lờ lợt, không biết còn tương tiểu tình nhân lang quân nhà ai!

Nghe nói bà ta còn chẳng biết xấu hổ nói gì với kim thượng, từ đó về sau chỉ luận cô cháu, không luận phi vị, thật không biết xấu hổ, có điều mẫu thân bà ta là Công chúa, con gái cũng là Công chúa, chẳng ai dám trêu chọc vào.

Thân phận như vậy, nếu một mình Lâm phu nhân ra ngoài cũng chỉ có thể lấy thân phận tiểu bối cẩn thận hầu hạ, Lâm phu nhân thật không vừa ý, hết cách, đành phải mời bà mẹ chồng lợi hại ra ứng đối.

Diệp Khuynh bước chậm bên hồ, Lâm phu chung quy vẫn là thế gia quân lữ, vườn cạnh hồ không cần thận tu chỉnh thả thêm cá vàng vào như những nhà khác.

Mà cũng có cá tôm và vịt hoang bơi trên hồ, xung quanh không thấy hoa sen, ngược lại cỏ lau thanh trúc nhiều hơn hẳn, có phong vị thôn quê đặc biệt.

Diệp Khuynh đi đi ngừng ngừng, bất tri bất giác bước vào vùng cỏ lau, phía trước một nam tử đi tới, mặc hoàng bào, đầu đội miện, thắt lưng ngọc, vô cùng tuấn mỹ, khuôn mặt trời sinh mang theo nụ cười, khiến người đối diện vừa thấy đã sinh lòng hảo cảm.

Diệp Khuynh vừa nhìn bỗng cảm thấy có chút quen mắt.

Nàng rất nhanh nhớ ra, nam tử trước mắt có bảy tám phần giống Thái tử ngày ấy nàng đá xuống, mà trẻ hơn, nhất thời hiểu ra, vị này hẳn là Nhị Hoàng tử vô ý rơi xuống hồ, thấy hẳn xuân phong phơi phới, xác nhận đã khỏi hẳn.

Đường nhỏ trước mắt chỉ đủ một người, đối phương hậu duệ thiên gia, Diệp Khuynh tất nhiên không thể tranh đường, nên nghiêng người né sang bên, hành tung Diệp Khuynh tự nhiên hào phóng, phảng phất nàng nghiêng người đi vì thấy phong cảnh ven đường tuyệt đẹp dừng lại nghỉ chân, mà không phải nhường đường cho đối phương.

Trong nháy mắt hai người đi qua nhau, Nhị Hoàng tử đột nhiên cúi đầu, nhìn nàng, khóe môi cong lên, cười nhẹ, Diệp Khuynh ngẩn ra, thẳng thắn thi lễ đáp lại.

Nhị Hoàng tử lướt qua nàng, đi về phía trước vài bước, bỗng quay đầu, cười như có như không xem nàng, mở miệng: “Khanh Khanh, đã lâu không gặp.”

Tựa như một con rắn bò dọc theo xương sống một đường thẳng đến gáy, Diệp Khuynh kinh hãi, cách xưng hô, giọng điệu nói chuyện, tuyệt đối không sai!

Lương Bình đế!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Nay Gặp Cố Nhân, Vân Hồ Không Vui

Cảm giác quen thuộc lúc mới nhìn thấy Nhị Hoàng từ giờ mới có lời giải thích!

Lúc hần cười khuôn mặt giãn ra, nhìn bình dị gần gũi, mà cảm khê nâng hiện lên khí phái hơn người, biểu cảm kia, thần thái kia, rõ ràng là Lương Bình đế nàng đã nhìn mười mấy năm!

Nàng đã có thể trở về, Lương Bình đế tất nhiên cũng có thể trở về!

Nhiều năm đeo mặt nạ Hoàng hậu cứu vớt nàng, cho dù trong lòng sóng to gió lớn cỡ nào, toàn thân muốn nhảy dựng, mà Diệp Khuynh ngoài mặt vẫn cứ bình thản, nàng nhướn mày, cười nhẹ: “Đây hẳn là lần đầu tiên ta và điện hạ gặp mặt, không biết lời đã lâu không gặp là có từ đâu?”

Nhị Hoàng tử bình tĩnh nhìn nàng thật lâu, Diệp Khuynh như ngâm mình trong nước lạnh, miễn cưỡng duy trì trấn định, lớn mật nhìn qua.

Nhị Hoàng tử đột nhiên cười lớn, mặt không biểu cảm xem hần, lòng bàn tay nắm quạt xếp gần như ướt sũng mồ hôi, trong lòng nghĩ ra trăm ngàn phương pháp làm cách nào giết chết người nam nhân trước mắt.

Không biết cười bao lâu, phảng phất mưa phùn sau trời nắng hạn, tiếng cười kia mang theo sự vui sướng đầm đìa nói không nên lời.

Tại lúc Diệp Khuynh gần như muốn chạy đi, Nhị Hoàng tử đột nhiên ngừng cười, nhìn thật sâu Diệp Khuynh, khoanh tay: “Trẫm chưa từng gặp nữ tử thứ hai mặc nam trang có thể tùy ý tiêu sái như thế, trẫm cũng chưa thấy nữ tử thứ hai nào rõ ràng lưỡi xán hoa sen tự nhiên hào phóng, khiến người khác không thể cãi lại như thế.”

Dừng lại, Nhị Hoàng tử nói tiếp: “Còn cả trang phục ba tỷ muối nàng hôm nay giống hệt Thu yển xưa kia, chẳng lẽ nàng muốn nói, mọi thứ đều là trùng hợp?”

Nói xong, tay phải hần nâng lên, ngăn cản Diệp Khuynh biện giải: “Nàng thừa nhận hay không thừa nhận cũng không sao, ta biết nàng là Khanh Khanh, Hoàng hậu của trẫm, thế là đủ rồi.”

Tiếp theo, hai tay áo dài quét ngang, hăng hái hiện ngang nói: “Nàng chờ mà xem, thiên hạ này, vẫn là của trẫm!”

Nói xong, Nhị Hoàng tử quay người bước đi, không nhanh mà vô cùng vững chãi, đồng thời ngâm ca: “Núi sông rực rỡ, ngô độc hành hề, nay gặp cố nhân, vân hồ không vui —“

Diệp Khuynh xoay người, ban đầu còn ổn định bước tới, bất tri bất giác càng chạy càng nhau, cảm thấy trong ngực có cái gì chặn lại, khiến nàng thờ hồn hèn.

Mọi sự vui vẻ thoải mái khi được trở lại Diệp phủ hầu như biến mất, cả đầu chỉ còn một ý niệm: Hần trở về, hần trở về! Hần cũng trở về!

Diệp Khuynh mạnh dừng chân, hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn về phía sau, người nọ vừa khéo rẽ vào đường mòn, chỉ còn lại một góc hoàng bào, phảng phất chiếu rõ thân phận hai người!

Chết tiệt, vì sao hần là Nhị Hoàng tử!

Dân chúng bình dân, tiểu thương buôn bán, thậm chí nhà công huân cũng được, cố tình thành người trong Hoàng thất, gần ngai vàng như vậy!

Bóng hình người nọ không thấy nữa, mà tiếng ca từ xa nhẹ nhàng truyền đến: “Cung thất yếu yếu, ngô độc cư hề, nay gặp cố nhân, vân hồ không vui —“

Diệp Khuynh cắn chặt răng, sắc mặt ngưng trọng thâm trầm, trên đời này nếu có người hận nàng tận xương thì chính là Lương Bình đế.

Hai người giống như rắn và ung, hai kiếp làm người chặc chấn thành thiên địch!

Chỉ một người được sống, không thể trốn tránh, không thể đào thoát!

Diệp Khuynh hít sâu một hơi, nói với bản thân, nam nhân này, nàng đào tạo các con hần thành tài, cuối cùng để hần tận mắt thấy các con nội đấu gần như chết hết, lại để hần phát hiện mấy vị ái phi có tâm tư khác, không hề thương yêu hần, cuối cùng trước khi lâm chung, cứ thể xem con trai kẻ địch bước lên ngôi vị Hoàng đế!

Nàng tự tay chôn vùi tất cả những gì nam nhân này lấy làm kiêu ngạo, hần hận nàng đến mức nào đây?!

Diệp Khuynh tự nói với bản thân, chiến đi, không thể trốn tránh, không thể hòa giải, chỉ có một trận chiến!

Diệp Khuynh lại thật sâu nhìn nơi Nhị Hoàng tử rời đi, dứt khoát quay đầu, bước nhanh về phía trước.

Nàng vừa đi vừa cấp tốc suy tư, đầu tiên, bất luận Nhị Hoàng tử nghĩ thế nào, nàng không thể thừa nhận mình là Diệp Khanh!

Sau đó, phải đưa Diệp An Trác và Diệp An Phong vào quân doanh, nếu có thể trấn thủ một phương trên dưới Diệp gia sẽ an toàn hơn nhiều, cho dù ngày sau Nhị Hoàng tử thật sự bước lên long tòa cũng có thể mang toàn gia suốt đêm đào vong!

Diệp Khuynh hít sâu một hơi, nàng đã tính đến tình cảnh tệ nhất.

Đồng thời, nàng tỉnh vào cung ở một thời gian ngắn, vì Diệp Quý phi không có con, nàng cháu gái thường vào cung làm bạn với cô cô.

Lần này, nàng định tiếp cận Thái tử, nhìn xem đây là dạng người gì!

Không còn cách nào khác, ai bảo Hiền Khánh để tới giờ chỉ có hai Hoàng tử trưởng thành, nếu Thái tử ngồi vững, sẽ không có chỗ cho Nhị Hoàng tử xen vào!

Diệp Khuynh âm thầm vẫn hi vọng Thái tử đăng cơ, Hoàng tử nghi kị lẫn nhau, nếu Thái tử đăng cơ, Lương Bình để không sống thoải mái được!

Vừa đi vừa suy tư, bất giác Diệp Khuynh về tới bên hồ.

Nàng ngẩng đầu, ngẩn ra, thấy trên mặt hồ ngoại trừ hai chiếc du thuyền lại thêm một chiếc phượng thuyền, điêu khắc thành phượng hoàng sắp tung cánh bay, tòa giá cổ này, đại biểu chủ nhân thuyền chính là Công chúa đương triều!

Không biết là vị Công chúa nào đến, cách xa nên không thấy rõ cờ hiệu.

Diệp Khuynh đang lúc ngẩn ngơ, một bà tử chống thuyền lại gần, cười lạnh: “Cô nương là muốn lên thuyền?”

Diệp Khuynh gật đầu, hiện tại nàng tâm sự trùng trùng, đi nơi nào nhiệt thoải mái tâm tình cũng tốt.

Nàng nhấc chân, bước lên chiếc thuyền nhỏ, bà tử chống xuống, thuyền nhỏ nhanh chóng tới gần hai chiếc du thuyền.

Rất nhanh, thuyền nhỏ tới gần, bà tử chống thuyền tung dây thừng, bà tử khác trên thuyền tiếp được, kéo thuyền nhỏ qua.

Diệp Khuynh bước lên du thuyền, cười mỉm, đây là chiếc du thuyền dựa theo sở thích của lão Thái quân Lâm phủ dựng nên, quả nhiên, nàng bước lên thuyền, Diệp Như lập tức đón lại, vãn cánh tay nàng, cực kỳ hưng phấn: “Đại tỷ đi nơi nào thế, vừa rồi chúng ta được nhìn một phen náo nhiệt đấy!”

Diệp Khuynh chớp mắt: “Náo nhiệt, náo nhiệt gì?”

Diệp Như chỉ vào thuyền phượng phía trước, líu ríu: “Nhìn đi, đó là tòa giá của Công chúa Bình Dương!”

“Hơn nữa chẳng những Công chúa Bình Dương đến, Nguyên Thái phi, Huyện chủ Thanh Dương cũng đến!”

Diệp Khuynh sững sốt, nàng không ngờ, Nguyên phi cái tai họa kia vẫn còn sống, tứ đại cung phi của Lương Bình đế, Nhu phi thân thể vốn không tốt sớm mất, Thục phi cũng là người đoán mệnh, Lệ phi vì con trai, thương tâm muốn chết, lúc Lương Bình đế còn sống đã xuất gia.

Nàng sờ làn da mịn màng của mình, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác ưu việt, khăn cấp muốn nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn của Nguyên phi.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Lương Bình Đế Là Khôi Xương Cứng

Vài cô nương vây quanh cửa sổ đột nhiên xô nhau, không ít cô nương tò mò đi qua, nhất thời bên cửa sổ toàn đầu người, nghị luận ào ào:

“Người đứng đầu thuyền là Nhị Hoàng tử sao?”

“Sớm nghe nói Nhị Hoàng tử làm người hoang đường, không ngờ tuấn tú như vậy.”

“Ô ô, xem ra Hà Đại cô nương chúng ta động xuân tâm rồi, Nhị Hoàng tử còn chưa có chính phi đâu!”

“Nhóc con ngựa đôn hỏ, xem ta xé nát mồm thối nhà ngươi!”

Thấy hai thiếu nữ thanh xuân cười đùa truy đuổi, thiếu nữ khác vẫn tụ tập bên cửa sổ, vụng trộm xem Nhị Hoàng tử bên ngoài, bắt chọt châu đầu ghé tai trêu ghẹo lẫn nhau.

Diệp Khuynh nao nao, Diệp Như đã túm tay áo nàng, khăn cấp chạy về phía trước, “Tỷ tỷ, chúng ta cũng đi nhìn!”

Bên cửa sổ đã không còn chỗ trống, may mắn hai người đều cao hơn người khác một chút, lướt qua đỉnh đầu phần đông cô nương, Diệp Khuynh thấy trên thuyền rồng tinh xảo cách đó không xa, Nhị Hoàng tử mặc long bào vàng óng ánh, cao lớn vững chãi đứng đầu thuyền, mặt ngọc mỉm cười, phong

lưu phóng khoáng nói không nên lời.

Đương kim Hiền Khánh để thừa hành tiết kiệm, vì mã cầu cần nuôi ngựa, dưỡng kỵ thủ, lương câu đều cần chuyên gia tỉ mỉ chăm sóc, hao tài tốn của thật nhiều, cho nên không thịnh hành nữa.

Trên làm dưới theo, quần áo đồ ăn các huân quý đại thần đều tận lực giản lược, một số dụng cụ cuộc sống cũng không chi.

Tòa giá các quan to quý nhân ngồi chỉ giả tầm tầm, mà thuyền rồng của Nhị Hoàng tử tuy nhỏ mà không chỗ nào không tinh xảo, thân thuyền đủ màu, điêu khắc rõ nét, chi tiết, đến ngay cả vẩy rồng cũng điêu ra.

Thuyền rồng Nhị Hoàng tử rõ ràng hơn phượng thuyền của Bình Dương Công chúa một bậc, mắt thấy sắp đuổi kịp, trên sàn phượng thuyền xuất hiện một thái giám, phát trần trong tay hân giờ lên, cao giọng: “Bình Dương Công chúa, Nguyên Thái phi, mời Nhị điện hạ lên thuyền gặp mặt.”

Diệp Khuynh sững sốt, lập tức thấy buồn cười, nghe thái giám này hô danh, Nguyên Thái phi lại xếp sau Bình Dương Công chúa, xem ra nhất cung chủ vị nói một không hai năm đó, bây giờ phải xem mặt nữ nhi sống qua ngày.

Có điều, nếu là Nhị Hoàng tử ban đầu lúc này tất nhiên lập tức chạy vội đến, đáng tiếc, Nhị Hoàng tử đã thành Lương Bình đế.

Nghĩ đến chuyện cũ, tâm tình Diệp Khuynh trở nên phức tạp, Bình Dương Công chúa vốn là tiểu nữ nhi Lương Bình đế sủng ái nhất, Lương Bình đế thậm chí không để ý triều thần phản đối, điểm Tiêu Thám Hoa có tài Trạng Nguyên chỉ cho nàng.

Mà sau khi Tiêu Bạch trượt chân rơi xuống nước càng mặc cho Bình Dương Công chúa tùy ý, dưỡng một phủ nam sủng, hàng năm còn không ngừng ban thưởng phủ Công chúa.

Đáng tiếc, chính là tiểu nữ nhi ngàn đau vạn sủng đó lại liên hợp Tam Hoàng tử kê thuốc cho Lương Bình đế, nếu không phải Diệp Khuynh kịp thời phát hiện, sợ rằng nàng lên làm Hoàng Thái hậu trước mười năm rồi.

Lúc đó Diệp Khuynh thật do dự, nên nói cho Lương Bình đế biết hân bị con trai con gái làm hại, thương tâm muốn chết, hay là không nói cho hân, để hân dứt khoát chết luôn cho xong.

Cuối cùng Diệp Khuynh cân nhắc lợi hại, cảm giác tinh thần tra tấn đau đớn hơn tra tấn thân thể, vẫn nói cho hân biết.

Lương Bình đế quả nhiên vô cùng thống khổ, cuối cùng xử trí con trai con gái lại hoàn toàn khác biệt – Tam Hoàng tử trực tiếp nhốt cấm, Bình Dương Công chúa không bị ghi tên lên chiếu thư, chỉ kêu một đội cấm vệ quân trông giữ phủ Công chúa.

Sau này, mấy người tuần tú trong Cấm Vệ quân đều trở thành khách trong màn lụa của Bình Dương Công chúa!

Lại không biết, Lương Bình đế gặp lại ái nữ ngày xưa sẽ có biểu cảm thế nào.

Nghĩ như vậy, Diệp Khuynh nhìn lại thuyền rồng, xa xa, Nhị Hoàng tử cũng quay đầu, không hiểu sao Diệp Khuynh biết hân đang nhìn mình.

Bỗng dưng Diệp Khuynh hiểu ra ý nghĩa trong ca từ Nhị Hoàng tử ngâm nga, núi sông rực rỡ, một người độc hành, nay gặp cố nhân, vân hồ không vui! Trên thế giới này, cho dù có trăm ngàn người, lại chỉ có hân biết nàng từ thế giới khác trở về, chỉ có hai người bọn họ, cùng trải qua một đoạn năm tháng!

Khoảnh khắc này, không hiểu sao Diệp Khuynh dâng lên cảm giác đồng cảm.

Trước mắt bao người, chỉ thấy thuyền rồng kia chẳng những không dựa gần phượng thuyền, ngược lại giống tên bắn, trực tiếp lướt qua tòa giá của Bình Dương công chúa, chạy về phía đảo giữa hồ.

Ai có mắt đều nhìn ra, Nhị Hoàng tử rõ ràng không nể mặt Bình Dương Công chúa!

Đại khoái nhân tâm, Diệp Khuynh lướt mắt nhìn, không ít cô nương về mặt trào phúng, hiển nhiên, hành vi thường ngày của Bình Dương Công chúa khiến người khác cực kỳ không thích.

Thuyền lầu Công chúa không có phản ứng gì, một đường cô Công chúa tiền triều, một Nhị Hoàng tử bản triều, hai bên căn bản không thể so sánh, hành động Nhị Hoàng tử coi như hợp tình lý.

Thuyền rồng Nhị Hoàng tử cập bờ, hân thả người nhảy xuống, tư thái tiêu sái, rất xa đã có sĩ tử nghênh đón, Nhị Hoàng tử chấp tay cười dài, mọi người ào lên, vây quanh hân bước đến đình hóng mát trên đảo.

Sắc mặt Diệp Khuynh xanh mét, tên khốn này bước vào nhân vật nhanh như vậy!

Vừa thấy đã biết, Nhị Hoàng tử đang liên hệ cảm tình với các thanh niên tuần kiệt trên đảo!

Khá phù hợp với tác phong nhất quán của Lương Bình đế, hân làm việc xưa nay thích phòng trừ hậu hoạn trước khi xảy ra, chu đáo cẩn thận!

Lúc trước Lương Bình đế có thể đi lên đại bảo, năng lực cá nhân quả thật xuất sắc, chỉ bằng tài dự đoán trước đã đủ trở thành một thể hệ quân vương kiệt xuất.

Đáng tiếc bị mấy con trai và đại tiểu lão bà liên lụy, cuối cùng tại sử gia chỉ được thụ hào một chữ Bình – ưu khuyết điểm cả đời, chung quy bình thường!

So sánh, năng lực Hiền Khánh để rõ ràng kém hơn nhiều, mấy năm trước lúc mới đăng cơ, Giang Nam hồng thủy phải đi sửa đê, Trung Nguyên khô hạn mở chân tai, quả thật nơi nào nát nơi nào bổ, hằng năm đều mệt mỏi.

May mắn làm người cần cù, hơn nữa tai họa nhỏ không ngừng mà tai họa lớn thì không có, quốc lực dần dần cường thịnh.

Thất Tịch yến của Lâm phu nhân đều mời danh môn quý nữ, có thể xứng đôi với các nàng, hoặc là con cháu nhà cao cửa rộng, hoặc tân tú văn đàn, tuần kiệt đương thời, đều là nhân tuyển tốt nhất.

Đừng xem bây giờ bọn họ trẻ tuổi, một thời gian sau, hẳn sẽ đứng trong triều đình, trở thành lương đồng quốc gia, trước kia Lương Bình để từng nói, thi ân với người trẻ tuổi càng sớm càng tốt, như vậy về sau bọn họ mỗi lần lên chức, người chỉ cần hơi ám chỉ bọn họ sẽ cho rằng nhờ người chiếu cố, cho nên mang ơn người.

Diệp Khuynh hít sâu một hơi, tự trấn định lại, nàng không ngừng nói với bản thân, Lương Bình để là khối xương cứng, nàng không phải đã sớm biết sao!

Khối xương cứng này, lúc trước nàng phải dùng vài thập niên mới sinh sôi căn xương được, hiện tại căn lại lần nữa, không có gì đáng ngại!

Trong lúc Diệp Khuynh thất thần, thuyền phượng Bình Dương Công chúa cũng đã gần bờ, một thái giám từ trên thuyền chạy xuống, tìm quân sự Lâm phủ phân phó vài câu.

Diệp Khuynh tò mò, không biết Bình Dương Công chúa lại bày trò gì.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Làm Việc Thiện Không Muốn Người Biết

Thuyền lầu dưới chân tăng tốc độ, rất nhanh, một nàng dâu quân sự bước lên thuyền, cười tủm tỉm giải thích: “Công chúa điện hạ nói, cứ ở trên thuyền mãi cũng nhàm chán, sai người đặt bình phong, mời tất cả các vị cô nương dời bước, chúng ta ở sau bình phong nghe các tài tử bên ngoài ngâm thơ về tranh, chẳng phải sáng khoái hơn sao?”

Chúng cô nương hai mặt nhìn nhau, mà không ai cất tiếng cự tuyệt.

Quả thật ngồi trên thuyền lầu đi vòng vòng quanh đảo vẫn không thể xem rõ, nếu cách bình phong thì có thể nghe được giọng các tài tử, hơn nữa trong đó còn có tiểu Đoạn Trạng Nguyên!

Không ít cô nương tím đập thành thích.

Thấy các vị cô nương đều không phản đối, nàng dâu quân sự kia vui mừng đi truyền lời.

Rất nhanh chiếc thuyền lầu này cùng con thuyền thanh trúc khác nhất tề lại gần bờ, Diệp Khuynh dựa bên cửa sổ, nhìn về phía bờ, thấy bình phong cao tầm ba thước dựng đứng kéo dài từ bến tàu, dùng gấm vóc thượng đẳng, màu nguyệt bạch, vây quanh khu đất trống rộng tầm trăm trượng, đồ sộ vô cùng, Diệp Khuynh nghĩ thầm, Bình Dương Công chúa bút tích thật lớn.

Phân đông quý nữ trên thuyền lầu hiển nhiên cũng bị rung động, nhất là một vị trong đó, chất liệu váy trên người giống hệt chất liệu bức bình phong kia, vừa thẹn vừa xấu, vành mắt phỉm hồng.

Các quý nữ tới tham gia yến hội tất nhiên không chỉ mang một bộ quần áo, có điều đều giao cho nha hoàn cầm, thuyền lầu không lớn cho nên mọi người không dẫn nha hoàn lên, trong thời gian ngắn đứng là không có quần áo để thay, cô nương kia sốt ruột nước mắt lăn đều, nức nở:

“Ta không đi, các người xuống chơi đùa đi, hu hu —”

Diệp Khuynh nhú mày, suy tư chốc lát, vẫy tay gọi nàng dâu quân sự lại, nhỏ giọng thì thầm mấy câu, nàng dâu quân sự nghe xong, gật đầu liên tục, nhanh chóng chạy xuống thuyền.

Các cô nương cũng có tình hữu ái, cả đám không xuống thuyền, vây quanh thiếu nữ mặc váy nguyệt bạch kia an ủi.

Nàng dâu quân sự đi xuống thuyền lầu, chạy thẳng đến thuyền thanh trúc còn lại, các màn trúc thi lễ, cung kính nói: “Phu nhân, Diệp Đại cô nương đề

nghe, trước khi các cô nương rời thuyền, sao không để thanh niên tài tuấn đề tranh chữ trên bình phong, như thế các cô nương đi qua có thể đặt lời bình, vừa phong nhã lại thú vị.”

Lâm phu nhân khẽ động, cười nhẹ: “Chắc chắc, con dâu ta vô duyên có được này thật sự càng lúc càng khiến ta thích —”

Bà nghiêng đầu phân phó đại nha hoàn: “Hồng Tụ, người đến chỗ Bình Dương Công chúa truyền lời, đứng rồi, đừng nói là ý kiến của Diệp Đại cô nương. Diệp Quý phi và Bình Dương Công chúa không hợp nhau.”

Nha hoàn tên Hồng Tụ cười ngọt ngào, đáp lời, vén rèm bước ra, lúc màn xích lên, Lâm phu nhân thấy nàng dâu quân sự kia vẫn chưa đi, kỳ quái hỏi: “Người còn chuyện gì?”

Nàng dâu quân sự do dự chốc lát, ngẩng đầu nói: “Trước khi Diệp Đại cô nương đề nghị, cháu gái Cận lão Thượng Thư, Cận Tam cô nương mặc váy cùng màu nguyệt bạch với bình phong.”

Lâm phu nhân trầm mặc thật lâu, nhẹ giọng hỏi: “Lúc Diệp Đại cô nương nói chuyện với người có cố ý cao giọng không?”

Nàng dâu quân sự cuống quýt xua tay: “Không có không có, Diệp Đại cô nương gọi nô tỳ qua, lặng lẽ thì thầm, tuyệt đối không có người thứ hai nghe thấy!”

Lâm phu nhân khẽ cười: “Không ngờ Diệp Đại cô nương này là người có tâm địa Bồ Tát, ta càng ngày càng hiểu kỳ, thật muốn nhanh nhìn thấy nàng.”

Lần trước, Diệp Khuynh đến đại náo Lâm phủ, vừa vặn đúng lúc Lâm phu nhân ra ngoài thành tránh nóng, cho nên không gặp phải.

Công chúa Bình Dương bên kia cũng nhanh truyền tin về, khen ngợi cô nương ra ý kiến này huệ chất lan tâm, biện pháp thật sự rất hay, nàng lập tức phân phó các tài tử ra tay một lần!

Lâm phu nhân truyền lời, mời các cô nương trên hai thuyền lâu dừng vội rời thuyền, chờ thêm nửa khắc.

Diệp Khuynh uống thêm hai chén trà, bình phong rốt cuộc an trí thỏa đáng, các cô nương do dự nhìn về phía Cận cô nương, Cận cô nương vội la lên: “Ta không đi xuống là thật sự không có mặt mũi gặp người, các cò xát gì nữa, mau đi đi, tiểu Đoạn Trạng Nguyên cũng ở đây đấy!”

Các cô nương động tâm, thái độ vốn kiên định cũng trở nên do dự, Diệp Khuynh buồn cười lắc đầu, nắm tay Diệp Như, “Đi, chúng ta đi trước!”

Xoẹt xoẹt xoẹt, vô số ánh mắt khinh bỉ nhìn lại, Diệp Như hung hăng trừng về, một lát sau, Diệp Như dụi mắt kêu lên: “Các nàng nhiều người quá, muội từng không nói, mắt thật mờ!”

Diệp Khuynh vừa bực mình vừa buồn cười, “Muội từng các nàng ấy làm gì, cùng ta rời thuyền là được!”

Mấy cô nương đó lòng dạ hẹp hòi, Diệp Khuynh căn bản không để vào mắt, nàng giúp cô nương họ Cận chỉ là nhấc tay, giống như ngày xưa trong Hoàng cung nàng xử lý vô số việc vặt vãnh vậy, thân là Hoàng hậu chung quy không thể phô trương mỗi sự kiện mình làm, nếu thế thì quá buồn cười.

Diệp Như đi theo nàng, hai người bước đến mạn thuyền, quạt xếp trong tay Diệp Khuynh xoẹt một tiếng mở ra, từng bước một xuống thuyền.

Đệ tử con cháu nhà cao cửa rộng bên kia lúc này vừa mới viết xong chữ, lại tìm lý do không chịu đi xa, bỗng thấy một thư sinh bước chân thư thả từ thuyền lâu đi xuống, lập tức oanh động:

“Đó là ai? Sao lên được thuyền?”

“Mặc kệ là ai, giết chết rồi nói!”

“Thần tượng, quả thực là thần tượng chúng ta!”

Đoạn Tu Văn đứng sau Nhị Hoàng tử, đứng xa nhìn thư sinh dáng người mảnh khảnh kia, tất nhiên liếc mắt đã nhận ra Diệp Khuynh, nghĩ thầm, biểu muội sợ ta không nhận ra nàng đây mà, còn cố ý mặc một thân áo bào thư sinh lập dị, thật không hổ là biểu muội nhà ta.

Nghe thấy phía sau hàng loạt tiếng kêu gào thảm thiết, quay đầu đi, ho nhẹ hai tiếng: “Chư vị nhân huynh chưa nhận ra vị kia kỳ thật là Anh Đài huynh sao?”

“Anh Đài huynh?”

Mọi người ngẩn ngơ, lập tức phản ứng lại, cười ha ha:

“Đoạn lão đệ nói chuyện luôn quanh co lòng vòng!”

“Nói thẳng nữ phần nam trang có phải nhanh hơn không!”

“Đoạn huynh nói vậy ta cũng nhìn ra, vòng eo thật mảnh a.”

Nhị Hoàng tử đột nhiên quay đầu, nhẹ nhàng băng qua nhìn thanh niên nam tử nói lời vừa rồi, nhàn nhạt nói: “Việc liên quan đến khuê dự, mời nói chuyện cẩn thận.”

Mọi người bỗng chốc câm miệng, trong lòng không hẹn cùng oán thầm, một người chuyên môn thông đồng vợ người ta, có tư cách gì nói người khác!

Đạo đức bại hoại chính là Nhị Hoàng tử, Nhị Hoàng tử chính là đạo đức bại hoại!

Lâm Đồng vừa mới an trí xong mấy đệ đệ, cho nên đến sau Diệp Khuynh, lên thuyền nhỏ vội vàng tới đây, đứng tại đầu thuyền, rất xa trông thấy một bóng hình yếu điệu bước xuống, không biết tại sao, bỗng sinh ra cảm giác cách biệt một thế hệ.

Trong nháy mắt, Diệp Khuynh đã tiến vào vòng bình phong, bình phong màu nguyệt bạch lúc này bao trùm bởi đủ loại nét mực, không hiển lộ rõ chất liệu ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Bàn Thấp Chiếu Trúc Học Đòi Văn Vẻ

Diệp Khuynh thả chậm bước chân, hứng thú xem chữ đề trên bình phong, có câu chữ như người, xem toàn bộ bình phong, đại bộ phận là cuồng sinh sở lưu, thể chữ hào phóng khoáng đạt, thường nghe nói Lâm phu nhân thích phong hoa tuyết nguyệt, quả nhiên không giả.

Các cuồng sinh đó như sợ cô nương không thấy chữ mình, đều viết rất lớn, trong đó có hai bức thể chữ bình thường lại đặc biệt dễ thấy.

Diệp Khuynh đứng gần sát vào, cẩn thận nhìn, một trong số đó viết: “Nhân lai vô sự gia trung tọa, ngoan đồng nhị tam nhiều thanh du, chích đạo mê đồ bất tri lộ, vị sát hộ vệ tại tả hữu.”

(Nhân đến vô sự ngồi trong nhà, hai ba bé con đến quấy nhiễu, chỉ nói lạc đường không biết lộ, không thấy hộ vệ tại hai bên.)

Diệp Khuynh cười vui vẻ, vừa thấy đã biết bút tích Đoạn biểu ca, hẳn cũng thật thú vị, người khác đều mượn cảnh sinh tình, chỉ khí ngút trời hoặc tình sâu tựa biển, biểu ca hay rồi, viết ngay một bài thơ bốn cọt.

Diệp Khuynh cuối cùng biết được đám ngốc tử Lâm gia dùng cách nào mời vị này ra ngoài, chắc hẳn nói dối lạc đường, Đoạn biểu ca thấy hứng thú, phát hiện hộ vệ mấy đứa trẻ mà vẫn đến.

Trong lòng âm áp, có biểu ca che chở như vậy, thật đúng là không tệ.

Nàng tâm tình cực tốt nhìn về phía bài thơ còn lại, thể chữ kia vô cùng thanh tú, một bút một câu, hơi dùng sức: “Mộng lý tâm khanh thiên bách độ, bất tri hà xử mệnh phương tung, thiếu niên phu thê đồng bạch thủ, chấp tử chi thủ duy hữu khanh.”

(Trong mộng tìm khanh trăm ngàn cách, không biết nơi nào tìm phương tung, thiếu niên phu thê cùng đầu bạc, nắm tay cả đời chỉ có khanh.)

Diệp Khuynh cả người không tốt, chữ đề tuy không ghi danh hào nhưng giọng điệu này vừa thấy đã biết Lương Bình để lưu lại.

Đáng chết, ngay cả bút tích hẳn cũng sửa, hoàn toàn không nhìn ra thể chữ của Lương Bình để, nếu nàng đoán không sai, thể chữ này hẳn là bút tích Nhị Hoàng tử!

Nàng vốn đang cân nhắc, nếu Lương Bình để lộ dấu vết bị Hiên Khánh để trực tiếp coi thành yêu quái đi thiêu vậy thì quá đơn giản, hiện tại xem ra, hy vọng xa vời cuối cùng trong lòng nàng cũng biến mất sạch sẽ — tên khốn này đúng là cẩn thận!

Diệp Khuynh buồn bực một phen, lại cân nhắc bốn câu thơ, trong mộng tìm khanh trăm ngàn cách, không biết nơi nào tìm phương tung, lời này rõ ràng đang nói Lương Bình để khó tiêu hận ý với nàng, hận đến khắc cốt铭心, ngay cả năm mơ cũng không quên tìm nàng báo thù, đáng tiếc không biết kẻ thù thân tại nơi nào!

Thiếu niên phu thê cùng đầu bạc, nắm tay cả đời chỉ có khanh, đây rõ ràng đang kể lại kiếp trước của hai người, hai người thiếu niên kết tóc, quá trình Lương Bình để ái phi vô số, cuối cùng lại chỉ có một mình nàng, những người khác trở mặt thành thù hoặc tâm như tro tàn, chỉ còn nàng cười đến cuối cùng.

Lương Bình để đang nhắc nhở mình chớ quên si nhục đã qua!

Diệp Khuynh cân nhắc, càng cảm thấy mình cần phải thận trọng hơn, nàng không sợ người có cừ oán, nhưng bị kẻ thù nhớ thương bất cứ thời khắc nào, vậy thì không tốt.

Bất tri bất giác, Diệp Khuynh đã đi tới mặt cỏ được bình phong quây vòng, liếc mắt nhìn lại, mặt cỏ bày biện khá nhiều bàn thấp cùng chiều trúc, trên chiều trúc còn sẵn sóc trái thêm đậm thêm bằng tơ mảnh.

Mỗi một bàn thấp được kèm theo ô gấm lớn che phủ, trên bàn bày biện các loại hoa quả điểm tâm, nước ngọt, không thể không nói lo lắng chu toàn.

Mà Diệp Khuynh lại nhượng mây, từ lúc Hiên Khánh đề dâng cơ không lâu, bởi vì Hiên Khánh đề xưa nay tiết kiệm, trong quyền quý lập tức thối lên ngọn gió cỏ phong.

Từ trước, Lương Bình đề đam mê săn bắn, y bảo đều thiết kiên đơn giản phóng khoáng, tay áo bó, thắt lưng bó. Hiên Khánh đề không thích mã cầu, quý tộc lập tức lưu hành y bảo váy dài rộng, giấy cũng chuyển từ giấy vải thành guốc gỗ.

Trong đó, Diệp Khuynh chán ghét nhất chính là lưu hành bàn thấp chiều trúc.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, nhà cao cửa rộng trong kinh ra ngoài giao du đập thanh, tất sẽ mang bàn thấp chiều trúc, nói là như thế mới tận tình vui vẻ với sơn thủy, thể ngộ cái đẹp của tự nhiên.

Mà bàn thấp cũng chia ra rất nhiều loại, theo chất gỗ, chủ yếu phân ra gỗ liễu, gỗ hoa, nhiều chỗ cũng dùng gỗ tùng, vài loại gỗ phú quý như như gỗ hoa lê, gỗ đàn hương thì ít có người dùng.

Diệp Khuynh nhớ, lúc trước có một hộ gia, bởi vì chất liệu bàn thấp mà tạo thành trò cười.

Hộ gia kia xuất thân kinh thương, một nữ nhi trong nhà vào cung, được Hiên Khánh đề sủng hạnh đôi ba lần, biến hóa nhanh chóng, đưa cả nhà thành quyền quý thế gia.

Lúc đi giao du, tất cả các hộ gia đều chuẩn bị bàn thấp, cũng lấy ra, vì hiển lộ gia tộc, có ý chọn chất liệu gỗ hoa lê trăm năm, lại biến thành trò chê cười.

Lúc đập thanh, ngồi trên chiều trúc, lấy điểm tâm trên bàn, chính là muốn phong cách thoải mái không câu nệ tiểu tiết này, mang bàn thấp gỗ hoa lê, phú quý là có, mà lại quá trầm trọng, giống như bưng bát vàng đi xin cơm, còn không buồn cười!

Gỗ hoa lê được dùng làm gia cụ bài trí trong phủ, không phải dùng lúc đi ra ngoài du ngoạn! Thích khoe khoang như vậy sao không dứt khoát chuyển cả phòng cả nhà đến?!

Dùng gỗ liễu gỗ hoa mộc là vì hai loại cây này tùy tiện thấy được, bày biện tại ngoại ô, thoải mái dung nạp tự nhiên, đó mới là đạo tiêu dao!

Tài liệu không chọn loại quý trọng, cho nên quyền quý tranh đua ở mặt chạm trổ, nhà ai bán điều khắc mới mẻ, xinh đẹp thì nhà đó được nở mày nở mặt.

Cần phải biết hàng năm có vài ngày như vậy, thí dụ như ngày mừng ba tháng ba, mừng năm tháng năm, mừng bảy tháng bảy, còn có mừng chín tháng chín, đều là thời gian gia đình phú quý tập thể đi du lịch, cũng là thời cơ tốt để so đấu.

Mắt Diệp Khuynh đảo qua mấy chiếc bàn thấp, nao nao, phú quý cùng danh tác của Bình Dương Công chúa thật sự vượt quá nàng tưởng tượng, không biết lúc trước Lương Bình đề đã cho Bình Dương Công chúa bao nhiêu ưu việt.

Hơn mười chiếc bàn thấp trước mặt điêu khắc thành một thoải bản (kịch nói chuyện xưa), đây là thủ pháp các quý tộc thường dùng, vấn đề ở chỗ thoải bản này Diệp Khuynh vừa mới xem cách đây không lâu!

Bàn thấp thứ nhất, một thư sinh tay cầm bánh bao, than thở trước trăng, nghiêng nhiên là màn đầu tiên của vở giai nhân trong họa!

Xem tiếp các bàn thấp, thư sinh tượng nghĩa hiển bánh bao, lão trượng tặng họa, mỹ nhân trong họa bước sen nhẹ nhàng, mang hoa phục cùng mỹ thực tới cho thư sinh —

Một thứ cũng không quên, vừa vặn là cảnh tượng trong thoải bản.

Vấn đề ở chỗ vở này mới diễn được bao lâu? Nếu mỗi vở mới được tung ra, Công chúa Bình Dương đều làm một bộ bàn thấp, phỏng chừng phủ Công chúa hiện tại đã chật đông bàn thấp rồi.

Trong lòng Diệp Khuynh dâng lên vài phần khó chịu, dù là ai thấy người mình ghét sống đặc biệt tốt, đều sẽ không thoải mái.

Nàng ngăn chặn sự khó chịu trong lòng, ngắm xung quanh, thấy khu vực trong bình phong được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, ngay cả một tảng đá lớn cũng không thấy, trong lòng không vui càng sâu thêm vài phần.

Bàn thấp chiều trúc mặc dù có chút lưu hành trong quyền quý, vì dùng chất liệu tiết kiệm được Hiên Khánh đề khen ngợi, mà Diệp Khuynh không thích chút nào.

Chiều trúc kia trải thẳng lên mặt đất, nếu nhập tiệc sẽ phải cởi giày, nữ tử lại không thể vô duyên vô cớ để người khác nhìn thấy chân mình, phải ngồi xếp bằng hoặc ngồi quỳ, đề lán váy phủ hết chân.

Dáng ngồi đã cực kỳ không thoải mái, hai chân đỡ toàn thân sức nặng, thắt lưng thẳng, mà sau lưng ngay cả cái đệm dựa cũng không có, lúc ngồi không

thể lộn xộn, thậm chí không thể đổi tư thế, nhích tới nhích lui chừng tai gai mắt cỡ nào!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Phú Quý Áp Người

Mỗi lần Diệp Khuynh gặp phải tình huống này thường sẽ kêu nữ quan bên người chuẩn bị vài tấm đệm gấm dày tầm ba tấc, ngồi dựa ra sau hoặc ngồi thể nào thoải mái là được, dù sao nàng là Hoàng Thái hậu, nàng lớn nhất!

Mà hiện nay không thuận tiện như vậy được, nàng cũng quên không tính đến vụ này, Lâm phu nhân là người tình thơ ý họa như vậy, tất nhiên sẽ học đòi văn vẻ một phen.

Diệp Như đi theo Diệp Khuynh, oán giận không thôi: “Muội đã sớm nói đừng có tham gia Thất Tịch hội đồ bỏ này mà, tỷ xem, chiếu trúc ngồi không thoải mái nhất!”

Diệp Khuynh nhú mày liếc nhìn Diệp Như, buồn bực trong lòng thoáng tiêu tán bớt, dù có chuyện gì, có người xui xẻo cùng mình chung quy vẫn tốt hơn.

Diệp Khuynh đang do dự nên đứng tham gia yến hội hay gọi người chuyển mấy ghế tựa đến, hoặc là xoay người bước đi, thì thấy ngoài bình phong một đội nhân bước vào, hai nha hoàn đi đầu bề ngoài vô cùng xinh đẹp, một người mặc một thân lăng la quần bảy sắc, cổ tay đeo vòng ngọc xanh biếc màu sắc đẹp đẽ, người còn lại mặc dương điệp quần màu xanh lục, tóc cài trâm phượng miêng ngậm trân châu to cỡ ngón tay cái.

Hai nha hoàn đứng chỗ kia, chỉ có bốn chữ miêu tả rõ nhất – châu quang bảo khí! (quý giá rực rỡ)

Diệp Khuynh nghĩ thầm, Bình Dương Công chúa ra tay quả nhiên hào phóng, ngay cả trang sức hai cung nữ đeo cũng so được với các tiểu chủ tử trong cung.

Tầm mắt nàng rơi xuống phía sau hai nha hoàn, đồng tử khẽ co lại, không đúng, Bình Dương Công chúa là Hoàng thân, cung nữ thái giám bên người ăn mặc đều theo lệ thường, đội nhân mã này tuy người người ăn mặc phú quý, mà không phải thủ hạ của Bình Dương Công chúa!

Diệp Khuynh thấy hai nha hoàn chỉ huy đội người này làm việc, chuyển vài tấm chiếu trúc đi, lại đặt vào hai chiếc sập thấp lại, nàng vui mừng quá đổi – sập thấp nghiêm nhiên là giường quý phi phiên bản nhỏ, cao hơn mặt đất một khoảng, lại có chỗ tựa lưng, ngồi thoải mái hơn nhiều.

Nàng lập tức thấu lên, cười tìm tìm nói với nha hoàn mặc dương điệp quần xanh lục: “Vị đại tỷ này, tiểu sinh có lễ, xin hỏi chỗ này dành cho người phương nào?”

Nha hoàn kia sững sốt, thấy rõ ràng Diệp Khuynh ăn mặc trang điểm mới che miệng cười khê: “Cô nương nhà ai mà bướng bỉnh thế này, còn lấy áo thư sinh ra mặc.”

Diệp Khuynh khụ hai tiếng, giật mình, nhớ tới Phó Giáo úy thủ hạ Lâm Đồng, cố ý đùa nàng, gấp quạt lại, chấp tay vái chào: “Tiểu sinh năm nay vừa tròn mười tám, chưa hôn phối, nhà có ruộng rất vài mẫu, không biết cô nương xuân xanh bao nhiêu, nhà tại nơi nào, trong nhà có ai?”

Nha hoàn váy xanh lục cùng với nha hoàn còn lại cười ha ha: “Dáng vẻ cô nương rất giống một tên ngọc chúng ta quen, tên ngọc kia cứ thấy cô nương trẻ tuổi là chạy tới nói mấy câu này —”

Diệp Khuynh cười, xem ra Phó Giáo úy đúng là tiếng xấu lan xa, nàng cố ý nói tiếp: “Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là đồ cưới của cô nương bao nhiêu —”

Hai nha hoàn kia cười thành một đoàn, ngay cả Diệp Như cũng phì cười, ôm bụng ngựa tới ngựa lui, “Đại, Đại tỷ, hôm nay muội mới biết tỷ hài hước thế này, khụ khụ, muội không được —”

Nha hoàn quần áo xanh biếc cười đủ, duỗi tay gõ lên trán Diệp Khuynh, trêu tức: “Cô nương trêu đùa mà vẫn hơn hẳn tên ngọc kia.”

Dừng lại, nàng cười đáp: “Không dối gạt cô nương, chủ nhân chúng ta chính là lão Thái quân phủ Hộ Quốc Tướng quân này, cô nương gọi Lâm lão phu nhân là được, lão phu nhân thường ngày không để ý tục sự, hôm nay đến tham gia náo nhiệt, bởi vì tuổi lớn, không ngồi được chiếu trúc, cho nên mới chuyển hai chiếc sập thấp này lại.”

Diệp Khuynh vui vẻ, từ bố cục toàn phủ đã nhìn ra, Lâm lão Thái quân và Lâm phu nhân xưa nay không hợp, sập thấp đương nhiên không phải chuẩn bị cho Lâm phu nhân, Lâm phủ lại không có nữ quyến khác, Lâm lão phu nhân dùng một chiếc, chiếc còn lại tất nhiên bỏ không.

Diệp Khuynh lập tức cười tìm tìm mở miệng: “Tiểu sinh xưa nay không thích ngồi xếp bằng, hai vị tỷ tỷ có thể cho chút phương tiện được không, để ta

cũng ngồi một chiếc sạp thấp?”

Thiếu nữ quần áo xanh lục lộ ra vẻ do dự, thiếu nữ còn lại kéo tay áo nàng, hai cô nương thăm thì một phen, Diệp Khuynh nghiêng tai lắng nghe, cái gì mà tôn thiếu gia, cái gì tôn thiếu phu nhân, lại có từ hôn, hôn sự khó làm linh tinh.

Một lát sau, hai nha hoàn thương nghị xong xuôi, quay lại, nha hoàn quần áo xanh lục hơi cong gối, do dự mở miệng: “Thật không dám giấu, chỗ ngồi này là lão Thái quân chuẩn bị dành cho cô nương người thích, nếu cô nương ngồi vào cũng không sao, có điều không được nói là chúng nô tỳ cho phép, chỉ nói cô nương tự mình ngồi, như vậy được không?”

Từ đôi ba câu hai người nói, cùng với lời giải thích của cô nương xanh lục, Diệp Khuynh đã hiểu ra ngọn nguồn sự tình —

Sạp thấp tổng cộng hai chiếc, một chiếc lão Thái quân bán thân mình ngồi, chiếc còn lại chắc hẳn để cho cháu dâu bà nhìn trướng, nếu có cô nương bà thích thì kêu nàng ngồi gần để xem cẩn thận hơn.

Có điều Lâm Đồng vừa mới từ hôn trên ngự điện, phỏng chừng hiện tại tìm đối tượng hôn phối khả năng không lớn, chỗ Hiến Khánh để đã không qua được, không cẩn thận là tội khi quân, hai nha hoàn cũng nhìn thấu điểm này cho nên mới tự tiện quyết định.

Diệp Khuynh nghe huyền ca hiểu nhã ý, lập tức cười: “Vậy đa tạ hai vị cô nương, thật ra sạp thấp lớn như vậy, nếu Lâm lão Thái quân thích cô nương nào, mời nàng ấy ngồi cùng sạp, chẳng lẽ không thân cận hơn?”

Thiếu nữ xanh lục liếc mắt với đồng bạn, lo lắng ở đáy mắt biến mất, nàng vui mừng nói: “Cô nương nói rất đúng, thật ra lão phu nhân rất thích những người như cô nương.”

Giọng nói nhỏ hơn, thiếu nữ xanh lục tiếp tục cất lời: “Cô nương không ngại hoạt bát một chút, hào phóng một chút, đỡ lão phu nhân vui vẻ, không thiếu được ưu việt!”

Diệp Khuynh có thâm ý nhìn trăm phượng ngâm ngọc trên tóc thiếu nữ xanh lục, cười đáp: “Đa tạ cô nương chỉ điểm, tiểu sinh bên này có lễ.”

Dừng lại, Diệp Khuynh nói tiếp: “Khụ, đồ cười cô nương cho dù ít một chút cũng không sao.”

Thiếu nữ xanh lục cùng đồng bạn lại cười thành đoàn, thấy hạ nhân bên cạnh đã bố trí thỏa đáng, vẫy tay với Diệp Khuynh, cáo từ rời đi, mờ ám còn nghe thấy tiếng hai người thảo luận: “Cô nương kia thật thú vị.” “Nếu nàng được lão thái thái cùng phu nhân đồng thời coi trọng, sinh cho tôn thiếu gia thì tốt rồi.” “Haiz, lão phu nhân chỉ thích đối đầu với phu nhân, người cũng không phải không biết.”

Hai thiếu nữ nhất tề than thở, tiếng thảo luận dần dần bay xa.

Diệp Khuynh phe phẩy quạt, nghĩ thầm, nếu Lâm lão phu nhân biết ngồi bên cạnh bà là người cháu dâu vô duyên bị từ hôn, không biết biểu cảm sẽ thế nào, tương tượng đã cảm thấy phản kích.

Diệp Khuynh quay đầu cười nói với Diệp Như: “Đi thôi, chúng ta chiếm chỗ trước.”

Diệp Như cũng vô cùng mừng rỡ, khen thật tâm: “Đại tỷ thật lợi hại.”

Diệp Khuynh cười không nói, hai người cùng ngồi xuống sạp thấp, thời gian trôi qua, lục tục có cô nương đi lại, thấy Diệp Vân xuất hiện, Diệp Như vội vàng vẫy tay, gọi nàng cùng đến ngồi.

Diệp Vân ngạc nhiên xem sạp thấp hai người ngồi, mở miệng hỏi: “Cái này từ đâu đến?”

Diệp Như dương dương tự đắc khoe: “Muội với Đại tỷ đến sớm nên chiếm trước.”

Các cô nương xung quanh nghe vậy, nhất tề nhìn lại, khinh thường trong mắt càng tăng thêm.

Diệp Vân hừ nhẹ một tiếng, giải thích, hóa ra chiếc thuyền các nàng cũng xuất hiện vấn đề giống thuyền Diệp Khuynh, có hai cô nương mặc áo sam màu nguyệt bạch trùng với màu bình phong bên ngoài.

Vốn tưởng rằng là chất liệu lưu hành năm nay, ai ngờ Công chúa Bình Dương tung ra danh tác như thế.

Vì biểu lộ ghê tởm, các cô nương đều canh giữ bên cạnh hai cô nương mặc áo màu nguyệt bạch, tỏ vẻ kiên quyết không xuống thuyền.

Nói tới đây Diệp Vân không cho là đúng nhường nì: “Một đám rõ ràng đều muốn rời thuyền mà còn liều chống đối, nếu không phải Lâm phu nhân sai người đến chỉ điểm, sợ rằng vẫn còn đang canh thủ cơ!”

Trong lúc ba tỷ muội nói chuyện, bên bên xung quanh lục tục ngồi đầy người, bên ngoài bỗng vang lên tiếng huyền ảo, thấy hai đội nhân mã đồng thời đến, một đội tiểu sam thanh y, trên áo sam thêu tùng trúc mai, một đội lăng la tơ lụa, phú quý ngập mắt.

Hồng Tụ hơi khom người, nhẹ giọng nói với Lâm phu nhân ngồi trong kiệu: “Phu nhân, là tòa giá của lão phu nhân.”

Lâm phu nhân cắn răng, lão bà bảo thủ này, lần nào cũng vậy, rõ ràng hai người có thể tính lịch thời gian đến, mà cứ muốn tranh đường với mình, nếu

không bà làm sao phải xây thêm một đường nữa trong phủ!

Lâm phu nhân nâng bàn tay vén màn, hạ cổ kiệu, cung kính đi tới đội ngũ còn lại, đứng ổn định trước duyên kiệu thanh lam, dịu dàng nói: “Con dâu mời mẹ chồng đi trước.”

Lâm lão Thái quân không thèm liếc bà, nàng dâu quân sự bên cạnh vung tay lên, cổ kiệu trực tiếp đi thẳng về phía bình phong.

Lâm phu nhân thấy cổ kiệu của Lâm lão Thái quân đã đi vào bình phong mới xoay người, bước chân như gió về tới kiệu mình, Hồng Tụ sớm chuẩn bị nâng một khay quạt xếp lên, Lâm phu nhân tùy tiện cầm một chiếc, nghiêng răng nghiêng lợi xé, liên tục xé hồng năm cây quạt con giận trong lòng bà mới tính thuận xuống.

Hồng Tụ vung tay lên, cổ kiệu một lần nữa đi tiếp.

Tòa giá Lâm lão phu nhân vừa tiến vào, phản đông khuê tú ào ào đứng dậy, Diệp Khuynh cũng tò mò xem phía trước, Lâm lão phu nhân này gả vào Lâm phủ vài chục năm, mà nàng chưa một lần gặp qua, nói không hiểu kỳ là già, đáng tiếc mỗi lần hỏi Lâm Giác, hắn đều cười không nói, hình như có gì khó khăn, khiến Diệp Khuynh càng thêm tò mò, cuối cùng thậm chí không tiếc dùng ý chỉ Hoàng Thái hậu tuyên Lâm lão phu nhân tiến cung, đáng tiếc bị người ta mượn cớ ốm cự tuyệt.

Rất nhanh cổ kiệu dừng trước sạp thấp, thiếu nữ xanh lục vừa rồi đáp lời Diệp Khuynh tiến lên, cẩn thận nhắc màn kiệu, một chiếc giày thêu xuất hiện trong mắt mọi người.

Giày thêu không lớn lại gần đầy trần châu, cảnh tượng xa hoa, theo chiếc giày thêu này đặt xuống đất, chủ nhân chiếc giày rút cuộc xuất hiện trong tầm nhìn Diệp Khuynh.

Đó là một lão phụ nhân hơi béo, mặt mày đoan trang, mặc áo sam thêu hai chữ phúc thọ bằng chỉ vàng chỉ bạc, trên đầu buộc đai, đai buộc đầu gắn một viên huyết thạch cực đại, cổ đeo chuỗi dài hạt châu san hô vừa to vừa tròn, đầy đủ một trăm hạt.

Trang sức trên người lão phụ nhân không tính nhiều mà thứ nào cũng là tinh phẩm hiếm thấy, xem toàn thân, chỉ có bốn chữ đủ để hình dung – phú quý áp người!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Tướng Hoàng Hậu Mẫu Nghi Thiên Hạ

Thấy sạp thấp của bản thân bị chiếm một chiếc, Lâm phu nhân có chút không vui, long đầu trượng trong tay bà chỉ về phía trước: “Các người là cô nương nhà ai?”

Diệp Vân Diệp Như vội hành lễ vãn an, Diệp Khuynh cũng thi lễ, cười nói: “Gia phụ là đương nhiệm Định Quốc công, hai vị này là đường muội tiểu nữ.”

Sắc mặt Lâm lão phu nhân biến đổi, tên của Diệp Khuynh gần đây có thể nói như mặt trời ban trưa, ở Lâm phủ càng là cấm kỵ không được nói đến.

Lâm lão phu nhân rạn nứt với con dâu mà không mâu thuẫn với tôn tử, mất thấy trưởng tôn vì Diệp Khuynh mà trong vòng vài năm không thể thành thân, bảo bà vui làm sao nổi!

Bà âm tình bất định trừng Diệp Khuynh thật lâu, cuối cùng vẫn lạnh vèo vèo mở miệng trách mắng: “Người tránh ra, ta chán ghét người!”

Xung quanh một mảnh yên tĩnh, các cô nương vốn đang nhỏ giọng trao đổi triệt để im lặng xuống, ánh mắt lưu chuyển giữa Diệp Khuynh và Lâm lão phu nhân.

Trò hay hằng năm đều có, hôm nay đặc biệt nhiều.

Diệp Khuynh gần như nghi ngờ tai mình nghe nhầm, cho dù Nguyên phi, một nhân vật bá đạo như vậy mà trước giờ sẽ không biểu đạt yêu ghét trắng ra như vậy, gặp mặt khó xử người khác.

Thấy Diệp Khuynh không nhúc nhích, long đầu trượng trong tay Lâm lão phu nhân gõ xuống đất, không kiên nhẫn thúc giục: “Tại sao còn ngồi chỗ này khiến người khác ghét, vẫn không đi!”

Bị người giáp mặt xua đuổi như vậy, da mặt có dày cũng ngồi không nổi, trên mặt Diệp Như Diệp Vân xanh trắng luân phiên, Diệp Khuynh cũng đứng thẳng người, ánh mắt hướng về phía bên cạnh Lâm lão phu nhân, thấy nha hoàn xanh lục tội nghiệp nhìn mình, nở nụ cười với nàng ấy.

Nàng sống mấy năm nay, lần đầu tiên bị người ta xua đuổi, năm đó Nguyên phi kiều ngạo ương ngạnh cỡ nào, mà đại yến tiểu yến trong cung, chỉ cần nàng không đi, vị trí thù vị nhất định phải để trống cho nàng, càng không cần nói đến bị xua đuổi!

Có điều nàng cũng không định khiến thiếu nữ xanh lục kia khó xử, có câu trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, Diệp Khuynh biết, chỉ một ý niệm của người thượng vị, rất có khả năng là mười người bên dưới lao lực bôn tẩu.

Lâm phu nhân xé nát mấy cây quạt, vừa mới tới nơi, thấy tình cảnh bên trong làm sao không rõ, trông lòng bà vừa vội vừa tức, bà mẹ chồng này mỗi lần xuất hiện kiểu gì cũng tìm phiền toái cho bà!

Tầm mắt bà vừa chuyển, rơi xuống người nữ tử đang giằng co với Lâm lão phu nhân, thấy đối phương một thân áo thư sinh, nhất thời hiểu ra vị này sợ rằng là con dâu không có duyên phận của bà.

Bà thấy Diệp Khuynh thông dong, mỉm cười nhẹ nhàng, căn bản không giống như vừa bị khó xử, trong lòng khen một tiếng.

Đồng thời thấy khó hiểu, ngay cả loại giáp mặt nhục nhả cỡ này cũng có thể nhịn xuống, vì sao lúc trước lại đại náo Lâm phủ?

Lâm phu nhân kìm nén khó hiểu trong lòng, bước lên phía trước, vỗ mặt ấm áp: “Bên chỗ ta còn vị trí, mấy vị cô nương nếu không chê, không ngại ngồi cùng một sạp.”

Lời này có thêm ý bồi thường, khuôn mặt Diệp Vân giãn ra, ai chẳng biết Lâm phu nhân chỉ mời cô nương có tài khí nhất ngồi cùng! Ngồi cùng với Lâm phu nhân là cực có thể diện!

Diệp Khuynh lại cười nhẹ khéo léo từ chối: “Tỷ muội tiểu nữ, tùy tiện ngồi là được rồi.”

Nàng nhìn một vòng xung quanh, lúc này các cô nương cơ bản đã an vị tại những vị trí tốt rồi, hai ba chỗ còn lại đều ở góc xa xôi, tầm nhìn cực kém.

Diệp Khuynh lại lơ đãng, nàng nhìn trúng một vị trí, đi nhanh về phía trước, Diệp Vân Diệp Như liếc nhau, khó hiểu đi theo.

Các cô nương khác vốn định xem náo nhiệt, không ngờ Diệp Đại cô nương dễ dàng khuất phục như thế, trong lòng dâng lên thất vọng, chỉ cảm thấy Diệp Đại cô nương dũng mãnh vô cùng trong truyền thuyết không hơn gì cái này.

Diệp Khuynh sai bước, rất nhanh đi tới trước một cái bàn thấp, quay đầu lại, tầm mắt chạm đến Hồng Tụ bên cạnh Lâm phu nhân, mở miệng: “Mời tỷ đi lại.”

Diệp Khuynh nói thân nhiên, chưa dùng tới giọng điệu mệnh lệnh mà Hồng Tụ lại cảm thấy không thể chống cự, dưới ánh nhìn chăm chú của Diệp Khuynh nàng thân bất do kỷ đi về phía trước.

Đến bên người Diệp Khuynh, Diệp Khuynh tùy tay chỉ bàn thấp, thân nhiên mở miệng: “Làm phiền tỷ tỷ chuyển mấy thứ này đi.”

Hồng Tụ lấy lại tinh thần, theo bản năng nhìn về phía Lâm phu nhân, Lâm phu nhân nhú mày, nghĩ tới những cử chỉ đặc biệt độc hành của Diệp Đại cô nương từ lúc vào phủ — một mình hành tẩu bên hồ, đề nghị viết thi họa lên bình phong, trong lòng thấy hiếu kỳ, vị Diệp Đại cô nương lần này lại định làm gì?

Lâm phu nhân khẽ gật đầu với Hồng Tụ.

Hồng Tụ lập tức gọi nhân thủ, hoa quả điểm tâm phủ đầy bàn trong nháy mắt đã bị chuyển đi, Diệp Khuynh nhìn mặt bàn bóng loáng sạch sẽ, vừa lòng gật đầu, tay áo giương lên nhẹ phất qua mặt bàn thấp, thân mình nàng vừa chuyển, trước mắt bao người, ngang nhiên ngồi xuống bàn thấp!

Diệp Khuynh chà hai chân, bàn thấp này độ cao vừa đến đầu gối, ngồi xuống vừa vặn, rất thoải mái, không kém sạp thấp là bao.

Các cô nương trông mắt sắp rơi cả ra ngoài, trời, trời ạ, nàng dám ngồi xuống bàn thấp!

Ở đỉnh núi cách đó không xa, phần đông nam tân tới tham gia Thất Tịch yến hội tụ một chỗ, trong đó thiếu niên mặc áo dài hồng phấn khẽ lay động quạt xếp, có dụng ý khác cười nói: “Vẫn là tiểu Đoạn Trạng Nguyên thông minh, trên núi quả nhiên tầm nhìn vô cùng tốt.”

Nói xong, tầm mắt hắn tự nhiên chuyển về phía chân núi, các quý nữ cao môn trên mặt cỏ bị bình phong vây thành vòng lộ ra rõ ràng, hắn đột nhiên a một tiếng.

Mọi người bị tiếng của hắn hấp dẫn, ào ào ngừng nói chuyện nhất tề nhìn phía dưới, rồi đồng thời phát ra tiếng ngạc nhiên.

Trong mắt mọi người, nữ tử mặc áo thư sinh màu vàng hạnh ngồi ngay ngắn trên bàn thấp, những nữ tử khác đều thấp hơn nàng một cái đầu, nhìn lại, nàng cao cao tại thượng, tọa bắc triều nam, tựa như quân lâm thiên hạ, quý không thể nói!

Phần đông nam tử bị rung động một lúc lâu, hai mắt nhìn nhau, đều không có lời gì để nói.

Thật lâu, vẫn là nam tử trẻ tuổi áo dài hồng nhạt nhẹ giọng mở miệng: “Vị Anh Đài huynh này thật sự khó lường, không biết khuê tú nhà nào, người bình thường quả thật cười không nổi.”

Hai mắt Nhị Hoàng tử nheo lại, trên mặt nhìn không ra hi giận.

Trong lòng Đoạn Tu Văn cực kỳ đắc ý, biểu muội nhà mình quả nhiên không tầm thường, nhìn vậy, đúng là có tướng Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ!

Lâm Đồng khẽ nhủ mày, liếc mắt ra hiệu với hạ nhân bên cạnh, hạ nhân hiểu ý lui xuống, tự đi tìm hiểu.

Diệp Khuynh ngồi ổn, vỗ vị trí trái phải, cười nói với hai đường muội: “Sao không ngồi xuống?”

Diệp Vân Diệp Như mắc cỡ ngại ngùng liếc nhau, xoay xoay vắn vắn ngồi xuống, mà cong lưng hóp ngực, cúi đầu nhìn chân, theo bản năng tiến sát lại Diệp Khuynh, càng thể hiện Diệp Khuynh ngồi giữa hai người phóng khoáng tự nhiên gió nhẹ mây trôi.

Lâm lão phu nhân nghiêng đầu nhìn nửa ngày, đột nhiên nhắc long đầu trượng, chỉ Diệp Khuynh, mệnh lệnh không cho phép cự tuyệt: “Ngươi đi lại, ngồi sập thấp bên cạnh ta.”

Mọi người đang bị hành động của Diệp Khuynh làm kinh hãi phát ngọc, trong một mảnh yên tĩnh, giọng nói Lâm lão phu nhân đặc biệt vang dội, Diệp Khuynh mở to hai mắt, lại lần nữa nghĩ ngờ tại mình có vấn đề, theo bản năng nhìn trái phải, nghĩ thầm, Lâm lão phu nhân này chẳng lẽ đang nói với mình!

Lâm lão phu nhân mắt kiên nhẫn gõ long đầu trượng trong tay, “Nói ngươi đấy, nhìn đi đâu!”

Tất cả tiểu thư khuê các bất chấp dáng vẻ, mọi đám há hốc mồm, khiếp sợ xem tình cảnh trước mắt.

Lâm phu nhân vỗ trán, bà bà nhà nàng lại tùy hứng, tuy lão thái thái xuất thân đại tộc Giang Nam mà cũng là nữ nhi nhỏ tuổi nhất nhà, bên trên có năm huynh trưởng, thuở nhỏ được cha mẹ coi như hòn ngọc quý trong tay.

Sau khi lập gia đình, tuy có bố chồng lại không có mẹ chồng, Lâm Giác nhiều năm bên ngoài, càng dường thành tính tình kiêu căng ngang ngạnh nói một không hai.

Lâm phu nhân đang định tiến lên, nhỏ giọng khuyên nhủ Diệp Khuynh chớ làm mẹ chồng bà không thoải mái, thì thấy Diệp Khuynh nhướng mày, cười như có như không trấn định hỏi ngược lại Lâm lão phu nhân: “Ngài đây là mời tiểu nữ qua?”

Nàng cố ý nhấn mạnh chữ mời.

Phản động giai lệ cảm giác cảm mình sắp rớt xuống, vừa rồi còn cảm thấy kịch bản khó coi, hiện tại càng biến đổi bất ngờ, thật sự ngoài dự đoán.

Cả đám trái tim đập thùm thụp, ánh mắt cũng khó điều khiển.

Lâm lão phu nhân bị chất vấn như thế, không giận mà cười, gật đầu đáp: “Đúng, lão bà tử mời ngươi đi lại ngồi.”

Diệp Khuynh ho nhẹ hai tiếng, đứng lên, thong dong khẽ cười: “Trưởng giả có lệnh, sao dám không tuân?”

Nói xong, nàng thong thả bước qua, phản động quý nữ thấy nàng đi qua trước mặt, động tác tiêu sái vô cùng, cả đám lại vừa đổ kị vừa ghen tị, đều nghĩ trong đầu, nếu làm được như Diệp Đại cô nương thật là chết cũng không tiếc.

Xem Diệp Đại cô nương chỉ lật tay đã từ tù nhân biến thành thượng khách, sao không khiến người khác ghen tị, đổ kị!

Diệp Vân Diệp Như càng về mặt sùng bái, ngày xưa Đại tỷ tính cách cao ngạo, mặc dù cũng được mọi người kính sợ, mà không thống khoái như hôm nay, hai người lập tức đứng dậy theo đuôi, Lâm lão phu nhân lại vung tay, “Các ngươi khỏi cần đi lại!”

Bước chân Diệp Khuynh khẽ dừng lại, Lâm lão phu nhân lờn nàng, giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, mở miệng phân phó thiếu nữ xanh lục bên người: “Ngươi lại đi nâng một chiếc sập thấp đến, mời hai vị Diệp cô nương ngồi.”

Cô nương xanh lục vui mừng đáp lời, nàng liếc nhìn Diệp Khuynh, nghĩ thầm, vị Diệp Đại cô nương này quả nhiên rất được, nếu nàng là nam tử thì tốt rồi.

Thiếu nữ xanh lục đỏ mặt, cúi đầu vội vàng chạy ra ngoài.

Bên này thay đổi một phen khiến mọi người trên núi có chút hồ đồ, theo bản năng nhìn về phía Lâm Đồng, nếu luận tình thế phát triển, không ai rõ ràng hơn chủ nhân phủ Hộ Quốc Tướng quân này.

Thiếu niên áo hồng dẫn đầu mở miệng hỏi: “Lâm huynh, vừa rồi Anh Đài huynh ngồi xuống lại đứng lên, rốt cuộc có ý gì?”

Lâm Đồng lúc này đã biết sự tình từ miệng hạ nhân, cảm thấy miệng vừa đắng vừa chát, trên thế giới này không ngờ thật sự có người đồng thời bài binh được tổ mẫu và mẫu thân hần!

Lâm Đồng chỉ hơi do dự, nếu giấu sự tình trải qua, trong yến hội nhiều quý nữ như vậy, không ít là tỷ muội, biểu tỷ muội những người này, cho dù giấu cũng không giấu được bao lâu.

Chương 64: Bí Quyết Gầy Mặt

Có điều hẳn tất nhiên không thể vô lễ nói thẳng như tổ mẫu, cho nên dùng từ uyển chuyển hơn một chút, ví như Lâm lão phu nhân nói “Ta không thích ngươi, ngươi tránh ra!”, Lâm Đồng đổi thành, “Gia tổ mẫu mời nàng tìm chỗ ngồi khác.”

Cứ thế miêu tả một lượt, mọi người lại nghĩ đến lời đồn về Lâm phu hai vị nữ chủ nhân bất hòa, lúc này đều hiểu ra, Lâm lão phu nhân thật sự có chút tùy hứng quá mức, càng khó được là Diệp Đại cô nương được bà coi trọng, chỉ tiếc, Diệp Đại cô nương nhất định vô duyên với Lâm phủ, đều đồng tình nhìn Lâm Đồng.

Lâm Đồng trong lòng chua xót, trên mặt không hiện, hẩn khoanh tay trước ngực, xem phía dưới, đột nhiên mở miệng: “Bình Dương Công chúa đến.”

Mọi người lập tức thu hồi tầm mắt, cùng nhìn xuống dưới.

Bình Dương Công chúa thân phận tôn quý, Lâm phu nhân dẫn đầu, chúng cao môn quý nữ cùng nhau đứng lên nghênh đón, Lâm lão phu nhân lại không nhúc nhích, nhìn thấy Lâm phu nhân quay đầu lại nhìn, dựa vào sạp, nói đương nhiên: “Lão bà tử thân thể không tốt, ngay cả Hiếu Hiền Hoàng hậu cũng biết, sẽ không đi nghênh đón.”

Diệp Khuynh xem bà sắc mặt hồng hào, nghĩ thầm, trách sao Lâm Giác không mang theo từ tiền cung, tính khí này, thật không biết đã đắc tội bao nhiêu người.

Diệp Khuynh cũng không muốn gặp Bình Dương Công chúa, nàng không có phẩm giai gì, gặp Công chúa phải hành đại lễ, cho nên lấy cớ đi nhà xí, dứt khoát trốn.

Ánh mắt Lâm lão phu nhân nhìn nàng càng thêm hòa ái dễ gần, không chút do dự phản phó thiếu nữ áo xanh bên người: “Lát nữa Diệp Đại cô nương trở về, chuyển sang ngồi tại sạp của ta.”

Mấy nha hoàn bên người Lâm lão phu nhân trao đổi ánh mắt, lão phu nhân xưa nay khó lấy lòng, trời sinh thích đối nghịch với người khác, lúc trước Lâm phu nhân hầu hạ bên giường bà ba tháng mà không được lão thái thái khen nửa chữ tốt, mà Diệp Đại cô nương lại vào mắt lão thái thái.

Đồng thời cả đám lại thấy buồn cười, vừa mới lui thân cô nương nhà người ta xong, đảo mắt đã coi trọng người ta, phỏng chừng tiểu Tướng quân nhà mình cưới Công chúa cũng không khó bằng cưới vị Diệp Đại cô nương này.

Bình Dương Công chúa, Nguyên Thái phi, Thanh Dương Huyện chủ an vị tại chủ tọa, Lâm lão phu nhân hơi hạ thấp người, coi như tiếp đón, Bình Dương Công chúa biết tính nết bà cho nên không so đo.

Ba vị vừa tới toàn trường trở nên yên tĩnh, Bình Dương Công chúa thấy tẻ ngắt, khẽ chớp lông mi, chuẩn bị mở miệng, bà xưa nay mạnh vì gạo bạo vì tiền, bằng không sẽ không được Lương Bình để yêu quý nhiều năm như vậy.

Bình Dương Công chúa nhìn khắp một vòng, cười khẽ mở miệng: “Không biết là vị cô nương nào đề nghị chúng tôi từ đề chữ lên bình phong? Đứng ra cho ta coi xem, cô nương thông minh như vậy bộ dạng xinh hay không?”

Vừa dứt lời, mọi người ồ lên.

Chúng vị cô nương lúc trước còn tưởng rằng bút tích của Lâm phu nhân, không ngờ là một người trong số các nàng đề nghị, vị cô nương này thật giỏi, giải cứu các nàng từ phiền não trùng màu vải, lại không lưu tính danh, thật là tâm địa Bồ Tát.

Nhìn khắp xung quanh, ào ào hỏi đồng bạn bên người: “Là người sao?” “Người kia là ai nhỉ, thật đáng yêu, giấu giếm lâu như vậy!”

Nhất là ba vị cô nương mặc đồ màu nguyệt bạch càng muốn biết ai nghĩ ra ý kiến hay như vậy.

Diệp Khuynh tính thời gian, đoán chừng mọi người đã nhập tòa, đang định lặng yên trở về, ai ngờ nghe thấy câu hỏi của Bình Dương Công chúa, nàng đành phải kiên trì bước vào, tiến lên phía trước hai bước, đứng trước mặt Bình Dương Công chúa, chấp hai tay, thẳng thắn vô tư nói: “Là chủ ý của tiểu sinh, khiến Công chúa điện hạ chê cười rồi.”

Xung quanh nhanh chóng an tĩnh lại, ngạc nhiên xem Diệp Khuynh đứng chính giữa, phần đông quý nữ thật không ngờ, Diệp Đại cô nương bị các nàng cười nhạo nửa ngày, nói nàng không đủ nghĩa khí, bỏ lại mọi người rồi thuyền hóa ra là người nghĩ ra chủ ý tuyệt diệu này!

Nhất thời trong lòng mọi người trăm ngàn tư vị, lại nhớ tới vừa rồi nàng bị nhục nhã mà mặt không đổi sắc, thần nhiên đi giá, thoải mái ngồi trên bàn thấp, rồi bình thản không sợ hãi một lần nữa nhập tòa, chỉ cảm thấy Diệp Đại cô nương phong tư vô song, phóng khoáng cực điểm!

Bình Dương Công chúa vạn lần không ngờ cô nương này lại mặc áo bào thư sinh, tuy cúi đầu không thấy rõ mặt mà một thân thư sinh thỏa đáng vô cùng, nổi bật phong tư phong lưu phóng khoáng của nàng, trong lòng nhất thời thêm ba phần thích.

Giọng bà hòa hoãn xuống, mở miệng: “Ngươi ngẩng đầu lên để ta xem.”

Diệp Khuynh từ từ ngẩng đầu, trong lòng phức tạp khôn kể, trong trí nhớ của nàng, Bình Dương Công chúa vẫn là thiếu nữ được nuông chiều, Nguyên phi vẫn là chủ vị một cung kiêu căng đẹp để quý giá, nhiều năm không gặp, hai vị cố nhân đã biến thành bộ dáng nào.

Ánh vào mắt đầu tiên là Bình Dương Công chúa, mặc một thân cẩm y hoa văn Không Tước, hoa thúy đầy đầu, cực kỳ ung dung hoa lệ, bên trái bà là Nguyên Thái phi, cũng trang điểm không khác gì năm đó, mặt trắng phấn trắng, môi lại tô đặc biệt đỏ, nhìn từ xa cũng khó phân được tuổi tác.

Bên còn lại tất nhiên là Thanh Dương Huyện chủ, Diệp Khuynh liếc mắt nhìn, ngẩn người, năm đó lúc nàng gặp Thanh Dương Huyện chủ còn nhỏ tuổi, hiện tại nữ lớn mười tám biến, khuôn mặt nhỏ nhắn đã hoàn toàn nảy nở, ngũ quan kia vài phần giống Phò mã Tiểu Bạch xưa kia.

Bình Dương Công chúa thấy rõ ràng diện mạo Diệp Khuynh cũng sừng sốt, bàn tay nàng khẽ duỗi, chỉ vào Diệp Khuynh cười nói: “Kỳ quái, sao bản cung thấy ngươi có chút quen mắt —”

Nguyên Thái phi bên cạnh đột nhiên trầm trầm mở miệng: “Tất nhiên quen mắt, nàng là người Diệp gia.”

Bình Dương Công chúa biến sắc, Nguyên Thái phi đứng bật dậy, duỗi tay chỉ Diệp Vân Diệp Như cách đó không xa, chất vấn: “Tỷ muội các ngươi mặc chất liệu quần áo giống nhau, là chủ ý của ai?!”

Diệp Khuynh trên mặt mang cười, quạt xếp gỗ vào lòng bàn tay hai ba cái, trong lòng thầm mắng, chết tiệt, quên bống mất Nguyên phi cũng từng trải qua chuyện này, hơn nữa lần đó Nguyên phi mất mặt lớn, tất nhiên ghi nhớ khắc sâu.

Trong giây lát vô số ý niệm đã lướt qua đầu Diệp Khuynh, nàng chậm rãi ngẩng đầu, dịu dàng cười với Nguyên Thái phi: “Thật ra là tiểu nữ vô tình phát hiện quyển sổ chép tay của cô tổ mẫu, cảm thấy rất thú vị cho nên ghi nhớ, kết quả yến hội lần này của Lâm phu nhân, vừa vặn được mấy thất vải tốt, cho nên phân phó thợ may thử làm một lần.”

Toàn trường ồ lên, các cô nương vốn không vừa mắt ba tỷ muội Diệp gia, sự khó chịu tức giận trong lòng nháy mắt thông thuận, khó trách, ba tỷ muội Diệp gia hôm nay trang điểm xuất sắc như vậy, hóa ra đều là chủ ý của Hiếu Hiền Hoàng hậu, vậy thì có thể hiểu được.

Sắc mặt Nguyên Thái phi trầm xuống, lạnh giọng hỏi: “Vậy trong sổ chép tay của cô tổ mẫu ngươi còn ghi gì nữa?”

Nói xong, Nguyên phi gắt gao nhìn thẳng Diệp Khuynh, về mặt âm u.

Diệp Khuynh lập tức hiểu ra, nàng thuận miệng bịa chuyện sổ chép tay của Hoàng hậu, theo Nguyên phi thấy chắc khác nào pháo nổ chậm, ai biết Diệp Hoàng hậu có ghi lại bí văn không thể để lộ nào trong cung không!

Diệp Khuynh cười ha ha, mở quạt xếp, dao động hai ba cái, nửa xoay người, nhìn các cô nương xung quanh một vòng, cười híp mắt: “Cũng không ghi gì nhiều, đơn giản là một ít bí quyết, ví như, làm cách nào khiến mặt trắng hơn —”

“Làm cách nào để làn da càng thêm bóng loáng, mịn màng —”

“Làm cách nào giúp tóc đen láy như gỗ mun —”

Diệp Khuynh cố ý thả chậm lời nói, mỗi câu đều tạm dừng vài giây, từ câu nói đầu tiên, khuê tú toàn trường đã bị nàng nói trúng tiếng lòng, mỗi một câu nàng nói ra, xung quanh lập tức truyền đến tiếng kinh thán.

Ai chẳng biết Diệp Hoàng hậu có một quyển mỹ nhân bí tịch, đáng tiếc cả quyển sách đã sớm thất lạc, năm đó còn xảy ra một chuyện thú vị.

Lão phu nhân Hàn Quốc công phủ phát bệnh trong cung, nghe nói vì nữ quan thủ hạ Diệp Hoàng hậu hộ tống bất lợi, sau này để biểu đạt xin lỗi Diệp Hoàng hậu cố ý tặng bản mỹ nhân bí tịch mình sáng tác nhằm trấn an Hàn lão phu nhân.

Kết quả thiếu chút nữa khiến các tiểu thư trở mặt thành thù với các nàng dâu phủ Hàn Quốc công.

Các cô nương xuất giá mãnh liệt yêu cầu mang bản mỹ nhân bí tịch Diệp Hoàng hậu tự mình sáng tác đi làm đồ cưới, các nàng dâu đương nhiên không chịu, cứ thế giằng co, Hàn tiểu thư kia thậm chí còn cầm kéo đòi cắt tóc làm ni cô.

Cuối cùng Hàn lão phu nhân hết cách, dứt khoát hủy bí tịch, các cô nương xuất giá tặng một hai tờ phương thuốc làm của hồi môn, dần dà biến thành phân tán.

Hiện tại không nghe nói nhà ai có mỹ nhân bí tịch của Diệp Hoàng hậu bản hoàn chỉnh, hơn nữa nhà nào có phương thuốc đều che che giấu giấu, các thái thái đề phòng di nương, di nương cũng sợ các thái thái biết được.

Giờ hay rồi, vừa nghe Diệp Khuynh nói, phủ Định Quốc công không ngờ còn có sổ chép tay, các cô nương nhất thời sôi trào.

Bất chấp tôn ti, Diệp Khuynh vừa nói xong, có người lập tức nghiêng về phía trước, tha thiết hỏi: “Vậy có phương thuốc gây mặt không?”

Mọi người cùng nhau liếc nhìn cô nương này, thấy nàng mày rậm mắt to, mũi cao thẳng, anh khí mườì phần kết hợp với khuôn mặt vuông chữ điền, đều lý giải gật đầu.

Diệp Khuynh nhướn mày, “Có thì có —“

Cô nương mặt vuông chữ điền càng hưng phấn, hai tay chống lên bàn thấp, cả người gần như hướng ra dò xét, khẩn thiết hỏi: “Có thể mời Diệp Đại cô nương sao chép một phần cho ta được không, tất có thâm tạ!”

Diệp Khuynh nhún vai, tiếc nuối nói: “Tuy có thể gầy mặt nhưng là nhằm vào người mặt nhiều thịt, khuôn mặt cô nương là do xương cốt sinh trưởng, sợ là không gầy xuống được.”

Cô nương kia thờ dài một tiếng, thất vọng không còn gì để nói, cả người cũng mềm xuống, ngồi sững trên chiếu trúc.

Lời nói Diệp Khuynh lại chuyển: “Nhưng mà có mấy bí quyết nhỏ, có thể khiến mặt cô nương nhìn qua gầy hơn một chút.”

Phản động các cô nương trái tim bất ổn theo từng lời Diệp Khuynh nói, lúc này nghe xong, biểu cảm cả đám có chút kỳ quái, vừa ảo não vừa muốn cười.

Diệp Vân Diệp Như hai người sùng bái xem Diệp Khuynh, trước kia Đại tỷ cũng lợi hại, mà đó là ý vào phủ Quốc công, hôm nay lại bằng lời nói đã khiến các cô nương vừa sầu vừa vui, nghiễm nhiên thành tiêu điểm, không khỏi cảm thấy vẻ vang trong lòng.

Cô nương mặt vuông chữ điền lập tức nghiêng nửa người, vội vàng truy vấn: “Vậy xin hỏi Diệp Đại cô nương, làm cách nào mới nhìn có vẻ gầy hơn một chút?”

Diệp Khuynh khẽ phe phẩy quạt xếp, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Bên tai thả thêm chút tóc rủ xuống, không phải gầy hơn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Cung Đã Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.